

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MATED BY FIRE

2

ROARING FLAMES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATIE MAY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kükreyen Alevler

ATEŞLE BİRLİKTE

İKİNCİ KİTAP

KATIE MAY

EXPRESSO PUBLISHING, LLC

Telif hakkı © 2024 Katie May Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın veya kapağının hiçbir kısmı yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır. Katie May, kimseye bu romanı yapay zeka eğitim veritabanlarında kullanma hakkı vermemektedir.

Midnight Library'den Lindsey Loucks tarafından

düzenlenmiştir. Kapak tasarımı Covers by Aura'dan Laura

Soica-Clarke tarafından yapılmıştır.

*Bu kitabı okuyan sana ve... arkandaki kişi kim?
Ne yaparsan yap, sakın dönme. Cidden, dönme.*

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59 Epilog](#)

[Sonsöz —](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Katie May'in](#)
[Diğer Eserleri](#)

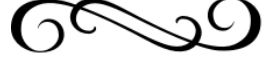
Önsöz

Bu kitap, FMC'nin sonunda aşkları arasında seçim yapmak zorunda kalmayacağı bir "neden seç/ters harem" serisinin ikinci kitabıdır. Bu kitap lise yıllarında geçse de, tüm karakterler seksi sahneler başlamadan önce on sekiz yaşını doldurmuş olacaktırlar. Tetikleyiciler arasında şunlar yer almaktadır:

- Geçmişte yaşanan cinsel saldırı
- Cinsel saldırı girişimi
- Ruh sağlığı sorunları
- Dikkatsiz davranışlarla kendine zarar verme
- Ölüm

Kesinlikle HİÇBİR şekilde aldatma olmayacak. Tüm erkekler, FMC'yi gördükleri andan itibaren ona yüzde yüz bağlı olacaklar (bazıları önce kafalarını kışkırtıcılarından çıkarmaları gerekse de).

Bir

IZZY

Kurtlar.

Arkadaşlar.

Kader.

Başım dönüyor, savruluyor, taklalar atıyor ve baş ağrısı kafatasımı parçalamak üzere. Kulaklarımın arasında garip bir şırıltı sesi var, ama ayaklarımın yere vurma sesi onu bastırıyor. Dallar kırılıyor. Yapraklar hışırdıyor. Kurumuş toprak çıtırdıyor. Ama bunların hepsi, kargaşalı düşüncelerimin arka plan gürültüsü.

Kurtlar.

Arkadaşlar.

Kader.

Rüzgâr bugün çok şiddetli, sanki binlerce küçük bıçakla bıçaklanıyormuşum gibi keskin, ama cildime çarpan rüzgâr beni canlı hissettiriyor.

Bir şey hissetmem

gerekiyor. Herhangi bir şey.

Adımımı bozmadan, kolumdaki izi ovmaya başlıyorum, dokunduğumda acının içimi kaplayacağını bekliyorum. Ancak, cildimin belirgin dokusuna rağmen, hiçbir acı hissetmiyorum.

Kurtlar.

Eşler.

Kader.

Bu üç kelime kafamda pinball topu gibi sekip duruyor, her duvardan sekip her yüzeye çarpıyor ve sonunda küçük deliklere düşüp yeniden ortaya çıkarak baştan başlıyor.

Kurtlar.

Arkadaşlar.

Kader.

Kader.

Bay Montgomery'nin ofisinden öyle kaçmamam gerektiğini biliyorum. Bu ben değilim. Ben sorunlarımdan kaçmam.

Eski Izzy, müdür yardımcısının yüzüne gülmüş olurdu. Belki de ona bir psikiyatriste görünmesini önerirdi.

Kim kurtadamlara inanır ki? Yine de...

Onun sözlerindeki samimiyeti inkar edemem. Kırmızı gözlerinden yayılan saf sahiplenme duygusu. Alt dudağına batmış, normalden biraz daha keskin köpek dişleri.

Kurtlar.

Eşler.

Kader.

Gözlerim yaşarır, ama bunun gözyaşı mı ter mi olduğunu bilmiyorum. Havada soğuk olmasına rağmen, kim bilir ne kadar zamandır koşuyorum. Tek bildiğim, buradan uzaklaşmam gerektiği.

Okuldan.

Bay Montgomery'den.

Beni ezip, canlı canlı gömen sırlardan.

Sonunda sendeleyerek durduğumda titrek bir nefes alıyorum ve dengemi sağlamak için bir elimi ağaca dayıyorum.

Şimdi... neredeyim ben?

Güneş ışığı ağaç dallarının arasından süzülerek koştuğum yolu aydınlatıyor. Muhtemelen kros veya atletizm için tasarlanmış bir yol. Yaşanan onca şeyden sonra, yani iki cinayetten sonra, ormanda kaybolmamış olmam beni biraz rahatlatıyor.

Kendi başıma yola çıkmak aptalca mıydı? Muhtemelen. Ama o boğucu okulda bir saniye daha kalamazdım.

Ağacı destek olarak kullanarak yere çöktüm ve bacaklarımı önüme uzattım. Çılgınca atan kalbimin normal ritmine dönmesini istedim, ama ne kadar derin nefes alsam da, kalbim durmaksızın çarpmaya devam etti.

Bu dünyada görüldüğünden daha fazlası olduğunu hep şüphelenmiştim, ama bu mu?

Dalgın dalgın, parmaklarımı garip işaretlerin üzerinde gezdiriyorum ve midemde bir sıcaklık dalgası hissettiğime yemin edebilirim.

Kurtlar.

Eşler.

Kader.

"Artık kurtlara aitsin." Bay Montgomery

böyle dedi. Kurtlar...

O ve Ashton gibi mi?

Peki ya Ethan, Emery ve Reid? Grayson?

Bu yüzden mi en yakın arkadaşım ile iletişime geçemiyorum? O da bu karmaşaya bir şekilde karışmış olabilir mi?

Düşüncelerimi bir şekilde düzene sokmaya çalışırken alnıma bir kolumu koyuyorum. Düşüncelerim rulet masası gibi durmaksızın, hiç yavaşlamadan dönüp duruyor.

O kadar çok sorum var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Kurtlar.

Eşler.

Kader.

Christian bilir, diye düşünüyorum, içimden bir karar veriyorum. İçgüdüsel olarak ellerimi yumruk yapıyorum, tırnaklarım etli avuç içlerime batıyor. *Christian cevapları bilir*.

Ve yine de...

Christian'ı düşünmek, kaçınılmaz olarak, onun ofisinden kaçmadan hemen önce onun hakkında düşündüğüm garip, uygunsuz düşünceleri hatırlatıyor bana.

Dudaklarının benim dudaklarıma değdiğinde nasıl hissettireceğini. Sakallarının çenemi okşadığında nasıl hissettireceğini.

Onun vücudunun benimkine yapışmasının ne kadar harika ve lezzetli olacağı.

Senin neyin var Izzy? Yüzüncü kez zihnimde kendimi azarlıyorum.

O lanet olası bir müdür yardımcısı. Bir otorite figürü. Onu arzulamamalı, mükemmel vücudunu düşünmemeli, parmaklarımı onun koyu saçlarında gezdirdiğimi hayal etmemeliyim.

Ve onun beni "benim" diye çağırdığını duymak ne kadar *doğru* hissettirdiğini kesinlikle hatırlamamalıyım.

O benim, içimdeki ses şaşırtıcı bir şiddetle kükrüyor. Onu susturuyorum.

Garip hisler bir yana, Christian Montgomery benim çaresizce aradığım cevaplara sahip.

Şimdi sadece onunla *konusmak* için cesaretimi toplamam gerekiyor. Ve umarım bu sırada ona atlamam.

İki

CHRISTIAN

Seni lanet olası aptal!

Hırlayarak elimi uzatıp masamdaki her şeyi yere attım.

Ne salak bir adam!

Utanç ve öfke içimde savaşıyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Ama kabul etmek istememem de olsa bunun cevabını biliyorum.

Isabella ile konuşurken kontrol bende değildi.

Kurtum kontrolü ele geçirmişti.

Dürüst olmak gerekirse, hala da öyle. Zihnimde dolaştığını hissedebiliyorum, dişlerini göstermiş, gözleri kırmızı parıldıyor, burun delikleri genişlemiş, onun kokusunu almaya çalışıyor.

Eş, diye uluyor kurtum, bu tek kelime sahiplenme ve ihtiyaçla dolu. Takıntıya varan, ham, engelsiz bir ihtiyaç.

Hayır!

Her şeyi düşünmeye çalışırken, kendimi içinde bulduğum bu boktan durumdan kurtulmaya çalışırken, iki elimle saçlarımı tarıyorum.

Isabella benim eşim olamaz, lanet olsun. O burada öğrenci. Ben ise müdür yardımcısıyım. Bu yanlış. Tabu. Yasak.

Ama sen gerçek bir müdür yardımcısı değilsin, diye kuru bir ses kafamın içinde karşılık veriyor.

Sesi görmezden gelip, öfkeyle fırlattığım eşyaların etrafında dolaşarak yürümeye devam ediyorum.

Bu nasıl olabilirdi? Nasıl?

Elbette, yalnız bir kurtun eş bulması duyulmamış bir şey değil, ama aynı zamanda tipik bir durum da değil. Yalnız bir kurtla eşleşmek, ancak kalp kırıklığı ve yıkıma yol açabilir. Ve *bir insanın* bir kurtla eşleşmesi? Bu, felakete davetiye çıkarmaktır.

Hayır. Olmaz.
Reddediyorum.
Kurtum kafamın içinde öfkeyle hırlıyor.
Eş, diye tekrarlıyor.
Hayır

Öfke midemde kıvrılıyor, saldırmak için bekleyen bir yılan gibi, ben de ofisimdeki halıyı yıpratıyorum.

Bu olamaz. Hayır. Bu lanet olasıca olamaz.

Çoğu yalnız kurt, topluluktaki diğerlerinden izole edilmiştir ve bunun iyi bir nedeni vardır. Onları kontrol altında tutacak bir sürü olmadan, çoğu vahşileşir. Delirir. İnsanların kendilerini kurttan ayırmaları imkansız hale gelir. Yıllar önce, yalnız bir kurt kasabayı terk etmeyi reddetti ve sonunda beş farklı insanı ve iki dönüşümcü arkadaşını katletti.

Bunun Isabella'ya da olabileceği düşüncesi...

Yutkunmam zorlaşır, adımlarım hızlanır, kalbim de öyle.

Ormanı terk etmemeliydim. Eve dönmeliydim. Belki o zaman bu olmazdı.

Uzak durmalısın Christian, diyorum kendime kararlı bir şekilde, kurtumun şiddetli itiraz çığlıklarını görmezden gelerek. *Onun güvenliği için. Senin akıl sağlığın için. Bu yanlış. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun.*

O benim eşim olamaz. Bu imkansız.

Zaten kardeşim ve arkadaşları için seçilmişken olmaz. Kahretsin!

Son birkaç dakika içinde milyarıncı kez parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. Saçlarımın dağınık olduğunu görmek için aynaya bakmama gerek yok. Babam beni bu halde, titiz ve mükemmel görünmeyen bu halde görseydi, çok eğlenirdi.

Siktir. Siktir.

Siktir!

Kapıda tereddütlü bir vuruş duyulur ve adımımı yarıda keserim, kulaklarım gerilir. Kalbim deli gibi atıyor. Ciğerlerim oksijen almak için çaresizce yanıyor.

Ama onun olduğunu anlamak için sesini duymama gerek yok. Kurtum benden çok önce onu hissetti. Şimdiden dikkatle oturmuş, kuyruğunu sallıyor, sevimli dişiye tamamen

bu sevimli dişiye tamamen kapılmış durumda.

Ona takıntılı.

Aklını kaybedip onu parçalayana kadar.

Sadece düşüncesi bile beni

ürpertiyor. Siktir. Siktir. Siktir.

Onu benden uzaklaştırmam lazım.

Öyleyse neden kapıya doğru gidip onu içeri davet ediyorum?

Izzy eşikte duruyor, elini tekrar kapıyı çalacakmış gibi havada tutuyor, çenesi sıkı sıkıya kapalı. Onu gördüğümde boğazım düğümleniyor.

O kadar güzel ki, ondan sadece birkaç yaş büyük olmama rağmen bunu fark ettiğim için kendimi iğrenç hissediyorum. Kalp şeklinde yüzünde, dolgun dudakları ve keskin elmacık kemikleri etrafında altın rengi bukleler dalgalanıyor. Mavi gözleri, şimdiye kadar gördüğüm en koyu ve en kalın kirpiklerle çerçevelenmiş. Kot pantolon ve bir omzundan dikkatsizce kayan, sütyen askısını ortaya çıkaran bir süveter giyiyor.

Benim, kurtum sahiplenici bir şekilde hırlıyor.

Onu görmezden gelip kenara çekiliyorum ki Izzy girebilsin. Izzy öfkeyle içeri giriyor ve ben kapıda dururken masamın önüne doğru yürüyor.

Artık ona sapık gibi bakmadığım için, ondan yayılan gerginliği neredeyse elle tutulur dalgalar halinde hissediyorum. Kaşları çatılmış, minik elleri yumruk haline gelmiş. Genelde sıcak ve hafif alaycı olan bakışları sertleşmiş. Taş gibi. Öfkeli.

Siktir.

"Geri döndüğünü görünce şaşırdım," diyorum, çalkantılı duygularıma rağmen sesimi rahat tutmaya çalışarak.

Kapıyı nazikçe kapatıp kilidi çeviriyorum. Bu konuşmanın başkaları tarafından duyulmasını istemiyorum.

"Benim sorularım var. Senin cevapların var. Bana çok basit bir durum gibi geldi." Tek omzunu silkiyor ve bana dönüyor. "Hadi konuş."

Dudaklarım içgüdüsel olarak seğirir. "Hiç soru sormadın."

Ukala davrandığımı biliyorum, ama elimde değil. Bu kız beni sinir ediyor, çıkarılamayan ya da zımparalanamayan bir kıymık gibi.

Izzy, çoğu kurdu gururlandıracak garip bir ses çıkarır — hırıltı, hırlama ve sızlanmanın bir karışımı. Sert, öfkeli gözleri yüzüme sabitlenir.

"Soru mu istiyorsun?" Her kelime yavaş ve özlü. "Peki. Hangi soruları sormalıyım?"

Ah. Akıllı kız.

Akıllı ve güzel, diye bir ses kafamın içinde yankılanıyor.

Ve bir öğrenci, diye azarlıyorum. Ve daha da önemlisi, bir insan.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kapıya yaslanıyorum. "Ne olduğumu sormalısın. Kardeşimin ne olduğunu. Arkadaşlarının ne olduğunu." Düşünerek bir süre duruyorum, sonra ekliyorum, "Senin ne olduğunu."

"Tamam." Kollarını havaya kaldırır. "Siz nesiniz? Ben neyim?"

"Sen insansın." Beni parçalayan bir gerçek. "Biz değiliz." Bana dişlerini gösteriyor. "O zaman nesin?"

"Siz bize kurtadam diyorsunuz, ama bu doğru bir tanım değil.

Gerçekten değil."

Kurtadam efsanelerinin nasıl başladığını kimse bilmiyor. Bazıları, yıllar önce bir insanın bizim gibi dönüşen bir gruba rastlayıp bu saçma hikayeyi uydurduğunu öne sürüyor. Diğerleri ise, diğer doğaüstü türlerden birinin insanları karıştırmak için bu söylentiye başlattığını iddia ediyor.

"Sadece dolunayda değil, istediğimiz zaman dönüşebiliriz. Gümüş bize zarar vermez. Hayatta kalmak için insan eti ya da benzeri şeyler yememiz gerekmez. Oh. Ve bebeklere iz bırakmayız."

Izzy'nin dudakları bir anlığına yukarı doğru kıvrıldığında içimi bir memnuniyet kaplar. Aslında *Twilight* filmlerini izlemedim ya da kitaplarını okumadım, ama başından sonuna kadar tüm hikayeyi bilmemek için ya aptal olmak ya da bir mağarada yaşamak gerekir. Ve Isabella'nın o hikayenin kahramanı ile karşılaştırılmaktan nefret ettiğini biliyorum.

Süper doğaüstü varlıklarla çevrili olduğunu düşünürsek, bu oldukça ironik. "Yani kurtadamlar gerçek mi?" Sesi nefes nefese bir fısıltı.

"Dönüşenler, evet." Duvardan uzaklaşıp masama doğru ilerledim. Topukları üzerinde dönerek gözlerini benden ayırmadı beni sıcaklığıyla sarıyor.

"Başka hayvan şekil değiştirenler de var, ama çoğu kurt."

"Neden?" Bir an için öfkesi yatışır ve yerini merak alır.

"Kesin olarak söyleyemem, ancak bazı teoriler var." Sandalyeye hafifçe yaslanıp, ellerimi karnımın üzerine koydum.

Gözleri bir anlığına aşağıya kayar, gömleğimin altındaki kaslı karın kaslarıma bakar, sonra yutar ve tekrar yüzüme odaklanır.

"Peki bu teoriler nedir?" Sesinde, kışını tokatlamak istememe neden olacak kadar küstahlık var.

Hayır, kaşlarımı çatarak zihnimde kendimi azarlıyorum. *Kahretsin*.

Düşüncelerimi netleştirmek için başımı şiddetle salladım. Boşuna bir çabaydı, ama yine de bir çabaydı.

"Shifterların nasıl ortaya çıktığını biliyor musun?" diye soruyorum, ama bu soru gerçek anlamda değil, daha çok retorik bir soru. Cevabının hayır olacağını biliyorum.

Yine de Izzy başını sallar, dudakları sıkışır.

Parmaklarımı masaya vurmaya başlarım.

Her genç kurt, türümüzün nasıl ortaya çıktığının tarihini bilir. Bu herkesin bildiği bir şeydir.

Gerçekler.

Gerçeklerle başa çıkabilirim. İşler, duygular devreye girdiğinde karışır.

Bu yüzden, Konsey merkezindeki birkaç sınıftan birindeymiş gibi davranıp, genç nesille türümüzün kökenini tartışıyormuş gibi yapıyorum. Liseye giderken yaptığım şey buydu.

Bir sürüm olmadığını keşfetmeden önce.

Yalnız bir kurt olmadan önce.

Sevdiğim herkesten uzaklaşıp, medeniyetten uzak, ormanın derinliklerinde kendime bir yuva bulmadan önce.

Gözlerimi kapatmak yardımcı oluyor. O zaman Izzy'nin kaşlarını çatmış yüzünü ve buruşuk alnını görmek zorunda kalmıyorum.

Bunu düşünürken bile, gözlerimi açıp ona odaklanıyorum. Ne kadar istesem de gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Siktir.

Derin bir nefes alıyorum, ağzımı açıyorum ve muhtemelen bizi tanıyan tek insana, türümüz hakkındaki gerçeği söylüyorum.

Başlıyoruz...

"Efsaneye göre, binlerce yıl önce, güçlü bir cadı Kan Arkadaşını kaybetmiş," diye başlıyorum, sadece benim duyabildiğim bir ritimle ayağımı yere vurarak.

"Kan Arkadaşı mı?" Izzy, bu iki kelimenin önemini fark etmiş olacak ki sözümü keser.

"Bir cadı için Kan Arkadaşı, bir şekil değiştiren için Kalp neyse odur." Kısa bir süre tereddüt ettim, parmaklarımı masaya vurarak. "İnsanlar muhtemelen

ikisini de bir kişinin ruh ikizi olarak adlandırıyorum."

Nefesi kesildi ve acaba daha önce söylediğim sözleri hatırlıyor mu diye merak ettim. "Eş" kelimesini kullandığımda. Onun kurtlara ait olduğunu söylediğimde.

Kahretsin, nasıl bu kadar aptal olabildim?

O parçaları bir araya getirmeden önce aceleyle konuşmaya başlıyorum. Oluşturacakları son görüntüden çok korkuyorum.

"Ruh ikizi ilkesi, her insanın diğer yarısını bulana kadar kusurlu olduğu inancından kaynaklanır. O zamana kadar ruhlarının tamamlanmadığına inanılır. Buna dayanarak, cadılar ve büyücüler, Kan Arkadaşlarının bir kişinin büyüsünün diğer yarısını elinde tuttuğuna inanır. Bir kez bağ kurduklarında, muazzam bir güç kazanırlar."

Kaşları alçaldı. Ağzını açtı ve ben onun kalpler, eşler ve şekil değiştirenler hakkında soru soracağını biliyorum. Lanet olsun, biliyorum.

Bu yüzden korkakça bir yol seçip, o konuşmadan önce konuşmaya devam ediyorum.

"Binlerce yıl önce, Letty adında güçlü bir cadı, Kan Arkadaşını buldu: Juan adında bir büyücü. Şimdi, cadılar ve büyücüler insanların farklı olduğunu söyleyerek başlangıç yapayım. Hepimiz farklıyız, ama onlar... daha da farklı." Öne eğilip kollarımı masaya dayadım ve Izzy'nin bakışlarını karşıladım. "Büyü kullanıcıları, en güçlü oldukları için prestij ve ayrıcalık kazanırlar. Zengin ya da fakir, genç ya da yaşlı, güzel ya da çirkin olmanızın önemi yoktur. Damarlarınızda güç akıyorsa, besin zincirinin en tepesindesinizdir.

Bu yüzden bazı cadılar ve büyücüler tüm hayatlarını Kan Arkadaşlarını aramakla geçirirler. Gerçek aşka ya da o tür saçmalıklara inandıkları için değil, yeniden bütün olmak istedikleri için. *Büyülerinin* yeniden bütün olmasını istiyorlar."

Şimdi, bu... Bu, Izzy'ye anlatmak istemediğim kısım. Bu, onun paranormal dünyaya ilk bakışı ve bu dünyanın bu kadar kasvetli ve umutsuz olmasından nefret ediyorum. Yine de, gerçeği bilmesi gerekiyor.

Gölgelerde gizlenen canavarları ne kadar çabuk öğrenirse, onlarla nasıl savaşacağını ve hayatta kalacağını o kadar çabuk anlayabilir.

"Daha önce de söylediğim gibi, güç, büyü kullanıcıları için her şeyden önemlidir. Çoğu zaman, cadılar veya büyücüler, büyüyü kendileri için ele geçirmek amacıyla Kan Arkadaşlarını öldürürler."

Bu sadece tarihlerinin değil, günümüzün de üzücü bir gerçeği. Günümüzde Kan Arkadaşlarını öldürmek yasa dışı olsa da, birçok

cadılar ve büyücüler bunu yapmaya devam ediyor ve yakalanmamayı umuyorlar.

Eşime, Izzy'ye zarar verme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Izzy şoktan ağzı açık kalır. "Bu çok korkunç."

"Öyle, ama onların türünün yolu bu." Boğazımı temizleyip, konuyu tekrar ana hatlarına döndürmek için acele ediyorum.

Kardeşim ve arkadaşları Izzy'yi aramak için buraya gelmeleri çok uzun sürmeyecek.

Ve eminim ki bu, onun en son isteyeceği şeydir.

Kahretsin, itiraf etmekten nefret etsem de, *benim de* en son istediğim şey bu.

"Her neyse, Letty ve Juan aşık olduklarında kalıpları yıktılar. Letty'nin ailesi - hepsi de kendi başlarına güçlü cadılar - onun kararından dehşete düştüler. Eğer Kan Arkadaşını öldürür ve onun gücünü kendine mal ederse, onu kimse durduramazdı. Ama Letty reddetti. Onu çok seviyordu. Ve Juan'ın da onu sevdiğini düşünüyordu.

"Juan onu öldürmeye çalıştığında Letty'den daha fazla şaşırılmış kimse yoktu. Onun için neyin değiştiğinden emin olamıyoruz. Cadılar ve büyücüler bu zorlu sürecin tüm ayrıntılarını kayıt altına almışlardır, ama biz sadece sözlü tanıklıklar aldık.

"Birçok şekil değiştiren, Juan'ın paranoyaklaştığına inanıyor. Belki de kendi ailesi, Letty'nin onu öldürmeyi planladığını kulağına fısıldıyordu. Ya da belki de onu öldürmeyi başından beri planlamıştı. *Nedeni* önemli değil. Tek bildiğimiz, Juan'ın ortak yatak odalarında Letty'ye balta ile saldırdığı.

"Letty ona karşı koydu ve durması için yalvardı, ama Juan öfke, korku ve kafa karışıklığıyla sarılmıştı. Bu duygular... Dikkatli olmazsan seni kontrol edebilirler. Seni tüketirler."

Sonuçta ben bunu bilirim. Şu anda bu üçünü de fazlasıyla yaşıyorum.

"Sonra ne oldu?" Izzy hikayemden büyülenmiş gibi görünüyor. Gözleri kocaman, masum ve sorularla dolu.

"Onu öldürdü," diye cevap verdim, lafı dolandırmadan. "Büyüsünü kullanarak onu kendinden uzaklaştırdı ve adam başını komodine çarptı. Anında öldü. Keder ve acı onu tüketti, içine kapandı ve dünyaya yüzünü göstermeyi reddetti.

Tek istediği eşini geri almaktı. O kadar yalnız ve umutsuzdu ki, bir fikir buldu: Ya artık yalnız olmamak için bir yolu varsa?

Artık bu kadar yalnız olmamak için bir yol olsaydı? Cadılar ölüleri diriltemezler, ama yeterince güçlüyseler ruh büyüsüyle uğraşabilirler."

Ruh büyüsü, yüzyıllardır cadılar ve büyücüler arasında bir tartışma konusu olmuştur. Şu anki liderler — Bakire, Anne ve Cadı — bu büyünün yapılmasını yasaklamayı seçmişlerdir. Çok öngörülemez. Çok tehlikeli. Çok doğal olmayan.

Ben şahsen, ruh büyüsünü yasaklamalarının tek nedeninin, hiçbirinin bu büyüyü yapamaması olduğunu düşünüyorum. Kendilerinden daha güçlü birinin olmasını istemiyorlar. Elbette teorimi kanıtlayamam, ama mantıklı olan tek teori bu.

Büyü, türü ne olursa olsun, doğası gereği kötü değildir. Sadece onu kullanma şekliniz kötüdür.

"Ruh büyüsü mü?" Izzy başını yana eğdi.

Güneş ışığı altın sarısı saçlarından yansıyarak sarı buklelerde renkli bir dokuma oluşturur. Beyaz, kahverengi ve hatta kırmızı.

Güzel.

Çok güzel.

Yine boğazımı temizledim. "Ruh büyüsü... şey... Karmaşık bir konu. Yüzyıllardır yasak olduğu için üzerinde pek araştırma yapılmadı. Söylentilere göre, bu tür büyüye sahip büyücüler ve cadılar auraları görebilir, niyetleri ölçebilir, asi ruhlarla konuşabilir, hatta bazen düşünceleri duyabilirler."

Izzy titrer. "Bu çok korkutucu."

"Diğer büyücüler ve cadıların yapabildiklerine kıyasla bu çok hafif kalır." Karanlık bir kahkaha atarım ve sonra kaldığım yerden devam ederim. "Efsaneye göre Letty, sevgilisinin ruhunu öbür dünyada aradı ama bulamadı. Belki Juan bulunmak istememişti. Ya da belki evren onun ikinci bir şansı hak etmediğine karar vermişti."

Omuz silkiyorum. "Her halükarda, haftalarca sonuçsuz arayışların ardından Letty vazgeçmek üzereydi. Tam o sırada yanında bir varlık hissetti. Bu varlık bir kadındı ve Letty onunla hayatında hiç konuşmadığından emindi. Bu varlık zar zor tutarlı bir şekilde konuşabiliyordu, ama ikisi arasında bir bağ oluştu.

"İkisi de yalnızdı; biri tek başına Dünya'da, diğeri ise garip bir varlık düzleminde sıkışıp kalmıştı. Letty, ikisi için de en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Varlığın ruhunu çekip Dünya'ya getirdi, böylece ikisi de artık yalnız kalmayacaktı.

Letty o anda kendini garip hissettiğini fark etti. Farklıydı. Kafasında kendisine ait olmayan bir ses vardı. Bir canavar, tabiri caizse. Daha önce hiç sahip olmadığı içgüdüler vardı. Letty, yarattığı kendi vücuduna hapsederek canavarı da beraberinde getirdiğini fark etti."

"Bir kurt..." Izzy hayranlıkla nefesini tuttu.

Bir kez başımı salladım. "Doğru. Kurtlar aslında farklı bir varlık düzleminden, başka bir dünyadan, Dünya'ya gelen yaratıklar. Sadece bir konağın bedeninde hayatta kalabilirler. Onları bir tür parazit olarak düşün." Kurtum, bu kadar aşağılayıcı bir şeyle karşılaştırıldığı için öfkeyle hırladı. "Biz kurtlarımız olmadan hayatta kalabiliriz, ama kurtlarımız biz olmadan hayatta kalamaz.

Zamanla, insan ve kurt arasındaki bağ, ikisi neredeyse aynı kişi haline gelene kadar gelişti. Aynı düşüncelere, isteklere, korkulara ve arzularına sahipler." Ona kırılğan bir gülümseme sunuyorum. "Artık biz kurtuz. Onlar biziz. Birbirimizden kopabileceğimizden emin değilim."

Ve hiçbirimizin bunu istediğinden emin değilim. Gelecekte korkmama rağmen, vahşileşmekten korkmama rağmen, kurtum olmadan bir hayat düşünemiyorum. O benim bir parçam, iyi ve kötü yanlarımın.

"Hepiniz Letty'nin torunları mısınız?" diye sorar Izzy, kaşlarını çatarak.

"Hayır." Küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Görünüşe göre, Letty kurtunu Dünya'ya çektiğinde, diğer tüm hayvanları da beraberinde getirmiş. Kurtlar, atlar, çitalar, aslanlar ve hatta ejderhaya benzeyen bir yaratık. Hepsi bulabildikleri en yakın cadı veya büyücüye yapışmışlar. Sadece damarlarında büyü gücü olan insanlar bu birleşmeden sağ çıkabilmiş." Kollarımı genişçe açtım. "Ve böylece, şekil değiştirenler ortaya çıkmış."

Izzy hikayeyi sindirmeye çalışıyor gibi görünüyor. Düşünceli bir şekilde çenesini yukarı doğru kaldırmış, kaşlarını çatmış.

Bir süre sonra, bakışlarını bana çevirip dikkatlice tarafsız bir ses tonuyla, "Neden benden senin olarak bahsettin? Ve eş işareti ne anlama geliyor?" dedi.

Oh... kahretsin.

Üç

IZZY

Bay Montgomery, sanki mavi, dokunaçlı, uzaylı bir dildo çıkarıp onu tek boynuzlu at boynuzu gibi alnıma bantlamışım gibi bana bakıyor. Yakışıklı yüzünde inanamama, dehşet ve isteksizlik duyguları karışık bir şekilde beliriyor.

Ama onun sessizliğine rağmen geri adım atmıyorum. Atmayı reddediyorum.

Kafam, bana verilen tüm bilgilerden dolayı dönüyor. Kurtlar? Cadılar? Büyücüler? Kan Arkadaşları? Kalpler? Bu, kötü bir romantik filmde çıkıp korku filmine dönüşmüş bir şey gibi geliyor.

İçgüdüsel olarak, bir kez daha bakışlarımı koluma indiriyorum. Kendimi durduramıyorum. Derimdeki izi görmem gerekiyor. Çünkü öyle hissediyorum —bir damga gibi. Beni sahipleniyor. Beni ele geçiriyor. Beni sahipleniyor.

Ancak süveterim, izi görünmez hale getiriyor.

Bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü cinayet işlemeye bir saniyeden az bir süre kaldı.

Christian boğazını temizler ve masasının üzerine dağılmış kağıtlara odaklanır. Yerde daha da fazlası var, sanki ben gelmeden önce ofisini bir kasırga vurmuş gibi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak izlerken, Christian sayfaları düzeltmek için zahmetli bir işe başlar. Bakışları bir an bile benden ayrılmaz.

"Daha önce de söylediğim gibi, bir kurtun Kalbi, bir cadı veya büyücünün Kan Arkadaşına benzer. Kaderinde yazılı eş, tabiri caizse."

Midemde rahatsız edici bir his belirir. "Peki bu kurtlar... güç kazanmak için kaderindeki eşlerini öldürürler mi?"

Christian başını kaldırıyor ve yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Tanrım, hayır!" Başını şiddetle sallıyor. "Hayır. Öyle değil. Kurtlar kalplerine değer verirler."

Derin bir nefes alırken, aynı anda elini yüzünde aşağı doğru gezdirir. Uzun bir sessizlikten sonra, kağıtları kenara iter ve bir kez daha bana odaklanır.

Onun tüm dikkatinin odağı olmak, en hafif tabirle sinir bozucu. Sinir bozucu... ve tahrik edici. Boynumda bir kızarıklık başlar ve yanaklarıma kadar yayılır.

"Açıkla," derim sonunda, sesimin çatlamadığına şükrederek.

"Muhtemelen tahmin ettiğin gibi, kurtlar belirli bir yaşa geldiklerinde sürüler oluştururlar. Bu sürüler iki kadar küçük veya on ya da daha fazla kadar büyük olabilir. Bu sürüler çoğunlukla bir topluluk içinde birlikte yaşarlar..."

"Bunun gibi," diye sözünü kesiyorum.

Christian'ın dudakları bir milim yukarı doğru kıvrılır. "Bunun gibi," diye onaylar. "Bir yerde çok sayıda sürü olduğunda, genellikle anlaşmazlıkları çözmek için en güçlü sürüyü seçerler. Biz onlara Konsey diyoruz. Ayrıca, yakındaki doğaüstü varlıklarla ilgili tüm meseleleri de ele alırlar. Bir nevi kurtların sözcüsü gibidirler."

Bunu düşünürken dudaklarımı büzüyorum. "Peki sizin Konseyiniz kim?"

Christian'ın yüzünde garip, anlaşılmaz bir duygu belirir. Anlamam için çok geçip gider, ama neredeyse... keder gibi görünür.

"Aslında, ailemin sürüsü." Bir süre durduktan sonra ekledi, "Şey, onlar... Konseydi. Şimdi ise babam ve başka bir grup var."

Söylediklerinden daha fazlası olduğunu hissediyorum, ama şimdilik bu konuyu kapatmaya karar veriyorum. Bu yaranın henüz kabuk bağlamadığını hissediyorum.

"Peki bu sürüler Kalp ile ne alakası var?"

Christian elini koyu renkli saçlarının arasından geçirerek siyah telleri karıştırdı. "Kurtlar belirli bir yaşa geldiklerinde bir sürü oluştururlar. Genellikle bu, derilerinde oluşan bir işaret ile belirtilir." Dalgın dalgın parmağını bileğine sürdü, yüzünde hüznü bir ifade belirdi, ama hemen gizledi. "Çoğu zaman, kurtlar ikinci bir işaret daha alırlar: eş işareti."

"Eş işareti," diye tekrarlarım, garip bir şekilde uyuşmuş hissederek. Boşluk. Göğsümde azalmayı reddeden bir boşluk var.

"Sürü üyelerinin hepsinin bir eşi olmayacak. Aynı sürüdeki bazı kurtların farklı eşleri olacak. Sadece güçlü sürüler bir eşi paylaşacak — biz buna Kalp diyoruz, ancak bu terim genellikle eş ile eşanlamlı olarak kullanılır. Kalbin sürüyü güçlendireceğine, daha uyumlu ve

birleştirir. Kurtlar, on sekizinci doğum günlerinde Kalp olup olmadıklarını anlarlar. O zamana kadar, eşsiz kurtlar olduklarına inanırlar."

"Sadece kurtlar Kalp olabilir mi?" Kıskançlığa benzer bir duygu içimde yavaşça yükselir.

Christian bana tuhaf, okunması zor bir bakış attı. "Genellikle, ama her zaman değil. Bazen bir cadı veya büyücü bir sürünün Kalbi olabilir. Bazen bir vampir veya bir succubus veya bir..."

"Dur, dur. Bir dakika bekle. Geri dön." Sanki onun sözlerini bir şekilde savuşturabileceğim gibi ellerimi kaldırıyorum, ama sözleri bana doğru gelmeye devam ediyor, sapı olmayan bir bıçak gibi. "Vampir? Succubus?"

Christian bana neredeyse acıyarak gülümsüyor. Bu beni anında sinirlendiriyor.

"Bilmen gereken çok şey var, Isabella." Tereddüt eder, dudakları sıkışır. "Ama sana tüm bunları anlatması gereken kişinin ben olduğumdan emin değilim. Senin... senin *arkadaşların* anlatmalı." Dişlerini sıkarak konuşur.

"Arkadaşlar mı?"

Sen onlardan biri değil misin?

Söylediklerinin farkına bir saniye geç kalmış gibi görünüyor. Gözleri panikle açılıyor.

"Izzy..."

"*Arkadaşlarım mı var?*"

"Bunu bu şekilde öğrenmeni istemedim."

"Kimler onlar?" diye soruyorum, ama biliyorum. Lanet olsun, biliyorum.

Öfke dalgası kafamdaki tüm mantıklı düşünceleri altüst ediyor. Tek bildiğim öfke. Öfke, ihanet ve korku... Üçü de o kadar güçlü ki beni boğacak gibi.

Christian ilk soruma cevap veremedi, "Onlar biliyor mu? Benim onların sözde Kalbi olduğumu biliyorlar mı?" diye soruyorum.

Sessizliği yeterli bir cevap.

O am yalayan, kış öpen, dildo sikilen pislikler! Neden bana söylemediler?

Ve Ashton bildiği halde neden beni uzaklaştırmaya ve incitmeye devam ediyor?

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Aptal, habersiz bir salak.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye bağıarak ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ben insanım. Yüzde yüz insan."

"Belki de..."

"Belki?!" Sesimin utanç verici bir seviyeye çıktığını itiraf etmekten korkuyorum. Eminim bilim adamları bu özel ses dalgasını henüz keşfetmemişlerdir.

"Hale ve Gerry ile oturup konuşmalıyız..." "Hale ve Gerry mi?"

Onlar da mı biliyor?

Herkesin içinde, onların ihaneti en çok canımı yakıyor.

Ama buna ihanet denebilir mi? Bunu bilmeye ne hakkın vardı ki?

Parmak eklemlerimi alnıma dayayıp inliyorum.

"Her şeyi mahvediyorum, değil mi?" Christian'ın sesi yorgun. Bitkin. "Durumu kesinlikle daha iyi hale getirmiyorsun," diye tersliyorum.

Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Ne düşüneceğimi. Nasıl sindireceğimi.

Bir yandan, sanki tüm hayatım bir yalanmış gibi hissediyorum. Herkes bu büyük sırrı biliyor, ama beni karanlıkta bırakıyorlar. Beni istedikleri yere götürdüler, ipleri çekilen bir kukla gibi. Satranç tahtasındaki bir piyon gibi, mat olacağı belli.

Öte yandan, bunu daha önce bilseydim ne yapardım? Çıldırır mıydım? Kaçardım mı? Onları deli mi ilan ederdim? Cildimin değiştiğini ve bozulduğunu tam anlamıyla görmeseydim, muhtemelen Christian'ın yüzüne gülerdim.

Peki tüm bunlar benim için ne anlama geliyor? Düşünme fırsatım olmuyor.

Ofis kapısının kolu bir, iki, üç kez sallanıyor, ama kilit açılmıyor.

Sonra Ashton'ın sesi, kendini beğenmiş ve kavgacı bir şekilde, "Christian? Ne halt ediyorsun sen? Isabella hakkında konuşmamız lazım." diye bağırır.

Ve ben kendimi kaybettim.

Dört

ASHTON

Hayatta Desiree Harper'dan, "*Hemen okula gel, yoksa taşaklarını kesip sana yediririm*" diye bir mesaj alacağımı hiç beklemiyordum.

Son birkaç saati babamın ofisinde, o izlerken davanın tüm ayrıntılarını inceleyerek geçirdim. Şu anda yorgunluk beni sarmış durumda ve vücudum ağır ve kurşun gibi hissediyorum. Gözlerimi bir saniyeden fazla açık tutabilmem bir mucize.

Ama babamın her zaman dediği gibi, bizim türümüz yorulmaz. Biz üstün bir türüz.

Üstün ırk.

Üstün... her şey.

Onun bu söylemlerine hiç gönülden inandığımı sanmıyorum, ama karşı çıkmadım da. En azından gerektiği kadar karşı çıkmadım.

Elimi yüzümden aşağıya doğru sürükleyerek, Christian'ın kapısının önünde duruyorum. Izzy'nin nereye kaçtığını bilen biri varsa, o da odur. Küçük yaşta bile, kardeşim tahtadaki tüm oyuncularını çok iyi tanıyordu. Bir anlamda bana benziyordu. Sürekli oyunu inceleyerek galip gelmeyi hedefliyordu.

Sonunda bu kadar muhteşem bir şekilde kaybetmesi ironik. Christian Montgomery.

Bunu daha önce fark etmemiş olmama şaşıyorum. Montgomery, annemizin kızlık soyadıydı sonuçta.

Kapının üzerinde parmaklarımı gezdirirken, vurmaya cesaret edemedim midemde rahatsız edici bir his dolaşıyor.

Kardeşimle olan ilişkim... Hafif tabirle, karmaşık. İkizlerinki kadar değişken değil, ama kesinlikle sevgi dolu da değil.

Eskiden birbirimiz için her şeyduk, ama Christian'ın benim sürümün bir üyesi değil, yalnız bir kurt olduğu ortaya çıktıığında bu değişti. Kendine kapandı, aklıma gelen tek kelime bu. *Kapandı*. Gözlerindeki ateş söndü, gülümsemeleri giderek azaldı.

Sonra, tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Babam, topluluğu korumak için ormanın derinliklerine gitmeyi seçtiğini söyledi.

Buna inanmak istemedim.

Christian beni veda bile etmeden terk etmezdi, değil mi?

Değil mi?

Yıllarca, ona korkunç bir şey olduğunu ve bu yüzden gittiğini hayal ettim.

Bu yüzden ayrılmıştı. Her sabah ölüm ilanlarını, kardeşimle ilgili herhangi bir bilgi bulmak için, bir tür ölümcül bir ilgiyle okuyordum.

Ama buna gerek yoktu.

Görünüşe göre hayatta ve sağlıklı.

Ve şehre döndüğünü bana söyleme zahmetine bile girmedi.

İhanet, mideme bir kaya gibi çöküyor, ama ifademi bozmamaya çalışıyorum.

Bu da babamın bana öğrettiği bir başka şeydi: Güç sahibi erkekler duygularını göstermemelidir. Çünkü her duygularını gösterdiklerinde, düşmanları onlara karşı kullanacakları bir araç daha kazanır.

Güç.

Burada tüm güç sende, Ashton. Onda değil.

O değil.

Baban değil. Sen.

Derin ve titrek bir nefes alarak, elimi indirip kapı kolunu çevirdim, içeri dalmaya kararlıydım.

Kilitli.

Kaşlarımı çatıp tekrar salladım, ama kapı açılmadı. Ne oluyor lan?

Christian neden kapısını kilitlesin ki?

Toplantıda olsa bile kilitlemezdi. Bu çok uygunsuz bir davranış, özellikle de bir öğrenciyle birlikteyse.

"Christian?" Bir kez daha kapı kolunu boşuna çekiştirdikten sonra sinirlenerek bıraktım. "Ne halt ediyorsun sen? Isabella hakkında konuşmamız gerek

Isabella hakkında konuşmamız gerek!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kapıyı açıp beni içeri almasını bekledim.

Bir yanım onu görmek istemiyor.

Diğer kısmım ise ağabeyimin kollarına koşup beni buradan götürmesini, beni korumayı, sürümü yönetme konusunda iyi iş çıkardığımı söylemesini istiyor.

Ama sürekli onay arayan o küçük çocuk çok uzun zaman önce öldü. Artık kardeşimin beni korumasına veya bana bakmasına ihtiyacım yok. İkisini de kendim yapabilirim.

Artık bu konuda bir seçim şansım yok.

Kapı açılır ve ben kendimi hazırlarım, karnımdaki kaslar gerilir.

Ama bana bakan Christian değil. Isabella.

Mavi gözleri öfkeyle parlıyor ve her iki yanağında da kırmızı lekeler patlıyor. Suçlayıcı parmağını göğsüme doğrulturken vücudunda belirgin bir titreme hissediliyor.

İlk başta bir şey olduğunu düşündüm. Yaralanmış mıydı? Katil miydi? Sonra Christian'ın ona bir şey yaptığından korktum ve bu düşünceyi aklıma getirdiğim için kendimi bir pislik gibi hissettim.

Açıklama için çok uzun süre beklemem gerekmedi.

"Seni orospu çocuğu!" diye tıslar, sesi sıkıca sıkılmış dişlerinin arasından çıkar.

Maskemin düşmesine izin vermiyorum. "Son zamanlarda herhangi bir anneyi siktiğime inanmıyorum," diyorum ifadesiz bir yüzle.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" Bir kez daha parmağını göğsüme batırıyor ve bu temas beni hafifçe heyecanlandırıyor.

Sanki içinden bir ateş çıkıyormuş gibi, ondan bir sıcaklık yayılıyor. "Neyi söyleyecektin?" diye soruyorum.

Şimdi kafam karıştı. Omzunun üzerinden Christian'a bakıp kaşlarımı kaldırdım, ama ağabeyim kaşlarını çatarak başka yere baktı.

"Bana şekil değiştirenler, cadılar, çiftleşme bağları ve Kalpler hakkında anlat!" Söylediği her kelimeyle sesi yükseliyor ve koridorda yürürken yakınlarda kimseyi görmediğim için aniden minnettar oluyorum.

Çılgılık atan bir kadını öğretim kadrosuna nasıl açıklayacağımızı bilmiyorum.

Sonra onun sözleri kafama dank ediyor ve sekreterlerin ve müdürlerin bizi duyduğu düşüncesi buharlaşıyor.

Ağzımı açtım, kapattım ve sonra tekrar açtım. Söyleyecek kelimeleri bulamıyorum. Sanırım bu bana ilk kez oluyor. Her zaman konuşkan, her zaman kendimi iyi ifade eden, gerginliği yatıştırmak için her zaman ilk espriyi veya yorumu yapan benim.

Ama şimdi değil.

"Bunu açıklamak ister misin?" Isabella kolunu sıvadı ve pazı kasını yüzüme doğru uzattı, ben ise onun damgalı derisine bakakaldım.

Aynaya her baktığımda, itiraf etmek istemediğim kadar çok kez bu görüntüyü gördüm.

Bir saniye kadar kendi koluma bakıyorum, sonra ona odaklanıyorum — bu küçük kadın, sınırsız enerji, şiddet ve öfkeyle dolu. O gerçekten bir kadın içinde saklı bir kasırga.

"Görünüşe göre açıklamaya gerek yok," diyorum dikkatlice.

Yavaşça. Dikkatlice.

Ağızından köpükler saçan ve hırlayan kuduz bir köpeğe yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum. Eğer çok hızlı hareket edersem, bana saldıracak ve ısırığının tüm şiddetini hissedeceğim.

"Sen gerçekten bir pisliksin. Biliyorsun, değil mi?" Gözleri yaşlarla doluyor, ama gözyaşlarının akmasına izin vermiyor.

Gözlerinde asılı kalıyorlar, Christian'ın ofisindeki yapay ışığı kıran kristal parçaları gibi.

"Bunu birden fazla kez duydum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup eşimi dikkatle inceliyorum.

O, bir kadında aradığım her şeye sahip: güçlü, cesur, sevdiklerini koruyan ve nazik. Hayatında başına gelen onca kötü şeye rağmen, çok ama çok nazik.

Ama ona sahip
olamam. Hiçbirimiz
olamayız.

O Kırmızı Başlıklı Kız, biz ise onu yiyip bitirmeye niyetli büyük, kötü, korkunç kurtlarız. Bizimle nasıl bir hayat sürebilir ki? Biz canavarız, canavarız, gecenin yaratıklarıyız, o ise... masum. Saf. Tatlı.

Sadece iki gece önce babamın sözlerini hatırlıyorum. O zamanlar, bu sözleri pek önemsememiştım, ama şimdi babamın Isabella'nın bizim için, benim için ne ifade ettiğini bir şekilde biliyor muydu diye merak etmeden edemiyorum.

"İnsanlar var, canavarlar var," diyor, çay fincanından yavaşça yudumlarken. Sözleri bana yönelik olsa da, okuduğu gazeteden gözlerini ayırmıyor. "Ve bazen ikisi birbirine karışır." Bunun üzerine gazeteyi indirip, bir üniversite öğrencisine cinsel saldırı yapıldığını anlatan bir makaleyi işaret etti. "Ama bir insanı canavarlarla oynamaya zorlarsan, sence ne olur?" Gerçek bir neşe içermeyen bir kahkaha attı. "Hayatta kalmak için canavara dönüşmekten başka çareleri kalmaz."

Isabella'dan bahsetmiş olamaz, değil mi?

Babam sürekli tuhaf şeyler söylüyor — ben onun yerine Konsey'i devralmadan önce hayat dersleri vermeye çalışıyor.

Yine de...

Isabella'nın canavara dönüşmesini istemiyorum.

Bu dünya onun için güvenli değil. Ben onun için güvenli değilim.

Christian ona gerçeği söyleyerek ne halt ediyordu? Aptal.

Belki bana yardım ettiğini düşünüyordu. Ya da belki ormanda geçirdiği yıllar kafasını karıştırmıştı.

Her halükarda, beni nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir çıkmaza soktu.

Onu incit.

Onu gönder. Ona

ihtiyacın yok. Onu

istemiyorsun.

Boğazımı temizleyip omuzlarımı geriye doğru çekiyorum. Kendime başka seçeneğim olmadığını söylüyorum. Christian Isabella'yı bu karmaşaya soktu; onu bu durumdan kurtaracak olan da benim. Yüzüm morarana kadar bunu tekrarlıyorum, ama tek kelimesine bile inanmıyorum.

Eylemlerimi yönlendiren özverilik değil, doğası gereği daha karanlık, neredeyse şeytani bir şey.

"Sana gerçeği söylemeyi hiç düşünmedim," diyorum ona, keskin nefesini görmezden gelerek. "Çünkü seninle çiftleşmeyi hiç düşünmedim. Hala da düşünmüyorum, tamamen dürüst olmak gerekirse."

Yüzünde bir anlık acı belirir, ama ben bunu tam olarak fark edemedim kaybolur. Dudakları düz bir çizgi halinde sıkışır, ama konuşmamı kesmem için bana bir şey söylemez. Ağlamaz, yalvarır ve fikrimi değiştirmem için bana yalvarır. Sadece sert mavi gözleriyle bana bakar, gözlerinin derinliklerinde bir sürü duygu dolaşır.

"AJ..." Christian öne adım attı, ama ben elimi kaldırarak ağabeyimi durdurdum.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diyorum ona, dikkatimi Isabella'dan ayırmaya tenezzül etmeden.

"O haklı," diyor Isabella kuru bir sesle, gözlerini benden ayırmadan. "Bu bizimle ilgili. Gerçi... Biz diye bir şey yok, değil mi?"

Boğazımda bir yumru oluşur. Onu yutmak imkansızdır. "Hayır."

"Çünkü sen... ne? Beni reddediyor musun? Öyle bir şey mi?"

Kalbimi sertleştirip donduracağım. Bu konuşmayı tek parça halinde atlatabilmemin tek yolu bu. Daha sonra, yalnız kaldığımda, kalbim paramparça olacak, ama sonuçlarına katlanacak tek kişi ben olacağım. İçimdeki acıyı hissedecek tek kişi ben olacağım. Kan kaybından ölecek tek kişi ben olacağım.

"Seni istemiyoruz, Isabella." Sesimi soğuk, ifademi nötr tutuyorum.

Yine de, sanki ona bu sözleri bağırmışım gibi irkildi. Acaba sözlerimin çoğulluğunu fark etti mi? Kardeşlerim adına bu kararı vermemem gerektiğini biliyorum, ama onun cazibesine o kadar kapılmışlar ki, bu ilişkinin gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu göremiyorlar. Hem onun hem de bizim için.

"Ne kadarını bildiğini bilmiyorum..."

"Yeterince biliyorum," diye tersler.

"Ama sen insansın." Üst dudağımı alaycı bir şekilde dişlerimden uzaklaştırıyorum. "Biz değiliz."

"Ashton!" Christian'ın sesi, daha önce hiç duymadığım kadar keskin. Babama aptalca bir şey için bağırdığı zamanlarda bile... Hiç bu kadar sinirlenmemişti. Ağabeyim, ellerini yanlarında yumruk yapıp bana öfkeyle bakarken, yüzünde adeta gök gürültüsü gibi bir ifade var. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Bu" — Isabella'nın kolunu kaldırıp, eşleşme izinin ışığa tutulmasını sağladım — "bir hata."

"Bir hata," diye Isabella donuk bir sesle tekrarlar.

"Sürüm zaten bir eş seçti." Tanrım, kendimi tutamıyorum, değil mi? Bıçağı sırtına daha da derine saplamam lazım. Beni kanatacağı gibi onu da kanatmam lazım. Kardeşlerim yaptığımı öğrendiklerinde beni kanatacakları gibi. "Mezuniyetten sonra Desiree ile eşleşeceğiz. Onu seçtik."

Kendimden nefret ediyorum.

Kendimden gerçekten, gerçekten nefret ediyorum.

Isabella uzun bir süre bana bakar ve gözleri o kadar çok acı ile parlar ki, neredeyse sözlerimi geri alacağım. Ama almam. Çünkü ben bir pislik, bir korkak ve bir liderim. Kardeşlerim ve eşimiz için en iyisini yapmam gerekiyor, bu süreçte hepimizin kalbini kırmak anlamına gelse bile.

Gözleri yaşlarla doluyor, ama daha önce olduğu gibi, gözyaşları akıyor. Ancak, tüm çabalarına rağmen alt dudağı titremeye başlıyor.

"Desiree mi?" diye titrek bir sesle soruyor. "Yani, *arkadaşım* Desiree mi?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Sence neden seninle arkadaş olmak istedi? Hiç şüphesiz rakibini gözlemlemek için."

Bunun doğru olmadığını biliyorum — Desiree bizden bizim ondan tiksindiğimiz kadar tiksiniyor ve Isabella'ya garip bir şekilde hayran görünüyor — ama içimde bir şey kırıldı. Sadece bu dünyadaki herkesin acı çekmesini istiyorum, çünkü belki bu içimdeki bir şeyi iyileştirebilir.

Ben hasta, sapkın bir piçim.

Hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim.

"Anlıyorum." Isabella'nın yüzü dikkatlice ifadesizleşir.

O anda her şeyi mahvettiğimi anlıyorum. Söylediklerimi geri alıp özür dilemek için can atıyorum. Bundan geri dönüş yok. Beni asla affetmeyecek. Kardeşlerim beni asla affetmeyecek.

Yine de sözlerimi geri almıyorum.

Özür dilemiyorum.

O beni itip ofisten çıkarken, küçük elleri yumruk haline gelmiş ve göğsü inip kalkarken, ben hiçbir şey söylemiyorum.

Christian bana bakıyor, gözleri sınırsız bir nefretle dolu ve içimdeki bir parça ölüyor. Ya da belki içimdeki ben çoktan ölmüştür. Kim bilir artık?

"Ne yaptın sen?" Christian dehşetle nefes alıyor. Ama ona verecek bir cevabım yok.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, ben de ne yaptığımı bilmiyorum.

Sadece doğru kararı verdiğimi ve kardeşlerimin sonunda beni affedeceğini umuyorum.

Beş

IZZY

Desiree'ye neredeyse çarpana kadar onu fark etmedim bile.

"Hey, dur bakalım." Beni dengelemek için ellerini omuzlarıma koydu, sonra yüzüme iyice baktığında durakladı. Kaşları çatıldı ve dudakları kıvrıldı.

Ashton ve diğerlerinin muhtemelen tadına baktığı dudaklar.

Bunu düşünmek bile başımı döndürüyor ve midemi bulandırıyor.

Ve öncelikle böyle bir tepki vermemden nefret ediyorum. "İz, iyi misin?" diye endişeyle soruyor.

En azından endişeli olduğunu düşünüyorum. Ashton'ın sözleri kafamda sürekli tekrar ediyor, ne kadar hızlı ya da uzağa koşarsam koşayım kaçamadığım, hiç bitmeyen bir yarış pisti gibi.

Desiree beni erkeklere yaklaşmak için mi kullanıyor? Beni rakip olarak mı görüyor? Neden kadınların bir erkeğin sevgisini kazanmak için birbirleriyle rekabet etmeleri gerektiği gibi bir zihniyet var?

"İz?" diye tekrarlar, omuzlarımı sıkarak.

"Bana dokunma." Bir adım geriye sendeledim ve yüzünde acı bir ifade belirirken kolları yanlarına düştü.

Christian'ın ofisinin hemen dışında duruyoruz. Beni bekliyor olmalı.

beni

bekl Ya da Ashton'ı.

iyor İyi. Onu alabilir.

olm Bunu düşünürken bile, hain kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor.
alı.

Ashton'ı daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla nefret ediyorum, ama aynı zamanda onu aynı derecede arzuluyorum.

Çelişkili duygular içimde bir kasırga gibi dönüp duruyor, enkazları, kırık mobilyaları ve yıpranmış tuğlaları topluyor.

Yakında kasırga dağılacak ve tüm çöpler yakın çevrede bulunan herkese çökecek, onları canlı canlı gömecek.

Beni de canlı canlı gömecek.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor, ellerini beline koyup kaşlarını çatarak.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama arkamdaki ofis kapısı gıcırdadığında hemen kapattım.

Ashton olduğunu görmek için bakmama bile gerek yok. Orada durduğunu hissedebiliyorum, yaydığı ısı neredeyse elle tutulur. Midem düğüm düğüm oluyor ve keskin bir nefes alıyorum.

"Desiree. Beklediğin için teşekkürler." Ashton tek kelime etmeden yanımdan geçip gider.

Desiree'nin omuzlarını tutar.

Onu kendine doğru çevirir.

Başını eğiyor.

Ve ben koşarak uzaklaşıyorum, ondan nefret ederek, ondan nefret ederek, bu tanrının unuttuğu kasabadaki herkesten nefret ederek. Kalbimde o kadar çok nefret var ki, sanki ölüyorum gibi hissediyorum. İçimi kemiren, temas ettiği her şeyi yok eden aşındırıcı bir asit gibi.

Biri adımı söylüyor, ama Desiree mi, Ashton mu, hatta Christian mı, bilmiyorum. Kim olursa olsun, arkama bakmayacağım.

Hepsini siktir et.

Sırlar, yalanlar ve kafamın içinde bana asla yeterince iyi olamayacağımı söyleyen o küçük sesle işim bitti. Dürüst olmak gerekirse, o küçük ses şüpheli bir şekilde Ashton'ın sesine benziyor.

Gözlerimde yaşların yakıcı hissini hissediyorum, ama bunların artan öfkem ve hayal kırıklığının bir sonucu olduğunu biliyorum, üzüntümün değil. Ashton'ı kalbi kırılacak kadar iyi tanımıyorum. Peki ya Desiree? Evet, bu çok acı vericiydi, ama üstesinden geleceğim.

Her zaman atlatırım.

Yine de, kalbimin bir parçası daha adımlarımla birlikte toz olup dağılıyor.

Uzaklaş. Uzaklaş.

Uzaklaş. Uzaklaşmam

lazım.

Koridorun ilerisinde, köşeli bir yüzü ve yüksek elmacık kemiklerini çevreleyen tanıdık altın sarısı saçları fark ettim. Burnunda bir çift gözlük vardı, kolundaki dövmelemlerle şaşırtıcı bir tezat oluştuyordu.

Ethan.

Gülümsüyor ve elini kaldırıp selam veriyor.

Hayır.

Bugün olmaz.

Çünkü az önce öğrendiğim tüm gerçeklerle, onunla karşılaşırsam ne yapacağımı bilmiyorum. Beni karanlıkta bıraktığı için ona bağışmak mı? Desiree için beni terk etmeyi planlıyorsa neden arkadaşım gibi davrandığını sormak mı? Ağlamak mı?

İçimde bir his var ki, ikincisi olacak ve bu beni çok kızdıracak.

Topuklarımı döndürerek - ve yakışıklı yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek - okulun arka çıkışına doğru yürüdüm.

Aklımda belirli bir hedef yok, ama *buradan uzak* olduğu sürece hayatta kalabilirim. Eve gidebileceğimden bile emin değilim. Gerry ve Hale'in bunu benden sakladığını bilmek...

Peki ya Jake, Lissa ve Seth? Onlar da biliyor mu?

Bu düşünce kalbimi parçaladı. Jake en iyi arkadaşım olmuştu. Bütün bu zaman boyunca bunu biliyorduyse ve bana söylemediyse...

Kafamdaki bu yanlış düşünceyi silmek için başımı sallıyorum.

Hayır. Hiçbir varsayımda bulunamam. Şu an için, Jake ve diğer üvey kardeşlerimin de benim gibi bu yeni dünyadan habersiz olduklarını varsaymak zorundayım. Herkesin bu komploya dahil olduğunu varsayamam, yoksa deliye dönerim.

En azından bir kişi hala benim tarafımda olmalı.

Dışarı çıktığımda ciğerlerimi taze hava ile dolduruyorum. Okulun etrafını dolaşırken çam ve küflü koku duyularımı tıkıyor.

Arabam yok, ama sorun değil. Okuldan çok uzak olmayan bir yerde, zihnimi biraz olsun düzene sokarken vakit geçirebileceğim bir dizi mağaza ve restoran var. Sonra Christian ve Ashton'ın bana söylediklerini ayrıntılı olarak inceleyebilirim ve...

Biri omzumu tuttu ve ben düşünmeden tepki verdim.

Dönerek saldırganın bileğine uzanır ve moraracak kadar sıkıca sıkarım. Sonra bacağımı uzatarak dizlerinin arkasını tekmelerim. Acı içinde "oomph" diye bağırarak yere düşer ve ben de hala bileğini tutarak üstüne çöküyorum.

Ansel şaşkınlıkla bana bakıyor.

Onun yüzüne bakarken, vücudumdaki adrenalin biraz azalır. yüzüne bakarken vücudumdaki adrenalin biraz

Oh... Oh,
lanet
olsun.
Yine mi?

"Ansel?" Panikle hareketlerimi hızlandırarak hızla ondan uzaklaştım. "Çok özür dilerim. Senin olduğunu bilmiyordum ve beni korkuttun..."

"Az önce... bana tekme mi attın?" İnanamayan bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyor.

"Tam olarak tekme attım diyemem, ama..." Endişeyle karışık buklelerimi elime alıp düzeltiyorum. Nedense, bu hareket sinir bozucu gözyaşlarımı eritiyor. Birkaç hain gözyaşı yanaklarımdan aşağı akıyor. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım... Özür dilerim."

Uzaklaş. Uzaklaş. Uzaklaş.

Düşen sınıf arkadaşımın gözlerini ayırmadan birkaç adım geriye sendeledim. Normalde titizlikle taranmış kahverengi saçları dağınıktı. Gömleği de biraz eğri duruyordu ve soluk boynunun bir kısmı görünüyordu.

Benim neyim var böyle? Aklımı
kaçırıyorum.

Her şey bir anda üzerime çöküyor gibi. Korkuyorum, bunalmış ve kafam karışık. Bir cevap bulduğumu düşündüğüm her seferinde, yeni bir soru ortaya çıkıyor. Güvenebileceğimi sandığım insanlar sahtekar çıktı.

Dönüşenler, cadılar ve diğer doğaüstü varlıklar hakkında bir şey bilmemek benim için sorun değildi. Bunların benimle hiçbir ilgisi yok ve bir yabancıya anlatma konusundaki ihtiyatlarını anlıyorum.

Ancak, bu karmaşanın ortasında kalıp hala karanlıkta bırakılmak benim için dayanılmaz bir durum. Görünüşe göre bu adamlardan bazılarıyla eşleştirilmişim.

Bu ne anlama geliyor ki? Seçim yapmak zorunda mı kalacağım?

Bir
tanes Dürüst olmak gerekirse, hiçbirini istemiyorum. Ashton
i mi?
cehennemde yansın.

Diğer üçüne o kadar kızgın değilim, ama ihanetleri hala canımı yakıyor. Ethan ve Emery'ye güvenmeye başladım. Onlara açıldım. Ve tüm bu zaman boyunca, benim onlar için kim olduğumu tam olarak biliyorlardı.

Reid ise farklı bir hikaye. Ona karşı iyi ya da kötü hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Bir yandan bunu sır olarak sakladı, ama aynı zamanda benim arkadaşım gibi davranmadı.

Yani Reid'e diğerklerine göre daha az kızgın mıyım?

Görüntüler beynimi bombardımana tutuyor.

Reid, yatak odamda Grayson'ı yere indirirken, yüzü öfkeden çarpılmıştı.

Bana baktığında gözlerinden yayılan saf sahiplenme duygusu. Dudaklarından çıkan hırıltı.

Hayır, Reid'e de aynı derecede kızgınlım, sadece nedeni farklı.

Peki ya Grayson? Bütün bu olayda onun rolü ne? İkizlerin kız kardeşiyle çıkıyor.

Bu, onun eş olduğu anlamına mı geliyor? O zaman neden beni öptü? Eğer bunu başından beri biliyorsa, onu *asla* affetmem. Asla. "Okulda öfkeyle yürüdüğünü gördüm." Ansel dik otururken yüzünü buruşturuyor

ve ben anında kendimi berbat hissettim. "Üzgün görünüyordun. Seni kontrol etmek istedim."

"Yani beni cezaya çekmeye hazır bir koridor gözetmeni değilsin?" diye alay ettim, ama sesim sonlara doğru titredi ve gerçek duygularımı ele verdi.

Ansel'in yüzü on ton kırmızıya döner. "Şey..." Dikkatsizce gömleğinin yakasını çeker. "Teknik olarak görevde değilim..."

"Hadi oradan." Bu yeni keşif karşısında öfkemin bir kısmı yok olur. "Koridor görevlileri gerçekten var mı? Bunun sadece berbat çocuk dizilerinde gördüğüm bir şey olduğunu sanıyordum."

Otururken bile bana hükmetmeyi başarıyor. Saygı uyandıran bir üstünlük havası var, göğsünü bir tavus kuşu gibi şişirdiğinde bu hava daha da belirgin hale geliyor.

"Aslında bu çok saygın bir pozisyon olduğunu bilmeni isterim..."

"Yelek giyiyor musun?" diye alay ediyorum. "Kuşak? Lütfen bana telsizinin olduğunu söyle."

Ansel'in yanakları kıpkırmızı olur. "Kapa çeneni."

"Silahın var mı? Ne tür bir silah? İtaatsiz çocukları dövme için kullandığın bir cetvel mi?"

Zarifçe ayağa kalkar ve pantolonuna yapışmış birkaç çakıl taşını silkelere. Saçını düzeltmeye çalışır, ama o tek çikolata rengi saç teli işbirliği yapmaz ve öne doğru sarmaya devam eder.

Bir iç çekerek vazgeçer ve bana odaklanır. "Eğer yaramazlık yapmaya devam edersen, sana sürprizi göstermeyeceğim."

Sözlerinde bir şey, içimde garip bir sıcaklık hissi uyandırır.

Muhtemelen yaramaz olarak nitelendirilmemdir.

Sapık sürtük.

"Sürpriz mi?" Merakım uyandı ve ona bir adım daha yaklaştım.

Yüzü hala pembe, ama çekingen bir gülümseme takınıyor, önceki cesareti biraz azalmış. "Üzgün görünüyordun. Sanırım sana yardımcı olabileceğim bir fikrim var."

O park yerine doğru yürümeye başlar ve ben bir an tereddüt ettikten sonra onu takip ederim.

"Büyük Ansel okulu asıyor," diyorum sahte bir dehşetle. "Herkes ne düşünecek?"

"Delirdiğimi," diye mırıldanır.

Sözleri o kadar yumuşak ki, benim duymamı istediğinden emin olamıyorum.

Yine de, "O zaman ikimiz de aynıyız" demekten kendimi alamıyorum.

Topuğunda dönerek elini bana uzatıyor. Parmakları uzun ve zarif, sanki bir piyanistin parmakları gibi. Onların fildişi tuşların üzerinde yukarı aşağı koştüğünü hayal edebiliyorum. Ve benim vücudumun üzerinde yukarı aşağı...

"Ne dersin, Isabella Martin? Bugün okulu asıp benimle maceraya atılmak ister misin?"

Altı

IZZY

"Burası neresi?" Küçük binaya şüpheyile bakıyorum.

Tam şehir merkezinde, bir lokanta ile bir giyim mağazasının arasında, ahşap kaplamalı ve iki opak pencerele bir bina. Kapının üstündeki tabelada büyük harflerle "*Rage Room*" yazıyor.

Ansel sadece yaramazca sırtıyor, gözlerinde tanıdık olmayan bir ışıltı beliriyor ve içeri girmem için kapıyı açıyor. Yukarıda bir zil çalıyor ve gelişimizi duyuruyor.

İlk bakışta, ne tür bir işletmeye girdiğimizi anlayamıyorum. Uzak duvarda bir tezgah var, ama görebildiğim kadarıyla ne menü ne de herhangi bir ürün var. Bir koridor, daha uzaktaki birkaç küçük odaya açılıyor. Duvarlar koyu mavi, beyaz fayanslı zeminle kontrast oluşturuyor.

Daha önce fark etmediğim, tezgahın hemen arkasında bulunan bir kapı açılır ve iri yarısı bir adam öne çıkar. Gri saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştır, birkaç tel saç kırıksık yüzünün etrafında dağınık bir şekilde durmaktadır. Sakalı uzun ve gürdür. Sanki bir motorcu barında karşılaşabileceğiniz türden birine benziyor.

Göz korkutucu görünüşüne rağmen, Ansel'e sinsi bir gülümseme atar. "Okulda olman gerekmiyor mu, evlat?"

"Senin bir karın olması gerekmez mi, amca?" Ansel karşılık verir — belli ki benim anlamadığım bir şakaya atıfta bulunarak.

Bir dakika... amca mı?

Adam gülümser ve tezgaha yaslanır, kasları deri ceketinin altında gerilir.

İki adam arasında bir benzerlik aramaya çalışıyorum — dürüst, titiz Ansel ve bu sert motorcu — sonra Ansel'in evlatlık olduğunu hatırlıyorum.

"Boş odanız var mı?" diye sorar Ansel, cüzdanını çıkarıp kartını uzatarak.

Adam Ansel'i eliyle uzaklaştırır. "Senin paranı kabul etmediğimi biliyorsun."

Tezgahın altına uzanıp bir anahtarlık alır. Parmakları arasında çevirerek koridora doğru ilerler.

Tereddütle Ansel'e bakarım, boğazımda bir taş gibi bir endişe hissedirim, ama o bana sadece çekingen bir gülümseme atar ve bu gülümseme yıpranmış sinirlerimi anında yatıştırır. Ben de ona gülümserim.

Ve bana elini uzattığında? Onu tutarım.

Ansel'in amcası uzun bir süre ikimize bakar, kalın kaşları saç çizgisine değecek kadar yukarı kalkar. Bir parçam utanmak ister, ama nedenini bilmiyorum. Yanlış bir şey yapmıyoruz ki.

"Ahh. Şimdi anlıyorum." Ansel'e anlamlı bir gülümseme attı ve Ansel'in kulak uçları pembeleşti.

"Şey... Ted amca, bu Izzy. Izzy, amcamla tanış."

"Tanıştığımıza memnun oldum, kızım." Ted'in buruşuk yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşür ve elimi iki eliyle sıkıca tutup kararlı bir şekilde sallar. "Yeğenim sana iyi davranıyor mu?"

"Konuşmak zorunda mısın?" Ansel şikayet eder.

Ted onu görmezden gelir ve dikkatini bana verir. "Çünkü iyi davranmıyorsa, ona biraz akıl veririm."

"Öyle değil!" Ansel dehşete kapılmış gibi, kekeleyerek cevap verdi.

Başkaları, bizim çıkma ihtimalimizden bu kadar tiksınmesine kızabilir, ama ben Ansel'in *öyle* demek istemediğini biliyorum. Yanaklarının kızarması, bu konuşmanın onu ne kadar rahatsız ettiğini gösteren bir başka işaret.

Onu bu durumdan kurtarmaya karar veriyorum. Ne de olsa benim için kahramanlık yaptı.

Bu iyiliğin karşılığını ödemem adil olur.

"Ansel, mükemmel bir on dokuzuncu yüzyıl beyefendisi gibi davranıyor," diye Ted'i temin ederim, kibirli, Viktorya dönemi aksanıyla konuşarak. "Beni çay ve çörek yemeye götürdü." Sesimi komplo kurarcasına fısıldayarak alçaltırım ve eklerim, "Hatta ayak bileklerime bakmasına izin verdim."

Ted başını geriye atarak gürültülü bir kahkaha atıyor. Onu kocaman bir boz ayıya benzetmeden edemiyorum. Bu da bana şekil değiştirenleri, Christian'ı, Ashton'ı ve...

"Yani siz ikiniz... nasıl denir... flört mü ediyorsunuz?" Ted, kahkahasını kontrol altına aldıktan sonra sorar.

"Göreceğiz." Önce Ted'e, sonra da yüzü kızaran Ansel'e göz kırpyorum.

Gözlerime baktığında, ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirmesine rağmen yavaşça başını salladı.

"İstedığınız eşyaları alın," diyor Ted, koridorun sonundaki kapılardan birini açarak. "Ve koruyucu giysileri giyin."

Ansel beni metal rafların hakim olduğu bir odaya sürükler. Yan yana durmaya bile zar zor yer var. Bir rafta televizyonlar, radyolar, bilgisayarlar ve iPad'ler görüyorum. Başka bir rafta ise daha çeşitli eşyalar var: bir fotokopi makinesi, bir yazıcı ve okulda gördüğüm bir tepegöz makinesi.

Ansel, benim kafam karışırken Ted'e rastgele eşyaları gösteriyor. "Ne...?"

"Bana güven?" Ciddi bakışları benimkini yakaladı.

Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu, ama yine de...

Güveniyorum.

Yavaşça, gözlerimi ondan ayırmadan başımı sallıyorum.

Yüzünde parıldayan bir gülümseme belirir. Sıcaklık ve kelekler midemde hakimiyet mücadelesi verir.

"Hadi." Ansel beni odanın uzak duvarına doğru götürürken, Ted geride kalır ve Ansel'in işaret ettiği eşyaları alır.

Ansel önce bana lacivert bir tulum uzattı.

"Şey..."

"Sadece giy, Izzy." Ansel, tereddütümün saçma ve sinir bozucu olduğunu ima edercesine gözlerini devirir.

Çirkin tulumu giyip giysilerimin üzerine çekmeye başlıyorum. "Beni tutukluyor musun yoksa? Öyle mi? Çünkü söyleyeyim... Hapishanede uzun süre hayatta kalamam. Yüzüm buna uygun değil."

"Evet. Beni yakaladın. Seni تنها bir yere götürüp tulum giydirip en yakın kadın cezaevine göndereceğim," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Oh, şaka yapıyor."

"Oh, dinliyor," diye karşılık verdi ve önüme geçerek durdu.

Tulumun geri kalanını giymeme yardım ediyor. Parmakları köprücük kemiğime değiyor ve zaten orada olan tüylerimin diken diken olmasını daha da şiddetlendiriyor. Soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir titreme içimi kaplıyor.

Ansel'in fark etmemesi için dua ediyorum.

Tulum giyildikten sonra, uzaklaşır ve yeşil eldivenler ve cam koruyucu maskeyle geri döner.

"Tamam, şimdi işler garipleşmeye başladı," diyorum ona, eşyaları alıp giyerken. Kendimi gülünç ve hantal hissediyorum. "Bu senin gizli bir fetişin mi?"

"Ne?" Kızarıyor ve hızla gözlerini benden kaçırıyor. "Hayır! Tabii ki değil!"

Kahkaha atmamak için elimi ağızıma götürdüm. Ansel alaycı sözleri ve şakaları anlıyor gibi görünüyor... tabii cinsel imalar söz konusu değilse. O zaman sözlerimi kelimesi kelimesine alır ve porno dükkanındaki bir rahibe kadar kızarır.

"Şaka yapıyorum," diyorum ona, parmak uçlarımda yükselerek ellerimi omuzlarına koyuyorum. Kaslarının gevşediğini neredeyse hissedebiliyorum. "Ama bunun ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Dinlenme odası terapisini hiç duymadın mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Neden bu bana bir grup sıkıcı iş adamı ve kadının masanın etrafında oturup öğle yemeğini yerken hava durumunu tartıştıkları görüntülerini çağrıştırıyor?"

"O tür bir dinlenme odası değil, güzel kız." Ansel nazikçe bileklerimi tutar ve ellerimi omuzlarından çeker.

Bana güzel mi dedi?

Sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılır.

"O zaman ne...?"

"Hadi." Ansel bir kez daha beni ileriye doğru yönlendirir. "Git de eşyaları parçaladığını izleyelim."

Yedi

IZZY

Görünüşe göre, bir kızın hayatta ihtiyacı olan tek şey, bir düzine kadar eşyayı bir saat boyunca sevgiyle parçalamak.

Geçen her saniye omuzlarımdan bir yük kalkıyor gibi. Gerginlik tamamen azalmıyor, ama eskisi kadar boğucu değil artık. Neredeyse... nefes alabiliyorum.

Son eşya da tamamen parçalandıktan sonra odadan çıkıyorum, koruyucu giysilerimi çıkarıyorum ve Ted'e bolca teşekkür ediyorum.

"Ne zaman istersen gel, evlat." Yaşlı adam bana göz kırparak Ansel'in omzuna elini koyar.

Yeni arkadaşşıma bir şey fısıldıyor — duyamayacağım kadar alçak sesle — ve Ansel'in yanakları alev alıyor. İki adam da gözlerini bana çeviriyor, sonra hızla başka yere bakıyorlar.

"O neydi öyle?" Dışarı çıkar çıkmaz Ansel'e soruyorum.

Hava soğuktu ama güneş işini iyi yapıyordu, ince ışınlarıyla cildimi ısıtıyordu. Hala ceketime ihtiyacım vardı ama hava o kadar da kötü değildi.

"Hiçbir şey," diye cevaplar Ansel çabucak. *Çok* çabucak.

Ona sorgulayan bir bakış atarım, ama o kararlı bir şekilde önüne bakar. Ancak, hemen arabasına doğru gitmek yerine, yan tarafa doğru yönelip *Rosie's Diner* yazan başka bir küçük binanın önünde durarak beni şaşırtır.

"Aç mısın?" diye soruyor bana.

Aniden dipsiz bir kuyuya benzeyen karnıma elimi koyuyorum. "Açlıktan ölüyorum," itiraf ediyorum. "Bilgisayarları yok etmek bu kadar iştah açıcı olabileceğini kim bilebilirdi?"

Ansel, içeri girmem için kapıyı açarken bana utangaç bir gülümseme atar.

Restoran neredeyse boştu - saatin saatine bakılırsa bu hiç de şaşırtıcı değildi - ve kırmızı koltuklar, damalı döşeme tahtaları ve müzik kutuları ile donatılmıştı. Pembe bluz ve beyaz etekli orta yaşlı bir garson, tezgahın arkasından selam vermek için başını salladı.

"İstediğiniz yere oturun, hemen geliyorum."

Ansel içgüdüsel olarak elimi tuttu — *aman Tanrım, elimi tutuyor*

—ve beni, orada bulunan birkaç müşteriden en uzak olan bir masaya götürüyor. Masaya oturuyor, hala elimi tuttuğunu fark ediyor ve sanki onu yakmışım gibi elimi bırakıyor. Peçete dağıtıcısının arkasından menüleri alırken, yanakları pembe bir renge bürünüyor.

"Eee... pardon." Ben onun karşısındaki koltuğa otururken, menüyü adeta bana itiyor.

Bir yanım onu kızdırmak ve yüzündeki kızarıklığın tadını çıkarmak istiyor, ama konuyu değiştirmeye karar veriyorum.

"Peki... daha önce buraya gelmiş miydin?" Menüyü hızlıca gözden geçiriyorum.

Henüz kahvaltı servisi devam ettiği için, pancake, yumurta ve pastırma sipariş ediyorum.

Ansel konu değiştiği için rahatlamış görünüyor ve menüyü kapatıp tüm dikkatini bana veriyor. "Maalesef istediğimden daha sık. Geçen yıl çoğu günümü amcamla geçiriyordum. İşten sonra her gün buraya gelirdi. Sanırım menüyü ezberledim artık."

Bu cümlede açıklanması gereken çok şey var, özellikle de neden amcasıyla bu kadar çok zaman geçirdiği, ama şimdilik soruları bir kenara bırakıyorum.

"Peki ne tavsiye edersiniz? Pancake tabağı alacaktım ama..."

"Fransız tostunu dene," diye araya giriyor Ansel. "Normalde Fransız tostı seven biri değilim, ama mutfaktaki Freddie'nin sihirli bir dokunuşu olduğunu söylemeliyim..."

"Kulağa müstehcen geliyor," diyorum ciddi bir ifadeyle ve o bana bir bakış atıyor.

"Aklını temizlemelisin, Illy." Yumuşak bir kahkaha attı ve beynim kısa devre yaptı.

Söylediği şey yüzünden değil, bana taktığı isim yüzünden. Illy.

En son ne zaman biri bana bu takma adı kullandığını hatırlamıyorum.

Ansel kaşlarını çatıp öne eğilir ve ön kollarını masaya dayar. "İyi misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Sadece... o takma ad." Kafamın etrafında vızıldayan sinir bozucu bir sivrisinek gibi, garip tepkimi eliyle savuşturmaya çalışıyorum. "Annem bana Illy derdi."

Aramızda anlamlı bir sessizlik uzanır, ama rahatsız edici bir sessizlik değildir. Ansel'in bu bilgiyi kafasında çevirdiğini, benimle ve geçmişimle ilgili bildiği her şeyi bir araya getirdiğini görebiliyorum - ki itiraf etmeliyim ki, pek bir şey bilmiyor.

"Üzgünüm. Bilmiyordum. Artık sana öyle seslenmeyeceğim..."

"Hayır, sorun değil," diye onu hemen sakinleştiriyorum. Ve bu sefer yanaklarım kızarıyor. "Bana öyle demen hoşuma gidiyor."

"Öyle mi? Çünkü seni rahatsız ediyorsa, söylememe gerek yok..." "Hayır. Söz veriyorum." Yine havada elimi salladım. "Bir anlığına

Bir anlığına tuhaf davrandığım için özür dilerim."

"Sen tuhaflığın tam tersisin," diyor Ansel burun kıvrarak. Sonra ifadesi yumuşuyor, daha nazik hale geliyor. "Gerçek aileden pek bahsetmiyorsun."

"Sen de konuşmuyorsun," diyorum içgüdüsel olarak, sonra ne kadar cadalozca konuştuğumu fark ediyorum. Yüzümü buruşturup geri adım atıyorum. "Üzgünüm. Kaba davrandım."

"Ama haklısın." Ansel ellerini masanın üzerinde birleştirir ve başını eğerek beni daha yakından inceler.

Açık kahverengi saçları, yüksek elmacık kemiklerini ve keskin çene hattını vurgulamak için özenle taranmış. Gerçekten çok yakışıklı bir adam, neredeyse fazla yakışıklı. Dürüst olmak gerekirse, mükemmelliği beni korkutuyor. Onun bakışları altında kendimi tamamen yetersiz hissediyorum.

"Kartları masaya koyalım," diyor Ansel, dudaklarında bir kaş çatma belirliyor. "Biyolojik ailemi tanımıyorum. Annem ve babam, birkaç yıl koruyucu aile sisteminde kaldıktan sonra beni çocukken evlat edindiler. Sonra babam öldü..." Yüzünde bir anlık hüznün belirir, ruhani yüz hatlarını gölgeler, dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılır. Sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi görünür, ama sonra fikrini değiştirir. "Neyse... Doğum ailemi tanımıyorum."

Son cümleyi utangaç bir omuz silklemeyle bitirir.

Evlat edinen ebeveynleri hakkında konuşmak istemediği için onu suçlamıyorum. Annesiyle sadece bir kez tanıştım ve o an...

O an bana yönelttiği sert sözleri hatırlayınca omurgamdan bir ürperti geçer. Ham, engelsiz bir nefret. Kulağa tuhaf gelse de, kocasının ölümünden beni sorumlu tuttu. Onu daha önce hiç görmemiştim, sevgilisini ise hiç.

Garson siparişlerimizi almak için masamıza geldiğinde konuşma kesildi. Ansel'i bir kızla burada olduğu için alay etti, bu onu çok utandırdı, sonra da kısa süre sonra içeceklerimizi getireceğine söz vererek masadan ayrıldı.

Sonunda yalnız kaldığımda, peçetemden çatal bıçak takımını çıkarır ve boş boş parçalamaya başlarım. Nedenini bilmiyorum. Sadece ellerimi hareket ettirmem, derimin altında dolaşan tüm bu huzursuz enerjinin bir çıkış yolu bulmam gerekiyor.

Ansel beni konuşmaya zorlamıyor, bu da hoşuma gidiyor, ve ben de bu sessizliği düşüncelerimi bir düzene sokmak için kullanıyorum.

"Ailem ben küçükken öldü. Dört ya da beş yaşıyordum galiba," diye itiraf ediyorum aceleyle. "Onları çok iyi hatırlamıyorum, ama annemin bana hep Illy dediğini biliyorum. Onlar öldükten sonra, koruyucu aile sistemine alındım ve o zamandan beri oradayım."

Ansel ince parmaklarıyla masaya vurmaya başlar. "Ne zaman on sekiz yaşına girip sistemden çıkacaksın?"

Gülümserim. "Aslında bugün."

Yüzünün rengi soluyor. "B-bugün mü?"

"Bilmiyor muydun? B u spontane maceranın sebebinin bu olduğunu sanıyordum." Ne demek istediğimi vurgulamak için elimi havada sallıyorum.

Ansel kararlı bir şekilde başını sallar. "Hayır. Bilmiyordum... Bilmiyordum. Bilseydim..." Dikkatsizce ensesini kaşır. "Sadece üzgün olduğunu gördüm ve seni gülümsetmek istedim."

Karnımda bir sürü kelebek uçmaya başladı. "Ben... üzgündüm, teşekkür ederim."

Ansel cevap vermek için ağzını açar ama garson içeceklerimizi getirince duraksar — bana kahve, Ansel'e kola. Garson gittikten sonra Ansel konuşmaya devam eder.

"Neden üzgündün?"

"Ben..." Ona ne söyleyebilirim ki? Kesinlikle gerçeği söyleyemem. Deli olduğumu düşünecektir. Kahretsin, *ben* bile deli olduğumu düşünüyorum. Paranormal olayların var olduğuna ve senin bunlarla bağlantılı olduğuna inanmaktan daha delice bir şey olamaz. "Bazı arkadaşlarımın benden sır sakladığını keşfettim."

Kaşları çatıldı. "Sırlar mı?"

"Benimle ilgili sırlar," diye açıklıyorum. "Ve bunlardan biriyle yüzleştiğimde, sanki her şey benim hatamış gibi hissettirdi. Sanki sorun benmişim gibi."

Ansel'in yüzünde öfkeli bir ifade belirir. "Dur tahmin edeyim. Bu 'arkadaşın' adı Ash ile başlıyor, Ton ile bitiyor ve Ass-ton ile kafiyeli mi?"

Özellikle benim o pislik için kullandığım takma adı kullanması beni güldürdü. "O kadar belli mi?"

"Onunla ve arkadaşlarıyla... yakınlaştığını biliyorum. Ama Illy..." Ansel tereddütle masanın üzerinden uzanıp küçük parmağını benimkine dokundurdu. Dokunduğu yerden bir ısı yayıldı, sanki içinde bir ateş varmış gibi. "Sana kötü davranıyorsa, onu sokağa at. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

O lanet kelebekler intikam almak için geri dönüyor. Onların midemde çırpındığını hissedebiliyorum.

"Güven bana. Ashton ve aptal arkadaşlarıyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Özür dileyip affımı dilemedikçe."

Ve o zaman bile, onları affedebilir miyim? Görünüşe göre biz... Tanrım, bu kulağıma bile delice geliyor... eşiz. Bu ne anlama geliyor? Seks mi? Onlarla *bu şekilde* birlikte olmak zorunda kalacak mıyım? Cinsel anlamda mı? Ashton benden nefret ediyor, Reid benim varlığıma kayıtsız ve diğer ikisi...

Bunu düşünmek istemiyorum. Onları düşünmek istemiyorum. Hâlâ özgür iradem var ve şu anda zihnim bana onlardan olabildiğince uzaklaşmamı haykırıyor. Bana yalan söylediler. Beni incittiler.

Bunu tekrar yapmayacaklarını kim söyleyebilir?

Belki de bu sözde efsanevi bağı koparmanın bir yolu vardır.

Christian'la bu konuyu konuşmak için zihnimde bir not alıyorum. Paranormal konularda güvenebileceğim tek kişi o olabilir, kurt adam ya da her neyse.

"İyi." Ansel'in küçük parmağı bir saniye bile sürmeden benimkine dokundu ve geri çekildi.

Göğsümde bir sıcaklık dalgası yayılır.

Ellerini birleştirip neredeyse fark edilmeyecek kadar dikleşerek, beni bir trol gibi hissettiren mükemmel bir duruş sergiliyor. "Peki... on sekizinci doğum gününü kutlamak için ne gibi büyük planların var?"

Sekiz

EMERY

Bugün milyarınıc kez elimdeki küçük kadife kutuyu gözden geçiriyorum.

Siktir, doğru kararı mı veriyorum?

Erkek arkadaşlar kız arkadaşlarına mücevher hediye eder.

Ama arkadaşlar, gizli amaçları olmadığı sürece arkadaşlarına mücevher vermezler.

Izzy'ye doğum günü hediyesini verdiğimde böyle mi düşünecek? Gizli bir niyetim olduğunu mu? Ondan bana vermek istediğinden daha fazlasını istediğimi mi?

Elbette ondan daha fazlasını istiyorum, ama onun buna hazır olmadığını, bana hazır olmadığını da biliyorum. Henüz bana güvenmiyor ve onu suçlayamam. Beni Joe'dan ayırt edemiyor ve bunu değiştirecek kadar yeterince zaman geçirmedik.

Ve tabii ki Grayson meselesi de var...

O lanet avcının Izzy'ye ne kadar yaklaştığını düşündüğümde omurgamdan bir titreme geçiyor. Ona zarar verebilirdi. Öldürebilirdi.

Ama neden ona zarar vermek istesin, anlamıyorum. Bildiğim kadarıyla o bir insan ve paranormal dünyayla tek bağlantısı...

Pişmanlık duyarak dudaklarımı ıslattım.

Bizim yüzümüzden mi hedef alındı? Çiftleşme bağı yüzünden mi?

Gerçeği kim keşfetti?

Izzy'nin dolabının önünde sabırsızlıkla onu beklerken kafamda sorular dolanıyor. Sabah onu görmedim, ama bu tamamen beklenmedik bir şey değil. Muhtemelen arkadaşları ve ailesi tarafından çevrelenmiş, doğum gününü kutluyorlardır. Kızım bu okula geleli çok kısa bir süre oldu, ama şimdiden onu seven ve ona değer veren bir sürü arkadaşı var.

Zil çalıyor, bir sonraki dersimin başladığını haber veriyor ve ben isteksizce dolabından uzaklaşıyorum. Hediyesini kimya dersinde vermek zorunda kalacağım.

Ama birkaç saat sonra sınıfa geldiğimde, Izzy'yi hiçbir yerde göremiyorum. Ansel de yok, ama o pisliği tanıyorsam, muhtemelen anüsünü beyazlatmaya ya da onun gibi iğrenç bir şeye gitmiştir.

Ethan'ın yanındaki her zamanki yerime otururken midemde rahatsız edici bir his belirir.

Kardeşim de benim kadar berbat görünüyor. Gözlerinin altında koyu lekeler var, bu da uzun süredir uyumadığını düşündürüyor. Dağınık sarı saçlarını eliyle taradıktan sonra gözlüklerini çıkarıp burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. Yaklaşan bir baş ağrısıyla mücadele ederken her zaman böyle yaptığını biliyorum.

Ona iyi olup olmadığını sormak istiyorum ama hemen vazgeçiyorum. Ethan iyidir.

O her zaman iyidir.

Kimya dersi bittiğinde, kimse beni durduramadan sınıfı hızla terk ediyorum ve kafeteryadaki Jake'e doğru yöneliyorum. Quarterback, iki arkadaşı Kain ve Dec ile şakalaşıyor ama masaya yaklaştığımda kahkahaları aniden kesiliyor.

Kain bana ekşi bir bakış atıyor, ama Jake iyi huylu bir şekilde gülümsüyor ve yumruğunu bana doğru uzatıyor.

"Selam dostum. Naber?" diye sorar.

Lafı dolandırmanın anlamı yok. "Izzy nerede biliyor musun? Onu bütün gün görmedim ve ona doğum günü hediyesi vermek istiyorum."

Dec, benim ezik olduğumu fısıldayarak sinir bozucu bir şekilde kıkırdar, Kain ise gözlerini devirir. Pislikler.

Jake ise endişeyle kaşlarını çatarak telefonunu çıkarır. "Evet. Ona mesaj atayım. Okula birlikte geldik, burada olması gerekir. Ama şimdi düşününce, onu bu sabahtan beri görmedim."

"Ona birkaç kez mesaj attım ama cevap gelmedi." Sözlerim alçak sesle çıkıyor, neredeyse bir hırıltı gibi.

En iyi günlerde bile eşimin yanından ayrılmaktan nefret ederim, ama bugün? Onun doğum gününde? Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Lanet olsun, onunla birlikte olmalıydım, kutlama yapmalıydım.

"Bu garip. Acaba telefonunu unutmuş olabilir mi?" Jake, telefonuna gelen bir mesajla aniden sözünü keser. "Huh. Az önce cevap verdi."

Onun mesajına cevap verdiği, benimkine ise cevap vermediği gerçeği, içimde kıskançlık ve incinmişlik gibi garip bir duygu uyandırıyor.

"Ee?" diye soruyorum, sabırsızlanarak.

Ethan'ın bize katıldığını fark ettim, ama biraz arkamda duruyor. Yine de, benim kadar onun da eşini duymak için sabırsızlandığını, her kelimesini dinlediğini anlayabiliyorum. Benim eşim. Bizim eşim. Her neyse.

Jake, boş eliyle bir şeyler yazarken spagettiden büyük bir lokma aldı.

"Ve." Jake omuzlarını silkiyor ve telefonunu düşürüyor. "O burada değil."

Onu boğazlayacağım.

"Nerede o?" Ethan arkamdan araya giriyor.

Bir adım daha yaklaşır ve ben gerginleşirim, sanki elektrik çarpmış gibi hissederim. Onun yanında olmak, kendi derimden çıkıp gitmekten başka bir şey istemiyorum.

"Uzaklarda," Jake kaçamak bir cevap verir.

Arkadaşıma gözlerimi kısarak baktım. "Nereye gitmiş?"

"Bak." Jake'in yüzündeki gülümseme kaybolur ve bankta tamamen dönerek bize bakar. "Ona ne yaptığını ya da ne söylediğini bilmiyorum..."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

"Ama bana, sana ya da diğer aptal arkadaşlarına nerede olduğunu söylemememi özellikle istedi." Jake'in gözleri bana bakarken cinayet işler gibi bakıyor, bu da birkaç dakika önceki neşeli görünüşüyle çarpıcı bir tezat oluşturuyor. "Eğer ona zarar verdiğini öğrenirsem yemin ederim ki..."

"Tanrım," Ethan mırıldanır ve bir kez daha gözlüklerini çıkarıp alnını siler.

"—vücutlarınızı küçük parçalara ayırıp okyanusa atarım.

Duydun mu beni?"

"Bu rahatsız edici derecede açık," diyor Dec tembelce.

"Bence bu, mükemmel bir ayrıntı," diye düşünür Kain, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak.

Bu gelişmeden özellikle memnun görünüyor ve bizim durumumuz hakkında, bize söylediğinden daha fazlasını biliyor mu diye merak ediyorum.

Izzy'nin bizim için kim olduğunu biliyorsa.

Jake ögle yemeğine geri dönerek bizi etkili bir şekilde başından savar, ama omuzlarında gergin bir gerginlik olduğunu görebiliyorum. Kızgın ve Izzy'nin ona ne söylediğini merak ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, hayretler içindeyim. Onu bize kızdıracak ne olabileceğini hiç bilmiyorum. Sabah ilk iş olarak ona mutlu yıllar dilemediğim için mi?

Neden kızgın olduğunu biliyorsun, aptal, diye alaycı bir ses kafamın içinde yankılanıyor.

Dün gece arkadaşını tutuklattın.

Siktir.

İçimde acı ve zehirli duyguların oluşturduğu bir kasırga kopuyor. Bunların en baskın olanı kendinden nefret etmek.

Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum, ama zamanda geriye gidebilseydim, yine aynı şeyi yapardım. Grayson'ın tehlikeli olduğunu anlamıyor mu? İnsanlara zarar verdiğini? Doğaüstü dünyadan haberi olmayabilir, ama kasabada işlenen cinayetleri duymamış olması için sağır olması gerekir.

Ve eğer Grayson bunların arkasında ise...

Peki ya değilse? Aynı ses soruyor. Ya masumsa? Telefonunda o fotoğrafların neden olduğunu bilmiyorsun. Bildiğin kadarıyla, cinayetleri araştırıyordu.

Sesi görmezden gelip, büyük bir isteksizlikle kardeşime odaklanıyorum. O da benim kadar kaybolmuş görünüyor ve henüz gözlüklerini takmamış. Gözlükleri parmaklarında sallanıyor.

"Bu Grayson'la ilgili, değil mi?" diye soruyor, sesi benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak.

En azından, Kain bir köpek kemik kokusu almış gibi canlanana kadar öyle düşünüyorum. Koyu renkli gözleri bizim yönümüze kayıyor.

"Burada olmaz," diye fısıldıyorum, kardeşimin kolunu tutup onu her zamanki masamıza doğru çekiyorum.

Izzy'nin bizi beklediğini, pembe dudaklarının mutluluk dolu bir gülümsemeye kıvrıldığını görmeyi yarı yarıya bekliyorum.

Ama orada değil.

Desiree ise her zamanki masamızın hemen yanında duruyor, yüzünde sert bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturmuş, bluzunu buruşturuyor. Bana, kışından çıkardığı bir bok parçasıymışım gibi bakıyor.

Grafik bir tanım, biliyorum, ama uygun.

"Üzerine düşen evin altından nasıl kaçtın?" diye sordum alaycı bir şekilde, onun önüne geçerek. "Henüz korku içinde çılgılık atan cüceler duymuyorum. Hala hayatta olduğunu biliyorlar mı?"

Desiree tuzağına düşmüyor, bu da beni sinirlendiriyor, çünkü sözlü atışmalarda kesinlikle birkaç raunt dayanabilirim.

"Konuşmamız gerek." Kaşlarını daha da çatıyor, ki bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Ne hakkında?" Ethan dikkatlice sorar.

"Izzy." Desiree ona sert bir bakış atar, ama bu bakış her zamanki öfkeli bakışından farklıdır. Sadece... yorgun görünür. "Ve hepimizin hayatını mahvetmiş olabilecek senin aptal arkadaşın."

"Ashton mı?" İçimi soğuk bir his kaplar. Sanki Azrail'in kendisi enseme nefes alıyormuş gibi hissederim. "Ne yaptı?"

"Bu konuşmayı başka bir yerde yapalım, olur mu? Söylediklerimi duyduğunuzda ikinizin de kurtlaşıp zavallı insanları yemenizi istemem."

Dokuz

ETHAN

"Ne yaptı?!"

Kardeşimi hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Annemiz yedinci sınıfta matematik sınavında kopya çekerken yakalayıp PlayStation'ını elinden aldığı anda bile. Ablamız özellikle kötü bir kavga sırasında ona değersiz bir pislik dediğinde bile. Ashton'ın babası ikimize de hiçbir zaman bir şey olamayacağımızı ve Konsey'i yönetmeye layık olmadığımızı söylediğinde bile.

Ona temiz olduğum konusunda yalan söylediğim ve ikimizin hayatını tehlikeye attığımda bile.

Emery'nin yüzü, artık ikiz kardeşim gibi görünmeyecek kadar, ham ve engelsiz bir öfkeyle çarpılıyor. Gözleri, kurtunun gücüyle kehribar rengi parlıyor ve dişlerini göstererek hırlıyor.

Desiree ise Emery'nin öfkesi karşısında etkilenmemiş görünüyor. İnce kollarını göğsünde kavuşturur ve kalçasını yana doğru çıkararak sahte bir kayıtsızlık havası yayar.

"Senin aptal sürü arkadaşın, Izzy'ye yalan söyleyip ona bizim çıktığımızı söylemenin harika bir fikir olduğuna karar verdi." Burnu tiksinti ile kırışır. "Hatta beni öpmeye bile başladı. Neyse ki, Izzy odadan çıkar çıkmaz durdu, ama hasar çoktan verilmişti. Izzy, beşimizin bir... ilişki içinde olduğunu düşünüyor."

Dramatik bir şekilde titrer.

Emery, sanki bacakları onu ayakta tutamıyormuş gibi önündeki masaya yığıldı. Öfkesi bir kısmı kaybolmuş, yerine acı ve şaşkınlık karışımı bir duygu gelmişti. Belki de ihanet duygusu. Benim hissettiğim son duygu buydu, göğsüme doğrudan atılmış bir yumruk gibi.

Ashton bunu neden yapsın ki?

Bunu nasıl yapabilir?

Izzy bizim arkadaşımız, bizim Kalbimiz, saygı duyulmalı ve korunmalı, uzaklaştırılmamalı. Atılmamalı.

Başka bir baş ağrısı hızla yaklaşıyor — bugün ellinci. Son bir saat içinde milyarncı kez gibi hissedilen bir şekilde, gözlüklerimi çıkarıp alnımdaki kasları ovmaya çalışıyorum.

Faydası yok.

Üçümüz, kafeteryanın tam karşısındaki boş bir sınıfta bulunuyoruz. Desiree, sınıfın ön tarafında duruyor — sanki ders vermek ve yaramaz öğrencilerini azarlamak üzere olan bir öğretmeni andırıyor — Emery ise onun önündeki masada oturuyor. Ben kapının yanında duruyorum, kimse bizi rahatsız etmesin diye.

Ve kimsenin yanlış bir fikre kapılmadığından emin oluyorum.

Izzy bizi şimdi görseydi ne düşünürdü? Desiree ile bir sınıfta kilitli kalmış halde?

Ashton'ın söylediği her şey doğrulanırdı, gerçeklerden ne kadar uzak olursa olsun.

Emery'nin başı aniden yukarı kalkar ve Desiree'ye, çoğu kurt adamın altını ıslatacak kadar keskin bir bakış atar. Desiree ise sadece sıkılmış görünür.

"Ve bununla hiçbir ilgin yok mu? Bu, Izzy'yi bizden uzaklaştırmak için bir oyun değil mi?" diye sorar, sözleri hırlamaya yakın bir tonda. "Çünkü bu sahte çiftleşmeye devam etsek bile, senin yalnız bir kurt olduğun gerçeği değişmez, Desiree. Sen bize ait değilsin. Hiçbir yere ait değilsin."

Ah.

Kızı sevmiyor olabilirim, ama bunun sınırı aştığını ben bile kabul edebilirim.

Desiree, sanki fiziksel olarak tokatlanmış gibi irkilir ve sonra kendini aşılmaz bir maske takmaya zorlar.

Omuzlarını düzelterip Emery'yi suçlayıcı bir şekilde işaret etti. "Izzy'yi incitmek istediğim son şey."

"Peki neden?" diye soruyorum, daha fazla dilimi tutamadan.

Desiree ve Emery, sanki odada olduğumu unutmuşlar gibi şaşkınlıkla bana dönerler.

Duvarдан uzaklaşıp bir adım daha yaklaşıyorum. "Izzy'ye dokunduğunda bir şey gördün, değil mi? Bir görüntü?"

Bazı şekil değiştirenlere, sadece hayvana dönüşmenin ötesinde özel yetenekler verilir. O, akademisyenlerimizin "görme" dediği şeye sahip, yani geleceği görebiliyor. Genellikle bu görüntüler kendisiyle ilgili, ama bazen başkalarını da içerebiliyor.

Desiree'nin yüzü bulutlanır ve okunmaz hale gelir. "Gördüğüm şeyin önemi yok..."

"Bu bizim ma... ile ilgiliyse çok önemli..." Emery, "mate" kelimesini söylemeden önce sözünü keser, ama ben zararın çoktan verildiğini anlarım.

Desiree'nin yüzünde bir anlığına şaşkınlık belirir, ama hemen kendini kontrol altına alır. Boğazını temizler ve Emery'nin önündeki öğretmen masasına oturur.

"Seninle ilgisi olmadığı için önemli değil," diyor Desiree kararlı bir sesle.

"Ama Izzy'yi ilgilendiriyor mu?" diye sorarım, ama cevabı zaten biliyorum

Desiree neredeyse fark edilmeyecek kadar irkilir. "Evet."

"Ne gördün?" Emery aniden Desiree'nin önüne geçer, yüzünde çaresizlik yüzünde çaresizlik belirir. Omuzlarından tutup sallar. "Tehlikede mi? Ne oldu?"

Desiree, kar beyazı bluzunu buruşturan parmaklara çok yavaşça gözlerini çevirir. Gözleri buz gibi donar. "Ellerini benden çek, yoksa kesip sana yediririm."

"Bugün fiziksel zarar vermekle tehdit etmek moda olmuş gibi görünüyor," diye mırıldandım, Jake'in daha önceki tehdidini düşünerek.

İkisi de beni görmezden gelir.

"Söyle bana," diye Emery, ona doğru eğilerek homurdanır.

Arkamızdan alçak bir kahkaha duyulur, tam da bir kamera uğursuz bir şekilde tıklarken.

Oh... lanet olası ördekler.

Üçümüz de, şimdi açılmış olan kapıda duran davetsiz misafire doğru dönüyor, yüzünde sırtkan bir gülümseme ve elinde kamera telefonu.

Kain sırtarak bakışlarını telefon ekranına indirir. "Izzy'ye, Desiree ile sınıfta baş başa olduğunuz bu fotoğrafı gönderdiğimde nasıl hissedecek acaba?"

Alaycı bir şekilde dilini şaklatıp onaylamadığını gösterir ve telefonu bize doğru çevirir.

Fotoğraf... Çok kötü görünüyor. Tek görebildiğim, masanın üzerine çıkmış Desiree'ye tepeden bakan Emery'nin sırtı. Elleri Desiree'nin omuzlarında ve yüzleri o kadar yakın ki dudakları sadece birkaç santim uzaklıkta.

Emery o kadar şiddetli bir şekilde kükrer ki, okulun yarısı duysa şaşımam. "Sil onu!"

Kain ona kendini beğenmiş bir gülümseme atar, telefonuna bir şeyler yazar ve sonra küstahça, "Tamam. Silindi." diye cevap verir.

Şüphe havada asılı kalır, keskin bir bıçak gibi. "Sildin mi?" diye sorarım.

"Sildim," diye onaylar Kain, parmağını çenesinin üzerinde gezdirerek. Bir an duraksar ve sonra ekler, "Tabii ki, önce o güzel Isabella'ya fotoğrafı gönderdikten sonra."

Düşük bir kahkaha atar ve bu beni ona doğru koşup yumruğumu suratına indirmek ister hale getirir. Ben şiddet yanlısı bir insan değilim, bunu sürümün diğer üyeleri için saklıyorum, ama şu anda, tavanın onun aptal kafasının üzerine çöküp onu canlı canlı gömmesini diliyorum.

"Yalan söylüyor," diye patladı Desiree. "Onun numarası onda yok."

Kain omuzlarını silkiyor. "Benim yok... ama Jake'in var. Jake dikkatini vermediğinde, onun telefonundan numarayı almak şaşırtıcı derecede kolay oldu."

"Senin sorunun ne *lan*?" diye bağırır Emery, diğer kurt adamın üzerine doğru ilerlerken.

Kain yerinde durur, yaklaşan tehditten garip bir şekilde rahatsız görünmez. Hatta neredeyse eğleniyor gibi görünür.

"Sadece Izzy'nin, eşlerinin onu yeni arkadaşıyla aldattığını bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Onun iddiası - ne kadar saçma olursa olsun - beni durduran şey bu değil.

Hayır, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olan, onun "eş" kelimesini kullanmasıdır. Emery tamamen hareketsiz kalır, başını yana eğerek gergin bir şekilde bekler.

"Az önce ne dedin?" diye soruyorum, panik içimi kaplıyor. Bunu nasıl biliyor? Bilemezdi. Bu imkansız.

"Beni aptal sanıyorsun, değil mi?" Yine kıkırdar. "Isabella'nın, bir insan olduğunu da eklemeliyim, senin kaderindeki eşin olduğunu anlamamak için kör ve aptal olmam gerekir. En azından... şimdilik."

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sorar Emery.

Gözleri, artan öfkesiyle birlikte kehribar rengi parıldıyor. Kollarında tüyler çıkmaya başlıyor ve çenesi uzayarak bir ağızlığa benziyor.

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

Kain elini havada salladı. "Önemli değil." Ayrılmak için döndü ama elini kapı koluna koydu. Omzunun üzerinden bize sırtarak, kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Senin yerinde olsam, metresinle yalnız kalmaya daha dikkat ederdim. Sevgili Isabella sana kaç şans verecek acaba?"

Kahkahası onu kapıdan dışarıya kadar takip eder... tıpkı hırlayan, kuduz Emery gibi.

Kain'e saldırır, çarpık yüzünün her bir çizgisinde ölüm yazmaktadır, ama diğer kurda saldırmadan önce ben oradayım. Kollarımı ikizimin beline dolayarak onu tutmaya çalışırım.

Desiree, akıllıca, yana atlar. O da benim kadar iyi bilir ki Emery onun varlığına hoşgörüyüyle yaklaşmayacaktır.

"Sakinleşmen lazım," diye bağırırım, otomatik olarak çocuklara uygun küfürlerime geri dönerim. Bu noktada bu içgüdüselidir. Çoğu zaman bunu yaptığımı bile fark etmiyorum. "Kain buna değmez. Okulda kavga ederken yakalanırsan ne kadar başın belaya girecek, bir de üstüne bir kurt olarak kavga edersen?"

Emery anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve bana karşı direniyor. Ben sadece onu daha sıkı tutuyorum.

"Kain'in söylediklerinin doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Lanet Desiree ile bir ilişkimiz yok. Bugün hiçbir şey olmadı. Hepimiz bunu biliyoruz. Izzy'ye bizim tarafımızın hikâyesini anlatabiliriz. Ashton'a gelince..."

Emery, sürü arkadaşımızın adını duyunca neredeyse kükrer ve ben bu sese irkilirim. Muhtemelen ondan bahsetmemeliydim.

"Onunla ve yalanlarıyla ilgileneceğiz. Sana söz veriyorum. Her şey yoluna girecek. Her şey..."

O anda sınıfın kapısı açılır, ama bu sefer içeri giren Kain değildir.

Hayır.

Durum bundan çok daha kötüydü.

"Çocuklar! Acil durum! Grayson serbest bırakıldı. Ne olduğunu bilmiyorum..."
Ashton duraksar ve endişeyle ikimize bakar, sonra bir adım öne çıkar. "Ne oldu?"
Emery benim tutuşumdan kurtulur ve Ashton'a atılır.

On

IZZY

Telefonumdaki fotoğraftan gözlerimi ayıramıyorum. Tüm endişelerim... Tüm korkularım...

Hepsi kaçamayacağım bir tsunami gibi üzerime çöküyor, beni dibe çekiyor ve bez bebek gibi oradan oraya savuruyor.

Anonim birinden gönderilen fotoğrafta Ethan ve Emery, Desiree ile birlikte bir sınıfta. Emery'nin yüzünü göremiyorum ama çıplak kollarındaki dövmele, dağınık sarı saçları ve güçlü omuzları çok belirgin. Ellerini Desiree'nin omuzlarına koymuş ve onu öpmek istercesine eğilmiş. Desiree ise ona geniş gözlerle bakıyor.

Ethan'ın yüzünün sadece yarısını görebiliyorum, ama yemin ederim ki... gözlerinde ateş görüyorum.

Belki de şehvet?

Kıskançlık, tüm mantıklı düşünceleri ve duyguları altüst etmekle tehdit ediyor. İkizlerden hiçbirisiyle çıkmadığımı ve çiftleşme bağı birlikte olmamız gerektiği anlamına gelmediğini kendime tekrar tekrar hatırlatmam gerekiyor. Onlar açıkça Desiree'yi seçtiler.

Yaşadığımız her şey bir yalandı. Ve sadece ikizlerle değil, Desiree ile de. Arkadaşım gibi davrandı, peki ne için? Rakibini gözetlemek için mi? Belki de ben onun erkeklerle olan ilişkisine engel olana kadar gerçekten arkadaşımdaydım.

Duygularım göğsümde dönüp duruyor — dilimde kül tadı bırakan zehirli, acı bir girdap — ve telefonumu kucağıma geri koymak için büyük çaba sarf etmem gerekiyor.

Ansel göz ucuyla bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?" Bir yanımda ona ters bir cevap verip iyi olduğumu söylemek istiyorum.

Ama bugün harika davrandı ve benim yersiz öfkemi hak etmiyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp fısıldıyorum, "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Elini benimkinin üzerine koyduğunu görmekten çok hissediyorum. Elini bir kez sıkıp bırakıyor.

Geri kalan yolu sessizce gideriz.

Araba yavaşlamaya başladığında gözlerimi açtım. "Izzy?" Ansel'in sesi endişeyle doluydu.

"Evet?"

"Adresin doğru olduğundan emin misin?"

Eskiden daha iyi günler görmüş, harap bir apartman kompleksinin önünde durduk. Çatı küfle kaplı, ön girişi ise yabani otlarla kaplı. Pencerelemin çoğu ya kırık, ya tahta ile kapatılmış ya da tamamen yok.

Ansel'in neden endişelendiğini anlayabiliyorum.

"Şu anda Hale ve Gerry'nin yanına gidemem," diye fısıldıyorum, gerginlik boğazıma kadar çıkıyor. "Sadece... gidemem."

"Peki burası daha mı iyi?" Ansel'in zarif kaşlarından biri saç çizgisine değiyor. "Eve gitmek istemiyorsan, benimle kalabilirsin..."

"Annenin buna izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Onun ne düşündüğü kimin umurunda?" Ansel'in parmakları direksiyona hızla vurmaya başlar, bu da onun tedirginliğini açıkça gösterir. "Şehrin diğer tarafında bir otel falan bulabiliriz. Her şey buradan daha iyi olacaktır."

Daha iyi bir fikir bulamadan, orta konsolun üzerinden eğilip yanağına masum bir öpücük konduruyorum. Ansel hemen vurmaya bırakıyor ve yüzü kızarıyor, kulaklarının uçları bile parlak, neon pembeye dönüyor. Yutkunurken boğazındaki kaslar hareket ediyor.

"Çok tatlısın Ansel, ama ben iyiyim. Daha önce de buraya geldim."

"Burada yaşayan birini tanıyor musun?"

"Arkadaşım var. En iyi arkadaşım."

Ama Grayson burada olmayacak, bana destek olamayacak.

Kahretsin, nerede bu adam? Ne zaman eve gelecek? Ashton ve diğerleri onu neden götürdüler?

Ya yaralanmışsa? Yaralanmışsa? Ölmüşse?

Ya...

Keskin bir korku dalgasını yutuyorum. "Ya eğer..." diye düşünmenin bana bir faydası yok.

Ansel'in yüzünde garip bir ifade belirir, sonra isteksizce başını sallar.

"Tamam. Ama sen..." Konuşmamız sırasında kaybolan kızarıklık, intikam alırcasına geri döner. "Arada bir bana mesaj atabilir misin? Böylece iyi olduğunu bilebilirim."

Sıcaklık ve kelebekler midemde hakimiyet için yarışıyor ve Ansel'in yanağına değil de dudaklarına öpseydim ne yapacağını merak ediyorum. Öpülmek için yaratılmış gibi görünen sert, yumuşak dudakları...

Boğazımı temizlerim, sırtımdan aşağı akan enerji dalgasını görmezden gelmeye çalışırım.

"Öyle yapacağım. Söz veriyorum. Ama Ansel, ben iyiyim. Kendime bakabilirim."

"Biliyorum." Ansel'in sesinde en ufak bir ikiyüzlülük yok. Bu iki kelimeyi sanki bir gerçeği belirtir gibi söylüyor. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın, Illy. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Her zaman." Onun bakışlarını karşılarken içimi bir sıcaklık kaplar.

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve beni öpmek mi istiyor acaba diye merak ediyorum. Onun beni öpmesini istiyor muyum ki? Yaşadığım gün ve öğrendiklerimden sonra, bu sorunun cevabı hayır olmalı, ama vücudumu saran sıcaklık aksini söylüyor. Ben bıçak sırtı moleküllerden oluşan titreyen bir kütleyim ve hepsi ona doğru yavaşça ilerliyor.

Ama sonra Ansel arkasını döner ve dikkatini tekrar ön cama verir.

"Yarın görüşürüz?" diye sorar ve hayal kırıklığı ile rahatlama duygusu birden içimi kaplar.

"Evet, tabii ki."

Benim arkadaşım olduğunu iddia eden dört pislikle hiçbir şey yapmak istemememe rağmen, okulu bırakmayı reddediyorum. Mezun olup diplomamı almam lazım, sonra da bu kasabadan defolup gideceğim. Paranormal olayların canı cehenneme.

"Ve... mutlu yıllar, Illy. Umarım başladığından daha iyi biter."

Ben de, Ansel. Ben de.

Ansel, ben binaya girene kadar bekler ve sonra arabası yavaşça uzaklaşır. Arabası köşeyi dönüp kaybolana kadar izlerim ve sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarım. Grayson'ın dairesindeki lanet asansör her zaman bozuktur. Ona başka bir yere taşınması gerektiğini söyleyip duruyorum ama o, nerede yaşadığının önemi olmadığını, sadece bana yakın olmasının önemli olduğunu söylüyor.

Dairesine vardığımda, Grayson'ın beni beklemek için yatağında oturuyor olmasını bekliyorum.

Oda boş ve ışıklar kapalı olduğunu görünce sadece biraz hayal kırıklığına uğrarım.

Sırt çantam ve üzerimdeki kıyafetlerim dışında yanımda hiçbir şey yok, ama sorun değil. Birden fazla kez daha azıyla yeniden başladım. Yine yapabilirim.

Sırt çantamı yatağın üzerine atıyorum ve sonra bir dakikalığına gün boyunca aldığım bazı mesajlara cevap veriyorum. Hayatımdaki çoğu insana çok kızgınım, ama onların gereksiz yere endişelenmelerini isteyen tam bir cadaloz değilim.

HALE

Öğretmenlerin bugün dersleri astığını söyledi. Erken doğum günü kutlaması mı yapmaya karar verdin? LOL!
Doğum günün kutlu olsun!

HALE

Hala eve gelmedin. Her şey yolunda mı? HALE

Isabella, beni ara. Endişeleniyoruz.

IZZY

Ben iyiyim. Güvendeyim. Sadece kafamı toplamak için biraz yalnız kalmam gerekiyor.

Mesajı kapatamadan Hale hemen cevap yazıyor.

HALE

Bu dün olanlarla mı ilgili? Arkadaşınla olanlarla mı?

Evet. Hayır. Belki.

Hale'e *her şeyin* bununla ilgili olduğunu nasıl söylerim? Tüm yalanları, sırları ve aldatmacaları? Henüz onunla bu konuyu konuşmaya hazır değilim.

Onun mesajına cevap vermeden Gerry'nin mesajlarına geçiyorum. Bana bir sürü GIF içeren standart bir doğum günü mesajı göndermiş. En sonuncusu basit bir...

GERRY

İyi misin, evlat?

IZZY

İyileşeceğim. Sadece kendime biraz zaman ayırmam lazım. Güvendeyim.
Yakında döneceğim.

Ethan, Emery ve Desiree bana birer düzine mesaj göndermişler, ama hepsini görmezden geliyorum. Ashton'dan hiçbir şey yok, bu sürpriz değil, ama Reid'den bir mesaj var. Merakım, endişeme rağmen onu tıklamamı sağlıyor.

REID

Doğum günün kutlu
olsun. REID

Üzgün
üm.

Dün olanlar için. REID

Ben bir pisliğim.

Kendimi durduramadan burnumu çekiyorum.

IZZY

Evet, biraz öylesin.

REID

Öyle olmadığımı hiç iddia etmedim.

Bir süre sessizlik olur, sonra telefonum bir kez daha çalar.

REID

İyi misin?

IZZY

Neden olmasın ki?

REID

Bugün okula gelmedin.

IZZY

Sen hiç okula gitmiyorsun ki.

REID

Çünkü ben bir pisliğim.

Şaşkın bir kahkaha kaçmadan önce kendimi tutamıyorum. Lanet olsun ona.

Izzy

Bunun okulu asmakla ne ilgisi var?

REID

Bilmiyorum.

REID

Alakalı geldi.

REID

Konuşabilir miyiz?

Reid... benimle konuşmak mı istiyor? Grayson hakkında mı?

Yoksa çiftleşme bağı hakkında mı? Christian'ın bana gerçeği söylediğini biliyor mu? Desiree'ye gizlice aşık olduğunu mu söylemek istiyor? Michelle denen kız mı?

Son mesajına cevap vermedim, çünkü ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Reid, aralarından en gizemli ve en anlaşılmaz olanı. Etrafı beton duvarlarla çevrili ve bu duvarlar dikenli tel ve sivri dikenlerle güçlendirilmiş. Bu duvarları tırmanmaya çalışmak sadece acıya yol açar.

Telefonumdan çıkmak üzereyken, sinemadaki patronum Silas'tan bir mesaj görürüm.

SILAS

Yarın çalışabilir misin? 6-11 arası?

SILAS

Mutlu yıllar

IZZY

Evet, gelebilirim. Doğum günümü kutladığın için teşekkürler!

Silas cevap vermiyor, ama şaşırmadım. Telefonuyla çok vakit geçiren birine benzemiyor.

İç çekerek, telefonumu Grayson'ın şarj cihazına takıyorum ve sonra yatağa uzanıyorum. Battaniyelerin Grayson'ın vücut ısısından dolayı hala sıcak olduğunu söylemek isterdim, ama bu yalan olurdu. Aslında dokunulduğunda soğuklar.

Ama onun kokusu var üzerlerinde.

Derin bir nefes almadan edemiyorum, keşke burada benimle olsaydı diyorum. Beni kucaklasaydı. Her şeyin yoluna gireceğini söyleseydi.

Sonra bu düşünceye kapıldığım için anında suçluluk duyuyorum.

Ne kadar istesem de o benim değil. Bu çocukça hayranlığımı bırakmalıyım, yoksa ilişkimizi sonsuza kadar mahvetme riskini göze alırım.

Tanrım, umarım iyidir.

İnsanlara... paranormal hapisanede ya da her neyse orada ne oluyor? Grayson ne yaptı ki? Kendimi içinde bulduğum bu garip yeni dünyayla ne ilgisi var?

Yatakta dönerek, artık karnımın üstüne yatmak yerine sırt üstü yatıp tavana bakmaya başladım. Ellerimi göğsüme koydum ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Eğer düzenleyemezsem, bayılacağım ya da tam bir panik atağa gireceğimden korkuyordum.

Derin nefes al. Derin nefes ver. Derin nefes al. Derin nefes... Grayson'ın penceresinin yanındaki gölgelerde bir şey hareket ediyor.

Şekil bana doğru atılırken, ben de yatakta bir çığlık atarak dikleşiyorum.

On bir

IZZY

İçgüdüsel olarak tekme atarım ve sonra kendimi davetsiz misafirin üzerine yuvarlarım, böylece o şimdi benim altımda kalır. Kendimi onun üzerine dikerim, kalbim korkmuş bir tavşan gibi çarpar, kanımda şiddet vardır...

"Grayson?" En iyi arkadaşımın yüzüne bakarken inanamadan ağzım açık kalır.

En iyi arkadaşım... En son bir grup kurt adam tarafından götürüldüğünü görmüştüm.

"Izzy." Boğuk sesi, yaralı ve paramparça ruhuma merhem gibi geliyor.

Gözlerim içgüdüsel olarak yaşlarla doluyor.

"Nasılsın...? Ne oldu? Ben sandım ki..." Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturup, biraz histerik bir kahkaha attım. "Nasıl buradasın?"

Grayson tereddüt eder, yüzünde anlaşılma bir duygu belirir, sonra "Beni serbest bıraktılar" der.

"Seni serbest mi bıraktılar? Ne? Tanrım, kafam çok karıştı. Senin ne yaptığını düşündüler ki? Neden seni aldılar?" Geç de olsa, hala onun üzerine oturmuş olduğumu fark ettim, bacaklarım onun ince kalçalarının iki yanında, elleri ise belimdeydi, ama beni itmedi ya da kalkmamı söylemedi.

Hatta, beni sıkıca tutuyor, parmak izi şeklinde morluklar bırakacağından korkuyorum.

"Izzy, sana anlatmam gereken çok şey var..."

Grayson'ın paranormal dünyadan haberi olmadığına dair tüm umutlarım yok oldu. Bunu gözlerinde görebiliyorum, avucumda hissettiğim kalp atışlarının düzensiz titremesinden duyabiliyorum.

O biliyor.

Kahretsin, o

biliyor.

"Doğüstü varlıkların varlığından mı?" Onun tepkisini dikkatle izleyerek, sahte bir kayıtsızlıkla soruyorum. "Büyücüler, cadılar, şekil değiştirenler ve

vampirler gibi mi?"

Yüzünde şokun yerini hızla inanamama ve kafa karışıklığının aldığına şahit olmak büyük bir zevk. Ağzını açıyor, kapatıyor ve hemen tekrar açıyor, ama tek bir kelime bile çıkmıyor. Sanki konuşma yeteneğini çalmışım gibi.

"Nasıl...?" Sözüünü kesip öksürüyor.

Hemen, her zaman yatağının başucunda tuttuğu su şişesini alıp ona uzattım. Ondan kalkmak için harekete geçtim, ama o sadece belimi daha sıkı kavradı ve kendini yukarı iterek sırtını başlığa dayadı.

Bu pozisyon, onun kasıklarını benim en hassas bölgeme değdiriyor. Aramızda giysiler olsa bile, onun ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

Boğazımda bir yumru oluşur, yutkunmam imkansız hale gelir ve başımı döndüren bir sıcaklık dalgası beni sarar.

"Doğüstü şeylerin var olduğunu biliyorum," diyorum, bacaklarının arasındaki şeyi görmezden gelerek. Belki de ona odaklanmazsam, düşünmezsem, kaybolur. "Biri bana söyledi."

Kaşları, kızgın gözlerinin üzerinde aşağı doğru kıvrıldı. "Biri mi söyledi? Peki o biri kim?"

İnsanlara sırları ifşa etme konusunda kuralların ne olduğunu bilmiyorum. En son istediğim şey Christian'ı belaya sokmak ya da onu tehlikeye atmak. Bu düşünce bile omurgamdan buz gibi bir korku geçiyor.

"Önemli değil." Dudaklarımı yaladım, bir sonraki kelimeleri bulmaya çalışarak. Gerginlikle dolu bir sessizlikten sonra, "Sen... onlardan biri misin?" diye patladım.

"Onlardan biri mi?"

"Bilirsin, sihirli insanlar gibi." Anlatmak istediğimi vurgulamak için parmaklarımı havada salladım.

Dudaklarının köşeleri alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılır, ama hemen bastırır. "Eğer sorduğun buysa, ben büyücü ya da şekil değiştiren değilim."

"Oh. Tanrıya şükür. Ben sandım

ki..." "Ben bir vampirim."

Beynim kısa devre yaptı.

Uzun bir süre, onu doğru duyduğumdan emin olamadım. Elbette, benim düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz, değil mi? Çünkü eğer benim düşündüğüm şeyi kastediyorsa, o zaman kastettiği şeyi kastediyordur ve bu, onun kastetmemesi gereken bir şeydir, çünkü benim onun kastetmesini istemediğim bir şeydir.

Ve...

Şimdi beynim bozuldu. Tamamen ve tamamen bozuldu.

Ne söyleyeceğimi bilemeden, kelimelerin gerekli olup olmadığından emin olamadan ona bakıyorum, o da benden beklediğim o soğukkanlı yoğunlukla beni izliyor.

Yavaşça, bana uzaklaşmam için bolca fırsat vererek, parmakları boynuma doğru ilerliyor.

Bana doğum günümde verdiği kolyeye.

Hafifçe çekiyor, yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor.

"Kalbin çok hızlı atıyor, Izzy. Korkuyor musun?" Sesinde inanamama duygusu belirgindir. İnanamama... ve incinme.

Gözleri gölgelenir, okunamaz hale gelir.

"Sen bir vampir misin?" Sesim nefes nefese bir fısıltıdır. Onun duyup duymadığından bile emin değilim. Üstümdeki klimadan gelen ses onu neredeyse bastırıyor.

"Yıllardır sana söylemek istiyordum." Madalyonu nazikçe indirip göğüslerimin arasına yerleştirir. Eli orada kalır ve kollarımda çıkan tüylerim diken diken olur. "Ama güvenli değildi..."

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum." Keskin bir hayal kırıklığı hissiyle boğazımı yutuyorum. "İnsanların benden bir şeyler saklayıp bunun benim iyiliğim için olduğunu iddia etmelerinden bıktım artık."

"Biliyorum bebeğim, özür dilerim."

"Sen nasıl buradasın?" diye soruyorum, öfkemi kontrol etmeye çalışarak. Öfkemi serbest bırakırsam, içimde kaynayan diğer onca duyguya kapılırsam ne olacağından korkuyorum. "Seni neden götürdüler? Ne *yaptın* Grayson? Neden...?"

Grayson, sözleriyle değil, başka bir şekilde benim saçmalıklarımı keser.

Hayır, tıpkı daha önce, Hale ve Gerry'nin evinin arkasındaki ormanda olduğu gibi, Grayson beni öper.

Ve dünyam havai fişekler gibi patlar.

On iki

GRAYSON

Bu öpücük, daha önce paylaştığımız öpücüklerden farklı.

O öpücük...

O öpücük inanılmazdı. *O* inanılmazdı. Hiç bilmediğim ama şimdi tüm varlığımla arzuladığım her şeydi.

Ama bu...

Bu tamamen başka bir şey.

Ruhumun, Izzy'nin ruhuyla birleşmek için çaresizce bedenimden çıkmaya çalıştığına yemin ederim. Onu içimde hissedebiliyorum — özü damarlarımdan sızıyor, her yerimi dolduruyor. Kolye olmasa bile, onun kalp atışlarını hissedebileceğimi biliyorum. Onun arzularının tatlılığını, korkusunun acı tadıyla karışık olarak tadabileceğimi biliyorum. Ağzıma nefes nefese solurken, onun sığ nefeslerini duyabileceğimi biliyorum. Onun arzularını koklayabileceğimi biliyorum.

Artık tek bir kişi değilim. Ben benim... ama aynı zamanda onun da.

Eşim.

Eşim.

Öpücüğü derinleştirirken, kalbim göğsümde deli gibi atıyor, dilimi onunkiyle dolaştırıyorum.

Izzy'nin farklı olduğunu hep biliyordum, ama en çılgın fantezilerimde bile *bunu* beklemiyordum.

Vampirler için eşler çok nadirdir. O kadar nadirdir ki, çoğu insan bu bağı bir şehir efsanesi, bir mit olarak görür.

Büyüklerimiz, tüm vampirlerin kanlarında şekil değiştirenlerin kanı olduğuna inanır, ama bu kan nesiller boyunca yaygın olmadığından seyreltilmiştir. İlk vampirin iki yalnız kurtun çiftleşmesinden doğduğunu iddia ederler. Onların çocukları, sadece kan tüketerek tatmin olabilen yaratıklar haline geldi.

Bunun doğru olup olmadığını kesin olarak bilmiyorum, ama vampirlerin de şekil değiştirenlerin Kalpleriyle kurdukları benzeri bir eşleşme bağı yaşadıklarını biliyorum.

Ve bu...

Göğsümün ortasında hissettiğim bu durmak bilmeyen
çekişme... Ruhların birleşmesi...

Orman yangını gibi içimi kaplayan bu sıcaklık...

Bunun bir çiftleşme bağı olduğuna hiç şüphem yok. Izzy benim.

Bunu hep biliyordum, hep hissediyordum, ama kelimelerle ifade edemiyordum. O çarpıcı, korkusuz mavi gözleriyle bana ilk baktığı andan itibaren, ben bittim. Ve her geçen gün ona daha da aşık oldum.

İçimde sevinç patlıyor. Eşim.

Benim eşim.

Ama sonra Izzy'nin sonraki sözleri, büyüyen coşkuyu bir ateşin üzerine dökülen su gibi söndürdü.

"Bekle. Bekle. Bekle." Omuzlarımı itti ve ben hemen geri çekildim, dudaklarım onun öpücüklerinin şiddetinden şişmişti.

Izzy, panjurların arasından gümüş şeritler halinde süzülen ay ışığında çok güzel görünüyor. Sarı saçları parmaklarımdan dolayı dağınık ve pembe dudakları şişmiş. Onu bu kadar dağınık görmek içimde bir tatmin duygusu uyandırıyor.

Sonra onun sözlerine odaklanıyorum.

"Bana bazı şeyleri açıklamalısın Grayson. Ne zamandır vampirsin? Kurtlardan nasıl kurtuldun? Neredeydin? Seni suçladıkları şeyi yaptın mı? Kız arkadaşın ne oldu?"

En son yapmak istediğim şey bu soruları cevaplamak — çoğu kişi onun zarar görmesini, hatta öldürülmesini görebilecekken. Ondan bu sırrı saklamamın bir nedeni var ve bu benim pislik olduğumdan değil. Yıllardır ona doğaüstü dünyadan bahsetmek istedim, ama vampirler şekil değiştirenlerden farklıdır.

Biz değişkeniz.

Öfkeli.

Acımasız. Kan

dökücü.

Annem — o kaltak sonsuza kadar cehennemde yansın — bir keresinde bana vampirlerin bu kadar öfkeli olmasının sebebinin, hayvan

Onun dediğine göre, hepimizin içinde uyanmak için çabalayan uykuda olan bir canavar var.

Bence o tam bir saçmalık. Hayatım boyunca kurt benzeri bir şey hissetmedim, başka bir hayvanı bırakın.

Tek bildiğim, kafamdaki sesleri susturmak, uyumsuz kaostan bir tür düzen yaratmak için kana ihtiyacım olduğu.

Kurt dönüşenler gibi, vampirler de bir Konsey tarafından yönetiliyorlar — bizim Elders dediğimiz. Hepsi benim anlayabileceğimden daha uzun süredir hayattalar ve dönüşenlerden neredeyse kadar insanlardan nefret ediyorlar.

Izzy'yi, ona olan hislerimi bilselerdi... Bana zarar vermek için onu öldürürlerdi.

Vampir toplumundaki konumum, herhangi bir bağ kurmama izin vermiyor. Onu gördüğüm ilk andan itibaren, onu sır olarak saklamam gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden onu paranormal dünyadan elimden geldiğince korumaya karar verdim. Ama görünüşe göre bu yeterli olmamış.

Biri ona gerçeği söylemiş ve tahmin etmek gerekirse, sürekli etrafında dolaşan aptal kurt adamlardan biri olduğunu söyleyebilirim. Onları kurutup cesetlerini pislik ebeveynlerinin bulması için bırakmadığım için minnettar olmalılar.

Ancak Izzy'ye bunların hiçbirini söylemiyorum. Onun yerine, ona söyleyebileceğim şeyleri söylüyorum.

"O kadınları ben öldürmedim. Sana söz veriyorum." Ama istemeden de olsa, cinayeti işleyen katile yardım ettim. Öfke ve suçluluk duygusu içimi kaplıyor, ama ikisi de içimi kemirmeye başlamadan önce onları bastırıyorum. "Ben Yaşlılar için çalışıyorum..."

"Yaşlılar mı?" Kafasını şaşkınlıkla yana eğiyor.

"Onlar kurt adamlar Konseyi gibi bir şey," diye açıklıyorum, yine su şişemi almak için onun arkasından uzanıyorum. Bütün bu konuşmalar boğazımın ağrımaya başlamasına neden oldu. Sanki biri orayı zımpara kağıdıyla ovmuş gibi şiddetli bir ağrı var. "Ben... onlar için ufak tefek işler yapıyorum."

Bu, son on yıldır onların kişisel suikastçısı olduğumu söylemenin bir yolu.

Izzy'nin kaşları çatıldı. "Tamam...?"

"Biri bunu keşfetti ve bana ulaştı. Birkaç kurt adam hakkında bazı kirli bilgileri ortaya çıkarmamı istedi." Boğazımdaki suçluluk duygusunu yutuyorum.

Eylemlerimin o kadınların ölümüne yol açacağını bilseydim, farklı bir şey yapar mıydım? Evet demek isterdim, ama Izzy ile beni tehdit ettiklerinde hissettiğim korkuyu hala hatırlıyorum. Bir şekilde, onun benim için ne kadar değerli olduğunu keşfettiler ve itaat etmezsem onu öldüreceklerini söylediler.

Bunu Izzy'ye söylemiyorum. En son istediğim şey, benim eylemlerimden dolayı onun suçluluk duyması.

Izzy, anladığında dehşetle gözlerini genişletir. "O kadınlar..."

"Onlar kadın şekil değiştirenlerdi. Yemin ederim, öldürüleceklerini bilmiyordum. İlk kız öldürüldüğünde vazgeçmeye çalıştım, ama..."

Seni tehdit ettiler. Seni küçük parçalara ayırıp, hayatımın geri kalanında her gün bir parçasını bana göndereceklerini söylediler.

Devam etmeden önce su şişesinden bir yudum daha alıyorum. "Sidney ile olanlar... Yemin ederim ki hiçbir anlamı yoktu. O sadece kurt şekil değiştirenler hakkında bilgi edinmemin bir yoluydu. Onu hiç öpmedim, hatta dokunmadım bile. Sana söz veriyorum."

Sidney bir keresinde beni baştan çıkarmaya çalışmıştı. Akşam yemeğinden önce onun dairesinde buluşmak istediğini hatırlıyorum, ben oraya vardığımda, hayal gücüne pek yer bırakmayan dantelli bir iç çamaşırı giymiş olarak kanepede oturuyordu.

Hemen arkamı döndüm.

"Kurt... arkadaşların beni tutuklamakta haklıydılar. Eminim davranışlarım oldukça suçlu görünüyordu." Onu isteksizce bırakmadan önce belinde parmaklarımı esnetiyorum. "Beni Konsey binasına götürdüler ve bazı dönüşenler tarafından sorguya çekildim. Ve sonra..."

"Sonra?" diye ısrar etti, hemen devam etmeyeceğimi anlayınca.

"Sonra, benim bağlantım olan, o kurtları öldüren Avcı'nın da bir kurt dönüşümcü olduğunu keşfettim."

Nefesi kesildi. "Ne?"

"Yüksek rütbeli Konsey üyelerinden biriyle görüştüm. Sanırım adı Matthew'du. Sanırım o kurt şekil değiştiren ikizlerin babası. Neyse, ona bildiklerimi anlattım ve o da beni serbest bıraktı."

"Öyle mi?" Kaşları şüpheyle aşağı doğru çekildi ve ben gülmemek için kendimi zor tuttum.

Hayır, "sadece öyle" değildi, ama bu da Izzy ile paylaşmak istemediğim başka bir şey.

Onların beni hücremden çıkarıp, küçük bir sandalye ve işkence aletleriyle dolu bir masadan ibaret olan ayrı bir odaya attıklarını bilmesine gerek yok.

Saatlerce süren işkencenin ardından çılgılık attığımı bilmesine gerek yok.

Sadece gelişmiş iyileşme yeteneğim sayesinde morluklarımın ve yaralarımın çoğunun kaybolduğunu bilmesine gerek yok.

Matthew sonunda odaya girdiğinde, sonumun geldiğini düşündüm. Öleceğimi sandım. Ama o, işkenceciye yaptığı şeyi hemen durdurmasını emretti. Kain ve onun bu olaydaki rolünü bildiğim her şeyi Matthew'a anlattım ve şaşırtıcı bir şekilde, Matthew beni dinledi.

"Bir süredir bir şeyler döndüğünü şüpheleniyordum," dedi. "Bunu bana bildirdiğin için teşekkür ederim."

Ve sonra beni serbest

bıraktı. Aynen böyle.

Bunu nasıl yorumlamalıyım bilmiyorum. Tabii ki, o berbat durumdan kurtulduğum için rahatladım, ama her şey çok kolay oldu. Arkamı dönüp bir kurt adamın beni takip ettiğini, her hareketimi izlediğini, kiminle ne zaman konuştuğumu kaydettiğini görmeyi bekliyorum.

Matthew beni serbest bıraktı çünkü söylediklerime inanmadı, bana inandığı için değil mi? Belki de bir şekilde kendimi suçlu duruma düşürmemi umuyordur.

Ya da belki...

Ya da belki Konsey, söylediklerinden daha fazlasını biliyor. "Bu delilik," diyor Izzy.

Boğazımdaki rahatsız edici sıkışıklığı gidermek için boğazımı temizledim ve sonra öne eğildim, dudaklarım Izzy'nin dudaklarının üzerinde duruyordu.

"Ne delice bilmek ister misin?" diye fısıldadım, onun keskin nefesini yutarak, onu kendime mal ettim. "Seni tekrar öpmek için ne kadar can attığımı. Konsey, kurt adamlar ya da vampirler hakkında konuşmak istemiyorum." Daha da yaklaştım. O kadar yaklaştım ki, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Öpebilir miyim, Isabella? Seni öpebilir miyim? Seni mutlu edebilir miyim?"

On üç

IZZY

Vücudum yanıyor. Damarlarımdan lav akıyor, ama bu hayal edilebilecek en lezzetli türden bir sıcaklık, beni canlı canlı yakıyor ve küle dönüştürüyor.

"Evet," diye fısıldayarak nefesimi veriyorum. "Dur, hayır."

Hâlâ çok yakın, fazla yakın ve dudaklarımda onun sırtışını hissedebiliyorum.

"Hayır mı?"

"Hâlâ sana kızgınlım. Ve hâlâ yapmamız gereken çok şey var..." Yüzünü çeneme yaklaştırıp hassas cildime masum bir öpücük kondurduğunda nefesim kesildi. "Şey... Konuşmamız gerek..."

"Sonra konuşabiliriz."

Sesi her zaman boğuktur - genç yaşta çok fazla sigara içmesinin bir sonucu - ama şimdi tamamen farklı geliyor. Neredeyse daha derin. Boğuk. Güneş henüz tam olarak doğmadan, sabah yataktan kalkıp konuşmaya çalıştığın o ilk anı hatırlatıyor bana.

Ve tanrım, bu ses bana bir şeyler yapıyor.

Bütün vücudumu titretip, baştan çıkaran, lezzetli şeyler.

"Sana kızgınlım," diyorum, boynumu eğip ona daha iyi erişim sağlamak için.

"Bana kızabilirsin," diyor yumuşak bir sesle. Yanağımı öpüyor, ardında ateş izleri bırakıyor, sonra dudaklarımda köşesinde duruyor. "Bana bağırabilirsin, bana ters davranabilirsin, benden nefret edebilirsin..."

"Senden asla nefret edemem." Sözlerimin sert ve kararlı çıkmasını istiyorum, ama sadece bir fısıltıdan ibaretler.

Sonra o beni öpüyor... ya da belki ben onu öpüyorum. Tek bildiğim, o bana doğru atılırken benim de ona doğru eğildiğim. Elleri belimde

belimde, kaburgalarımnda, yanaklarımnda, saçlarımnda. Onu her yerde hissedebiliyorum.

Neredeyse kalbinin atışını içimde hissedebildiğime yemin edebilirim...

Çaresizlik hareketlerimi hızlandırıyor, geri çekilip gömleğini başından çıkarıyorum. O da şikayet etmeden izin veriyor ve ben de çıplak göğsünü incelemek için bir dakika duruyorum.

Siktir, onu gömleksiz olarak kaç kez hayal ettim? Sayamayacak kadar çok.

Onu gömleksiz gördüğüm ilk sefer değil, ama ilk kez kendime bakma izni verdim. İnceleme izni. Her kıvrımı ve çentiği ezberleme izni.

Karın kasları belirgin, altı paket ve dokunulduğunda pürüzsüz, kot pantolonunun bel kısmına kadar uzanan ince bir koyu renkli kıl izi var. O dudaklarımı kendine doğru çekerken, ben de ellerimi onun ince, esnek kasları üzerinde gezdiriyorum.

O sadece beni öpmüyor. Hayır. Beni *yutuyor*. Yemin ederim, sanki ruhumu emip kendi ruhuyla birleştirmeye çalışıyor gibi hissediyorum.

Ve ben de ona izin veriyorum.

Gömleğimi beceriksizce çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatırken damarlarımdan ateş akıyor.

Daha önce erkeklerle yakınlaştım, ama hiç önemli biri ile olmamıştı. Deneyimsiz bir bakire gibi hissediyorum, beceriksizce hareket ediyor ve kendimi kaybediyorum.

Grayson sütyenimin kopçasını açmaya uzanıyor ve ben, beklentiyle dolup taşarken bile keskin bir nefes alıyorum.

Eli orada durur, bekler, tereddüt eder ve sonra fısıldar, "Bu uygun mu?"

Arzum, çaresizlikle karışık bir şekilde artar. "Evet."

Grayson'ın parmakları titreyerek sütyenimi çıkarır ve yere atar. Uzun bir süre, sadece bana bakar, gözleri tam olarak tanımlayamadığım duygularla yanıp tutuşur, zihnim bu kadar karışıkken.

"Tanrım, çok güzelsin Izzy."

Kalbim göğüs kafesime karşı korkutucu bir şekilde çarparak, yanaklarım kızarır. Kendimi örtmek, onun delici bakışlarından saklanmak isterim.

Ama yapmıyorum.

Bunun yerine, gözlerini kırpmadan onun bakışlarına karşılık veriyorum, ellerini tenimde hissetmek için çaresizce.

"Sen de öylesin," diye itiraf ediyorum, bir kez daha gözlerimi onun üzerinde gezdirerek.

Koyu renkli saçları parmaklarımdan dolayı dağınık ve yanakları heyecandan kızarmış. Onu bu halde görmek, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar büyük bir şehvet uyandırıyor içimde.

Bana beni sevdiğini söylediği anı hatırlıyorum. O zamanlar buna inanmamıştım, bu olasılığı aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

Şimdi ise tek düşünebildiğim şey

bu. Grayson Grey beni seviyor.

Beni *seviyor*.

Grayson pozisyonumuzu değiştiriyor ve vücudumu öpmeye başlıyor — her bir göğsüme özenle dikkatini vererek duruyor, dili sivri meme uçlarımı çevreliyor — ama pantolonumun bel kısmına geldiğinde duraksıyor. Orada tereddüt ediyor, gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyor.

Onun sessiz sorusuna cevap olarak, sözsüz bir yalvarışla kalçalarımı yukarı doğru kaldırıyorum.

yalvarırcasına kalçalarımı yukarı doğru kaldırıyorum.

Yavaşça bacaklarımdan taytımı ve ardından külotumu indiriyor.

Her iki giysiyi de yere attığında, kaslı vücudunu bacaklarımdan arasına yerleştirir ve gözleri benim merkezime odaklanır.

"Siktir, Grayson..."

En hassas bölgeye iffetli bir öpücük kondurur. "Sus, kadın. Bunun hayalini ne kadar sık kurduğunu biliyor musun? Bırak da bu anın tadını çıkarayım."

"Amımı tadını çıkarmak mı demek istiyorsun?" Dikkatsiz bir gülümsemeyle söylüyorum. "Eğer ayakkabı uyuyorsa..."

"Yani, sikim uyuyorsa mı demek istiyorsun?"

"Yaramaz kız. Kafanı pisliklerden çıkar."

"Senin... Oh!" Grayson amımın dudaklarını yalarken çığlık attım.

"Huh." Biraz uzaklaşır, dudakları benim uyarılmamın kanıtıyla parıldamaktadır.

"Sanırım bu seni susturmanın bir yolu."

"Sen bir pisliksin," diye mırıldandım, ama sözlerimde öfke yoktu. Aksine, çaresizlikle doluydu.

Grayson'ın koyu renkli saçlarına uzanıp sıkıca tutunarak onu istediğim yere geri çekiyorum.

Onun kıkırdaması, aşırı duyarlı amıma karşı inanılmaz bir his veriyor.

Sonra Grayson'ın eğlencesi azalır ve sanki cinlenmiş gibi beni yalar.

Deliler gibi kıvranıp, sırtımı yatakta neredeyse kavisli hale getiriyorum.

Grayson kalın parmağını ekler ve yemin ederim yıldızlar görüyorum.

Tam uçurumun kenarına gelmeden önce, Grayson çekiliyor ve bana sırtıyor.
ben.

Ona hırlıyorum.

"Ne?" diye masumca soruyor. "Bir şey mi istedin, tatlım?" "Bana gelmeme izin vermezsen seni hadım ederim," diye uyarıyorum.

Ve  aka yapıp yapmadığımdan bile emin değilim. Artık boşalmak için penise ihtiyacım yok

Onun parmakları yeterli.

" yle mi?" Grayson konuşurken ayağa kalkar ve koyu renkli kot pantolonunu aşağı indirir. Kalın penisi anında serbest kalır,  n sıvısıyla ıslanmı tır.

Oradaki her şeyi tüketen acıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine s rt yorum.

"Her zaman komando mu giyiniyorsun?" diye soruyorum,  ıplak Grayson'ın görüntüsünün tadını çıkararak.

Grayson'ın çıplak görüntüsünün tadını çıkararak soruyorum

Penisi uzun ve damarlı, ba ı mantar şeklinde. Elimde nasıl hissettireceğini merak ediyorum — sert kasların üzerindeki o ipeksi deri.

Yıllar boyunca pek çok oral seks ve el muamelesi yaptım, ama bu hiç ilgimi çeken bir şey olmadı. Bana daha çok bir i  gibi geliyordu. Çoğu zaman, bir erkeği bana oral seks yapmaya ikna etmenin tek yolu buydu.

Ama Grayson'da, ona dokunmaktan başka bir şey istemiyorum. Onu tatmak.

Dilimi penisinin ba ının üzerinde gezdirmek istiyorum.

"Ağzın biraz sulanıyor," diyor Grayson alaycı bir şekilde.

Kızgın bir şekilde alaycı bir şekilde g lerim ve bir velet gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavu tururum. Bu, Grayson'ın dikkatini g ğs lerime çeker ve gözleri ısınır ve kararır.

"Beni suçlayabilir misin? Çok güzel bir penisin var."

"Güzel bir penis." Ka larından biri yukarı kalkıyor. Avına yaklaşan bir yırtıcı hayvan gibi bana doğru yürümeye ba lıyor. Kendimi, bir kurt tarafından yutulmak üzere olan masum bir tav an gibi hissediyorum. "Penisim güzel *değil*."

"Bu kelime senin için çok mu kadınsı?" diye alay ediyorum. "Erkeksi bir penis olduğunu söylememi ister misin?"

"Seksi bir penis yeterli."

"Yakı ıklı bir penis?"

Bir adım daha yaklaşır. "Yaramazlık yapıyorsun Izzy."

"Ben her zaman yaramazım..." Sözlerim kesilir ve o üzerime atlayıp yanlarımı gıdıklarken kıkırdamaya dönüşür. "Grayson!"

Parmaklarını yanlarımın üzerinde gezdirmeye devam eder, vücudumu bir piyano gibi çalar ve içimde sıcak ve arzulu bir şey hissettiğimde kahkaham yavaş yavaş diner.

Bu sefer, onun adını söylediğimde, sesim çaresizlikle doludur. "Grayson..."

Üzerimde durur, ön kolları başımın iki yanında, ve fısıldar, "Bana hazır mısın, bebeğim?"

Cevap olarak, dudaklarını dudaklarıma çekiyorum ve aynı anda kalçalarımı yukarı doğru kaldırıyorum. Penisi amıma sürtünüyor ve sonra yavaşça, santim santim içine giriyor.

O büyük, daha önce birlikte olduğum çoğu erkekten daha büyük, ama içime mükemmel bir şekilde uyduğunu düşünmeden edemiyorum.

Sanki benim için yaratılmış gibi.

"Siktir!" İçimde hareketsiz kalırken alnını omzuma dayadı. "Harika hissettiriyorsun. Hayal ettiğimden daha iyi."

"Hareket et," diye yalvarıyorum ve kalçalarımı bir kez daha itiyorum. Grayson'ın bunu iki kez söylememe gerek yok.

Beni öptüğü gibi yatakta beceriyor, sanki beni tüketmek, bana sahip olmak, beni ele geçirmek istiyormuş gibi. Bu vahşi ve çaresiz bir sahiplenme, ama başka türlüünü istemezdim. Bunca zaman sonra değil. Yıllarca süren *özlem*den sonra değil, bir zamanlar karşılıksız olduğuna inandığım *özlem*den sonra değil.

Başparmağı klitorisime bastırıyor ve sonunda dileğim gerçekleşiyor.

O kadar ani ve yoğun bir orgazm yaşıyorum ki, bayıldığımı yemin edebilirim. Tek bildiğim zevk. Moleküllerim yeniden düzenleniyor, artık kendimi tanıyamıyorum, onun molekülleri hariç.

Grayson'ın kollarında kendimi hiç olmadığı kadar güvende hissediyorum.

Konuşmamız gereken çok şey var, ama şimdi bunun zamanı değil.

Sevdiğim adamın kollarında sıcaklık bir şekilde yatarken, tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp, yerini beyaz sıcaklıkta bir coşkuya bırakıyorum.

On dört

IZZY

Grayson ve ben konuşmamızı bitiremiyoruz.

Kollarında uykuya daldıktan sonra, pencereden süzülen güneş ışığıyla uyanıyorum... ve okula geç kaldığımı fark ediyorum.

Grayson, kendimi düzgün bir hale getirmek için dairesinde koştururken beni oldukça eğlenerek izliyor. Onun tarağını ve diş fırçasını kullanıyorum, sonra da önceki gün giydiğim taytımı giyiyorum. Aynı süveteri giymek istemiyorum, bu yüzden Grayson'ın şifonyerinden bir tişört alıyorum. Bana uzun geliyor, dizlerime kadar iniyor, ama Grayson'ın gözlerindeki erkeksi tatmin ve sahiplenme ışıltısı buna değer.

Grayson, çıkmadan hemen önce beni durduruyor.

"Al," diyor sert bir sesle ve elime bir kahve bardağı tutuşturuyor. Lanet olsun, *eriyorum*.

Grayson beni arabayla götürmeyi teklif ediyor ve ben de bu teklifi kabul etmek üzereyim ki, telefonum gelen bir mesajla titriyor.

ANSEL

Seni bırakmam gerekebilir diye düşündüm, dışarıdayım. Sorun olur mu?

Mesaj yaklaşık kırk dakika önce gönderilmiş.

Yine de merakıma yenik düşüyorum ve aşağıdaki caddeye bakan pencereye doğru ilerliyorum.

Ansel'in arabasını hemen fark ettim, paslı kamyonlar ve bozuk minivanların arasında sırtıyordu. Adam sürücü koltuğunda telefonuna dikkatle bakıyordu.

ANSEL

Her şey yolunda mı? Öldürülmedin, değil mi? Çünkü cinayete ortak olmak okul transkriptimde pek iyi görünmezdi.

Hafif, ferah bir his içimi kaplar. Ansel'in beni almaya gelmesi yetmezmiş gibi, okul başladıktan sonra da burada kalması...

Kalbim çarpıyor.

"O kim?" Grayson yanımda homurdanıyor, bakışlarımın yönünü takip ediyor.

Neredeyse anında, içimdeki kelebekler ölür.

Grayson'la yattım, ama Ansel'e karşı büyüyen hislerimi inkar edemem.

Bu beni korkunç bir insan mı yapar?

Hemen cevap vermediğimde, Grayson ellerini omuzlarıma koyar ve beni nazikçe kendine doğru çevirir. Yüzündeki ifade okunamaz.

"Izzy, seni tanıyorum. Bana yalan söyleme, onun önemsiz biri ya da sadece bir arkadaş olduğunu söyleme."

"O sadece bir arkadaş," diye ısrar ediyorum. Bu doğru.

Grayson kaşlarını çatıyor. "Ama daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ansel'i pek tanımıyorum, ama ona karşı güçlü bir bağ hissediyorum. Grayson'ı tüm kalbimle seviyorum, ama...

Kahretsin, açgözlü bir kaltak gibi

hissediyorum. Neyim var benim?

Grayson, sessizliğim karşısında tamamen kapanır. Gözleri kapanır, duygularını gizler.

"Gray..."

"Bunu sonra konuşabiliriz." Sesi, anlaşılmaz bir duygu ile boğuklaşmıştı.

"Ama Grayson..."

O, sahiplenici ve iddialı bir öpücükle dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. "Kızgın değilim, bebeğim. Ama bence bu, konuşmamız gereken bir konu ve bunu, senin gitmeden birkaç dakika önce konuşmamalıyız. Seni seviyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bir öpücük daha, ayak parmaklarımı kıvrılmaya zorlayan bir öpücük.

Elimi yanağına koyuyorum, avucumun altında hissettiğim diken diken sakallarının tadını çıkarıyorum ve fısıldıyorum, "Sen benim için her şeysin"

."

Evet, ben bir korkakım. Bunu kabul edebilirim. Ama Grayson beni bir kez incitti bile. Bana karşı sahip olduğu gücün farkında olsaydı...

Bu sefer öpücüğü başlatan benim, ama derinleştirmiyorum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde zaman duruyor ve içimden bir heyecan geçiyor.

"Git." Grayson isteksizce beni itti, gözleri erimiş gibiydi. "Sonra görüşürüz. Buraya geri gelecek misin?"

"Öğleden sonra çalışmam gerek, ama sonra geri döneceğim."

"Neden üvey ailene bu kadar kızgın olduğunu bana anlatacak mısın? Onlar... Sen...?" Grayson, bilinmeyen bir sonuca vardığı için öfkeyle yüzünü buruşturur.

"Hayır!" Kararlı bir şekilde başımı sallarım. "Öyle bir şey yok. Söz veriyorum. Bu da konuşmamız gereken başka bir konu. *Uzun* bir hikaye."

Grayson anlayışla başını sallar, ama çenesi gerginliğini kaybetmez.

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına bir kez daha öpücük konduruyorum. Onu öpmeye başladığım için, durmak istemiyorum. Hayatımın geri kalanını Grayson Grey'in dudaklarına yapışık geçirebilirim.

Ama ne yazık ki, yapmam gereken şeyler var — çocukluk arkadaşımı sürekli öpmekle ilgisi olmayan şeyler.

"Sonra mesaj atarım," diye söz veriyorum, uzaklaşıp sırt çantamı omuzlarıma asarken.

"Öyle yap."

Bir kez daha arkama bakıyorum — gözlerinde benimkinde olduğu gibi özlem yansıyor — ve kapıdan hızla çıkıyorum. Bir parçam Grayson'la kalmak, ya da en azından onu son bir kez öpmek istiyor. Onun varlığının bana verdiği cesarete ihtiyacım var.

Günü atlatmak için buna ihtiyacım olacağına dair net bir his var içimde.

On beş

ASHTON

"Neden serbest bırakıldı *lan*?" Babam masasına yumruğunu vurur ve masa titrer.

Onun tam önündeki, benden uzak duran vernikli resim çerçevesine odaklanmaktan kendimi alamıyorum. Bakmasam bile, onun annem olduğunu biliyorum — o gülümseyen yeşil gözler ve melek gibi yüzünü çevreleyen açık kahverengi saçlar.

Bir parçam, ona hiç benzemediğim için nefret ediyor.

Dikkatimi odadaki tek diğer kişi olan Matthew'a çeviriyorum.

İkizlerin babası kollarını göğsünde kavuşturur ve derin bir nefes alır. Bugün, turuncu saçları sarı askıları ve kusmuk yeşili gömleğiyle komik bir uyumsuzluk yaratıyor. Sanki palyaço okulundan yeni mezun olmuş gibi görünüyor.

"Sana söyledim. Grayson Grey cinayetlerle ilgisi yoktu," diyor. "Peki bunu nereden biliyorsun?" Babam aniden ayağa kalkıyor, dizleri masaya çarparak ayağa kalktı.

Resim çerçevesi devrildi.

Parçalanmadan hemen önce onu yakalıyorum. Bir saniye kadar annemin yüzünü görüyorum — yıllardır beni rahatsız eden o yeşil gözleri — sonra babam onu ellerimden acımasızca çekip masasına geri koyuyor, tekrar kendisine bakacak şekilde düzeltiyor.

Kaderindeki eşinin var olmadığını iddia eden bir adam için, son derece duygusal.

"Grayson, başlattığım bir... *soruşturmada* bana yardım etmeyi kabul etti," diyor Matthew dikkatlice.

Çok dikkatli. Bir kez olsun, neşeli gülümsemesi ortada yok.

"Bir soruşturma," diye tekrarlıyor babam, kaşlarını çatarak. "O bir insan. Bir *Avcı*."

Kontrolünü ne kadar sıkı tuttuğunu görebiliyorum. Her an patlayabilir ve patlamadan hiçbirimizin sağ çıkabileceğinden emin değilim.

"O ikisi de değil." Matthew başını bir kez salladı, bu hareketiyle sarkık kızıl saçları alnına sıçradı.

Toplantıya başladığımızdan beri ilk kez konuşuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Midemde rahatsız edici bir his uyandı.

"O bir vampir." Matthew bu sözleri sakın bir şekilde söylüyor. Kayıtsızca.

Sanki az önce kucağıma bir bomba atıp patlamasını izlememiş gibi.

Grayson Grey... vampir mi?

Bir vampir benim eşimin etrafında dolaşıyor mu?

Eşim değil. En azından, sahiplenici anlamda değil. O "benim" hiçbir şeyim değil. Bunu hem ona, hem kendime, hem de sürü arkadaşlarıma açıkça belirttim.

Öyleyse neden onun etrafında dolaşan bir vampir düşüncesi beni bu kadar dehşete düşürüyor?

Geceleri ortaya çıkan bu yaratıklar hakkında çok az şey biliyorum, ama bildiklerim beni belirgin bir tedirginlikle dolduruyor. Onların katil oldukları söylenir. Cinayet işleyenler. İşkenceciler. Hayatta kalmak için kan içmiyorlar, bunu heyecan için yapıyorlar. Tabii ki, bunların hepsi nesilden nesile aktarılan bir şehir efsanesi olabilir.

Ama yine de...

Eğer bunda bir parça bile gerçeklik varsa...

Bir vampir.

Lanet olası bir vampir.

Koltuğun kolçaklarını sıkıca kavradım.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Babamın ses tonu, aylardır hatırlayamadığım kadar öfkeyle doludur. Bir kez olsun, sarsılmaz maskesi çatlamış ve altındaki kindar adamı ortaya çıkarmıştır. "Fark ederdik..."

"Kendini aç bırakıp insan gibi görünmeye çalışmışsa fark etmezdik," diye karşılık verir Matthew.

Babamın çenesi sıkılır ve masasındaki telefona uzanır. Bunca yıl geçmesine rağmen, hâlâ sabit hatlı telefonu kullanmakta ısrar ediyor. O yaşlı piç kurusu cep telefonunun ne olduğunu biliyor mu, onu bile bilmiyorum.

"Yaşlılarla iletişime geçmeliyiz. Hemen. Bir şeyler planlıyorlar." Babamın bakışları bir anlığına bana kaydı, sonra hemen başka yere yöneldi.

Bunu sık sık yapar. Sanki bana doğrudan bakmak ona acı veriyor gibi. Acaba benim yüz hatlarımda annemi, kaderindeki eşini mi görüyor? Babam gibi koyu tenliyim, ama annemin çene hattını ve burnunu almışım. En azından insanlar öyle diyor. Ben öyle görmüyorum.

"Ashton, okula gitmen gerekmiyor mu?" diye soruyor.

Bu sefer, pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıkarak kendimi tutan benim. "Bence ben dinlemeliyim..."

"Okula git, evlat." Matthew gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümsemeyle bana bakar. "Henüz Konsey üyesi değilsin. Bırak bu işi yetişkinler halletsin."

Bırakın yetişkinler halletsin.

Derin bir nefes alıp sakın kalmam gerektiğini kendime hatırlatarak içtenlikle başımı sallıyorum. Yüzümü tamamen ifadesiz tutma sanatını mükemmelleştirdim. Duygusuz. Kimse, yüzeyin hemen altında kalıp dışarı çıkmak isteyen kargaşayı hissedemiyor.

"Elbette." Zarifçe ayağa kalkıp gömleğimdeki kırıxıklığı düzeltirim.

Babam her zaman halka açık yerlere çıkarken kusursuz görünmem gerektiğini söyler. Kırıxıklıklar, görünüşüne hiç önem vermeyen insanlar içindir, ve ben öyle biri olmamalıyım, der.

"Herhangi bir gelişme olursa lütfen beni arayın," diyorum.

"Elbette," diyor Matthew, ama babam sessiz kalıyor ve masasındaki telefona bakıyor.

Yine de kendimi ofisten çıkmak için son adımı atmaya isteksiz, ya da belki de yapamayan bir halde buluyorum. "Grayson'a göz kulak olmalı mıyım?"

"Gerek yok." Matthew elini havada sallıyor ve babamla anlaşılmaz bir bakış alışverişinde bulunuyor.

Gerek yok mu?

Grayson, iki kurt dönüşümcünün cinayetinden dolayı bir gün önce hücreye atılmıştı. Şimdi serbest ve Konsey onun gözünü dikmemi istemiyor mu?

Ne oluyor lan?

Sanki bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum, sanki bana bir yapbozun sadece dış kenarları verilmiş ve parçaları bir araya getirmek zorunda kalmışım gibi.

Ne saklıyorlar?

Ama bunları yüksek sesle söylemek yerine, sadece bir kez başımı sallayıp odadan çıkıyorum.

Babam ve Matthew istediklerini yapabilirler, ama Grayson Grey'e hiç güvenmiyorum. Hapisten salıverilmesinin bir nedeni var ve ben bunun nedenini öğreneceğim.

* * *

En son istediğim şey okula gitmek. Aralarında tek bir beyin hücresi bile olmayan aptal sınıf arkadaşlarımla çevrili olmak.

Ve daha da önemlisi, sürü arkadaşlarımı veya Isabella'yı görmek istemiyorum.

Emery'nin yüzündeki öfkeyi hala hatırlıyorum, bana defalarca yumruk attığı zaman...

Derimin altında dolaşan paniği görmezden gelmeye çalışarak, çenemi yukarı kaldırıp dolabıma doğru yürüyorum. Öğrenciler hemen yolumu açıyorlar, ama bu bana her zamanki kadar tatmin olmama neden olmuyor.

Genellikle, sürümden bir arkadaşım dolabımın önünde beni bekler. Bugün, önündeki koridor boş.

Sakinim. Kendimi topladım.

Kadran kombinasyonunu çevirip günün kitaplarını çıkarırken kafamda bu mantrayı tekrarlıyorum.

Sakinim. Kendimi topladım.

Kimse benim çöktüğümü göremez.

Sürüm için doğru olanı yaptım, bunu biliyorum, öyleyse neden bu kadar çok acıyor? Neden beynime iğneler batıyormuş gibi hissediyorum ve kalbim daha da hızlı atıyor?

Sakinim. Kendimi topladım.

Koridorun sonundaki bir hareket dikkatimi çekiyor. Dönüp Emery'nin futbol takımındaki bir grup çocukla sohbet ettiğini görüyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, anında sertleşiyor, buz gibi oluyor. Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Emery, bebek bezleri giydiğimiz zamandan beri en iyi arkadaşımdı. Yıllar boyunca küçük anlaşmazlıklar yaşadık, ama hiçbirisi bunun gibi değildi. Daha önce bana hiç bu kadar açık ve sınırsız *bir nefretle* bakmamıştı.

Bunu bize o yaptı.

Bizi ayırdı.

Tam da tahmin ettiğim gibi.

Emery bana tek kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaşır ve ben boğazımda bir düğüm oluşurken onun uzaklaşan sırtını izlerim. Onu yutmak imkansızdır.

"Her şeyi mahvettin."

Dönüp baktığımda, ağabeyimin yanımdaki duvara yaslanmış, kolları göğsünde kavuşturmuş, kolları pazılarına kadar sıyrılmış olduğunu görüyorum. Koyu renkli saçları, kaşlarımın seğirmeye başlamasına neden olacak şekilde dağınık. Bu ahmak hiç saç fırçası diye bir şey duymamış mı? Babam onu şimdi görse, beyin kanaması geçirirdi.

"Bir öğrencinin yanında böyle konuşmamalısın," diye bağırırım, göğsümde zehirli bir yılan gibi karanlık ve sinsi bir şey sürünür. Kalbimi mengene gibi sıkar ve bırakmaz.

"Senin mantığını anlıyormuş gibi davranmayacağım..."

"Derse gitmem gerek." Sesim tonlamasız, uzaklaşmaya başlıyorum. Öfkemin yükseldiğini duymasını istemiyorum. Bu, kontrolümü kaybettiğim anlamına gelir ve bunun olmasına izin veremem.

Onun önünde olmaz.

En çok ihtiyacım olduğunda beni terk eden, beni deli babamızla baş başa bırakan kardeşimin önünde olmaz.

"Sadece eşini değil, sürünü de kaybedeceksin," diye sesleniyor Christian.

Sözleri ayaklarımın üzerinde donmamı sağladı.

Sadece başımı çevirip omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Öyle mi?" Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Kibirli bir şekilde.

Ve onu incitmek istediğimi fark ettim. Kendimi incittiğim gibi, sürü arkadaşlarımı incittiğim gibi, Isabella'yı incittiğim gibi onu incitmek istiyorum.

"Senin bir sürün yok Christian, bu yüzden anlayamazsın." Ona dişlerimi gösteririm. "Neden ormana çekilip orada aklını kaçırmıyorsun? Seninle ve senin yükünle uğraşacak havamda değilim."

Kısa, çok kısa bir an için, Christian'ın gözlerinde acı gördüğüme yemin ederim. Ama bu sadece bir saniye sürer, hayır, bir saniyeden az, ve bunu hayal mi ettim diye merak ederim.

Yine de, suçluluk duygusundan kurtulamıyorum.

Suçluluk... ve o kadar yoğun bir kendinden nefret ki, içinde boğulmaktan korkuyorum.

"Öyle olsa bile, senin sürü arkadaşlarını tanıyorum. İster inan ister inanma, Izzy'yi tanıyorum. Onları uzaklaştırmaya devam edersen hepsini kaybedeceksin."

Siktir. Onun adını duymak bile mideme yumruk gibi geliyor.

Isabella mükemmel bir zehir, ölümcül ama çekici, sağlıklı bir şekilde sarhoş edici. Onu bedenimden bir kez ve sonsuza kadar temizlemem gerekiyor.

Sakinim. Kendimi topladım.

Sakinim. Kendimi topladım.

Sakinim. Kendimi topladım.

Duygularımı kontrol altına aldığımdan emin olduktan sonra, Christian'a soğuk bir bakış atıp, "Sürümdeki arkadaşlarımı koruyorum" diyorum.

Ve Isabella'yı da.

O bunu anlamasa bile.

Anlamasa bile.

Onu güvende tutmak için gerekiyorsa, onun kötü adamı olacağım. Sadece sonunda bu kararımın pişman olmamayı diliyorum.

On altı

IZZY

En son yapmak istediğim şey okula dönüp infaz mangasıyla yüzleşmek. Paslı bir kaşıkla iki gözümü de oyup çıkarmak çok daha cazip geliyor.

Ansel yüzümdeki alaycı ifadeyi görmüş olmalı, ya da belki sadece sinirli nefesimi duymuştur, çünkü arabayı park ettikten sonra bana bir bakış attı.

"İyi misin?" Uzun parmakları direksiyona vuruyor.

Onun delici bakışlarının kafamda bir delik açtığını hissedebiliyorum, bu yüzden onun bakışları yerine tekrarlanan *tık tık tık* sesine odaklanıyorum.

"Pek sayılmaz." Nefesimi veriyorum. "Böyle zamanlarda, GED diplomamı alıp okulu unutacak kadar akıllı olmayı diliyorum."

"Sen zekisin," diye Ansel otomatik olarak araya girer, ses tonunda benim adıma bir tür öfke vardır.

Ona gülümserim — son yirmi dakikada ilk kez içten bir gülümseme. "Bugün hiçbir pislikle karşılaşmayacağıma söz verebilir misin?"

Parmakları durmadan tıklamayı bırakır. "Maalesef, bunu sana söz veremem."

"Lanet olsun."

"Seni bu kadar kızdıran adamlarla ne olduğunu bana anlatacak mısın? Tam olarak senden ne sakladılar?"

Ağzımı açtım, kapattım, sonra tekrar açtım. Ansel'e ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Elbette gerçeği söyleyemem. Ama ona yalan da söylemek istemiyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemek yerine, sadece hüzünlü bir gülümsemeyle arabadan inerim.

Hava soğuk, keskin bıçaklar gibi cildimi kesiyor. Soğukluk, uzaktan yeni doğmaya başlayan güneşle hafifliyor.

Okul neden bu kadar erken başlıyor ki? İnsanlar beynimizin öğlene kadar çalışmaya başlamadığını bilmiyorlar mı? Birdenbire derin bir uykuda olmak istiyorum.

Grayson'ın yatağında, kollarında yatarken.

"Bugün için hazır mısın?" Ansel yanıma yaklaşıyor, vücut ısını hissedebileceğim kadar yakın.

Soğukla ilgisi olmayan bir titreme beni sarar.

"Cinayet işleyenlerin cezası neydi, bir daha hatırlatır mısın?"

"Ömür boyu hapis," diye yanıtladı Ansel kuru bir sesle. "Belki de güzel, eski usul idam olabilir."

"Burada idam cezası var mı ki?" diye düşünürüm, parmağımı çeneme dokunarak.

"Öğrenmek ister misin?" Bana yan gözle bakar ve ben dramatik bir şekilde homurdanırım.

"Hayır. Tamam. Cinayet yok." Bir şey düşünmek için duraksarım. "Peki ya hafif bir sakatlama?"

"Ona izin verilir." Nefesimi kesen bir gülümseme atıyor bana.

Ve o eğilip parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde? Yemin ederim, karnımdaki kelebekler çılgına dönüyor.

Grayson'la olan onca şeyden sonra Ansel'e karşı nasıl böyle hissedebilirim? Grayson'ı seviyorum. Gerçekten seviyorum, ama...

O lanet kelebekler sakinleşmek istemiyor.

"İçeri girelim, küçük psikopat." O gülüyor. "Zaten yeterince geç kaldık."

Beni okula çekiyor.

Ve yemin ederim, beni bıraktıktan sonra bile cildim uzun süre karıncalanmaya devam ediyor.

* * *

"Pislikler kulübü"nün gördüğüm ilk üyesi Ethan. Bana sırtı dönük, ters yönde ilerliyor, ama sanki varlığımı hissetmiş gibi gerginleşiyor. Sırtındaki kaslar geriliyor ve dalgalanıyor.

Ve ben, olgun bir genç hanım olarak, hemen başka bir koridora yönelir, bacaklarımın taşıyabileceği kadar hızlı koşarım.

Bugün olmaz, Şeytan. Bugün olmaz.

Sonra gördüğüm kişi Emery, dolabımın yanında bekliyor ve dalgın dalgın dudak halkasını oynatıyor. Ethan gibi, o da beni görmeden önce tüm vücudu

ben onun görüş alanına girmeden önce bile kaskatı kesiliyor. Yavaşça başını bana doğru çeviriyor, burun delikleri genişliyor.

Dolabımdan hiçbir şeye ihtiyacım olmadığına karar verip, topuklarımı döndürerek geldiğim yoldan geri dönüyorum. Bu sırada kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor ve ellerim terliyor. Kanım akü asidi ile kirlenmiş gibi hissediyorum.

Ancak, ne kadar istesem de, hepsinden sonsuza kadar kaçamam.

Üçüncü ders kimya, Ethan, Emery ve Desiree ile birlikte aldığım tek ders. Tek tesellim, Ansel'in de bu derste olması.

Sınıfın kapısından içeri girer girmez garip, ürpertici bir sıcaklık bedenimi sarar. Üzerimde birçok çift gözün olduğunu hissediyorum, ama sınıfın ön tarafındaki yerime otururken hepsini kasten görmezden geliyorum. Ansel çoktan gelmiş, bu hiç de şaşırtıcı değil, ve malzemelerini düzenlemekle meşgul.

"İyi misin?" diye soruyor, mekanik kalemlerini düzeltirken.

"Hâlâ bana bakıyorlar mı?" diye aynı yumuşak sesle soruyorum.

Ansel omzunun üzerinden pek de incelikli olmayan bir şekilde bakıp bir kez başını salladı. "Evet." "Kahretsin."

"Izzy!" tanıdık bir ses cıvıldıyor.

Mimi masamın önüne gelir, güzel yüzünde geniş, baştan çıkarıcı bir gülümseme vardır.

Mimi, Desiree'nin en iyi arkadaşlarından biri ve son birkaç haftadır tanıştığım biri. Buğday rengi saçları ona melek gibi bir görünüm kazandırıyor. Kalp şeklindeki yüzü ve dar çenesi ile birlikte, kesinlikle çok çekici bir kız.

"Aman Tanrım! Dün seni her yerde aradım!" Mimi tiz, cıvıl cıvıl sesiyle devam eder. "Sana mutlu yıllar dilemek ve hediyeni vermek istedim!"

"Hediyem mi?" Kafam karışmış bir şekilde ona kaşlarımı çattım.

"Tabii ki, aptal." Mimi sırt çantasını çıkarır ve içinde bir şeyler aramaya başlar. Üzerinde fiyonk olan güzelce paketlenmiş bir hediye bulduğunda memnuniyetle mırıldanır. "Geçmiş doğum günün kutlu olsun, kızım!"

"Oh." Yüzüm yanıyor gibi hissediyorum, çünkü en son ne zaman birinin bana doğum günü hediyesi verecek kadar değer verdiğini hatırlamıyorum.

Grayson hariç, tabii ki.

Tereddütle, uzattığı ellerinden hediyeıı alırım. Kağıdı yırtmak istemiyorum neredeyse. Paketlemek ne kadar zamanını almıştır?

"Sadece bakacak mısın?" Mimi elini beline koyup yana doğru eğildi. "Yoksa gerçekten açacak mısın?"

Ben bunu yapamadan, Bay Holter sınıfın önüne geçer ve boğazını temizler. "Tamam. Yeterli, çocuklar. Yerlerinize oturun."

"Sonra görüşürüz," Mimi göz kırparak yanımdan geçerken dudaklarını oynatır. Ben başımı salları ve hediyeıı nazikçe sırt çantama koyarım.

Kendimi... garip hissediyorum ve eminim kızaran yanaklarım da bunu yansıtıyordur.

Dürüst olmak gerekirse, hiç çok arkadaşım olmadı. Mevcut ailem benden sıkıldığında bir sonraki koruyucu aileye gönderileceğimi bildiğim için ilişkiler kurmak ve sürdürmek zordu. Kendimi korumak için bildiğim tek yol bu olduğı için insanları kendimden uzaklaştırdım. Kimseyi kalbime sokmazsam, incinmem imkansızdı.

Ama şimdi her şey değışti. Artık beni önemseyen arkadaşlarım var. Doğum günümü hatırlayan ve bana hediyeler alan arkadaşlarım. Halimi sormak için mesaj atan arkadaşlarım. Bana arabayla okula götürmek için okula geç gelen arkadaşlarım.

Buna hiç alışkın değilim.

Mimi'nin yerine oturmasını izlerken, bakışlarım Desiree'nin bakışlarıyla çarpışıyor. Mükemmel ütölenmiş beyaz bluzuyla her zamanki gibi kusursuz görünüyor. Kahverengi bukleleri yüzünün etrafında gevşekçe dalgalanıyor ve omuzlarının hemen altında duruyor. Bir şey söylemek istemiş gibi ağzını açıyor, yüzünün her çizgisinde çaresizlik belirliyor, ama ben hemen başka yere bakıyorum.

Ne zaman ona baksam, Ashton'ın ona öpücük vermek için eğildiğini görüyorum. Ethan izlerken, Emery karanlık bir sınıfta onun üzerinde duruyor.

Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Elektronlar, protonlar ve moleküler kütle hakkında durmadan konuşan öğretmene yeniden odaklanıyorum. Ancak Ethan ve Emery'nin bakışlarını ensemdede hissederken ona odaklanmak zor. Tam arkamdalar, o kadar yakınlar ki, kulağına ne kadar ürkütücü gelse de, neredeyse kokularını alabiliyorum. Acaba bu bir "eş" meselesi mi?

Ve acaba benim bildiğimi biliyorlar mı diye merak ediyorum.

Dersin ortasında, bir şey kafamın arkasına çarptı. Kıvrılmış kağıt parçasına kaşlarımı çattım ama önemsemedim.

Ancak Ansel ona uzanır. Bana sorgulayan bir bakışla kaşlarını kaldırır ve ben bir kez başımı sallayarak ona okuması için izin veririm. Kağıt parçasını düzeltir ve ona kaşlarını çatarak bakar. Gözümün ucuyla aceleyle yazılmış kelimelere bakmaktan kendimi alamam.

Izzy. Konuşmamız lazım. Okuldan sonra?

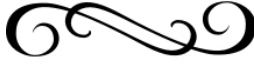
Tahmin etmek gerekirse, bu yazı Emery'nin el yazısı. Tıpkı kendisi gibi dağınık ve kaotik.

Ansel sırtarak kalemlerinden birini alır ve büyük harflerle "*Siktir git*" yazar. Bay Holter dikkati dağılınca, Ansel kağıdı omzunun üzerinden atar.

Biri homurdanır.

Ders sonunda, kapıdan ilk çıkan benim. Arkama bakmıyorum.

On yedi

IZZY

"Ee... Ashton ve arkadaşlarını neden sevmediğimizi bana söyleyecek misin?"

Jake, kafeteryada karşısına oturduğumda bana ilk söylediği sözler bunlar. Jake'in en iyi arkadaşı Dec, ağzı etli köfteyle dolu halde ikimizi merakla süzüyor.

"Onlardan nefret mi ediyoruz?" diye sorar, kafası karışmış bir şekilde.

"Kimseyi nefret etmiyoruz," diye vurgularım. "Ben sadece..." Sinirli misin?

Sinirli mi?

İhanete uğramış

hissediyorum?

Hepsini mi?

Jake çatalını havada ileri geri sallıyor. "Aramızdaki ilişkinin nasıl işlediğini anlamadığımı düşünüyorum." Çatalını bana doğrultuyor. "Sen birinden nefret ediyorsan, ben de ondan nefret ederim, tersi de geçerlidir."

"Ya sana kızgın olduğum kişilerden birinin Desiree olduğunu söylersem?" diye soruyorum, gülümsememi bastırmaya çalışarak.

Jake, onu tanıdığımdan beri Desiree'ye aşık, muhtemelen daha da uzun süredir. Adamın durumu vahim.

Jake yüzünü buruşturur ve kumral saçlarını eliyle okşar. "Ona kızgın olmamızın bir nedeni var mı?"

"Ethan ve Emery ile yatıyor olduğu için, değil mi?" Kain, bana müstehcen bir gülümsemeyle Jake'in yanındaki koltuğa oturur.

Kain'i hiç sevmedim. Onda beni rahatsız eden bir şey var. Şu anda bile, sanki binlerce ateş karıncası vücudumun her yerinde dolaşıyor gibi hissediyorum.

"Desiree Ethan ve Emery ile yatıyor mu?" Jake gözlerini kırıştırarak sorar. Sandviçimi oldukça agresif bir şekilde ısıtırım. "Görünüşe göre öyle."

Jake'in tüm vücudu hayal kırıklığıyla çöküyor. Sanki bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi hissediyorum.

"Oh." Aniden, öfke yüz hatlarını bozar ve kafeteryaya zehirli bir bakış atar. "Oh. Bu yüzden bu kadar kızgınsın, değil mi? Çünkü o pislikler arkandan başka bir kızla yatarken seni oyalamışlar. Ne pislikler."

"Kime öyle bakıyorsun?" Dec kaşlarını çatarak sorar. "Onlar orada bile değiller."

"Önemli olan niyet." Jake geri dönüp homurdanır. "O pislikleri savunduğuma inanamıyorum."

"Evet, neyse, önemli değil. Ben unuttum." Ağzımı peçeteyle silerim. "Sanki çıkıyorduk da ne."

Görünüşe göre onlar sadece kaderimdeki eşlerim, ama başka bir kıza aşıklar.

kızla

ra Önemli değil.

aşık. Oh, ve bana söz konusu eşleşme bağı hakkında bilgi vermeyi ihmal ettiklerini söylemiş miydin?

bağından bahsetmeyi unuttuklarını söylemiş miyd

"Dinle beni, iyi dinle," diyor Jake ciddi bir şekilde, vurgu yapmak için bir kez daha çatalını havaya kaldırıyor. "Erkekler aptaldır. Çoğu zaman yanlış kafayla düşünüyoruz ve yüzde doksanında aptalca şeyler yaparız."

"Lezbiyen ol," diyor Kain, bana mide bulandırıcı bir şekilde kaşlarını oynatarak. "O zaman erkeklerle uğraşmak zorunda kalmazsın. Ve OnlyFans'ta bir servet kazanabilirsin."

"Dostum!" Jake, Kain'in omzuna iteklerken, ben de tiksintiyle ona bakıyorum.

"Sen korkunçsun." Jake'e soruyorum, "Neden onunla arkadaşsın?" "Değilim."

Jake, bu ihtimal çok saçma sanki alaycı bir şekilde gülüyor. "O pislik beni rahat bırakmıyor."

"Göt herif," diye mırıldanır Kain.

"Serserilerden bahsetmişken..." Dec, sanki bir sır paylaşacakmışız gibi öne eğildi. "Ansel ile çok sık görüşüyorsun galiba."

"Birincisi, Ansel pislik değil," derim, içimde öfke hissederek. "İkincisi, beni takip mi ediyorsun?"

Jake burnunu çeker. "Son zamanlarda dedikodular çılgırından çıkmış durumda. Dün okuldan onunla birlikte çıktığını görenler varmış. Sessiz bir yer bulup... bilirsin... vücut sıvılarını değiştirdiğinizi iddia ediyorlar."

Bir kahkaha patlar içimden. "Vücut sıvılarını paylaşmak mı? Cidden mi?"

"Çirkinlik yapın. Yatay tango yapın. Sandviçin içine turşuyu koyun." Jake ellerini havaya kaldırır, yüzünde açıkça öfke belirir. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ansel'le seks mi yaptın?" diye sorar Kain kaba bir şekilde, gözleri heyecandan parıldayarak.

Sabır için var olan her tanrıya dua ediyorum. Bu pisliği yumruklamaktan beni alıkoyacak her şey.

Jake benim kadar sabırlı değil.

"Dostum." Kain'in kafasının arkasına bir yumruk atar. "Kes şunu ya da git. Ciddiyim. Bu son uyarın."

Kain gülerek kafasını ovuşturur. "Dostum, sakın ol. Sadece şaka yapıyordum."

"İğrençsin," diye düzeltir Dec.

"Seks iğrenç değildir," diye hemen karşılık verir Kain. "Bu normal bir aktivitedir..."

"Cidden, Kain. Beni sınama..." Jake takım arkadaşına sert bir bakış attı ve Kain sonunda alaycı bir şekilde teslim olduğunu gösteren bir hareketle ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, tamam. Kesiyorum."

"Ve bilgin olsun, Ansel ile seks yapmadım," diyorum sertçe. "Senin seni ilgilendirmez zaten. Sadece takıldık."

Kain bir şey söylemek ister gibi görünüyor — muhtemelen müstehcen veya sapıkça bir şaka — ama Jake'in uyarıcı bakışıyla ağzını kapatıyor.

"O nerede bu arada?" diye sorar Dec, patates kızartmasını ketçapın içine batırarak.

"Kütüphane. Sınava çalışması gerekiyordu."

Ansel öğle yemeğinde yanıma oturamadığı için bol bol özür diledi ve ben o kelebeklerin intikamla geri döndüğünü hissettim. Bir gün içinde aramızda bu kadar çok şeyin nasıl değişebildiğini bilmiyorum, ama değişti.

"Keşke dün gece eve gelseydin," diye mırıldandı Jake, dudaklarını bükerek. "Planlarım vardı."

"Planlar mı?"

"Bilirsin... hediyeler, pasta ve tüm o şeyler. Senin doğum gününü bu gece kutlamak zorundayız."

Gülümsemem kaybolur. "Bilmiyorum..."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Jake endişeyle. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Onun samimi gözleri benimkini yakaladı.

Jake, Hale, Gerry ve diğlerleri hakkındaki gerçeği biliyor olabilir mi? O da doğaüstü dünyanın bir parçası mı? Yoksa benim gibi o da bunca zaman hiçbir şeyden habersiz miydi?

Cevaplar istiyorum, ama şimdi bunun sırası değil. Kain bana köpekbalığı gibi sırtlıyor; suda kan kokusu aldığını ve avını yakalamaya geldiğini açıkça belli eden bir sırtış.

"Sonra," diyorum Jake'e, ve sadece doğum günü kutlamalarından bahsetmiyorum.

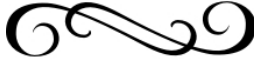
Sonra konuşacağız. Sonra cevaplarımı alacağım. Sonra o da gerçeği öğrenecek.

Yüzümdeki ifadeye bakarak kaşlarını çatıyor ve bir kez başını sallıyor. "Tamam, ama bence..." Soğuk bir ifade yüzüne yerleşiyor. "Burada ne işin var?"

Kim geldiğini görmek için arkama bakmama bile gerek yok. Onu kendi uzuvlarım gibi hissedebiliyorum. Isı etrafımdaki havayı kaplıyor ve derimden sızarak içimden dışıma doğru yayılıyor. Dalga dalga ateş içimi kaplarken, dalgın dalgın bileğimdeki izi ovuşturuyorum.

"Izzy." Emery'nin sesi, içimde yankılanan karanlık, boğuk bir homurtu gibidir. "Konuşmamız lazım. Hemen."

On sekiz

IZZY

"Bir sonraki sözlerini çok dikkatli seçmelisin," diye uyarıyorum, gülünç derecede yakışıklı kurt adamı gözlerimi kısarak.

Cidden, neden çirkin olamadı ki? Penis burnu ya da saç yerine kış yanakları olsaydı onu görmezden gelmek çok daha kolay olurdu.

Emery dişlerini sıkar ama "Konuşabilir miyiz, Izzy? Lütfen?" diye sorar.

"O kadar zor mu oldu?" Ona alaycı bir gülümseme atıyorum, bu da sağ gözünün seğirmesine neden oluyor. "Ve soruna cevap vermek gerekirse... hayır."

"Hayır mı?" Kaşlarından biri açıkça inanamama ifadesiyle yukarı kalktı.

"Duydun beni. Hayır." Bankta dönerek diğerlerine tekrar yüzümü çevirdim. "Şimdi, ne hakkında konuşuyorduk?"

Jake öne eğilir ve alaycı bir şekilde fısıldar, "Onu senin için pataklamamı ister misin?" Emery, onun insan olmadığını nasıl bu kadar uzun süre fark edemediğimi merak etmeme neden olan bir ses çıkarınca, Jake'in yüzü bembeyaz olur. "Yani, onu keskin bir sopayla dürtmemi ister misin?"

"Onu dövmekten keskin bir sopayla dürtmeye nasıl geçildi?" diye sorar Dec, bir düzine patates kızartmasını ağzına birden tıktırarak.

"Onu sopayla bıçaklayıp olabildiğince hızlı kaçarsam hayatta kalabilirim. Dayak yersem hayatta kalmamın imkanı yok." Jake ciddiyetle başını sallar ve ben gülümsememi elimin arkasıyla bastırırım.

"Yeteneklerine pek güvenmiyorsun," diye düşünür Dec.

"Kendime güveniyorum... ölmek istemediğime." Jake çatalını havada ileri geri salladı ve sonra Emery'ye gözlerini kısarak baktı. "Ama Izzy'ye tuhaf bir şekilde bakarsan, seni sopayla delik deşik ederim."

"Kahramanım," derim kuru bir şekilde.

Gülümser ve göz kırpar. "Her zaman." "Izzy, lütfen."

Emery'nin sesindeki bir şey beni bir kez daha ona dönüp bakmaya zorluyor. Ve baktığımda... Tarif edilemez bir duygu içimi kaplıyor. Sanki ateş yutmuşum da boğazımı yakıyormuş gibi hissediyorum.

Gözleri çılgın ve çaresiz. Onu daha önce hiç bu kadar açık, bu kadar savunmasız görmemiştim. Aniden kendimi kaybolmuş hissediyorum, açık denizde acımasız dalgaların savurduğu bir parça odun gibi.

Neden birdenbire ona teslim olmak istiyorum? Söyleyeceklerini dinlemek istiyorum?

Emery, kalbimin kafama yaşattığı çalkantılardan habersiz, yalvarırcasına bana bakmaya devam ediyor.

Gerginliğin hakim olduğu uzun bir sessizlikten sonra, nefesimi verip ayağa kalkıyorum.

"Tamam," diye tıslarım. "Hadi şunu bitirelim."

Emery'nin yüzünde rahatlama belirir, gözleri büyür ve başını hafifçe eğirir. "Teşekkürler..."

"Sakin," diye uyarıyorum onu, masadan uzaklaşmaya başlarken sırt çantamı olduğu yerde bırakıyorum. Onu almaya geri geleceğim.

"Izzy." Jake, onu geçmeden hemen önce kolumu tutar, Emery'ye attığı sert bakışına rağmen dokunuşu şaşırtıcı derecede naziktir. "Bundan emin misin?"

"Evet. Eminim." Üvey kardeşime güven verici bir gülümseme gösteririm. "Ve eğer bir şey ters giderse, her zaman arkamda büyük bir sopayla beni koruyacağını biliyorum."

"En büyük sopayla," diye hemen onaylar, sonra kaşlarını çatar. "Bu kulağa müstehcen geldi."

"Kocaman sopandan mı?"

Yüzünü buruşturur. "İğrenç. Kes şunu. Sanırım az önce ağzıma biraz kusmuk geldi."

"Kaba."

"Izzy," Emery tekrar diyor ve gözlerinin Jake'in bileğimi saran eline dikildiğini fark ediyorum. "Lütfen."

Jake'in omzuna güven verici bir şekilde sıkıca sarılırım ve Emery'nin ardından kafeteryadan çıkarım. Ethan, Ashton, Reid ve hatta Desiree'yi görmüyorum. Hepsi birden bana saldırmayı planlıyorlar mı diye kısa bir panik anı yaşarım, ama Emery'nin beni götürdüğü sınıf merhametli bir şekilde boştur.

Ama aynı zamanda tanıdık.

"Ciddi misin?" Ona dönüp ellerimi belime koyuyorum ve kilidi yerine oturtmasını izliyorum. "Bütün

"Ne?"

"Ne?" Bana şaşkınlıkla bakar, ama sonra anlar ve yüzünde dehşet belirir. "Tabii ki hayır! Bak..."

Elini sivri sarı saçlarının arasından geçirerek odada volta atmaya başlar. Onun yakışıklı olduğunu fark etmemek elde değil. Gerçekten yakışıklı. Saçları ustaca dağınık, çoğu kızı çılgına çeviren "yatağından yeni kalkmış" bir görünüm veriyor.

Yüz hatları güzel, neredeyse melek gibi, ama dövmeleri ve piercingleriyle birleştiğinde, kimse onu tanrısal bir varlık olarak göremez. Kısa kollu tişörtü kaslı vücuduna yapışıyor ve pazılarını vurguluyor. Siyah kot pantolonu kalçalarına öyle bir şekilde yapışıyor ki, bu lanet olasıca yasadışı olmalı.

Lanet olsun ona.

Lanet olsun ona.

"Desiree ile yatmıyorum," diyor Emery, bana dönerek. "Ona hiç o şekilde dokunmadım."

"Ama istiyorsun."

"Hayır!" Bu ihtimalden gerçekten tiksiniş görünüyor, cildi yeşil bir renk alıyor. "Hiç de değil." Yürümeye devam ediyor. "Sana gönderilen fotoğrafı ve nasıl göründüğünü biliyorum. Ama sana söz veriyorum, Ashton'ın sana inandırmak istediği şeyin aksine, hiçbirimiz Desiree ile ilişki içinde değiliz. Aramızdaki durum... karmaşık ve senin anlamadığını biliyorum..."

"Neyi anlamıyorum?" Kalçamı öğretmeninin masasına dayayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sizin kurt adamlar olduğunuzu mu? Yoksa benim sizin kaderinizdeki eşiniz olduğumu mu?"

Zaman durmuş gibi. Emery bana dönüp bakarken nefes alıp almadığından bile emin değilim, yüzü tüm rengini kaybetmiş.

Ama ben artık çok sinirliyim. "En iyi arkadaşımı işlemediği bir suçtan tutuklattığın gerçeği ne olacak? Lanet olası bir neandertal gibi evime daldığın gerçeği? Hmmm?" Öfkem midemde kaynıyor, beyaz sıcak ve yakıcı, boynuma kadar çıkıyor. Ellerimi yumruk yapıyorum. "Beni aptal falan mı sanıyorsun?"

"Kim...?" Durur, yutar ve sonra dudaklarını yalar. "Kim söyledi sana?" Öfke, yüz hatlarını tanınmaz hale getirir. "O pislik Kain'di, değil mi? O mu söyledi sana?"

"Kain mi?!" İnanamayıp sesim utanç verici bir şekilde tizleşir. "O da kurt adam mı?"

Emery ağzını defalarca açıp kapattı. "Ben..."

"Biliyor musun? Kim söylediği önemli değil. Önemli olan senin *söylememiş olman*." Onun önüne kadar ilerledim. Parmaklarımı onun sert göğsüne batırdım. "Bu dünyayı benden gizlemeni anlayabilirim. Ama ben, görünüşe göre, senin lanet olası eşinim! *Bunu* benden asla saklamamalydın!"

"Biliyorum..."

"On sekizinci doğum günümde ne olduğunu biliyor musun?" Konuşurken kolumu çevirip derimdeki izi görmesini sağlıyorum. "Dayanılmaz bir acı hissettim. Sanki... Sanki vücudum yanıyormuş gibi. Kafam karıştı, korktum ve çıldırdım. Kimse bana eş bağının devreye girdiğini söylemedi!"

"Bilmiyorduk..."

"Neden sana kızgın olduğumu bilmek ister misin?" Bir adım daha yaklaşıyorum, neredeyse ayakkağılarına basacak kadar. Göz teması kurmak için başımı eğmem gerekiyor ama geri adım atmayı reddediyorum. "Sadece Desiree meselesi yüzünden değil. Bu dünyayı değiştiren sırrı, benim güvenliğimi ve sağlığımı hiç düşünmeden benden sakladığın için. Ya acı geldiğinde araba kullanıyor olsaydım? Ya bayılıp kafamı çarpsaydım? O orada olup bana durumu açıklamamış olsaydı, muhtemelen delirdiğimi düşünürdüm."

"O mu?" Emery kaşlarını çatıyor. "Grayson mu?"

"Hayır," diyorum sertçe, Christian'ın adını söylemeyi reddederek.

Bana erkekler hakkında gerçeği söylediği için başının belaya girip girmeyeceğini bilmiyorum, ama riske girmek istemiyorum. Grayson dışında, kendimi içinde bulduğum bu yeni dünyada sahip olduğum tek müttefikim o. Jake ve Ansel doğaüstü dünyadan haberdar değil gibi görünüyor.

Emery bana daha fazla soru sormak ister gibi görünüyor ama çabucak vazgeçiyor.

Bunun yerine, yüzünde acı ve pişmanlık ifadesiyle, "Izzy, çok üzgünüm..." diyor.

Onu omuzlayarak geçip kapıya doğru ilerledim, kilidi açıp kapıyı açtım.

"Özürlerini kendine sakla, Emery." Sınıftan çıkmadan önce ona dönerim. "Ve bir insanı eşin olarak almaktan endişelenmene gerek yok. Seni reddediyorum, Emery. Bütün sürünü reddediyorum."

Ve bununla birlikte odadan çıkarım.

Arkama bakmam.

On dokuz

GRAYSON

Park neredeyse boş.

Hava çok soğuk, parkın tadını çıkarmak için uygun değil ve okullar açık olduğu için oyun parkında oynayan çocuk yok. Yine de, ara sıra spor kıyafetleri giymiş bir çift koşarken ya da bir anne kaldırımında bebek arabasını iterken görüyorum.

Park bankında ne kadar süredir oturduğumu bilmiyorum, ama birdenbire hemen arkamda birinin varlığını fark ediyorum. Nefes alıyorum, ama vampir güçlerim devre dışı olduğu için, çam ağaçları ve keskin kış havasından başka bir koku alamıyorum. O bana yaklaştığında, ancak o zaman bir köpek kokusu alıyorum.

Matthew bankta yanıma oturur ve ellerini ovuşturarak soğuğu uzaklaştırmaya çalışır.

"Geldim," diyorum ona, lafi dolandırmadan. "Ne istiyorsun?"

"O kadınları senin öldürdüğüne inanmıyorum," diye başlar Matthew, kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi.

"Senin gitmeme izin verdiğinde bunu biraz tahmin etmiştim." Öne eğilip kollarımı bacaklarımın üzerine koyuyorum.

Tam önümde, genç bir kadın ormana giden patikada koşuyor. Bana Izzy'yi hatırlatıyor ve eşimi düşündüğümde içimi bir acı kaplıyor. Tek istediğim onunla birlikte olmak. Onu kucaklamak. Onu sevmek.

Onun amının benim sikimi sonuna kadar emdiğini hatırladığımda, sikim pantolonumun içinde canlanıyor.

Siktir.

Şu anda kesinlikle ereksiyon olmanın sırası *değil*.

"Kain'e ne yaptın?" Son kelimedede sesim kırılıyor ve her zaman yanımda taşıdığım su şişesine uzanıyorum.

"Henüz bir şey yok." Matthew kaşlarını çatı. "Onun bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyoruz."

Yuttuğum su boğazımda takılır. "Hâlâ dışarıda mı? Okulda mı?"

Izzy'nin okulunda mı?

Öfke lav gibi damarlarımdan akıyor. Arkadaşımı tehdit etti.

Onu öldüreceğini söyledi.

Ve şu anda onunla birlikte mi?

Ona ulaşmam lazım. Onu korumam lazım. Kain'in boğazını parçalamam lazım...

"Sakin ol, genç vampir." Matthew göz ucuyla bana bakıp tekrar önüne döndü. O da karşımızdaki koşucuya bakıyor gibiydi. "Isabella iyi."

"Sen bilemezsin..."

"Aslında biliyorum." Matthew ceketinin cebine uzanıp iki eldiven çıkarır. Onları dikkatlice ellerine geçirir. "Ama onun peşinde olduğumuzu bilmemesi lazım. Burada senin anlayabileceğinden çok daha fazlası var."

Ona inanamayan gözlerle bakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun? Kain'in ne kadar aptal olduğunu sanıyorsun? Tutuklandığımı biliyordu, hatta beni hücremde ziyaret etti, ve serbest bırakıldığımı da öğrenecek. Konuştuğumu düşünecek."

Matthew'un ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrılır. "Şu anda, serbest bırakıldığımı bilmiyor ve biz de öyle kalmasını istiyoruz... en azından şimdilik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kain, senin daha ayrıntılı sorgulanmak için gönderildiğine inanıyor. Ya da belki de senin öldüğünü sanıyor. Kim bilir?" Matthew çenesini kaplayan sakalları kaşıyor. "Bu da seni mükemmel bir varlık yapıyor."

"Varlık mı?" Bu kelimededen nefret ediyorum. Yaşlılar beni kaç kez en büyük varlıkları olarak nitelendirdiler?

"Kain ve diğer sürü üyeleri farkına varmadan onlar hakkında biraz araştırma yapabilirsin."

"Kain ve diğer sürü üyeleri mi?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Kain'in tek başına çalıştığını düşünmüyor musun?"

Matthew sonunda bana dönerek ciddi bir ifadeyle konuşur. "Hayır. Bence burada hepimizin anlayabileceğinden çok daha fazlası var."

"Kain Avcılarla çalışıyordu. O..."

"Öyle miydi?" Matthew sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Kain'le birlikte olan insanları hiç gördün mü?"

"Hayır, ama..."

"Kain'i ve konuştuğu herkesi gözetlemeni istiyorum." Bana kurnazca bakar. "Senin hakkında bir şeyler duydum, Grayson Grey. Sen sıradan bir vampir değilsin, değil mi?"

Dişlerimi sıkıp sessiz kalırım.

"En son ne zaman beslendin?" diye sorar Matthew ve konuyu aniden değiştirerek başımı döndürür. Cevap veremedim devam eder. "Artık saklanman için bir neden yok. Ne olduğunu biliyoruz ve tüm yeteneklerine sahip olursan bize daha fazla faydan dokunur."

Bir kez daha, konuşmaya cesaret edemeden sessiz kaldım. Nefes almaya bile cesaret edemedim.

Sonunda düşüncelerimi bir şekilde düzene sokabildiğimde, bu konuşma başladığından beri beni rahatsız eden bir soru soruyorum. "Kain beni görürse ne olacak? Ya da özgür olduğumu fark ederse?"

Izzy'nin peşine düşeceği konusunda hiç şüphem yok. Bana olan kontrolünü kanıtlamak için ona zarar verecek.

"Umarım, bu korkak liderinin yanına kaçır." Matthew, alaycı ve mizahsız bir kahkaha atarak ellerini kot pantolonuna sürter. "Onun gibi bir sinsi, bunu tek başına düşünecek kadar akıllı değildir."

"*Bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraz ettim.

Matthew elini havada salladı. "Sadece Kain ve arkadaşlarını gözetle. Ve mümkünse, Gregor hakkında ne bulabileceğine bak."

"Gregor mu?"

"Oğlunu hatırlayabilirsin... Ashton." Matthew'un gülümsemesi gözlerine yansıyor.

Konsey odasına sürüklenip bir grup kurtla tanıştığımı hatırlıyorum. En uzun boylu ve en otoriter olanı koyu tenli, kısa kesilmiş saçlı ve yüzünde sürekli bir somurtkanlık vardı. Diğerlerinden daha çok beni korkutmuştu.

"Gregor'un Kain ve cinayetlerle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum, ama Matthew çoktan ayağa kalkmış, kaslarında sert bir gerginlik hissediliyor.

Sinirli bir şekilde iki yöne de bakıyor. "Gitmem gerek."

"Bekle..." Ama boğuk sesli itirazım, kurt adamın aceleyle uzaklaşmasıyla kulak ardı edilir.

Uzun bir süre, park bankında oturup Matthew'un sözlerini düşünürüm.

Kain, Avcılar'dan bağımsız olarak çalışıyor olabilir mi? Neden bu konuda yalan söylesin ki? Hayır, daha iyi bir soru şu: Neden bunu yapsın ki? Ve Matthew neden Gregor'un bu işe karıştığını düşünsün? Vampirleri, büyücüleri, cadıları ya da başka doğaüstü varlıkları öldürmüyorlar ki. Öldürülen kadınlar kurtlardı.

Öyleyse amaçları ne?

Yoksa Matthew sadece kafasının içinde var olan bir komplo teorisi mi yaratıyor?

Peki tüm bunlar Izzy'yi nasıl etkileyecek?

Şu anda bile düşüncelerim ona dönüyor. Elimde değil. O beni tüketiyor.

Bu geceki planlarımı düşündüğümde, başım dönüyor ve içimi coşku kaplıyor. Izzy'nin en sevdiği biftekleri, bir sürü mum ve çiçek aldım. Kızların romantik bulduğu şeyler. Eve varır varmaz dairemi süsleyeceğim, ona özel bir akşam yemeği pişireceğim ve sonra ona benim için ne kadar değerli olduğunu söyleyeceğim.

Benim eşim.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Sidney ile ilişkim sahteydi, bu beni korkunç biri yapsa da. Onun için yaptığım en romantik şey, McDonald's hamburgerini ödemekti. Tabii ki, onu arayıp ayrıldığımda kız mutlu olmadı.

Ama zaten yeterince pislik gibi görünmeden ne diyebilirim ki?

?

Oh, üzgünüm, ama sana karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim çünkü ben her zaman

en iyi arkadaşıma aşık oldum, ki o da benim kaderimdeki eşimdir.

Evet. Eminim bu çok iyi gider.

Telefonumu çıkarıp notlar uygulamamı kaydırmaya başlıyorum. Mum ışığında akşam yemeği. Tamam.

Çiçek buketi. Tamam. Mücevher kutusu. Tamam.

Sonunda banketten kalkarken heyecanım artıyor.

Izzy işten eve dönene kadar birkaç saatim var. Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmalıyım. O en iyisini hak ediyor...

Görüş alanımın kenarında bir hareket dikkatimi çeker. Midem düğümlenerek dönerim ve solgun bir yüz ile parıldayan kırmızı gözler görürüm.

"Grayson," tanıdık adam tıslar. "Seni arıyorduk."

Cevap verebilecek zaman bile bulamadan, kafamın arkasına bir şey çarptı.

Ve sonra tek bildiğim karanlık.

Yirmi

IZZY

Sinemaya adımımı attığım anda tereyağı kokusu duyularımı sarar.

Henüz tanışmadığım, sıkılmış görünümlü, üniversite çağında bir kadının çalıştığı büfeden geçip çalışanların dinlenme odasına giriyorum.

Çalışan tişörtümü giyip sırt çantamı dolaba atıp saatimi kaydetmem sadece birkaç dakika sürer.

"Merhaba Silas," diye selam vererek tezgahın arkasına geçip saçlarımı at kuyruğu yapıyorum.

Sert ve somurtkan adam kasadan başını kaldırır. Koyu renkli saçları omuzlarına dökülmüştür, ancak bu, yüz hatlarını yumuşatmaya pek yardımcı olmuyor. Bugün, yaralı gözünü gizlemek için göz bandı takıyor.

"Geç kaldın," diyor üniversite çağındaki kız beni görür görmez.

Dirseklerine dayanarak kendini destekliyor. Parlak pembe saçları diken diken ve ona kesinlikle elf gibi bir görünüm veriyor. Emery kadar piercingi var: sağ kaşında üç, sol kaşında beş, burnunda bir ve dudağında bir halka.

"Izzy, Minnie ile tanış. Minnie, Izzy," Silas, hala kasaya eğilmiş halde, sert bir sesle tanıştırıyor. Kafasını kaldırmaya tenezzül etmiyor.

"Merhaba." Tam bir aptal gibi elimi garip bir şekilde sallıyorum.

Minnie abartılı bir şekilde sakızını patlatır ve sonra dikleşir. Beni görmezden gelerek Silas'a döner. "Ben çıkıyorum." "Çıkmadan önce birinci salonu süpür," diye talimat verir.

Minnie yüzünü buruşturur. "Ama

ben..." "Hemen, Minnie."

Minnie, sesini alçaltarak bir şeyler mırıldanır ve sonra beni iterek geçer, omzunu omzuma çarpar. Aniden durur, sırtı düzelir ve burun delikleri genişler. Piercingli kaşları birbirine yaklaşır.

"Garip kokuyorsun," diye açıkça söyler.

"Minnie!" Silas sertçe bağıırır. Kasanın çekmecesini kapatır ve hızla döner. Dudakları öfkeden sıkılır. "Hemen."

Minnie bana tuhaf bir şekilde bakmaya devam eder ve kısa bir an için, kendimi şu soruyu sormaktan alıkoyamam... O da bir kurt adam mı?

Saçmalamayı kes, Izzy. Tanıştığın her insan doğaüstü dünyanın bir parçası değildir. Belki de bugün sadece kötü bir vücut kokun vardır.

Ugh. Muhtemelen hayatımda ilk kez vücut kokusu duymak için dua ediyorum.

"Grayson'ı tanıyor musun?" Minnie aniden sorar, gözleri kısılır. Soru beni şaşırtır.

Grayson'ın kokusunu mu alıyor? Ne

oluyor lan?

Onun doğaüstü bir varlık olduğu teorim birdenbire daha makul gelmeye başladı.

"O benim... arkadaşım."

"Huh." Yüzünde rahatsızlık belirir, ifadesi sertleşir. Sanki baş ağrısını gidermek istercesine alnını ovuşturur. "O benim en iyi arkadaşım Sidney ile çıkıyor."

"Minnie. Birinci tiyatro. Hemen." Silas koridoru işaret eder ve Minnie sinirli bir nefes verir.

"Peki." Bir kez daha omzunu omzuma çarptı — *ah* — ve Silas'ın temizlik malzemelerini sakladığı dolaba doğru yürüdü.

Boğazımda bir yumru, midemde kurşun ağırlığıyla onun uzaklaşan sırtını izlerim.

"İyi misin, evlat?" Silas'ın sert sesi tam arkamdan geliyor.

Omzumun üzerinden büyük adama bakıyorum, beni dikkatle izliyor, gözlerinden ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Zorla gülümserim. "Evet. Bugün beni nereye istiyorsun? Jake çalışıyor mu?"

"Jake bugün izin aldı." Silas soda makinesine doğru yürür ve bir bezle düğmeleri siler. "Görünüşe göre basketbol seçmeleri var."

"Futbol seçmeleri bitti mi?"

Silas bana bir bakış attıktan sonra işine geri döndü. "Hayır. Bir iki maç daha var. Kazanmaya devam ederlerse belki daha fazla da olabilir. Başka maça gidecek misin?"

Burun kıvrırım. "Belki. Ama bu sefer kenarda durmayacağım."

"Akıllıca bir fikir." Dudakları gülümsemeye başlamak üzereyken tekrar düzeldi. "Bugün kasayı sen yapmaya ne dersin? Ben

Maaşları ödeyeceğim. Reid'e sinemaları temizletirim."

Göğsümde bir düğüm oluşur ve boğazıma kadar yükselir. "Reid burada mı?"

Silas bana tuhaf bir şekilde baktı. "Bu bir sorun olur mu?"

Yüzümü ifadesiz tutmaya zorladım. "Hayır. Hiç de değil. Sorun yok."

Silas bana inanmıyormuş gibi bakmaya devam eder, ama daha fazla yorum yapmamayı tercih eder. Ancak, çenesinin ani seğirmesi dikkatimi çeker.

"Eğer sana zorluk çıkarıyorsa..."

"Hayır, hayır, hayır. Sorun yok." Dudaklarımı yukarı doğru kıvrırmaya zorlarım.

"Her şey yolunda."

Meşhur son sözler.

Yirmi Bir

IZZY

Vardiyamın ilk saatinde Reid'i görmüyorum, ama burada olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum.

Garip bir sıcaklık havayı kaplıyor ve göğsüme yerleşiyor, orada kendine bir yuva buluyor.

Sinema çok kalabalık değil, ama sürekli insanlar girip çıkıyor. Bir ara Silas kasaya çıkarken ben popcorn ve içecekleri hazırlıyorum.

"Filmi keyifle izleyin," diye yaşlı bir çifte söylerim, onlar topallayarak uzaklaşırken.

Sonunda, lobi boşalır. Tek ses, patlamış mısırın patlaması ve yukarıdaki klima ünitesinin sesidir.

O beni görmeden bir saniye önce onu görüyorum. Lobide karşımda duruyor, bir elinde süpürge, diğerinde faraş.

Reid.

Kızıl saçları yağlı, bu da rengini daha koyu, granat gibi gösteriyor. Bu mesafeden bile alnında ve yanaklarında sivilceleri görebiliyorum.

Reid bir muamma, çözemediğim bir muamma. Huysuz, düşünceli ve bazen düpedüz kaba, ama aynı zamanda son derece koruyucu olabilir.

Ve görünüşe göre, o benim kaderimdeki eş.

Önümdeki Reid'i, bir yıl önceki fotoğrafta gördüğüm Reid ile bağdaştırmaya çalışıyorum. O Reid, parlak bir gülümsemeyle, pürüzsüz bir ciltle, parlak saçlarla ve ışıldayan gözlerle poz vermişti.

Söylentilere göre, Reid eski kız arkadaşı Michelle'den ayrılmış ve... kendini salmış. Umursamayı bırakmış. Çabalamayı bırakmış. Artık duş almıyor ve nadiren kıyafetlerini yıkıyordu. Michelle'le daha önce bir kez tanışmıştım. Mükemmel düz siyah saçları, hafif bronz teni ve badem rengi gözleri olan sevimli bir kızdı. Reid'in ona neden takıntılı olduğunu anlayabiliyordum.

Düzeltilme: Reid'in neden *hala* ona takıntılı olduğunu anlayabiliyorum.

Yine benim dışımda bir kıza aşık olan bir başka "arkadaş".

En azından Reid beni asla kandırmadı.

Burun kıvrıp gözlerimi devirerek ondan uzaklaşıp tezgahı silmeye odaklanıyorum.

Ama o ipucunu anlamış gibi görünmüyor. Onun sıcaklığı gömleğime sızıp beni sıcaklıkla sararken, bir saniye önce ayak seslerini duydum. Farkındalık hissi cildimde yayılıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

"Biliyorsun," diyor Reid, sert sesi soğuk bir okyanus dalgası gibi üzerimde yankılanıyor.

Görünüşe göre bu konuşmayı yapıyoruz...

"Ne biliyorum?" Bez parçasını omzumun üzerinden atıp, ellerimi belime koyarak arkamı dönüyorum.

O kadar yakın ki burnundaki küçük kıvrımı görebiliyorum — eminim ki bu, burnunun çok fazla kırılmasının bir sonucu. Yağlı bir saç teli öne düşer ve o elinin tersiyle onu geri iter. Bana bir bakış atar. Bu tür bakışları bilirsin.

Aptal olma, kızım.

Bu bakış hemen tüylerimi diken diken ediyor.

"Senin bir kurt adam olduğunu ve görünüşe göre benim eşim olduğunu mu? Evet, biliyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, tepkisini dikkatle izliyorum.

Beklediğim gibi yüzünü buruşturmaz, yüzünde suçluluk ifadesi de belirmez. O da beni izlediğim gibi keskin bir yoğunlukla izler.

"Biri çok konuşkan olmuş," diye homurdanır sonunda, benden uzaklaşıp yeri süpürmeye başlar.

Ona inanamadan bakarken midem bulanır. "Hepsi bu mu? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

O arkasını dönmeye tenezzül etmez. "Sana hiç yalan söylemedim Izzy, seni hiç kandırmadım."

Hepsi doğru, ama...

"Grayson'ı dövdün!" diye bağıırıyorum, sinirlerim geriliyor.

Reid bir kaşını kaldırarak bana bakar. "Çünkü onun bir katil olduğunu düşündüm."

"O değil ki!"

"Tartışmalı."

"Reid..." Sesim hırıltıya dönüşür.

Reid, sinirden dolu bir nefes verir ve sonra arkasını döner. Beni incelerken süpürgesine yaslanır. Uzun bir

sessiz kalır, bakışları yüzümde dolaşır ve bu beni utandırır.

"Arkadaşını dövdüğüm için özür dilerim," der sonunda, çoktan arkasını dönmüşken.

Bir kez daha, ne diyeceğimi bilemeden onun sırtına bakıyorum. "Hepsi bu mu?"

"Benden ne istiyorsun, Izzy?" Sözleri neredeyse bir fısıltı gibidir, ama beni duraklatır. Kaşlarımı çatarım.

Ondan ne istiyorum?

Onlardan ne istiyorum?

Bir açıklama aldım, en azından bir versiyonunu.

Bana sonsuz aşklarını itiraf etmelerini mi istiyorum? Tabii ki hayır.

Onların eşi falan olmak mı istiyorum? Hayır.

Öyleyse ne istiyorum?

Uygun bir cevap bulmakta zorlanıyorum ve Reid sessizliğimi bir tür onay olarak algılıyor. Sert bir ifadeyle görevine geri dönüyor, bu ifade onu eskisinden daha da korkutucu gösteriyor.

"Benim için endişelenme. Eşleşme bağı falan peşinde koşmayacağım," diye homurdanıyor.

"Peşinde olmayacak mısın?"

Onun sözlerine rahatladım mı, yoksa hayal kırıklığına mı

uğradım? Neyim var benim?

"İstemiyorum," diye sertçe onaylıyor. Sonra, neredeyse duyulmayacak bir sesle ekliyor, "Sen beni eş olarak istemiyorsun."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırıyorum, ama hala bez tuttuğum için, bez havada uçup yukarıdaki kirişlerden birine takılıyor.

Uzun, çok uzun bir süre, sadece başımın üstündeki ıslak bez parçasına bakakaldım. Şok beni hareketsiz bırakır.

Sonra göğsümde hafif histerik bir kahkaha patlar.

Kahkahalar beni bombardımana tutarken karnımı tutarım.

Reid, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakar, sonra o da kıkırdamaya başlar.

Onu saran bu değişim inanılmazdır. Gözleri parıldarken, dolgun dudakları gülümsemeye bükülür ve neredeyse... yakışıklı görünür.

Bu manzara nefesimi keser ve kahkaham söner. Reid de gülmeyi keser.

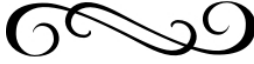
Birbirimize bakıyoruz. Aramızdaki hava elektrikle doluyor. Cildimin altında çatırdandığını hissedebiliyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Reid ağzını açar, ama söylemek üzere olduğu şey, sinema salonunun kapısının açılması ve başımızın üstündeki zilin çalmasıyla kesilir. İkimiz de, kısa beyaz etek ve pembe bluz giymiş tanıdık bir kızın içeriye girmesiyle birlikte dönüp bakarız. Gözleri, iki ısı güdümlü füze gibi Reid'e kilitlenir ve aç, sahiplenici bir gülümseme yüzünü aydınlatır.

Michelle.

Ve bir anda, iyi ruh halim buharlaşır. Siktir.

Yirmi İki

REID

Michelle bana doğru yavaşça yürürken nefes almaya cesaret edemiyorum, koyu renk saçları omuzlarında gece yarısı rengi ipek gibi dalgalanıyor. Koluma uzanırken uzun kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

"Reid. Seni özledim, bebeğim." Tiz sesi sinirlerimi bozuyor.

Manikürlü eli pazıma dokunduğunda, hem sahiplenici hem de aşağılayıcı bir şekilde sıkıca tuttuğunda, boğazıma bir acı yükseliyor, sanki onun için gösteriş yapmak için bir oyuncakmışım gibi.

Ama onu itmeye cesaret edemiyorum. Izzy bu kadar yakın dururken olmaz.

"Ne istiyorsun?" Elimden geleni yapmama rağmen, sözlerim bir hırıltı gibi çıkıyor.

Michelle sesimin tonuna irkilir ama beni bırakmaz. Hatta daha da yaklaşır, minik göğüsleri koluma bastırır.

Ben çok, çok hareketsiz kalıyorum. Gözümün ucuyla Izzy'nin gerginleştiğini, gözlerinin Michelle'in bana yaslanışına odaklandığını görüyorum.

"Teklifimi düşündün mü diye bakmak istedim." Michelle, gözlerinde kalplerle bana bakarak sırtlıyor. Kan kırmızısı dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bize bir şans daha vermek istiyorum."

Bu kaltak ne kadar aptal olabilir?

Neredeyse bunu yüksek sesle söyleyecektim ama son anda kendimi durdurdum. Izzy birkaç metre ötede bizi yoğun bir şekilde izlerken onu kızdırmaya cesaret edemedim.

Tırnakları koluma kanatacak kadar sertçe batarken, iğrençlikten cildim yanıyor.

"Reid. Bebeğim. Seni özledim." Parmak uçlarına yükselir ve dudaklarını çenemin altına bastırır.

Tiksinti dolu bir titreme içimi kaplıyor.

"İş başındayım." Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o lanet bir deniz kabuğu gibi yapışıyor.

Görünüşe göre bu, söylenmemesi gereken bir şeydi.

Gözlerinin etrafındaki deri gerilir ve dudakları büzülür. Öfke, yüz hatlarını tanınmaz hale getirir. Bu ifadeyi daha önce bir kez görmüştüm — arkadaş olduğum bir kızı öldürmeye çalıştığı zaman.

"Başka biriyle mi tanıştın?" Gözleri, pek de ince olmayan bir şekilde Izzy'nin yönüne kayar.

O şeytani beyninde düşüncelerin dolaştığını görebiliyorum.

"Tabii ki hayır," diye bağırırım, onun dikkatini geri kazanmak için çaresizce. Vücudum tiksinti ile titriyor olsa da, çenesini tutup dikkatini tekrar bana çeviririm. "Sence kimse beni senin gibi sevebilir mi?"

Michelle, kardeşine beni lanetleterek bunu garantilemişti. Onun zihninde, eğer beni elde edemiyorsa, kimse edemezdi.

Bana baktıkça minik burnu kıvrıyor. "Seni düzeltebilirim. Bunu biliyorsun. Sadece bize bir şans daha vermeni istiyorum."

Bir şans daha.

Sanki biz hiç çıkmışız gibi.

"Michelle." Sesimi acil bir fısıltıya indiriyorum. "Bunu sonra konuşabiliriz. Şu anda işteyim."

"Demek başka biri var!" Öfke yüzünü karartır. "Sana her şeyi verdim, Reid. Her şeyi. Sen benimsin."

"Michelle, lütfen..."

Onu durduramadan avucuyla yüzüme vurur. Tokat acıtmaz, gerçekten, ama yine de şok içinde ona bakakalırım.

Göğsü inip kalkarken bana öfkeyle bakıyor. İki eli de yumruk haline gelmiş. "Seni aptal, çirkin..."

Izzy aramıza girerek onun bağırırlarını keser. Yüzündeki ifadeyi göremiyorum, ama omuzları gerginlikten kaskatı kesilmiştir.

"Ona tokat atamazsın," diye tıslayarak, tehditkar bir adımla yaklaşır.

Korku beni boğazımdan yakaladı. Hemen Izzy'nin koluna uzandım, onu arkama itip Michelle'in meşhur öfkesinden elimden geldiğince korumaya kararlıydım. Ama Izzy'nin cildine dokunduğumda - ve tanıdık bir sıcaklık hissettiğimde - sanki ben 200 kilodan fazla bir kurt adam değilmişim ve o da minik bir insan değilmiş gibi beni kendinden uzaklaştırdı.

Michelle'e intikam meleği gibi saldırır — bulutlardan koparılmış, biz ölümlüler arasında bir yuva bulmak için gelen güzel, ölümcül bir tanrıça gibi.

"Özür dile," diye Izzy homurdanır.

Michelle, Izzy'ye baktıkça ilk başta hissettiği korku biraz azalır. Onun ne gördüğünü biliyorum: onun büyüüne karşı koyamayacak bir insan.

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku beni ezip geçmek üzere.

"Izzy..." diye uyarıyorum.

Beni duymazdan gelir.

"Demek Reid'in beni aldattığı kaltak sensin," der Michelle küstahça, Izzy'yi baştan aşağı, neredeyse gizlemeye çalışmadan küçümseyerek süzer. Üst dudağı kıvrılır.

"Görüyorum ki seviye düşürmüş."

"Sen deli misin? Birlikte bile değilseniz nasıl seni aldatabilir ki?" Izzy bir adım daha ileri atar ve Michelle bir adım geriye sendeleyince çok şaşıırırım.

"Biz ayırınız," diye hırlar, cesaretini biraz geri kazanarak. "Biz birbirimize aidiz. Bana geri dönecek. Her zaman döner."

Onun sözleri beni boğuk bir kahkaha atmaya zorluyor.

"O zaman bu onun tercihi. Ama benim bakış açımdan, sana onu rahat bırakmanı söylediği anlaşıyor."

Michelle çenesini havaya kaldırarak otoriter bir tavır sergiler. Gözleri parlak kahverengi bir ışıkla parlar, gücü yanan bir mum gibi etrafına yayılır. "O ciddi değil." Izzy'nin omzunun üzerinden bana bakar. "Benim dışımda kimsenin seni umursayacağını mı sanıyorsun? Kendine bir bak. Sen çirkin bir parçadan başka bir şey değilsin..."

Izzy kolunu geri çekip Michelle'in yüzüne yumruk attı. Lanet olsun.

Vay. Siktir.

Ve sonra, ortalık cehenneme döner.

Yirmi Üç

IZZY

Ne oldu bana bilmiyorum.

Bir saniye önce orada durmuş, olan biteni izliyordum, bir saniye sonra odanın diğer ucundaydım. Öfke, canlı bir kablo gibi içimi kapladı, bana çok yaklaşan herkesi çarpıyordu.

Ve o kaltak Reid'e tokat atıp ona çirkin dediğinde? Kendimi kaybettim.

"Seni aptal orospu!" Michelle, hızla kızaran yanağını tutarak bağılıyor. "Seni geberteceğim."

"Denemeni görmek isterim," diye hırıldayarak tekrar ona doğru atıldım.

Bir kol belimi sarar ve beni geri çeker. Kucaklamaya karşı direnirim, bacaklarımı tekmelerim, ama Reid beni bırakmaz.

"Izzy!" diye kulağıma fısıldadı.

Gerçekten onu mu savunuyor?

Şok dalgası içimi kaplar, hareketlerimi bir anlığına durdurur, sonra bu duygu yerini başka bir beyaz sıcak öfke dalgasına bırakır.

"O sana vurdu!"

"Sen de ona vurdun, yani ödeştik." Reid'in ses tonunda tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir gerginlik var. Panik mi acaba?

"Reid! O bana vurdu!" Michelle'in alt dudağı titremeye başlar ve kahverengi gözlerinde yaşlar parlar, rengini orman kahverengisine çevirir.

"Michelle! Git! Hemen!" Reid hırlar.

Değişim anında gerçekleşir.

Gözlerindeki gözyaşları sanki hiç yokmuş gibi kurur ve dudakları çılgın bir somurtmaya bükülür. Onun içinden neredeyse elle tutulur dalgalar halinde sınırsız bir nefret yayılır ve havayı tereyağlı patlamış mısır kokusu kadar belirgin bir şekilde kirletir.

"Seni öldüreceğim," diyor bana, sesi ürkütücü bir şekilde duygusuz.

"Michelle!" diye bağılıyor Reid.

Michelle'in cildinde mavi kıvılcımlar dans eder. İlk başta gördüğüm şeyi anlamam. Elektrik akımı gibi kollarında sıçrayarak ellerinde toplanırlar. Orada büyürler, büyürler ve büyürler, ta ki avuçlarında duran iki mavi alev gibi görünene kadar.

"Ne oluyor?" diye şok içinde fısıldarım.

Michelle... doğaüstü bir varlık.

O ne lan?

"Hayır!" diye bağırır Reid ve sonra beni yere çekip vücudunu benim üzerime atar.

Ne olduğunu anlayamadan, tamamen donmuş halde kalıyorum. Beynim bozulmuş gibi. Rastgele kelimeleri tekrar tekrar söylüyor.

Güç. Büyü.

Michelle.

Reid. "Çık

dışarı!"

Bu kükreme Reid'den gelmiyor — o hala üzeri m d e yatıyor ve vücudunun uzunluğuyla beni koruyor — ama yine de tanıdık geliyor.

Silas.

"Ama..." Michelle, sesi titreyerek, bir kez daha ağlamaklı, hıçkırık dolu tavrına dönerek söze başlıyor.

"Tiyatromdaki sihirle ilgili kuralları biliyorsun," diye tersler. Sihir mi?

Silas da büyüden haberdar mı? "Ama..."

"Çık dışarı, Michelle. Hemen."

"Peki! Ama geri geleceğim. *Kardeşim* küçük dostumuza birkaç şey söyleyecek."

Ayak sesleri duyuyorum. Bir kapı kapanıyor.

Sonra Silas yanımıza eğilir, ağzı sıkı bir çizgi halinde ve iyi gören gözü okunamaz bir haldedir. "Gitti."

Reid hemen hareket etmiyor. Vücudu titriyor.

Tam olarak anlayamadığım bir dürtüyle, elimi uzatıp parmaklarımı onun kızıl saçlarında gezdiriyorum. Terden nemli ama eskisi gibi tiksiniyorum. Bu... Reid. Beni deli eden

beni kafamdan karıştıran ama psikopat eski sevgilisinden beni koruyan Reid. Tek istediğim onu rahatlatmak ve omuzlarındaki gerginliği biraz olsun gidermek.

Sözler bilinçli düşünmeden ağzımdan dökülüyor. "Ben iyiyim.

Her şey yolunda. O gitti."

"İyi." Silas'ın sesi yumuşaktı, ama yine de Reid'den bir hırıltı çıkardı. Nedenini anlamadım. Silas bir tehdit değildi. "Devam et. Onunla konuşmaya devam et. Ona güvende olduğunu hatırlat."

Bu bir tür kurt meselesi mi? Şimdi kafamda dolaşan birçok sorudan birini sormak için uygun bir zaman değil.

Elimi uzatıp sırtını okşuyorum. "Güvendeyim. İyiyim. Sen de iyisin. Her şey yolunda."

Reid'in vücudu titremeye devam ediyor, ama artık üzerimde o kadar sert durmuyor. Belimi saran kolları biraz gevşiyor ve kendini yukarı iterek bana bakıyor.

Gözleri...

Boğazımda bir hıçkırık kalıyor.

Gözleri kehribar rengi, kendi ışıklarıyla parlıyor. "Ben iyiyim," diye tekrar ediyorum, yanağını avuçlayarak. "Ben iyiyim."

Yavaşça, kademeli olarak, gözlerinin sarı rengi tanıdık bir ela rengine dönüşür. Nefesi düzelir, artık kesik kesik ve düzensiz değildir ve kasları gevşer.

Reid geri dönmüştür.

"Selam." Ona garip bir gülümseme atıyorum. "Selam," diyor sert bir sesle.

"Tamam. Kalk artık. Şişko kıcın onu ezip duruyor." Silas'ın sözleri Reid'i içinde bulunduğu trans halinden çıkarmış gibi görünüyor.

Çabucak ayağa kalkar, başını eğip yere bakarak somurtur. Ben bir süre daha sırt üstü yatarak tavana ve dönen vantilatörlere bakarım.

Büyük, nasırlı bir el görüş alanıma girer. "Kalk, evlat," diye homurdanır Silas.

Uzatılan eli tutarım ve diğer adamın beni ayağa kaldırmasına izin veririm. Beni hemen bırakmaz. Granit kadar sert olan tek gözüyle beni baştan aşağı süzer. Müstehcen veya sapkın bir şekilde değil, yaralanıp yaralanmadığımı kontrol eder gibi. Görünüşe göre tatmin olmuş, beni bırakır ve geri çekilir.

"Bana ne olduğunu açıklayacak kimse var mı? Neden cadı... Neden buradaydı?"
Silas kaslı kollarını göğsünde kavuşturur ve kaşlarını çatır.

Cadı mı?

Cadıyı söylemek üzereydi, değil mi?

İlk başta Michelle'e hakaret ettiğini düşündüm, ama düşündükçe parçalar yerine oturmaya başladı.

O bir cadı.

Gerçek, gerçek bir cadı.

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçiyor.

"Reid, gel bana ofisime ofisime," diyor
talimatını dönerek beni gözetlemeden

Reid elini yüzüne sürer. "O biliyor." Yaşlı adamın
kaşları çatılır. "Ha?"

"O biliyor," diye tekrarlar Reid, bana doğru anlamlı bir şekilde başını
sallar. "Biliyorum," diye onaylarım.

Silas bize inanamayan gözlerle bakar, ne demek istediğimizi anlayamıyor gibidir.
Ama sonra bu inanamama şoka dönüşür, şok öfkeye, öfke de acı bir anlayışa dönüşür.
Yüzündeki göz bandını dalgın dalgın kaşır.

"Siktir," diye mırıldanır.

Umutla Reid'e dönüyorum. "Yani eski sevgilin bir cadı mı?" "O
benim eski sevgilim değil," diye tersler Reid, kaşlarını çatarak.

"Bunu ona söyle," diye mırıldanır Silas.

Reid ona soğuk bir bakış attıktan sonra dikkatini bana geri çevirdi. "Bak,
Michelle ile olanlar uzun bir hikaye, ama özeti şu: onun kötü tarafına geçmek
istemezsin. Ve özellikle de kardeşiyle tanışmak istemezsin."

"Bana öyle geliyor ki Izzy zaten onun kötü tarafına girmiş," diye araya girdi Silas.
Reid'e gözlerini kısarak baktı. "Bunun olmasına nasıl izin verdin?" Reid ellerini
yanlarında yumruk yaptı. "Hiçbir şeye izin vermedim." "Seninle Michelle
arasında ne oldu bilmiyorum..."

"Hiçbir şey!"

"Ama onun..." "Ben hallederim."

"Sen öylece..."

"Halledeceğim dedim."

İkisi tartışmaya devam ederken, ben zihnimi boşaltmaya karar verdim. Michelle bir cadıydı, hem de tehlikeli bir cadı.
Bir şekilde, onu düşmanım haline getirdim.
Bunu engelleyemeden dudaklarım gülümsedi.
Beni nefret etmesine neden olmuş olabilirim, ama yaptığımdan pişman değilim.
Bir daha Reid'e elini kaldırdığını görürsem, sadece yüzüne yumruk atmakla kalmayacağım.
O kaltağı gömeceğim.

Yirmi Dört

IZZY

Vardiyamın sonraki birkaç saatinin garip geçtiğini söylemek, duyduğum en hafif tabir olur.

Silas, sanki her an parçalanacakmışım gibi etrafımda dolanıyor, peki ya Reid? O benim varlığımı görmezden geliyor, bana yaklaşmamak için her türlü bahaneyi buluyor. Ben tezgahın arkasında olduğumda, o sinema salonlarından birini temizliyor. Ben temizlik dolabındayken, o tuvalette. Ben Silas'ın ofisindeyken, o lobideki pencereleri siliyor.

Bu çok sinir bozucu.

Gece vardiyam nihayet bittiğinde ve gökyüzü bulanık metalik griye döndüğünde, çıkış saatimi kaydettiler Silas'a veda ediyorum. Artık onun yanında kendimi çok garip hissediyorum, ama kızgın değilim. Hayatımdaki diğerlerinden farklı olarak, bana gerçeği söylemek zorunda değildi.

"Eve gidecek aracın var mı, evlat?" Silas tezgâhı silerken sert bir sesle sorar.

Ansel okuldan sonra beni bıraktı, ama Grayson beni alacağını söyledi. "Evet."

Reid'in bizi göz ucuyla izlediğini fark ettim. Onayladığımı duyunca, neredeyse kendine doğru bir kez başını salladı ve süpürmeye devam etti.

Arka kapıdan çıkıp otoparka koştum. Gökyüzünün iki yanında hem ay hem de güneş görünüyordu, griyi beyaz ve siyah tonlarıyla boyuyorlardı. Kaldırıma oturdum ve cebimden telefonumu çıkardım. Grayson'ın adını yazıp ona bir mesaj attım.

IZZY

Selam. İşimi bitirdim. Hâlâ beni alacak mısın?

Hemen cevap vermediğinde, onun adını kapatıp Ansel'in adına geçiyorum.

IZZY

Ne yapıyorsun?

ANSEL

Ugh. Yarın istatistikte önemli bir sınavım var. Çalışıyorum.

IZZY

AP İstatistik dersine giriyorsun, değil mi?

ANSEL

Belki...

IZZY

Ukala. IZZY

Çalışmaya devam etmen için seni rahat bırakacağım.

ANSEL

K. Yarın görüşürüz. Yine araba lazım mı?

IZZY

Sana haber veririm.

Mesajlarımı kapatıp sosyal medya uygulamalarımı kaydırıyorum. Arkamda tiyatronun ışıkları sönüyor ve Silas Reid'e veda ediyor. Bir motorun gürültüsü duyuluyor, muhtemelen Reid'in motosikleti, ve sonra tekrar sessizlik.

Grayson hâlâ gelmedi.

IZZY

Hey. Hala beni bırakabilir misin?

Sessizlik.

IZZY

Beni görmezden mi geliyorsun? Lol

Sessizlik devam edince, içimde rahatsız edici bir his dolaşmaya başladı.

Önceki mesajımın neşeli ve şakacı olmasını istemiştım, ama merak etmeden duramıyorum... bana kızgın mı? Ansel'e karşı hislerim olabileceğini itiraf ettiğimde üzölmüş gibi görünmüyordu, ama belki fikrini değiştirmişti. Ya da belki benimle yattığına göre artık benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar vermiştir...

Hayır! Kes şunu, Izzy! Kafandan çık!

En iyi dileklerime rağmen, tanıdık panik duygusu omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Jake'e mesaj atıp beni almasını isteyeyim mi diye düşünüyorum ama Silas'ın basketbol seçmelerine katılacağını söylediğini hatırlıyorum. Hala orada mı bilmiyorum ve onu rahatsız etmek istemem.

Belki Hale'i veya Gerry'yi arayabilirim...?

Ama hayır, onlarla konuşmaya hazır değilim. Konuşmamızı isteyenler ve ben henüz söyleyecek sözlerim yok.

Grayson'ın adresini GPS'e giriyorum ve sadece yirmi dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu görüyorum. Fena değil. Ve yolların çoğu şehrin kalabalık bir bölgesinde.

Rotamı belirledikten sonra, kendimi ayağa kaldırıp karanlık sokaklarda GPS'i takip etmeye başlıyorum. Ay ufukta tamamen yükselmiş, güneş ise batmış. Sokak lambaları tek ışıık kaynağı.

Bu saatte sokakta yürüyen tek kişinin ben olmadığımı görünce hoş bir sürpriz yaşıyorum. Bebek arabasında bir çocuk iten genç bir aile ve el ele tutuşan bir çift görüyorum. Omuzlarımda hissettiğim gerginliğin bir kısmı azalıyor.

Ellerimi ceplerime sokup adımlarımı hızlandırdım. Rüzgarı engelleyecek güneş ışığı olmadan hava çok soğuktu, neredeyse acı verecek kadar. Yanaklarım ve burnum yanıyordu.

Sırt çantamda bir fular var —

Kahretsin!

Sırt çantamı çalışanların dinlenme odasında unuttuğumu fark edince küfür ediyorum. İyi haber, telefonum ve cüzdanım yanımda.

Yarın sabah Silas'a mesaj atıp, okul başlamadan önce kapıları açmak için erken gelip gelemeyeceğini sormam gerekecek. Teslim etmem gereken birkaç ödevim var.

GPS sola dönmemi söylüyor, ben de öyle yapıyorum ve iki tuğla binanın arasında kalan bir yan sokağa giriyorum. Sokak lambaları bu bölgeye tam olarak ulaşmıyor, bu da gölgeleri özellikle ürkütücü gösteriyor.

Başımın arkasında birinin gözlerinin hissedilmesi tedirgin edici bir his uyandırıyor ve midemde bir ürperti hissediyorum. Kalbim dakikada bir mil hızla çarparak yavaşça arkama dönüyorum.

Ama kimse yok.

Rahatlamış hissediyorum ve yürümeye devam etmek için dönünce sert bir göğse çarpıyorum.

"Hey, küçük kız. Nereye gittiğini sanıyorsun?" Omuzlarımı tutan adama gözlerimi kısarak bakıyorum.

Orta yaşlı, kırmızı saçları bolca griyle karışmış. Gözlerinin etrafında kırışıklıklar var ve gülümsediğinde sararmış dişleri görünüyor. Lekeli gri gömleğinin üzerine bol bir flanel giymiş ve yırtık mavi kot pantolon giyiyor.

Hemen geri çekildim, ellerinin yanlarına düşmesine izin verdim, ama başka bir göğse çarptım.

Omzumun üzerinden baktığımda, orada duran sarışın bir adamın bana sinsi sinsi baktığını gördüm.

"Nereye gidiyorsun prenses?" Sarışın, müstehcen bir gülümsemeyle alay ediyor.

Durumu analiz etmek için bir saniye, sadece bir saniye bekledim. Ginger önümde, sarışın adam ise tam arkamda. Her iki yanımda tuğla duvarlar var. Sokakta insanlar olabilir, ama onlar beni duyacak kadar zamanında çılgılık atabilir miyim?

"Lütfen geçmeme izin verin." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum.

Ginger çatlamış dudaklarını yalıyor. "Sadece seninle konuşmak istiyoruz."

"Evet." Sarışın karanlık bir kahkaha atar ve elleri yanlarımı okşamaya başlar. "Konuşun."

"Bırakın beni." Bu sefer sesime biraz sertlik katıyorum. İki adam da gülüyor.

"Sanmıyorum..."

Sarışını, kafamın arkasını yüzüne sertçe vurarak sözünü kesiyorum. O çılgılık atıyor ve içgüdüsel olarak beni bırakıyor. Onun bir anlık dikkatsizliğini fırsat bilip Ginger'ın kollarının altından sıyrılıp sokağa koşuyorum.

Ne zaman savaşıp ne zaman kaçacağımı bilirim. Şu anda, güç ve sayı olarak onlardan gerideyim. Kazanabileceğimden emin olmadığım bir kavgada risk almak istemiyorum.

Tenis ayakkabılarım asfaltta şapır şapır ses çıkarırken, kendimi gittikçe daha hızlı koşturuyorum. Sokağın sonunu, sokak lambalarını, insanları ve dükkanları görebiliyorum...

Önümde bir silüet belirir — uzun, geniş ve yaralarla kaplı. "Neden kaçyorsun tatlım?" diye sorar bana uzanırken.

Yumruğumu geriye çekip Scar'ın yüzüne vuruyorum. Bu onu şaşırtıyor ve hemen kollarını indirip yanağını tutuyor.

"Seni kaltak!"

Biri beni arkadan yakaladı ve ben çaresizce tekmeledim, önemli bir yere vurmaya umuyordum. Bir çığlık patladı ama ağzımı kapatan bir el beni hemen susturdu.

"Kapa çeneni, kaltak," diye tıslar Blondie.

Elini sertçe ısıyorum, dişlerimi etine geçiriyorum. Tadı kesinlikle iğrenç, kirli çoraplar ve çürük yumurta gibi.

"O beni ısıyor!" Blondie çığlık atarak, tutuşunu sıkılaştırır.

Scar, tam önüme gelene kadar ilerler. Çenemi sertçe kavrar ve yüzümü kendininkine doğru zorlar.

"Yaramazlık yapma. Sana ilgi gösterdiğimiz için minnettar olmalısın."

Üçü de kıkırdar.

Korku içimi kaplasa da ona gözlerimi kısıram.

Savaşmadan pes etmeyi reddediyorum. Kesinlikle reddediyorum. Uysal bir kadın istiyorlarsa, yanlış kişiyi seçtiler.

Scar'ın bakışları vücudumda aşağı doğru kayar ve göğüslerime takılır. Eli çenemden ayrılır ve yavaşça aşağı doğru kayar...

Hemen arkasında başka bir gölge belirir — tam olarak seçemediğim belirsiz bir şekil. Karanlık parmaklar Scar'ın ayak bileğini yakalar ve çeker.

Scar, dehşet dolu bir çığlık atarak sokağın içinden uçar. "Ne oluyor lan?" diye bağırır Ginger.

Scar'ın çığlıkları doruğa ulaşır ve etin yırtılma sesini duyarım.

Sonra sessizlik olur.

Tek duyabildiğim, göğsümden fırlamak isteyen kalbimin çarpıntısı.

"Ne oluyor lan?" diye tekrarlar Ginger, çekinerek bir adım öne doğru atılır.

Bir şey onu yakalar ve binanın köşesine sürükler. Daha fazla çığlık.

Daha fazla et yırtılması.

Sessizlik.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin." Blondie sanki derim onu yakıyormuş gibi beni bırakır. Uzaklaşmaya başlar. "Kahretsin. Kahretsin..." Sözleri, biri onu yukarıdan yakalayıp havaya sürüklediğinde kesilir. Bacaklarını bir anlığına görürüm, sonra çatıya kaybolurlar. Çığlıkları bitmek bilmez. Etrafımda yankılanır.

Karanlık bir şey binanın yanından aşağı damlıyor. Kan.

Kahretsin.

Kahretsin.

Canavarın beni yakalamasını bekliyorum — çünkü o bir canavar — beni öldürmesini bekliyorum.

Parçalamasını.

Ama sadece sessizlik var.

Uzaklarda bir yerde, bir köpek havlamaya başlıyor ve bir bebek ağlıyor.

İki kızın işlerini tartıştıkları konuşmaları kulağıma geliyor.

O da neydi öyle?

O lanet olası bir kurt ya da daha önce gördüğüm hiçbir şey değildi. Daha önce *duyduğum* hiçbir şey değildi. Gölge insan gibi görünmüyordu... ama bir hayvana da benzemiyordu.

O bir canavardı, bir canavar, gölgelerden yapılmış bir kabustu.

Korku hala damarlarımda dolaşıyor, kanımı akü asidi gibi kirletiyor, koşmaya başlıyorum.

Grayson'ın dairesine güvenli bir şekilde ulaşana kadar koşmaya devam ettim.

Yirmi Beş

GRAYSON

Başımı kaldırıp etrafıma bakarken inledim.

Kendimi başka bir hücrede bulduğuma pek şaşırmadım, ancak bu hücre, daha önce zorla sokulduğum hücreden çok daha aşağılayıcı. Duvarların üçü gri çimentodan yapılmış, dördüncüsü ise çelik parmaklıklardan oluşuyor. Zemin dokunulduğunda soğuk ve umarım sadece su olan bir sıvıyla kaplı. Tek bir mobilya parçası bile yok. Elimde kalan tek şey, kenarları yıpranmış, kaşındırıcı görünümlü bir battaniye.

"Uyuyan Güzel uyanıyor," tanıdık bir aksanlı ses diyor. "Uyuyan Güzel," diye düzeltiyorum otomatik olarak, kendimi ayağa kaldırırken ve beni esir alan kişiden ayıran parmaklıklara yaklaşıyorum.

Vladimir Popov sırtarak iki sıra keskin dişini gösterir. Kırmızı gözleri, hapisanemin karanlığında uğursuz bir şekilde parlar.

"Seni görmek istiyorlar," diyor Vlad, hala gülümsüyor.

Her zaman benim gözden düşmemi istemişti.

Acaba benim uzun süreli yokluğumda benim yerimi mi aldı? "Misafiri nasıl ağırlayacaklarını gerçekten iyi biliyorlar," diye mırıldanıyorum

Elimi başıma götürdüm.

Parmaklarım kanla yapış yapış oluyor.

Cevap vermek yerine, Vlad cebine uzanır ve ağır görünümlü bir demir anahtar seti çıkarır. En büyüğünü asma kilide sokar ve çevirir.

"Onları bekletme," diyor Vlad, nezaketten çok küçümsemeyle bana ilerlemem için işaret ediyor.

Biraz sendeledim, başım dönüyordu, ama dengemi yeniden kazanmayı başardım. Tanrıya şükür.

Vlad, ince bir tiksinti ile bana bakar. "Demek doğruymuş."

"Ne doğru?" Vampir'e ikinci bir bakış bile atmadan, beni Yaşlılar Odasına götürecek dik merdivenlere doğru ilerlerim.

"Beslenmemişsin."

Vlad'ın sözleri ayaklarımın donmasına neden oluyor. Soğuk ve sinsi bir şey boynumda bir ilmek gibi dolanıyor.

Popüler inanışın aksine, vampirler kan içmezlerse ölmezler. Evet, yüzyıllar boyunca beslenmeden yaşayan ve uzuvlarının işlevini yitiren birkaç vampir vakası olmuştur, ancak bunlar hala hayattaydılar.

Kan sadece güçlerimizi artırır . Bizi daha hızlı yapar. Daha güçlü. Daha akıllı.

Göğsümde her zaman beslenmemi gerektiren bir sızı vardır. Sanki yıllardır çölde yürüyormuşum ve birdenbire tatlı su bulunan bir vaha bulmuşum gibi. Yıllarca süren demir gibi bir irade sayesinde bu cazibeye direnebiliyorum.

Vlad'ın sözlerini görmezden gelip merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum, kapının aralık bırakıldığını fark ediyorum. Sesler kulağıma geliyor, ama iyi beslenmiş olsaydım duyduğum kadar net değiller. Yine de, o kapının diğer tarafında kimlerin olduğunu hemen anlıyorum.

Yaşlılar.

Kapıyı tamamen açtığımda yedi kafa benim yönüme doğru döndü ve şüphem doğrulandı.

İlk bakışta, bir partiye davetsiz misafir olarak girmişim gibi görünüyor. Uzun elbiseli güzel kadınlar, takım elbise ve kravatlı çarpıcı erkeklerle kaynaşiyor. Ancak daha yakından baktığımda, gözlerinin kırmızılığını görebiliyorum - bu, güçlerinin bir göstergesi. Göz rengi ne kadar koyu olursa, vampir o kadar güçlüdür.

"Grayson! Hoş geldin, evlat!" Edward kollarını kaldırıp samimi bir şekilde gülümsüyor, ama onu sudaki bir köpekbalığından başka bir şey olarak göremezdim. "Uzun zaman oldu."

Konuşmaya zahmet etmiyorum. Söylediğim her şey, verdiğim her mazeret veya yaptığım her tartışma aleyhime kullanılacaktır. Bu canavarlar, kanımın dökülmesini görmekten başka bir şey istemiyorlar.

Izzy'yi onlara söylememeliyim.

"Sen bizi terk ettiğinde seni özledik." Piper DeLong, gözleri beni baştan aşağı yiyip bitirirken bile küçümseyerek burnunu çeker. Manikürlü eliyle kestane rengi saçlarını düzeltir. "Nereye gittin?"

"Etrafta," diye kısa bir cevap veriyorum ve ellerimi sweatshirt'ümün cebine sokuyorum.

"Seni büyüten vampirleri böyle mi karşılıyorsun?" Telly Montgomery başını yana eğerek sorar. Siyah saçları yanağına dökülür, ama elini sallayarak saçını geriye atar.

Seni büyüten vampirler.

Ha.

Ne komik bir şaka.

Beni bir canavara dönüştürdüler, onlar için avlayan ve öldüren bir canavara. Ama şimdi bu canavar zincirlerinden kurtuldu ve kan peşinde. Onu kontrol edebilen tek bir varlık var ve o da onlardan biri değil.

Her şey annem öldüğünde ve ben koruyucu aile sistemine girdiğimde başladı. İkinci koruyucu ailem benim ne olduğumu hemen anladı ve Yaşlılar'la iletişime geçti. Geceleri vampirlerle eğitim almam şartıyla koruyucu ailemle yaşamama izin verdiler. Bana, başka biri olsaydım beni korkutabilecek soğukkanlı bir verimlilikle öldürmeyi öğrettiler.

Oysa, kafamda tek bir düşünce vardı: Izzy'yi korumam gerektiği. Benim Gracie'm.

Bu, Elders'ın düşmanlarını öldürmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Ama sonra Kain bana ulaştı ve varlık nedenimi tehdit etti. Yaşlıları arkama bakmadan terk ettim.

Onların somurtkan ifadelerinden anlaşıldığı kadarıyla, bu durumdan pek memnun değiller.

Benim için yaptıklarını bir armağan olarak görüyorlar. Ben ise bunu bir lanet olarak görüyorum.

"Şuna bak." Piper, şampanya kadehini hala elinde tutarken, elini havada sallayarak bana doğru işaret ediyor. Acaba içtiği alkol mü... yoksa kan mı? "Gözlerine bak."

"En son ne zaman içtin, evlat?" Edward somurtarak sorar.

Buradaki vampirlerin aksine, ben asla öldürmek için içmedim, sadece hayatta kalmak için içtim. Bana verdikleri görevleri tamamlamak için güçlerime ihtiyacım vardı. Ancak, başka bir şehre taşındığımda ve orada kurtların yaşadığını keşfettiğimde, kandan vazgeçmeyi seçtim. Köpeklerin benim ne olduğumu koklayıp anlamalarını istemedim.

"Onlar kontakt lens olmalı," diyor Telly, koklayarak. "Beslenmemiş olması imkansız..."

"Onun içindeki büyüün eksikliğini hissetmiyor musun?" diye Tika Lemont, yüzünde somurtkan bir ifadeyle sözünü keser.

"Sanırım mantıklı." Edward çenesinin kirli sakallarını kaşıyor.

Üç yüz yaşından büyük olmasına rağmen, otuzdan büyük görünmüyor.

Taze kan içmenin bir başka faydası.

"Ne mantıklı?" Piper, bardağından dökülen kırmızı sıvı damlasını yaladı.

"Dönüşenlerin onun ne olduğunu keşfetmesine izin veremezdi."

Edward'ın sözleri omurgamdan buz gibi bir ürperti geçmesine neden

oldu. Bu güçlü piç kurusu ne kadarını biliyor?

"Neden başından beri şekil değiştirenlerin yanındaydı?" Marcus Brown sertçe kaşlarını çatarak solgun yüzüne sert çizgiler kazır.

"Bu milyon dolarlık soru değil mi?" Edward yavaşça, hesaplayarak ilerler, gözleri sürekli benim üzerimde.

Ölüm ve çürümenin kokusu duyularımı sarstığında vücudumdaki her kas gerildi.

"Aileni terk etmek mi istedin, Grayson? Bu yüzden mi gittin?" Sözleri neredeyse bir mırıldanma gibidir; bu kadar korkutucu olmasaydı baştan çıkarıcı olabilecek bir ses.

"Bazı Avcılar birkaç kurdu ziyaret etmiş diye duydum," Piper, sevincini gizlemeye çalışmadan araya girer.

"Senin de bu olayda bir rolün var mı, Grayson?" diye sorar Marcus.

Hepsi bana bakıyor. Delici bakışlarıyla beni değerlendiriyorlar.

Nasıl cevap vereceğimi, bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Edward aniden çenemi kavrar, tırnakları derime batar. Yüzüme hissettiğim acıyı yansıtmamaya çalışırım.

"Sen benim ve diğerleri için her zaman çok iyi bir çocuk oldun, Grayson," diyor, sözleri hem övgü hem de tehdit. Aniden beni bırakıyor, köpekbalığı gibi gülümsemesi yüzünü ikiye bölmek üzere büyüyor. "Belki iyi bir gece uykusu hafızanı canlandırır." Omzumun üzerinden bakıyor. Vlad?

"Evet, Büyükbaba?" Vlad, yüzünde bekleyen bir gülümsemeye yanımda belirir.

"Grayson'ı odasına geri götürür müsün?"

"Benim için bir onurdur." Vlad saygıyla başını eğip koluma uzanır.

Beni tutmasına, beni sürüklemesine izin veriyorum, çünkü başka ne seçeneğim var ki?

Merdivenlere ulaşmadan hemen önce Edward'ın sesi kulağıma ulaşır. "Peki ya Grayson?"

Gerginleşiyorum.

"Bir dahaki sefere seni gördüğümde, gerçeği öğrenmek istiyorum. Neden gittiğini söyle, belki o zaman yaşamana izin veririm." Edward böyle diyerek arkasını döner ve Piper ile sohbetine devam eder.

Vlad beni neşeyle merdivenden aşağı çekiyor, güçlendirilmiş gücü yüzünden sendeliyorum.

Izzy, çok üzgünüm.

O anda, büyükler ve onların uşakları bana ne yaparsa yapsın, onu asla terk etmeyeceğime dair yemin ederim.

Özür dilerim.

Yirmi Altı

IZZY

Apartman kapısının aralıksız çalınmasıyla uyanıyorum.

Gözlerimi kırıştıtırıp yuvarlanarak, etrafıma alışmaya çalışıyorum.

Grayson'ın dairesinde, onun yatağında yatıyorum. Saat, yatak başındaki masadaki saate bakıyorum, sabahın üçünü biraz geçiyor.

Kapıyı kim çalıyor?

Aklıma ilk gelen Grayson. Dün gece eve dönmemişti, ama gece yarısından biraz sonra bana üçüncü vardiyada çalışması gerektiğini ve endişelenmememi söyleyen bir mesaj göndermişti. Eve dönüp anahtarını mı unutmuştu?

Yataktan kalkıp yatak odasının kapısına doğru yürüyorum. Komodinin üzerindeki aynada yansıyan görüntüm gözüme takılıyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Sarı saçlarım her yöne dağılmış, gözlerimin altında koyu lekeler var. O pislik herifin beni tuttuğu yerde çenemde küçük morluklar var ama umarım makyajla gizleyebilirim.

Dün geceyi düşündüğümde içimi bir ürperti kaplar. O üç adam.

O garip gölge.

O acı dolu çığlıklar.

Duvardan damlayan kan.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu görüntülerin kaybolmasını umutsuzca diliyorum ve tekrar açtığımda kendimi daha sakin hissediyorum. Daha kontrolüm altında.

Sabah ilk iş olarak Christian'la gördüklerimi konuşmam gerekiyor.

Biri tekrar kapıyı çalıyor ve Grayson'ın büyük beden tişörtünün altına bir çift tayt giyerken içimden bir nefes veriyorum. Tişört, minyon vücudumu adeta bir elbise gibi sarıyor.

"Geliyorum!" diye bağıryorum, yatak odasından çıkıp dairenin kapısına doğru yürüyorum.

Ama sonra aklıma sinsi bir düşünce gelir ve donakalırım.

Ya d n geceki canavar geri dönerse?

Tereddüt ediyorum, ayaklarım hareketsiz kalıyor ve biri tekrar kapıyı çalıyor. "Grayson!" diye tanidik olmayan bir ses  ı lık atıyor. "Beni içeri al!"

Merakıma yenik d  erim ve kapıyı açarım. Ama hemen a mamı  olmayı dilerim.

Sidney kapı e i inde duruyor, a lamaktan gözleri kızarmış ve kahverengi saçları da ımık. Beni gördüğü anda gözleri ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Biliyordum lan." Beni itip geçerek daireye girer. "Grayson! Hemen buraya gel lan!"

Ne diyece imi bilmiyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Hayatta diğer kadın olaca ımı hiç d   nmemi tim. Evet, Grayson ondan ayrıldığını söylemişti ve ilişkilerinin onun için hiçbir anlamı olmadığını defalarca temin etmişti, ama Sidney'in yüzündeki yıkım ve öfkeyi görünce...

Midemde rahatsız edici bir his dolaşıyor.

"Grayson!" Sidney tereddüt etmeden yatağa doğru fırlar. Sanki tam olarak nereye gideceğini biliyormu  gibi...

Sanki daha önce buraya gelmiş gibi.

Kes  unu! Zihnimde kendimi azarlıyorum. Grayson onunla hiç yatmadı ını söyledi ve ben ona inanıyorum. Hatta onu  pmedi ine bile söz verdi.

"Sen." Sidney bana döner, gözleri zehir saçıyor. Titreyen parmağını kaldırıp g  s me do rultur. "Sen, erkek arkadaşımın yattığı fahi esin."

"Eski erkek arkadaşım," diye düzeltirim otomatik olarak ve Sidney'in yüzünde öfke parladı ında anında geri  ekilirim.

"Sana ilk kez sikini soktu unda eski erkek arkadaşım değildi," diye ba ırır.

Ben irkilirim.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama bu, bir bakıma benim bir yuva yıkıcı olduğum gerçeğini de i tirmiyor.

Kendinden nefret duygusu içimi kaplıyor ve g  s mde yuva kuruyor. " z r dilerim..."

Tokat birdenbire gelir. Gerçekten hiç beklemiyordum.

Yana ımda acı patlar ve gözlerim ya arır. A rıyan cildimi ovu tururken, Sidney'in önümde durduğunu görürüm, g  s  inip kalkıyor, gözleri öfkenin ikiz alevleri gibi parlıyor.

"Onun yatağında yatıyorsun, onun kıyafetlerini giyiyorsun." Alaycı bir şekilde küçümsüyor. "Benim artıkları aldığını bilmek nasıl bir duygu?"

Sadece ona bakıyorum, tuzağa düşmeyi reddediyorum.

"Sana onun tek ve biricik aşkı olduğunu söyledi mi? Seni sevdiğini söyledi mi?" Gülüyor, ama sesinde hiç mizah yok. "Bana öyle söyledi —beni becermeden önce ve sonra." Yüzümde gördüğü şey, gülümsemesini genişletir ve yırtıcı bir hale getirir. "Bunu bilmiyordun, değil mi? Söylesene... o şeyini senin amına soktu mu? Ona bunu ben öğrettim. İyi hissettirdi, değil mi?"

Öfke, kırmızı bir perde gibi görüşümü kaplar. Ellerim yanlarımda yumruk haline gelir, ama sanki bedenimi başka biri kontrol ediyormuş gibidir. Hareket ettiğimin farkında bile değilim.

Bir parçam onun yüzüne yumruk atmak istiyor. Bunu kesinlikle yapabilirim. Sidney, kardeşleri gibi bir kurt dönüşümcü olabilir, ama onu teke tek dövüşte yenebileceğimi biliyorum.

Ama...

Onu incitmek çözüm değil. O acı çekiyor ve öfkesini benden çıkarıyor.

Ayrıca, bu savaşı zaten kazandım ve ikimiz de bunu biliyoruz. Günün sonunda Grayson *benim*, onun değil. İçimdeki küçük yeşil canavar tek gözünü açmış olsa da, onun tüm alaylarının saçmalık olduğunu biliyorum.

Savaş çoktan bitti ve ben galip ilan edildim, ona saldırmanın ne anlamı var?

Bu yüzden, onu bıçaklarımdan biriyle boynundan bıçaklamak istesem de, kendimi tutuyorum. O benim öfkeme değmez.

Ya da hapis cezasına.

Bazen daha olgun davranmak zorunda olmak berbat bir şey.

"Grayson'a, cesaretini toplayıp beni görmeye geldiğinde söyle. Ya da en azından beni arasın." Sidney, ipeksi kahverengi saçlarını yüzüme çarparak savurur. Bir kez daha beni iterek kapıya doğru ilerler. "Ve Gracie?" Kapı eşiğinde durur, omzunun üzerinden bana bakmak için durur. "Sen olsam ona karşı dikkatli olurdum. Bir kez aldatan, hep aldatır. Bunu unutma."

Ve bununla birlikte, daireden çıkıp beni bir kez daha yalnız bırakır.

Yirmi Yedi

IZZY

İkinci kez uyandığımda, telefonumun titremesi ile uyanıyorum.

Bir

kez.

İki kez.

Üç kez.

Tekrar tekrar tekrar tekrar.

En yakın yastığı kapıp yüzüme bastırıyorum ve çığlık atıyorum.

Dün geceki rüyalarımda, üç adamı paramparça eden gölgeli bir canavar, beni gücüne saran kara gözlü bir cadı ve ilişkisini mahvettiğim için bana bağırان güzel bir kız vardı.

Kim bilir ne zamandır ilk kez, sözde "arkadaşlarım"dan hiçbirini rüyamda görmedim.

"Kim arıyor lan?" diye mırıldanıyorum uyuklu bir sesle.

Alarm saatimi mi kaçırdım? Ama... hayır. Saat daha sabah altı buçuk. Alarmım yediye kadar çalmayacak.

Ansel çoktan gelmiş mi? Sabahın erken saatlerinde gitmesi gereken bir ekstra ders varsa, bu beni hiç şaşırtmaz. On farklı kulüpte falan değil mi?

Ama beni arayan Ansel değil. Silas'tan

beş cevapsız arama var.

Hale'den yedi cevapsız arama.

Gerry'den üç cevapsız arama.

Jake'den altı cevapsız arama.

Emery'den on cevapsız arama. Reid'den

on sekiz cevapsız arama. Ethan'dan on

cevapsız arama.

Ne oluyor be?

Başka bir arama geldiğinde, kim aradığını kontrol etme zahmetine bile girmeden kabul tuşuna basıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum hemen, aklımdan bir sürü olasılık geçiyor.

Lissa'ya bir şey mi oldu? Seth?

"Izzy. Tanrıya şükür." Ethan'ın sesi rahatlamış, o kadar rahatlamış ki, neredeyse yere yığılacağını hayal edebiliyorum. "Em! Ona ulaştım! O burada!"

"Hoparlöre al!" Emery, sesi boğuk bir şekilde talepte bulunuyor.

"Hoparlördesin Izzy," diyor Ethan.

"İyi misin?" diye sorar Emery hemen. "Yaralandın mı?"

"Ne?" İlk aklıma gelen, bir şekilde sokakta olanları öğrendikleri oldu.

Cesetleri mi buldular? Canavarı mı? "Tiyatro..."

Ethan ağır bir şekilde yutkunur.

"Ne oldu? Beni korkutuyorsunuz."

"Bir patlama oldu, Izzy," Emery sert bir sesle söyler. "Tiyatroda. Bir ceset buldular."

Şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. "Ne?"

"Henüz ne olduğunu bilmiyorlar," diye araya girer Ethan. "Gaz hattında bir sorun olabileceğini düşünüyorlar."

"Aman Tanrım." Gözlerim yaşlarla dolarken elimi ağzıma götürdüm. "Jake? Silas? Reid?"

"Hepsi iyi," Ethan beni sakinleştirir. "Sana ulaşmaya çalışıyorlar."

"O saatte orada ne yapıyordu?" diye soruyorum. Tiyatro cuma günleri saat 10'a kadar açılmıyor bile.

"Bilmiyorum." Emery'nin sesi kısık. "Sadece... Senin iyi olduğuna sevindim."

"Hale'i ya da Gerry'yi aramalısın," diye ekliyor Ethan. "Endişeden deliye dönmüşler."

Boğazıma bir yumru oturur, ama ikizlerin beni göremeyeceğini bilmeme rağmen kendimi başımı sallarken bulurum. "Evet. Tamam. Öyle yapacağım."

"Izzy..." Emery, ne diyeceğini bilememiş gibi sözünü yarıda keser.

Üçümüz arasında gerginlikle dolu bir sessizlik hakimdir, camın kırılmadan önceki saniyelerdeki gibi tehlikeli bir sessizlik.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Sesi boğuk geliyor.

Telefonu kapattığımda, göğsümde boşluk hissediyorum. Amaçsız ve kaybolmuş hissediyorum. Kaybolmuş.

Derin bir nefes alıp kararlılığımı pekiştirerek, bana mesaj atan herkese mesaj gönderiyorum.

Hale'i sona saklıyorum.

IZZY

Ben iyiyim. Hala arkadaşımın evindeyim. Ama konuşmamız gerek.

Hale hemen cevap veriyor.

HALE

Eve gel. Gerry ve ben burada olacağız.

* * *

Güne hazırlanırken, hareketlerim yavaş ve mekanik hale gelirken, Reid'den bir mesaj daha alırım.

REID

Cesedi teşhis ettiler. Minnie'ydi. Sidney'in sürü arkadaşlarından biriydi. İkizler şu anda onunla birlikte.

Telefon elimden kayıp banyo lavabosuna düştü.

Sidney'in, sürüsünden birinin patlamada öldüğü sabah benimle yüzleşmesi ne kadar olasıdır?

Bu bağlantıyı çok yakından incelemek istemiyorum. Bulduğum şeyin hoşuma gideceğinden emin değilim.

Yirmi Sekiz

IZZY

Ansel, Hale ve Gerry'nin evine bırakması için yalvardığımda soru sormadı. Sadece bir kaşını kaldırarak bana baktı ve "Güvende olacak mısın?" diye sordu.

Onaylayarak başımı salladığım halde kalbim deli gibi çarpıyordu.

Şimdi, üvey ailemin evinin girişinde durmuş, Ansel'in arabasını garajdan çıkarmasını izliyorum. Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledikten sonra derin bir nefes alıyorum — cam kaplı ciğerlerime oksijen dolduruyorum — ve içeri giriyorum.

Lissa'nın sesi hemen kulağıma ulaşır. "BU SAÇMALIK!" Adımlarımı hızlandırırım.

Koruyucu ailem mutfakta. Hale, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tezgaha yaslanmış. Yorgun görünüyor, gözlerinin altında koyu renkli hilal şeklinde morluklar var. Yemin ederim, saçlarında son gördüğümünden daha fazla gri var.

Gerry, kocasının yanında, ocağın önünde durmuş, bu sabah yedikleri kahvaltının kalıntılarını temizliyor. Arada sırada, dev adam Hale'in parmaklarına güven verici bir okşama ile dokunuyor.

Jake ve Seth tezgahın başında oturmuş, bu sahneyi hayatlarında gördükleri en ilginç voleybol maçıymış gibi izliyorlar. Seth, bir kez olsun kulaklıklarını takmamış.

Ve sonra Lissa var.

Küçük üvey kız kardeşim ve yeni oda arkadaşımın ilk tanıştığım günü hatırlıyorum. Onu tanımlamak için aklıma gelen tek kelime pembeydi. Giydiği her şey pembeydi. Pembe oje sürmüştü. Pembe ruj. Pembe saç bandı. Saçında pembe sahte gölgeler.

Karşımda duran kız tanınmaz halde.

Üç beden büyük, vücudunu gizleyen koyu renkli bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Ellerini kullanabilmek için kollarını defalarca kıvrması gerekiyor. Siyah tayt ve bir çift Converse ayakkabı görünümünü tamamlıyor.

Tanrım, ben yokken birkaç gün içinde ne oldu böyle?

Suçluluk duygusu ve kendinden nefret etme hissi içimi kemiriyor. Biliyorum, böyle olmamalı, çünkü yanlış bir şey yapmadım, ama Lissa'nın yanında olmayı dilemeden edemiyorum. Travmatik bir olay yaşamış ve onun yaşadıklarını anlayabilecek tek kişi benim.

Lissa'nın gözleri bana kayıyor ve sertleşiyor. Üst dudağı dişlerinden ayrılıyor ve hırılıyor. "Bakin, sonunda bizi şerefleştirmek için kim geldi. Ne zaman sorunlarımızdan kaçmanın kabul edilebilir olduğuna karar verdik?"

"Lissa!" Hale azarladı, ama Lissa pişmanlık duymadan ona sadece somurarak baktı. "Neden bu konuşma için burada kalamıyorum?" diye sordu, ayağını yere vurarak.

"Jake'in kalmasına izin veriyorsunuz..." Öyle mi?

"Ama ben neden..."

"Çünkü henüz bilmen gereken zaman değil," diyor Seth sakın bir şekilde, dikkatini kulaklıklarının kablolarına vermiş.

Hale, sabır için yalvarır gibi burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Lissa, lütfen. Şimdi zamanı değil..."

"Hiç zamanı yok." Ellerini havaya kaldırır. "Bazen beni burada istediğini bile merak ediyorum."

"Öyle söyleme," diye azarladı Gerry, sonunda ocaktan uzaklaşarak en küçük üvey kızına döndü. "Seni sevdiğimizi biliyorsun..."

"Evet. Tamam." Lissa alaycı bir şekilde güler ve sırt çantasına uzanır. O da artık parlak pembe değildir. Siyah ve kafatasları ile kaplıdır. "Her neyse."

"Lissa..."

"Boş ver." Hale'in itirazını durdurmak için elini kaldırır.

Şaşırtıcı bir şekilde, Hale itaat eder, ancak yüzü düşer.

"Sanırım bu sabah otobüse bineceğiz?" diye sordu.

"Izzy ve Jake ile konuşmamız gerek..." Gerry yatıştırıcı bir şekilde başlar.

Ama Lissa onu görmezden gelir ve mutfak kapısına doğru yürür. Bana ya da başka kimseye ikinci bir bakış bile atmaz.

Seth hemen onun peşinden gitmez. Olduğu yerde kalır, gözlükleri hafifçe yana kaymış ve dağınık kahverengi saçları alnına düşmüştür.

Başını yana eğerek, sanki kimse duymadığı bir şeyi dinliyormuş gibi yapıyor. "O sonsuza kadar kızgın kalmayacak."

Hale ona yorgun bir gülümseme gösterir. "Biliyorum, Seth."

Seth taburede yer değiştirir ve işaret parmağıyla gözlüklerini yukarı iter. "Ve şimdi ona söylemenin zamanı değil. O hazır değil."

Hale ve Gerry anlaşılmaz bir bakış alışverişinde bulunurlar. Gerry ağzını açar, gözlerinde bir soru belirir, ama Seth kulaklıklarını yerine takar ve tabureden kayar. Lissa gibi, mutfaktan ayrılırken veda etmez.

Havayı kaplayan ani sessizlik boğucu.

Jake ilk olarak sessizliği bozar, bakışları iki adam arasında şaşkınlıkla gidip gelir. "Biri bana ne haltlar döndüğünü açıklayabilir mi? Benimle ne konuşmak istiyorsunuz? Ve Izzy neden burada? Alınma Izzy. Seni sevdiğimi biliyorsun. Ama daha dün bana biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin." Aklı başına bir şey gelmiş gibi sarı kaşlarını çatıyor. "Bununla bir ilgisi var mı?"

"Sanırım öyle," diye mırıldanır Hale.

Gerry iç çeker ve elini çenesine sürer. Onu ilk gördüğümde olduğu gibi, kaslı omuzlarına yapışan deri bir ceket, dar kot pantolon ve kovboy çizmeleri giymektedir. Kızıl saçları uzundur ve sırtına dalgalı bukleler halinde dökülür.

"İkinizle konuşmamız gerek. Izzy bize kızmakta haklı. Sizden sır sakladık. İkinizden de." Bir süre durduktan sonra, "Hepinizden," diye ekledi.

Jake endişeyle kaşlarını çatı. "Ne tür sırlar?"

"Bunu oturma odasında konuşalım, olur mu?" Hale birdenbire yaşlanmış gibi görünüyor. Sadece birkaç gün ya da birkaç hafta değil, yıllar yaşlanmış gibi. On yıllar. Gözlerinin kenarlarında daha önce olmayan çizgiler belirliyor. "Bu uzun bir konuşma olacak."

Yirmi Dokuz

IZZY

Hale, kahve fincanını dudaklarına götürürken elleri titriyor.

"Bu patlama ile mi ilgili?" diye sorar Jake ve gözlerinde bir anlık keder belirir.

Birdenbire, onun Minnie'yi tanıdığını fark ettim. Onunla arkadaştı. Ne de olsa yıllarca orada çalışmıştı.

Onun acısı mideme fiziksel bir yumruk gibi gelir ve kanepenin üzerinden uzanarak elini tutarım. Bana minnettar bir gülümseme atar ve parmaklarımı sıkar.

"Olanlar bir trajedi..." diye başlar Gerry. "Nedenini söylediler mi?" diye sözünü keserim.

Tanrım, zavallı kız. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ve tüm hayatı elinden alınmıştı. Ailesi var mıydı? Arkadaşları? Sevgilisi? İkizler, kız kardeşlerinin onu tanıdığını söylemişti. Başka kimler onun ölümünün yasını tutuyor?

Ölen ben, Jake, Silas veya Reid olabilirdik.

Hatta patlama birkaç saat sonra olsaydı, hepimiz ölebilirdik.

Bu farkındalık, kafama bir kova buzlu su dökülmüş gibi. "Araştıracaklar," diye bizi temin ediyor Hale, yukarı uzanıp

tüylü saçlarını karıştırıyor. Saçları, onu son gördüğümünden biraz daha uzamış, sanki bir süredir kestirmemiş gibi. "Gaz hattı patlaması olabileceğini düşünüyorlar."

"Minnie o kadar erken saatte orada ne yapıyordu ki?" diye sorar Jake.

"Kesin olarak bilmiyorlar, ama bir şey unuttuğunu düşünüyorlar.

Onu almak için erken geri döndüm." Keskin bir nefes alıyorum.

Okul başlamadan önce unutulmuş sırt çantamı almak için geri dönmeyi planlamamış mıydım? Ter sırtımdan aşağı akıyor ve ellerim terlemiş gibi hissediyorum. Mideye kurşun ağırlığı düşmüş gibi, içindeki az miktardaki içerik bir o yana bir bu yana savruluyor.

"Ama sizinle konuşmak istediğimiz konu bu değil," diye araya girer Gerry, konuşmayı bir kez daha asıl konuya getirir. Öne eğilir ve ellerini uyluklarında yukarı aşağı gezdirir. Deri buruşur, ses aniden gerginleşen sessizlikte uğursuzca yüksek çıkar. "Bu dünya hakkında bilmediğiniz çok şey var. Kendiniz hakkında."

"Biraz biliyorum," diyorum çekinerek, bakışlarımı Jake'e çeviriyorum. O sadece kafası karışmış görünüyor, kaşları çatılmış.

"Neyi biraz biliyorsunuz?" Sarışın oyun kurucu, meraklı bir köpek gibi başını yana eğiyor.

Onu şimdilik görmezden gelip Gerry ve Hale'e odaklanıyorum. "Doğaüstü olayları biliyorum. Kurt adamları, vampirleri ve cadıları..."

"Tamam. Tamam. Anladım." Jake abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bu bir şaka mı? Çünkü durum göz önüne alındığında ne komik ne de uygun."

Hale yorgun bir nefes verir ve elini yüzüne sürer. Gözlerinin kenarındaki çizgiler her zamankinden daha derin, daha belirgin görünür.

Uyumuş muydu? Yemin ederim, o koyu lekeler önceden yoktu... "Bu şaka değil, Jake.

Senin bilmediğin koca bir dünya var

...

"Kes şunu." Jake aniden ayağa kalktı, elleri yumruk oldu. Öfke, yakışıklı yüzünü tanınmaz hale getirdi. "Arkadaşım öldü ve sen şimdi benimle uğraşmanın tam zamanı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Otur, Jake," diye talimat verir Gerry.

"Hayır! Sen öyle yapamazsın..."

"Jake!" Gerry'nin gözleri kehribar rengi parlar, bu renk loş ışıklı oturma odasında neredeyse parıldar.

Bu manzarayı görünce nefesim kesildi ve Jake'in yüzü bembeyaz oldu.

Yavaşça, gözlerini Gerry'den ayırmadan, Jake yanımdaki kanepeye oturur, vücudu titremeye başlar.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı, sesinde şok ve dehşet karışımı bir ton vardı. "Bu konuşmaya nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum..." diye başladı Hale.

"Başlangıçtan başlasak nasıl olur?" diye tersledim.

Hale ses tonumdan korkar ama anlayışla bir kez başını sallar. "Doğru. Tabii ki."

Bir kez daha nefes verir ve o sesle, yüksek sesle söylemediği her şeyi duyabiliyorum. Tüm korkusu, öfkesi ve kafa karışıklığı. Hepsi birbirine karışır, ta ki ben bir duyguyu diğerinden ayırt edemeyecek hale gelene kadar.

"Gerçek şu ki... dördünüz bizim evimize tesadüfen gelmediniz." "Ne demek istiyorsun?" Jake öne eğilerek sorar.

Hale ve Gerry anlaşılmaz bir bakış alışverişinde bulunurlar, ama konuşmaya devam eden Hale'dir, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Amanda Highland... farklı olan çocukları bulur ve onları bize getirir."

Göğsümde bir endişe dalgası yayılır. "Nasıl farklı?"

Cevap olarak Hale ayağa kalkar ve titreyerek gömleğinin düğmelerini açmaya başlar.

Jake tiksintiyle burnunu buruşturur. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sana bunu kanıtlamak için," diye tersler Hale, ses tonu hiç duymadığım kadar soğuktur. "Bizim saçmaladığımızı düşünmeye devam edersen, söyleyeceklerimi dinlemeyeceksin."

"Neden soyunuyorsun?" Jake inanamadan sorar.

Hale pantolonunu indirirken ben başka yere bakarım, ama Jake şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde bakmaya devam eder. Dudakları sessizce O şeklinde açılır.

Sonra yüksek sesle nefes alır, yüzü neredeyse duvarların rengi kadar beyazlaşır. Tam zamanında arkama dönüp Hale'in yerine kocaman, tüylü, kahverengi bir kurtun geçtiğini görürüm. Başını bize doğru eğerek dilini yana sarkıtıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamaz. Yanlışlıkla esrarlı kek mi yedim?" Jake, başını hızla sağa sola sallayarak, önümüzdeki görüntüyü silmeye çalışırken mırıldanır.

Hale inliyor ve kocaman kafasını pençelerinin üzerine koyuyor.

Kendini daha küçük göstermeye çalışıyor, anlıyorum. Daha az tehditkar.

Hayvanın gözlerinde, Hale'in hala orada olduğunu anlatan bir tür keskin zeka var. Kurt tarafından tamamen yutulmamış.

Bir parçam ona uzanıp onu okşamak istiyor — kulaklarının arasındaki tüyler inanılmaz yumuşak görünüyor — ama şok beni hareketsiz bırakıyor. Doğaüstü dünyayı birkaç gündür biliyorum, ama bunu şahsen görmek? Bu

tamamen farklı bir şey. Küçülen ciğerlerimden zar zor nefes alabiliyorum.

"Halüsinasyon görüyorum, değil mi?" Jake bana fısıldıyor.

Yüzü henüz kaybettiği rengini geri kazanmamış.

"Eğer öyleyse, ben de öyle," diye şaşkın bir şekilde cevap veriyorum. "Belki de toplu bir halüsinasyondur."

"Halüsinasyon görmüyorsun," diyor Gerry, Hale köşeyi dönüp ağzında attığı pantolonuyla koşarken.

Havada bir değişiklik oluyor, sanki elektrik akımı gibi, kollarımda tüylerim diken diken oluyor, sonra Hale geri dönüyor, pantolonunu ilikliyor. Gerry ona gömleğini atıyor, Hale minnetle alıyor ve geniş omuzlarına geçiriyor.

"Dönüşenler var," der Hale samimi bir şekilde, "tıpkı diğer birçok doğaüstü yaratık gibi. Gerry ve ben..." Kocasıyla yine anlaşılmaz bir bakış alışverişinde bulunur. "Koruyucu aile sisteminde kaybolmuş olabilecek çocukları buluyoruz ve yavaş yavaş bizim dünyamıza uyum sağlamalarına yardımcı oluyoruz."

"Ben... Ben öyle değilim," der Jake, başını sallayarak. Sarı bir saç teli yüzünün önüne düşer ve titrek bir eliyle onu kenara iter. "Ben... Ben... Ben kurt ya da başka bir şeye dönüşemem. Benim hakkımda yanıyorsunuz."

"Jake, ailen nasıl öldü?" diye sorar Gerry.

Konunun aniden değişmesi beni irkiltir, içimi bir endişe kaplar.

Jake gerginleşir. "Nasıl... Ne... Bunun ne önemi var?"

"Sen çocukken bir araba kazası oldu, değil mi?" Gerry, gözlerini Jake'e dikerek devam eder. "Baban ve büyükannenle büyükbaban öldü, ama sen ve annen hayatta kaldınız."

"Evet..." Jake yutkunur. Nefesi düzensizleşmeye başlar, çatlamış dudaklarından sığ nefesler alır.

"Ama annen kısa bir süre sonra intihar etti, değil mi?" Gerry ısrar eder.

Bu sorularla nereye varmak istediğini bilmiyorum, ama Jake'den neredeyse elle tutulur dalgalar halinde yayılan ıstırapı hissetmekten nefret ediyorum.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye soruyorum, içimden koruma içgüdüğü yükseliyor.

Gerry üzgün gözlerle bana bakar. "Keşke gerekli olmasaydı evlat, ama Jake'in gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi."

"Anlamıyorum!" Jake ellerini havaya kaldırır. Gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla cam gibi parlamaktadır.

"Annen intihar notunda senden bahsetmişti, değil mi?" Gerry, acımasız sözlerine rağmen yumuşak bir ses tonuyla devam eder. "Senin bir hata, bir iğrençlik olduğunu söylemişti."

Jake ağzını açıp kapatır, bir an için ne söyleyeceğini bilemez. Üvey kardeşime uzanır ve kollarımı ona sararım, acısını dindirmek, onu ayakta tutmak için çaresizce. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Ve Gerry ile Hale'in, iyileşmemiş gibi görünen eski yaraları deşmelerinden nefret ediyorum.

"Seni incitmek için söylemiyoruz Jake," diye fısıldar Hale, sesi boğuktur. "Sadece anlamamı istiyoruz."

"Neyi anlamalıyım?" Jake, sanki beni bırakırsa uçup gidip sonsuza kadar kaybolacağımdan korkuyormuş gibi, neredeyse çaresizce kollarımı tutuyor.

"Sen o araba kazasında öldün, evlat." Gerry'nin sesi sempatiyle doludur. "Annen seni geri getirmek için bir cadıyla anlaşma yaptı. Ama... kimse ölüleri geri getiremez. Gerçekten. O büyü yüzyıllar önce kayboldu."

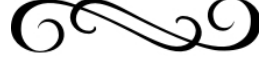
Gerry sözünü bitirmeden Jake başını sallamaya başladı bile. Yaşlı adamın sözlerine mi, yoksa başka bir şeye mi itiraz ediyor bilmiyorum, ama vücudu kollarımda titriyor ve sarsılıyor. Tek yapabileceğim onu daha sıkı, daha yakın tutmak ve umarım onu rahatlatmak için sırtını okşamak.

"Cadı kilden bir kap yaptı ve içine Jake'in anılarını yerleştirdi. Hiç yaralanmadığını fark ettin mi? Hiç kanamadığını? Ortalama bir insandan daha güçlü ve daha hızlı olduğunu?" diye soruyor Hale.

"Hayır." Kırık bir fısıltı.

"Sen, doğaüstü dünyanın golem dediği şeysin, Jake. Sen..." Hale yutkunur. "Sen canlı değilsin. O araba kazasında öldün. Üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

Otuz

JAKE

"Bu şarkı berbat," arka koltuktan bacaklarımı uzatarak mırıldanıyorum.

Ayaklarımdan biri, annemin oturduğu yolcu koltuğuna çarptı.

Annem arkasını döndü ve bana kaşlarını kaldırdı. "Jacob, uslu dur."

Sadece gözlerimi devirip pencereden dışarı bakmaya başladım. Ağaçlar hızla geçiyor, dalları ayın beyaz ışığıyla aydınlanıyor. Gecenin beni her zaman cezbeden bir yanı var. Belki de karanlıkta, olmadığın biri gibi davranmana gerek olmadığı içindir. Tüm kusurlarını ve şeytanlarını sergileyebilirsin, kimse seni yargılamaz.

Ve benim kesinlikle birçok kötü yanı var.

Büyük bir isteksizlikle, bakışlarımı pencereden ayırıp annemin başının arkasına odaklanıyorum.

"Ben her zaman uslu dururum." Sözlerimi alaycı bir tonla bitiriyorum.

Ve sonra, sırf yapabileceğim için, koltuğunun arkasını tekmeliyorum. O, dudaklarının kenarları eğlenerek yukarı doğru kıvrılrsa da, bana sert bir bakış atmak için hızla dönüyor.

Arabada arkamda oturan dedem ve ninem, tavrıma gülümserler. "Bana senin çocukluğunu hatırlatıyor," der ninem babama, ses tonunda sadece sevgi var.

Babam, arabayı ustaca otoyola sokarken arka aynadan ona bir bakış atar. "Lütfen. Böyle söyleme. Mini bir benle başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Herkes benim babama çok benzediğimi söylüyor. Aynı sarı saçlara, güçlü çene hatlarına ve delici mavi gözlere sahibiz. Annem ise açık turuncu saçlı, yeşil gözlü ve burnunda ve yanaklarında

yanaklarında bir dizi çil var. Gizlice hep ona daha çok benzemek istemişimdir. O, tanıdığım en güzel insan.

"Bu çok aptalca," diye milyonuncu kez mırıldanıyorum, radyo ise eski moda bir rock şarkısını çalmaya devam ediyor.

Bu saçmalığı kim iyi bulabilir ki?

Ugh. Eğer burada kalmak zorunda kalacaksam, en azından müziği ben seçmeliyim.

Annem ve babam, büyükannem ve büyükbabamla aylık akşam yemeğine katılmam için ısrar ettiler. Hepsi şık giyinip, lüks bir restorana gidip, saatlerce sıkıcı şeyler hakkında konuşuyorlar. Uzun zamandır, onlara eşlik etmek için çok genç olduğum düşünülüyordu, ama bu ay durum farklı. Evde bakıcıyla kalmam yerine, beni de yanlarında götürmek için ısrar ettiler.

Şimdi burada, beni boğan bir takım elbise giymiş, başka bir yerde olmak isteyen bir haldeyim. Tüm arkadaşlarım yeni çıkan video oyununu oynuyorlar. Ben neden oynayamıyorum?

Annemin koltuğuna tekrar tekme attım ve o bana dönerek öfkeli gözlerle baktı.

"Jacob, hemen kes şunu. Kaba davranıyorsun." "Gitmek istemiyorum," diye sızlanıyorum. "Bu çok aptalca."

"Senin davranışın aptalca," diye hemen babam karşılık veriyor.

"Steve," diyor annem ve babama yalvaran gözlerle bakıyor, "onunla konuş."

"Ne dememi istiyorsun, Lizzie?"

"Bilmiyorum." Annem derin bir nefes alır. "Telefonunu elinden al ya da başka bir şey yap."

İnanamadan annemin ensesine bakıyorum. "Ben ne yaptım ki? Sırf burada olmak istemediğim için mi böyle davranıyorsun?"

"En sevdiğin dedeni ve nineni görmek istemiyor musun, evlat?" Dede öne eğilip saçımı okşamak ister, ama ben onun buruşuk elini iteklerim.

"Siz benim tek büyükbabam ve büyükannemsiniz," diye karşılık veriyorum.

Annemin anne babası ben doğmadan önce öldü. "Yine de en sevdiğinizler sizsiniz."

"Öyle diyemem..." İşte o

anda olur.

Bir saniye önce dedemle şakalaşıyordum. Bir saniye sonra, dünya tersine döndü.

Yuvarlanıyorum. Düşüyorum. Yuvarlanıyorum. Yukarıyı aşağıdan ayırt edemiyorum. İçimde bir acı patlıyor, ama nereden geldiğini bilmiyorum. Her yerden. Hiçbir yerden.

Kırmızı bir parıltı, çekilmiş bir perde gibi görüşümü engelliyor ve ağızımdan bir inilti kaçıyor. Gözümün ucunda, yüzü kanla kaplı, gözleri boş ve görmeyen babamı görüyorum.

Neredeyim?

Buraya nasıl geldim?

Acı.

Çok fazla acı.

Bir şey göğsüme batıyor ve bunun emniyet kemeri olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Kafam bulanık, sanki pamukla doldurulmuş gibi, ve başım dönüyor. Görüşümün kenarları kararıyor.

Sonra hiçbir şeyin farkında değilim.

*** * ***

"Hayır. Yalan söylüyorsun! Bu olamaz... Bu mümkün olamaz..." Vücudum titriyor. Titriyor. Sarsılıyor.

Düzgün düşünemiyorum. Kafamda sürekli bir çarpıntı var, sanki biri beynime balyozla vurup duruyormuş gibi.

Gerçekten bayılacağımdan korkuyorum.

Bu acımasız bir şaka mı?

Hayır, bu doğru olamaz. Babam bana bunu yapmaz. Kız kardeşim gibi sevdiğim Izzy de yapmaz.

Safra boğazıma kadar yükseliyor, titreyen köz gibi yakıyor ve onu uzak tutmak için dudaklarımı sıkıyorum.

"Sana söylememiz gerektiğini biliyorduk ama kelimeleri bulamadık," diyor Hale, sesi nazik. Şarkı söyler gibi.

Sanki ağızından köpükler saçan, ısırmaya hazır bir kuduz köpeğe yaklaşıyormuş gibi hissediyorum. O köpek ben miyim? Hayatım altüst olmuş ve ayaklarımın üstünde duramıyormuşum gibi, kendimi biraz dengesiz hissediyorum.

"Jake..." Izzy beni teselli etmeye çalışırken sesi titriyor.

"Ben... Benim..." Ayağa fırlıyorum ve mutfağa gidiyorum, diğerlerinin beni takip ettiğini geç fark ediyorum.

Ne aradığımı biliyorum ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum, rastgele çekmeceleri açıyorum. Beynim hala düzgün çalışmıyor gibi görünüyor. Biri "*Arızalı*" tabelasını asıp binayı terk etmiş.

Sonunda, bir biftek bıçağının sapını tutup etrafımda dönmeye başlıyorum.

Izzy'nin mavi gözleri yüzünde kocaman açılmış. "Jake, ne yapıyorsun?"

"Yalan söylüyorsun," diye Hale'e ters ters bakıyorum, o da tam arkama gelmiş duruyor.

"Özür dilerim..."

Bıçakla bileğimi kesiyorum.

"Bu kadar acı çekmene gerek yok," diye bağırır.
ve yaraya odaklanıyorum.

Kanamayan yara.

Deride tek bir çizgi dışında hiçbir şey yok. "Ne oluyor?"
uyuşmuş dudaklarımla fısıldıyorum.

"Jake, bıçağı bırak," Gerry sert bir sesle teselli eder ve bana doğru ilerler.

Ama kendimi kestiğim yerden dikkatimi alamıyorum. Kanamam yok.

Neden kanamam yok?

Neden kanamam yok lan?

Panik beni ele geçiriyor ve bez bebek gibi sallıyor.

Nefesim kesik kesik, sığ nefesler halinde çıkıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamaz." Ben... hayatta
değilim.

Öldüm.

Tanrım. Ben öldüm. Ben
neyim lan?

Dediler ki... Dediler ki ben bir golemim. Kilden yapılmış bir yaratık.

Kaçmam lazım. Koşmam lazım. Kaçmam lazım.

Izzy ile göz göze geliyorum, bakışlarım yalvarırcasına. O, herkesten daha fazla, benim neler yaşadığımı anlayabilir. Bütün bu olayda onun ne gibi bir rolü olduğunu bilmiyorum, ama benimki gibi bir rolse...

Anlayışla bir kez başını sallar ve sonra vücudunu çevirerek Hale ve Gerry'nin bana ulaşmasını engeller.

Onların geri dönmem için yalvarışlarını görmezden gelerek koşmaya başlıyorum. Ama yapamıyorum. Henüz yapamıyorum. Şimdi yapamıyorum. Belki de hiç yapamayacağım. Beynim karmakarışık ve kalbim sanki kıyma makinesinden geçirilmiş gibi.

Ben hayatta
değilim.

Hayatta
değilim.

Ben lanet olasıca hayatta değilim.

Kendimi arabaya atıyorum ve kapıyı çarpıyorum. Direksiyonu sıkıca kavrayarak nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. En iyi niyetime rağmen, nefesim düzensiz ve sık bir şekilde devam ediyor.

Neredeyse dalgın bir şekilde, hala bifttek bıçağını tuttuğumu fark ediyorum, silah avucumla direksiyon arasında sıkışmış durumda. Parmaklarımı gevşetmeye, gevşetmeye zorluyorum ve bıçak bacaklarımın arasındaki koltuğa düşüyor.

Uzun bir süre bıçağa bakıyorum. Tahta sapı. Keskin bıçak.
Yüzeyinde gözyaşlarımla ıslanmış yansımam.

Ben hayatta
değilim. Ben

hayatta
değilim. *Ben*

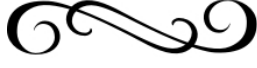
hayatta
değilim.

Hıçkırarak, bıçağı bir kez daha alıp küçük parmağıma dayadım. Kesildiğinde kanamadı.

Ama bir vücut parçasını kestiğimde ne olacak?

Kesmeye başladığımda, boğazımda bir çığlık yükselir, dışarı çıkmak için yalvarır.

Otuz Bir

IZZY

Ön kapının açılıp çarpıldığını duyduğumda Hale ve Gerry'den uzaklaşıyorum.

Bu gibi bir zamanda Jake'i yalnız bırakmak istediğim son şey, ama uzaklaşmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Düşüncelerinle yalnız kalmak.

Hale, üvey oğlunun arkasından bakarken yanağından tek bir gözyaşı süzülür. Gerry, kocasının omuzlarına kolunu dolayarak onu kendine doğru çeker.

"O iyi olacak," diye fısıldar Gerry, ama kimi ikna etmeye çalıştığını bilmiyorum, Hale'i mi yoksa kendini mi? "O güçlü bir çocuk. İyi olacak."

Onlara bağışlamak, Jake'e söylenenlerden sonra nasıl böyle bir şey düşünebildiklerini sormak istiyorum, ama dilimi ısırtıyorum. İlk başta cevap isteyen ben değil miydim? Aldığım cevapları beğenmediğim için onlara bağışmam adil olmaz. Jake gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

Ama...

Bundan nasıl kurtulabilir?

Yıllar önce öldüğünü ve kil bir kapta saklanan anılardan ibaret olduğunu fark ettiğinde - midemde safra kaynıyor. Bu tam olarak nasıl oluyor? Büyü bozulursa ne olur? Bu mümkün mü?

Korku, durumun yarattığı dehşeti gölgede bırakıyor, kan dolaşımımı akü asidi gibi kirletiyor.

Ya ben de Jake gibiysem? Ya ben

de bir golem isem?

"Ben... Ben öyle miyim?" diye fısıldıyorum.

Hale, Gerry'nin kollarında bana dönmek için yer değiştirir. Gözleri kırmızıdır ve gözyaşlarıyla neredeyse parıldamaktadır. "Hayır. Hayır, değilsin. Sen... insansın."

"Neden bunu söylemeden önce tereddüt ettin?" diye soruyorum, sırtımdan buz gibi ve sinsi bir şeyin kayıp gittiğini hissederek.

Gerry Hale'i bırakır ve bir adım geri atar. İki adam da okunamaz ifadelerle bana bakar.

Sessizlik devam ederken, lanet bir virüs gibi havayı kaplarken, "Söyle bana. Ben halledebilirim." diye patladım.

"Sen insansın, ama olmamalısın," der Hale sonunda. Kaşlarım çatılır. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bunu oturma odasına gidelim, olur mu?" diye önerir Gerry. "Sanmıyorum..."

"Sadece söyle," diye talep ettim. Sonra, bir an düşünerek, "Lütfen," diye ekledim.

Granit tezgahı o kadar sıkı kavradım ki, parmak eklemlerim beyazladı.

Hale ve Gerry, kelimeleri gereksiz kılan o anlamlı bakışlardan birini daha paylaşırlar.

Hale derin bir nefes alarak pes eder. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, çenesini çevreleyen sakalını dalgın dalgın kaşır.

"Ailenizi tanıyorduk," der sonunda.

Sanki bana, korkunç bir sıcak patates oyununda bomba atılmış gibi hissediyorum.

Bir adım geriye sendeleyerek, kığım bar taburesine değene kadar ilerlerim. Titreyerek otururum, Gerry'nin oturma odasına dönme teklifini kabul etseydim diye düşünürüm.

"Ne?" Bu kelimeyi söylediğimden mi, yoksa sadece düşündüğümünden mi emin değilim. Dudaklarım hareket edemiyor gibi. Ya da belki de dilim ağzıma sığmayacak kadar büyük.

"Ailenizi tanıyorduk," diye tekrarlar Hale. "Sizi evlat edinen ailesi değil, biyolojik ailenizi."

"Biyolojik ailem mi?" Ona inanamadan bakıyorum. "Anlamıyorum..." "Izzy."

Gerry önümde çömelene kadar yaklaşıyor, kumaşın

Hareketiyle pantolonu gıcırıyor. Uzun sakalı diz kapaklarına değiyor, iki eliyle benim elimi tutuyor. "Ailen, maalesef sen küçükken vefat edenler, senin biyolojik ailen değildi. Seni evlat edindiler."

"Hayır. Bu doğru olamaz. Hayır." Gerry'nin elinden kurtulmak için çaresizce çabalarken, aynı zamanda kendimi onun kollarına atıp bana sarılmasını istiyorum.

Umutsuzca teselliye ihtiyacım var.

"Muhtemelen büyüdüğünde sana söylemeyi planlamışlardı," diyor Hale, Gerry'nin arkasına geçerek.

Elini diğer adamın omzuna koyar.

"Amanda seni hemen tanıdı," diye ekliyor Gerry. "Biyolojik annene çok benziyorsun."

"Senin bizimle kalabilmen için evrak işlerini tamamlaması biraz zaman aldı. Özellikle doğaüstü toplulukta, senin anlayabileceğinin ötesinde politikalar söz konusu," diyor Hale.

"Ama o, sen anne baban gibi doğaüstü özellikler gösteremesen bile bizimle güvende olacağını biliyordu..."

"Dur. Yavaş ol. Geri çekil." Sonunda Gerry'nin elinden kurtulurum ve ikisini de onun yüzünün önünde sallarım. Gözlerimde biriken yaşları silmeye çalışarak hızla gözlerimi kırptıştırırım. "Biyolojik anneme benzediğimi mi söyledin? O...?"

Gerry'nin yüzünde hüznün belirir, kaşlarının arasında belirgin bir çizgi oluşur. "Sen bebekken vefat etti... Muhtemelen bu yüzden evlatlık verildin."

"O da Amanda gibi bir cadıydı," diye açıklıyor Hale. "Çok güçlüydü. Cadılar, onların topluluğunu terk edip bizimkine katılmaya karar verdiğinde çok öfkelenildiler."

"Kurtlara mı katılmak istedi?" diye soruyorum tereddütle, bakışlarımı iki adam arasında gidip getirerek.

Gerry başını sallar. "Bir kurt sürüsünün Kalbi olduğunu keşfetti. Onlarla olmak için her şeyden vazgeçti."

Hale ve Gerry yine o okunamaz bakışları paylaşırlar.

Kollarımdaki tüyler hemen diken diken oldu. Bana söylemedikleri önemli bir şey vardı. Bu bilgi, göğsümde zehirli bir ot gibi korku uyandırdı. Tüylerim diken diken oldu.

"Senin hamile olduğunu öğrendiğinde hiç olmadığı kadar mutluydu," diye fısıldadı Hale, gözleri onu ele geçiren uzak bir anıya dalmış gibi. "Bu yüzden hepimiz onun ortadan kaybolduğunda şok olduk."

"İlk başta kaçırıldığını düşündük," diyor Gerry. "Sürüsü endişeden deliye dönmüştü. Onu her yerde aradılar. Sonunda mektubu buldular."

"Mektubu mu?" diye soruyorum.

Hale, gözyaşlarını silerek hikayeyi devam ettirir. "Gitmesi gerektiğini söylemiş. Kendisi ve senin için güvenli olmadığını söylemiş. Anlamadık. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ anlamıyoruz. Bazıları onun paranoyak bir sanrıya kapıldığını düşünüyor. Ailesinde akıl hastalığı vardı. Senin ailen," diye düzeltir.

Karnımdaki kurşun ağırlığı bir bowling topuna dönüşür ve midemin içinde dolanır.

"Buradan birkaç yüz mil uzaktaki bir motelde bir ceset bulunduğu için polis arandı." Gerry, hala omzunda duran Hale'in elinin üzerine kendi elini koymak için uzanır. "Onun annenin cesedi olduğunu doğruladılar."

Acı içimi kaplarken keskin bir nefes alıyorum. Acı, keder ve öfke, hiç tanımadığım, varlığından haberdar olmadığım bir kadına yöneliyor.

"Ona ne oldu?"

Hale tereddüt etti, gözlerinde kararsızlık parladı.

Ama ben tekrar soruyorum, sesim keskin ve özlü: "Ona ne oldu?" "İntihar olduğuna inanıyorlar," diye itiraf ediyor Gerry. "Ancak çetesi onun öldürüldüğüne ikna olmuş durumda."

"Sen bulunamadın," diyor Hale. "Senin var olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Sürüsü onun düşük yaptığını düşündü."

"Sonra Amanda bize ulaştı ve Helena Craft'a tıpatıp benzeyen bir çocuk atandığını iddia etti."

Helena Craft.

Bu ismi kafamda tekrar tekrar çeviriyorum.

Annemin adı.

Siktir.

Kusacağım.

"Cadılar seni kendileri almak istediler. Sende gizli bir sihir olabileceğine inanıyorlardı, ancak Amanda hiçbir şey hissetmediğine yemin etti. Yıllarca süren mücadelelerden sonra, sonunda bizimle yaşamaya gelebildin." Hale, sanki bana dokunmak istermiş gibi elini kaldırdı, ama sonra vazgeçip elini indirdi.

"Sen yarı şekil değiştiren, yarı cadısın, ama iki türün de özelliklerini göstermiyorsun," diyor Gerry, sakalını kaşıyarak. "Bu, asla göstermeyeceğin anlamına gelmez..."

"Ama genellikle, şekil değiştirenler ve cadılar, yeteneklerini daha erken geliştirmezlerse, on sekizinci doğum günlerinde güçlerine kavuşurlar," diye bitirir Hale.

"Eş bağı," diye fısıldarım, farkına vardığımda içimden bir heyecan geçer. "On sekiz yaşına girdiğimde..."

Hale ve Gerry aynı anda kaşlarını çatır. İlki derin bir nefes alırken, ikincisi elini yüzüne götürür ve "Ben de öyle tahmin etmiştim" diye mırıldanır.

"Sende gizli kalmış şekil değiştiren kanı olmalı," diye açıklıyor Hale. "Ya da tamamen başka bir şey olabilir. Şekil değiştirenlerin kendi türleri dışındaki biriyle eşleşmesi nadirdir, ama imkansız değildir. Annenin sürüsüne bak."

Aklıma yeni bir düşünce gelir ve koltuğumda birden dikleşirim. Zaten mantıksız bir şekilde hızlı atan kalbim, göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyor. Her atışını göğüs kemiğimde hissedebiliyorum.

"Annemin sürüsü... O adamlardan biri benim babam, değil mi?"

Hale'in kaşları daha da çatıldı. "Dönüşenler için durum biraz farklı, özellikle de Kalbi olanlar için. Genellikle, tüm DNA'larının küçük bir kısmı birleşerek bir çocuk oluşturur. Ama evet, onlar senin babaların."

Babalar.

Yani, birden fazla.

Ellerim terler ve onları kot pantolonuma sürterim.

"Onlar kim?" diye fısıldarım, bakışlarımı bir adamdan diğerine çevirerek. Hemen cevap vermediklerinde, sesimi yükselterek tekrarlarım. "Onlar kim? Babalarım kim?"

Otuz iki

EMERY

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Sidney, boynuna yaslanıp ağlayan ikizime daha da sıkı sarılır. "Minnie nasıl ölmüş olabilir?"

Ethan, benim kurt duyularım ile bile duyamayacağım kadar alçak sesle, anlamsız bir şeyler mırıldanır ve kız kardeşimizin karışık saçlarını okşar.

Sidney, sürüsünden arkadaşı Minnie'nin öldüğünü öğrendiğinden beri birkaç saat geçti. Sidney'in hissettiği acıyı hayal bile edemiyorum. Ethan'ı, Ashton'ı, Reid'i veya Izzy'yi kaybetseydim...

Hemen hemen hepsine kızgın olsam da, onları kaybetmek bir uzvumun kesilmesine eşdeğer olurdu. Hayır, ondan da beter. Hayatta kalabileceğimden emin olmadığım bir tür ölüm olurdu - evet, hala nefes alıyor olurum, ama kalbim çalışmayı durdururdu. Bir daha düzgün çalışabileceğinden emin değilim.

Neredeyse istem dışı olarak, bakışlarım Ethan'a takılıyor.

Birini nasıl bu kadar şiddetle hem sevebilir hem de nefret edebilirim? Ethan'ı kaybetmek beni mahvederdi, ama onun yaptığı onca şeyden sonra onu hayatıma sokmak...

Boğazımda birdenbire oluşan yumruyu, çimento gibi tadı olan gerginlik topunu yutuyorum ve kendimi başka yere bakmaya zorluyorum.

Üçümüz oturma odasındayız. Ethan ve Sidney kanepeliyi kapmışlar, ama ben ayakta durup ateşin kükreyen alevlerine dikkatle bakıyorum. Yumuşak kırmızı ve turuncu ışıkları karanlık odayı aydınlatıyor. Buraya çekildiğimizde hiçbirimiz ışıkları açma zahmetine girmedik.

Ve bu beni ne kadar çıldırtsa da, tek düşünebildiğim şey, en azından

Tanrı

m, bu Tanrım, bu kadar kolay onun başına gelebilirdi.

onun Bu düşünce boğazımdan göbeğime kadar beni ikiye ayırıyor ve

başın

a

gelse

ydi

ne

kadar

kolay

olurd

u.

iç organlarım kırmızı ve pembe bir karmaşa halinde yere saçılıyor.

Izzy ile ilgili her şey berbat. Sürümüz, tutarlı bir resim oluşturmaktan aciz, birbirinden farklı parçalardan oluşuyor. Birlikte nasıl davranacağımızı, nasıl çalışacağımızı, nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyoruz. Sonunda vahşileşen yalnız kurtlardan daha iyi değiliz.

Sürümü
özlüyorum.
İkizimi
özlüyorum.
Izzy'yi
özlüyorum.

Onu neredeyse hiç tanımıyorum, ama kalbim onun varlığını arzuluyor, beni paramparça eden ve yeni bir şeye dönüştüren o coşkulu gülümsemeye çekiliyor.

Bunu sır olarak sakladığım için beni affedecek mi?

Suçlu olan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum, ama ben onun arkadaşıydım. O beni arkadaşısı olarak görmese de, ben *hala* onun arkadaşıyım. Ve bu bağ, diğer her şeyden daha önemli olmalıydı.

Arkadaşlar birbirlerine gerçeği söyler.
Duygularım beni mahvederken, aniden kuruyan dudaklarımı
yalıyorum. Ashton ve Ethan'a olan öfkem.
Erken yaşta kaybedilen bir hayat için
duyduğum keder. Kız kardeşimin acı
çekmesinden duyduğum ıstırap.
Izzy'nin beni asla affetmeyeceğine dair korku.

Ve dehşet... ciğerlerimden nefesimi kesen güçlü bir dehşet
—sürümüzün asla bir bütün olamayacağına dair.

O anda, kaybettiğimiz insanların hayaletleriyle çevriliyken, kendime daha iyisini yapacağıma dair yemin ettim. Daha iyi olacağıma. Izzy'den veya sürümden vazgeçmeyi reddediyorum.

Şimdi
değil.
Asla.

* * *

Bir süre sonra Sidney uykuya dalar ve Ethan onu yatak odasına taşır. Sidney dairesine taşındığından beri oda neredeyse hiç kullanılmamıştır, ama annem her zaman temiz tutmaya özen gösterir.

Kız kardeşim battaniyelerin altında çok küçük, çok savunmasız görünüyor.

Kardeşimin ardından odadan çıkarken kalbim acı bir şekilde sıkışır ve kapıyı arkamdan yavaşça kapatırım.

İkimiz de birbirimizi selamlamadan yatak odalarımızı geçip mutfağın yanında sağı dönüyoruz. Orada, yarısı bitmiş bir odaya inen uzun bir merdivenden aşağı iniyoruz.

Bu, her şey mahvolmadan yıllar önce babamın başlattığı bir projeydi. Tamamlamak için bizim yardımımızı istedi. Ama sonra babam sürü politikasıyla meşgul oldu ve bodrum hiç tamamlanmadı. Burası, borular, yastıklar ve paslı aletlerle dolu beton bir ormandan başka bir şey değıl.

Ethan ve ben, anne babamızdan ve kız kardeşimizden uzaklaşmak istediğimizde buraya saklanırdık. Onlar, terk ettikleri bu yeri aramayı hiç akıllarına getirmediler ve burası toz ve örümcek ağılarıyla kaplandı.

İkimiz bir yıldır buraya gelmemiştik.

Kırmızı ve mavi iki puf, ekranında uzun bir çatlak olan kirli bir televizyonun önünde duruyor. Onu bir keresinde çöp konteynırında bulduk. Sidney'e ait olduğunu düşünüyörüz. şaşırtıcı bir şekilde, görüntü bulanık ve bazen belirsiz olsa da hala alışıyor.

Ethan mavi puf koltuğı otururken, ben kırmızı olanı seçiyorum. Birdenbire kendimi yine küçük bir ocuk gibi hissediyörüm — dünyadan ve içindeki herkesten kaçarken. O zamanlar yanımda olmasını istediğim tek kişi kardeşimdi.

Ethan başını geriye atarak yarı bitmiş tavana bakıyor. Dövmeli kolları, pufun kenarlarını kavrayarak geriliyor.

"Her şey çok berbat." Sesi kısık. Anlaşılmaz bir duygu ile boğık.

Acaba onun düşünceleri de benimkilerle aynı yolda mı ilerledi? Acaba bizim parçalanmakta olan grubumuzu düşündü mü? Izzy'yi düşündü mü?

Ben kendi düşüncelerimin fırtınasında kaybolmuş, sessiz kaldığımda, Ethan ilerler, sesi sert bir nefes gibidir. "Izzy bizden nefret ediyor. Ashton benim kara listemde. Reid ise... şey... Reid. Ve sen..." Nefesi kesilir. "Sen benden nefret ediyorsun."

"Senden nefret etmiyörüm," diye hemen karşılık verdim. İçgüdüsel olarak.

Onu neden teselli etmeye çalıştığımı bilmiyörüm, sadece yapıyörüm. Onun acısı, aylardır, hatta belki yıllardır izin vermediğim bir şekilde beni parçalıyor.

Ethan güldü, ama sesinde hiç mizah yoktu. "Artık bana bakamıyorsun bile, Em." Nefesini verdi. "Biliyörüm

batırdığımı *biliyorum*. Bunu *biliyorum*. Ve artık bana güvenmen için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum..."

"Sana hayatımı emanet ederim. Eşimizin hayatını," diye sözünü kesiyorum, sesim keskin. Elimi yüzüme sürüyorum. "Sana çok kızgınım Ethan. Sana baktığımda, o geceyi tekrar tekrar görüyorum."

Kan.

Çığlıklar.

Gözyaşları.

Bir titreme beni sarar, nefesim kesilir.

"Milyonlarca kez özür dileyebilirim, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye fısıldadı Ethan. "Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Yaptığının affedilemez olduğunu biliyorum. Hepsini biliyorum. Benim yaptıklarım yüzünden Desiree'ye bağlıyız. Zamanda geriye gidebilseydim, giderdim."

"Neden yaptın bunu dostum?" Bu soru bir süredir kafamı kurcalıyor. "Seni destekledim. Senin için her şeyi yaptım. Bana, sürümüze, kendine bunu nasıl yapabildin?"

Ethan cevap vermiyor ve ben onun bir cevap düşündüğünü merak ediyorum. Aramızdaki sessizlik yay gibi gerginleşene kadar uzuyor, ama yine de cevap vermiyor. Bir açıklama da yapmıyor.

Ama sorun değil.

Bu soruların cevaplarını bilen ben değilim. O biliyor.

"Izzy'ye hiç...?" Sözlerimi yarım bırakıyorum, soruyu sormadan, zehirli bir gaz bulutu gibi havada asılı kalmasına izin veriyorum.

"Ona anlatacağım," diyor Ethan, sonunda başını kaldırıp bana bakıyor. İşaret parmağıyla gözlüğünü yerine itiyor. "Ona her şeyi anlatacağım."

"Senden nefret etmeyecek," diye fısıldadım, sözcükler uyuşmuş dudaklarımdan zorlukla çıktı. "O öyle bir insan değil."

"Onun nasıl biri olduğunu neredeyse hiç bilmiyoruz," diyor Ethan. "Onu kendimiz uzaklaştırdık. Ashton'ı istediğimiz kadar suçlayabiliriz, ama bu hepimizin hatası. Senin, benim, Reid'in, Ashton'ın."

"Ondan vazgeçmeyeceğim." Sözlerimin bir uyarı mı, tehdit mi, yoksa her ikisi mi olduğunu bilmiyorum.

"Ben de vazgeçmeyeceğim."

İkimiz de puf koltuklara yaslanıp aramızda sessizliğin yerleşmesine izin verdik. Bu pek rahat bir durum değildi, ama artık gerginlik de yoktu. Arkadaşça bir durum olduğunu söyleyebilir miyim?

İçimde bir plan yapıyorum.

Izzy'yi bir dahaki görüşümde, ona ne kadar üzgün olduğumu kanıtlayacağım.

Biz bir grubuz ve parçalanmış parçalarımızı toplayıp bizi yeniden bir bütün haline getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Otuz Üç

IZZY

Sonraki hafta sersemlemiş bir halde geçer.

Ödevlerime kendimi kaptırmaya çalışıyorum — günlerdir okula gitmediğim için birikmişler — ama zihnim milyonlarca kilometre uzakta.

Hale, Gerry ve Jake ile yaptığım konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

Onlar benim ailemi tanıyorlardı.

Onlarla arkadaş olmuşlar gibi
görünüyor. Annem öldü.

Babam ise...

Hale ve Gerry, soruma tedirgin bir bakış attılar. Çok basit bir soruydu, ama ikisinin de yüzü bir anda soldu.

"Sana söyleyebiliriz." Hale kelimelerini çok dikkatli seçiyor gibi görünüyor. Ellerini birleştirip öne eğilerek, bükülmüş dizlerinin üzerine koyuyor. "Ama bunun, seninle kendileri konuşmak isteyecekleri bir konu olduğunu düşünüyoruz."

"Burada olduğumu biliyorlar mı?" Sesimin istediğimden daha tiz çıktığını itiraf etmekten utanıyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, diğer tüm sesleri bastırıyor.

"Biliyorlar." Gerry çenesini indirerek kabul ediyor. "Ve seninle tanışmak istiyorlar. Kendilerini tanıtmak istiyorlar. Belki seninle bir ilişki kurmak istiyorlar. Bu senin istediğin bir şey mi?"

Bariz cevap evet olmalı. Ama...

Yıllardır ailem yok. Beni sevmiş olabilecek insanlar olduğunu bilmek iyi mi kötü mü, emin değilim. Beni sisteme kaybolmam için bırakmak yerine, yanlarına almış olabilecek insanlar.

Onları tanımaya hazır mıyım? Emin değilim. Beynim, ani bilgi bombardımanından dolayı zaten patlamak üzere.

Kurtlar. Golem. Büyü.

"Hemen cevap vermen gerekmez," Hale beni sakinleştirmek için acele ediyor, ifadesi o kadar acı verici bir şekilde ciddi ki midem düğümleniyor. "Ama hazır olduğunda, tanıştırma yapabiliriz."

Bu konuşma günler önceydi. Hâlâ hazır değilim.

Hiç de hazır değilim.

Boy aynasında yansımama bakarken derin bir nefes alıyorum. İlk dersime gitmek için ne kadar heyecanlı olduğumu hatırlıyorum — mükemmel kıyafeti seçerken heyecanıyla karışan gerginliğimi.

Şimdi ise umurumda bile değil.

Depresyon böyle tuhaf bir şeydir. İlk bakışta pek fark edilmez. Gülümsemeyi taklit edebilir, birinin şakalarına gülebilir, sohbet edebilirsiniz, ama içten içe... ağlıyorsunuzdur. Yardım için çığlık atıyorsunuz. Elinizi uzatıp, birinin onu tutup sizi uçurumdan çekmesini bekliyorsunuz. İnsanların neden buna sessiz katil dediklerini şimdiye kadar hiç anlamamıştım.

Son birkaç gün içinde hayatım çok dramatik bir şekilde değişti ve sanki bir daha asla normale dönmeyecekmiş gibi hissediyorum. Belki de bunun benim yeni normalim olduğunu kabul etmem gerekiyor.

Büyü.

Kurtlar.

Cadılar.

Eş bağları.

Golemler.

Jake'in nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Evden ayrıldıktan birkaç saat sonra geri döndü ve odasına çekildi. O zamandan beri onu görmedim.

Lissa hâlâ hiçbirimizle konuşmuyor. Onsuz "özel bir konuşma" yaptığımız için çok kızgın ve cevaplar istiyor. Bir yanımda onun gerçeği bilmeye hakkı olduğunu düşünüyor. Diğer yanımda ise onun bu acıyı yaşamasına izin vermek istemiyor.

Okula vardığımda - diğerlerinden birinin arabasına binmek yerine yürümek tercih ettim - muhtemelen hissettiğim kadar berbat görünüyorum. Park edilmiş bir arabanın aynasında kendi yansımamı görüyorum ve içimden irkiliyorum.

Saçımı gelişigüzel bir örgü yaptım, ama birkaç tel çözülmüş ve yüzümü çerçevesiyor. Özellikle şık olmayan

ama çok rahat. Ve bugün o rahatlığa ihtiyacım var. O benim savaş zırhım.

İçeri girdiğimde koridor hala boştu, bu da yapmayı planladığım şey için mükemmeldi.

Sağa dönüp ana idari ofise ulaşana kadar koridorda ilerledim.

Sekreter bilgisayarından başını kaldırıp bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim canım?"

"Bay Montgomery ile bir toplantım var," diye yalan söylüyorum, ayağımı yere vurarak.

Kaşları çatıldı. "Onun herhangi bir randevusu olduğunu sanmıyorum..."

"Sorun değil, Olive." Christian Montgomery, koyu renk pantolon ve vücuduna oturan mavi düğmeli gömlek giymiş, ofisinin kapısında duruyor.

Onu her gördüğümde olduğu gibi, nefesim vücudumdan bir çırpıda çıkıyor. O gerçek olamayacak kadar yakışıklı, insan olamayacak kadar ruhani. Onunla ilk tanıştığımda neden onun başka bir dünyadan olduğunu düşünmedim ki?

Şık koyu saçları yanlardan daha uzun, bu da ona neredeyse çocuksu bir görünüm veriyor. Ama keskin çene hattı ve delici mavi gözleri tamamen farklı bir hikaye anlatıyor. Bu özellikler şeytanın kendisine ait. Çene hattında sakalları var ve içimdeki mantıksız bir ses parmaklarımı üzerinde gezdirmek istiyor.

Bu saçma düşünceyi anında kafamdan silip atıyorum.

Kötü, Izzy. Kötü.

"Isabella'yı programa eklemeyi unuttum," diye devam ediyor Bay Montgomery, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

"Oh." Olive telaşlı görünüyor, boynuna kadar uzanan narin bir kızarıklık yanaklarına yerleşiyor.

Onu suçlamıyorum. O benim üzerimde de aynı etkiyi yaratıyor. "Tabii ki. İçeri gir, Isabella."

Ona küçük bir gülümseme atıp Bay Montgomery'nin ofisine giriyorum. Arkasında kapıyı yumuşak bir tıklama ile kapatıp masasının arkasına oturuyor. Ellerini birleştirip beni dikkatle süzüyor, yüzündeki ifade okunamıyor.

Uzun bir süre sonra, "Bir süredir okula gelmiyorsun," diyor. "Ben..."

Bunalmıştım.

Eskiden sahip olduğum hayatın yasını tutuyordum.

Kafam
karışık.
Korku
içindeydim.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Sadece sözlerimin yavaş yavaş kesilmesine izin veriyorum, ona boşlukları doldurma fırsatı veriyorum.

O sadece bana bakmaya devam ediyor, konuşmuyor, gözleri beni değerlendiriyor. Ne gördüğünü merak ediyorum.

Zırhımdaki çatlakları fark ediyor mu?

Kırılmaya ne kadar yakın olduğumu fark ediyor mu? Parçalanmaya? Kendimi tamamen kaybetmeye?

İstedğim kadar iyiymiş gibi davranabilirim - bu yüzeysel sükunet içinde donmuş olarak - ama daha önce hiç bu kadar keyifsiz hissetmemiştim. Sanki bir mikroskopun altına sıkışmışım ve Christian Montgomery cam mercekten beni inceliyormuş gibi hissediyorum.

"Bu patlamayla mı ilgili?" Endişe, deniz mavisi gözlerini okyanusun ortasındaki bir fırtınaya benzetene kadar karartıyor.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum."

Ben de bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Minnie'yi özlüyorum — pek tanımadığım ve bana karşı fazla nazik davranmayan bir kız — ama aynı zamanda "eğer"leri düşünmeden edemiyorum.

Ya sabah planladığım gibi ilk iş tiyatroya gitseydim?

Ya o patlamada olsaydım? Ya...

Ya...

Ya...

Polis hala soruşturmayı sürdürüyor, bu da kafamı karıştırıyor. Eğer bir kazaysa, neden polis devreye giriyor? Tabii...

Bu, düşünmesi bile çok korkunç bir ihtimal.

"Benim... Benim üvey ailem geçen gün bana bazı şeyler anlattı. Her şeyi değiştiren şeyler," diye sonunda patladım.

Christian'ın gözlerinin arasındaki çizgi derinleşir.

"Ne tür şeyler?" diye sorar, sandalyesine yaslanarak dikkatli bir şekilde. "Anlaşılan annem bir cadıymış ve babam da kurtmuş.

dönüşenler. Kurt dönüşenler ki onlar... onlar..." Kelimeleri bulamıyorum. Hayatımın nasıl bir bok çukuruna dönüştüğünü gerçekten nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum.

Şok gözlerimde yüzünde yüzünde yüzünde
kovalar hızla karışıklık karışıklıkla. "Ama sen insansın."

"Ben de anlamıyorum. Hiçbirini anlamıyorum." Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. Christian görmeden önce, olabildiğince çabuk gözlerimi kırıp yaşları sildim. "Ve hepsi bu kadar da değil."

"Bu benim aptal kardeşim ve onun aptal arkadaşlarıyla mı ilgili?" Christian temkinli bir şekilde sorar.

"Hayır." Bir hafta önce sinemadan çıktığımda olanları hızlıca özetledim. önce

Adamlar. Canavar. O karşılaşmanın daha... samimi ayrıntıları atlamaya çalışıyorum, ama Christian'ın gözleri öfkeyle parladığında, bunu pek başaramadığımı anlıyorum.

Dişlerini sıkar ve yumruğunu masaya vurur. "O adamlar sana zarar mı verdi?"

"Denemediler bile."

Sözlerim Christian'ın öfkesini daha da artırıyor gibi görünüyor. Kollarındaki tüyler diken diken oluyor ve dişleri uzayarak keskin uçlara dönüşüyor. Christian Montgomery gibi bir yaratıkla karşı karşıya kaldığımda korku duymam gerekir - doğuştan ölümcül bir canavar, ondan dalgalar halinde yayılan vahşi bir acımasızlık hissediyorum. Ama korkmuyorum.

Ben... tahrik oldum.

Neyim var benim?

İçgüdüsel tepkimi görmezden geliyorum ve dinleyen herhangi bir tanrıya, Christian'ın koruyucu tavrının bana ne yaptığını hissedememesi için dua ediyorum ve "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Bana zarar vermediler." diyorum.

Christian derin bir nefes alır, geniş göğsü bu hareketle titrer ve bakışlarını masanın üstüne indirir. İlk başta, onun bu kadar dikkatle neye baktığını anlamam, ama sonra bunun ahşabı ikiye bölen bir çatlak olduğunu fark ederim. O çatlağa, kağıtlarının etrafında kıvrılan şekline odaklanır ve nefesini düzenlemeye çalışır.

O kendini kontrol altına almaya çalışırken, ben de tamamen farklı bir nedenden dolayı aynı şeyi yapıyorum.

Ne yapıyorsun Izzy? O senin müdür yardımcın! Bu yanlış. Ona böyle şehvetle bakamazsın. O muhtemelen senin tek bilgi kaynağın. Düşüncelerini duyabilseydi iğrenirdi.

Ama o senden sadece birkaç yaş büyük, kafamdaki kurnaz bir ses fısıldıyor, sesi baştan çıkarıcı bir mırıldanma gibi. Sen on sekiz yaşındasın. Bu yasadışı değil.

Kapa çeneni.

Zorla beni.

İşini kaybedebilir!

Eğer harekete geçerse... diye devam ediyor ses. Uzaktan hayran olmakta yanlış bir şey yok.

İçimde her iki sesi de susturup dikkatimi Christian'a geri veriyorum. Sonunda kendini kontrol altına almış ve yüzünde merak dolu bir ifadeyle doğrudan bana bakıyor.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum.

"Ne?" Heyecanımı mı hissetti?

Kitaplarda olduğu gibi kokusunu mu aldı? Tanrım, ölebilirim.

"Bizi korkutuyorsunuz. Doğaüstü dünyadan korkuyorsunuz."

Ağzımı açıp inkar etmek için ama hemen kapatıyorum. Sorusu aklımda kalıyor.

Onlardan korkuyor muyum?

Korkmadığımı sanıyordum, ama şimdi her şeye yepyeni bir bakış açısıyla bakıyorum.

"Hepimiz canavar değiliz," diyor Christian yumuşak bir sesle, sonra bakışları sertleşiyor. "Çoğumuz değiliz."

Acaba o, ara sokaktaki canavarı mı düşünüyor?

"O şeyin ne olduğunu biliyor musun? O adamlara saldıran şeyin?" diye soruyorum. diyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Christian ve bu durumdan rahatsız görünüyor. Bana birçok yönden Ansel'i hatırlatıyor; bilmediği pek bir şey yok. "Ama etrafta sorabilirim. Biraz araştırma yapabilirim. O gecedен beri onu görmedin mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Böyle bir şeyi kesinlikle fark ederdim.

"Sadece bir tesadüf olabilir." Christian kendi sözlerine pek ikna olmuş gibi gelmiyor. Yüzünü gölgeleyecek kadar koyu olan çene hattındaki sakalları dalgın dalgın kaşıyor. "Ama artık gece geç saatlerde yürüyüşe çıkmayacaksın."

Sesi sertleşir. Emredici. Bir titreme beni

sarar. "Evet, efendim," derim, sadece

yarı alaycı bir şekilde.

Gözleri kehribar rengi parlar, burun delikleri genişler, sonra hemen dikkatini masaya geri verir. Yine masanın

Derin bir nefes alır.

"Bizi korkulacak bir şey olmadığını bilmelisin, Izzy. Senden farklı olabiliriz, ama kötü değiliz. Ailelerimiz var. İşlerimiz var. Hedeflerimiz var." Başını kaldırır ve beni delici bir bakışla sarsar — kemiklerimin derinliklerine kadar hissettiğim, içime işleyen bir bakış. Onun sözlerine cevap vermedim, ama o yine de devam etti. "Bu hafta sonu düzenleyeceğimiz barbeküye neden katılmıyorsun?"

Sözleri beni şok ederek sessizliğe boğar. Beyin hücrelerimin işlevini geri kazanmam tam on saniye sürer.

"Ne?"

"Birkaç grup bir araya gelip barbekü partisi düzenliyor," diyor Christian. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, muhtemelen benim inanamama tepkime karşılık olarak. "Bence gelmelisin. Kendini tanıt. Gruplarla konuş. Bizim senden çok da farklı olmadığımızı gör."

"Ben... şey..." Hayır demek istiyorum. Her şey bu kadar karışıkken, lanet olası bir partiye gitmek için uygun bir zaman gibi görünmüyor.

Ama Christian haklı değil mi? Bu dünyaya bir şans vermem gerekmez mi? Sonuçta ben de bu dünyanın bir parçasıyım ve kafamı kuma gömdükçe daha çabuk boğulacağım.

Bu yüzden hayır demek yerine, "Sizin bir sürünüz mü var?" diye patladım. Christian'ın ifadesi sertleşti. Okunmaz hale geldi.

"Hayır." "Hayır mı?"

Daha önce bununla ilgili bir şey söylememiş miydi? Kafamı yoruyorum.

"Hayır," diye tekrarlıyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Bir soru daha sormak istiyorum, ama onun çelik mavisi gözlerine bir bakışım beni durdurur.

"Ben insan olsam da katılabilir miyim?" diye çekinerek soruyorum.

"Tabii ki. Hale ve Gerry de orada olacak," diyor Christian. "Senin tanıdığın birkaç kişi de olacak."

"Oh." Dudaklarımı yaladım. Aniden dayanılmaz derecede kurumuşlardı. "Peki... Ashton, Reid, Ethan ve Emery?"

"Onlar da orada olacaklar." Christian'ın dudaklarının köşeleri karanlık bir gülümsemeyle yukarı çekildi. "Ama başka bir erkeğin kolunda görünmek tatlı bir intikam olmaz mı?"

Neredeyse dilimi ısıırıyordum. "Başka bir adamla mı?" Kalbim çok hızlı atıyordu. Onun duyabileceğinden emindim. "Yani... sen mi?"

Gülümsemesi daha da genişledi.

Kahretsin, o kadar güzel ki, ona doğrudan bakmak neredeyse acı veriyor. Güneşe bakıp kör olmamak için dua etmek gibi bir his olmalı.

"Başka kim olabilir ki?"

"Başın belaya girmez mi?" diye ciyaklarım, kafamın arkasında küçük bir ses "*Evet. Evet. Evet.*" diye fısıldasa da.

Sonra Christian Montgomery göz kırparak beni şok eder. Gerçekten göz kırpar.

Şoktan sandalyemden düşmek üzereyim, karnımın derinliklerinde şehvet güneş ışığına maruz kalmış bir çiçek gibi açarken.

"Okul yönetiminin bilmediği şey onlara zarar vermez. Katılmıyor musun?"

Otuz Dört

IZZY

Şaşırdım şaşırdım olduğum bok şaşırdım Emery Emery
beklemek beklediğini beni dışında bekliyor.

Duvara yaslanmış, kaslı kolları göğsünde kavuşturulmuş ve yakışıklı yüzünde kaygısız bir sırıtış var.

Beni bakarken yakaladığında, iki uzun adımla ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapatır.

Onun gülümsemesi genişlese de yüzümü ifadesiz tutuyorum.

Onlar...

Gamzeleri mi var? "Ne?"

diye soruyorum, ifadesiz bir

yüzle.

"Seni sınıfa kadar geçireyim dedim." Dilini çıkarıp dudak halkasıyla oynuyor.

"Hayır, teşekkürler." Onu geçmek için yanından geçmeye çalışıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, geçmeme izin veriyor

Ama çok uzağa gitmeme izin vermiyor.

Yanımda yürürken hiçbir şey söylemiyor, ama gözlerinin başımın yan tarafını delip geçecekmiş gibi hissediyorum. Omurgamdan bir ürperti yayılır ve bakışlarımı düz tutmak için tüm irademi kullanmam gerekir. Çenemi sıkarım.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Sadece seni sınıfa kadar geçiriyorum, Iz. Bu bir evlilik teklifi değil." Sesi nazikti, alaycı ya da iğneleyici bir ton yoktu.

Ona dönerek bakıyorum ve o hemen ellerini havaya kaldırarak yatıştırıcı bir tavır sergiliyor.

"Ne istiyorsun, Emery?" Öfke damarlarımdan akarken homurdanırım.

Ama bu düşmanlıkla karışık, daha sıcak bir şey var. Daha yumuşak bir şey. Çok yakından bakmak istemediğim bir şey. Kalbimi sıkı bir düğüm haline getiriyor.

Emery'nin yüzündeki gülümseme kaybolur, sanki hiç olmamış gibi. Gözleri ciddi bir ifadeye bürünür, yapay ışıktaki yeşil rengi neredeyse erimiş zümrütlere benzer.

"Bir eşin..." Koridorun hala boş olduğundan emin olmak için iki yöne de bakıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Bir eşin bir şekil değiştiren için ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Bana söylemediğine göre, belli ki bilmiyorum."

"Senin beni tamamladığın anlamına gelir. Sürümdeki kardeşlerimi tamamladığın anlamına gelir." Bir adım öne çıkar.

Vücudundan yayılan ısı beni sıcaklıkla sarıyor. Kendimi... güvende hissediyorum.

Bundan nefret ediyorum.

"Sen bizim için yaratılmışsın..." Emery devam eder, ama o bitirmeden sözünü keserim.

"Ben kimseye ait değilim, Emery," diye terslerim. "Ben kendimim."

Patlamama sinirleneceğini, hatta kızacağını düşünmüştüm, ama bunun yerine sadece üzgün görünüyor, dudakları büzülmüş ve gözlerinin etrafındaki deri gerginleşmiş.

"Bunu yanlış söylüyorum, değil mi?" Parmaklarını dağınık sarı saçlarının arasına geçirir. "Belki de senin bizim için yaratıldığını söylememeliyim. Belki de *bizim senin* için yaratıldığımızı söylemeliyim."

Nefesim kesildi ve omurgamdan bir titreme geçti. "Ben de bunu istemiyorum."

"Bana acıyarak bakıyorsun." Emery başını yana eğdi. "Bana acımak için bir neden yok, Izzy. Çiftleşme bağı, özgür iradeyi veya kendi arzularımızı geçersiz kılmaz. Değişkenlerin eşlerini reddettiği hikayeler duydum."

Onun sözleri, onun beklediği gibi bana güven vermiyor. Bu adamlardan herhangi birinin beni reddetmesi düşüncesi içimde rahatsız edici bir his uyandırıyor.

Ne kadar ikiye bölünmüş bir davranış

bu? Tanrım, benim neyim var

böyle?

"Yani bağı reddetmek mi istiyorsun?" diye soruyorum, onun ne demek istediğini anlamaya çalışarak.

Yüzümde hiçbir ifade göstermiyorum, yüzeyin hemen altında kaynayan kargaşayı görmesine izin vermiyorum.

"Siktir. Hayır!" Ellerini havaya kaldırıyor. "Bu tür şeylerde berbatım. Ethan, benimden daha iyi açıklayabilir."

Dikkati dağılmış bir şekilde, kolundaki paket izinin bulunduğu yeri kaşıyor, bu bölge diğer açık tenli bölgelerine göre biraz daha koyu. "Demek istediğim... eş bağı, birdenbire sana aşık olduğumuz ya da onun gibi bir şey olduğu anlamına gelmez. Ama birbirimize bir şans verirsek, harika bir şey olabileceğimiz anlamına gelir. Ve ben bunu istiyorum, Izzy. Bize bir şans vermek istiyorum. Bana kızgın olduğunu biliyorum, ve haklısın. Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam bile. Sana gerçeği söylemeliydik, ama seni uzaklaştıracığından korktuk. Ya da deli olduğumuzu düşüneceğinden."

O, mizahsız bir kahkaha attı.

"Eğer böyle saçma sapan şeyler söylemeye başlasaydınız, muhtemelen akıl hastanesini arardım," itiraf ediyorum, dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor, sonra onları düzeltmeye zorluyorum. Ciddi, düz bir çizgi haline getirmek için.

"Evet. Seni suçlamazdım. Bu, berbat bir *Oz Büyücüsü'nün* başlangıcı gibi görünüyor. Şekil değiştirenler, cadılar ve vampirler, aman tanrım." O kadar kötü bir yüksek tizli kırsal aksanı taklit ediyor ki, gülmekten kendimi alamıyorum.

Lanet olsun ona.

Gürültü sadece bir saniye sürer ve ben hızla kendimi kontrol altına alırım ama Emery'nin gözleri sanki Noel arifesinde hediye almış gibi parlıyor. Geniş bir gülümseme yüzünü ikiye bölüyor. Neredeyse anında, gülümseme yine kayboluyor.

"Grayson için üzgünüm. Önce tüm bilgileri öğrenmeden yaptığım şeyi yapmamalıydım. Düşündüm ki..." Gergin bir sesle bir nefes daha verir. "Sana zarar vereceğini düşündüm, anlıyor musun? Panikledim."

Hale ve Gerry ile yüzleştiğimden beri Grayson ile pek konuşmadım. Ona birkaç kez mesaj atıp, koruyucu ailemle kalacağımı söyledim, ama tek aldığım cevap bir başparmak işareti oldu. Lanet olası bir başparmak işareti.

Hala her şeyden dolayı kızgın mı diye merak etmeden duramıyorum. Benimle yattığına pişman mı? Kesinlikle öyle davranıyor.

Belki de bu yüzden bu kadar korkak davranıp onunla yüz yüze görüşmeyi reddediyorum.

"Desiree ile aramızda hiçbir şey yok, kesinlikle hiçbir şey," diye ısrar ediyor Emery, sonra duraksıyor. Yüzünü buruşturuyor. "Tamam, bu tamamen doğru değil..."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye bağıyorum, göğsümden bir ok saplanmış gibi.

"Sadece dinle!" Ben uzaklaşmadan önce kolumu tutar, dokunuşu tüy kadar yumuşaktır, parmakları dokunduğu her yeri yakar. "Desiree'yi öyle görmüyoruz. Çoğumuz ona tahammül edemiyoruz. Ama..."

"Ama?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Omuzları, sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi çöküyor. "Ama —ve diğerleri bunu sana söylediğim için çok kızacaklar—onunla çiftleşmemiz gerekiyor."

Şok beni adeta yere serer. Başım döner ve dizlerim titrer. Tek yapabildiğim Emery'ye bakakalmak, onu yanlış duyduğuma eminim. Acı bir kasırğa gibi içimi kaplar.

Boğuk bir sesle, "Ne?" diyebilirim.

"Bir süre önce bir şey oldu." Tereddüt ediyor. "Bence Ethan'ın sana anlatması gereken bir hikaye. Neyse, bir şey oldu ve dördümüz başımızı büyük belaya soktuk. Desiree'nin babası toplumda nüfuzlu biridir, bu yüzden bize bir teklifte bulundu. Kızıyla evlenirsek bizi affedecekti."

Soğuk bir ürperti tenimi kaplar. Sanki biri gömleğimin içine bir kova buz dökmüş gibi hissediyorum.

"Neden?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Kendi eşleri yok mu?"

"Her şekil değiştirenin yok," diyor Emery, bileğini uzatarak. Alev benzeri bir işareti gösteriyor. "Bu bizim sürü işaretimiz. Peki ya bu? Üstündeki küçük işaret? Bu bizim eşleşme işaretimiz. Hepimizin derisinde aynı işaret var, bu da sadece aynı sürüye ait olduğumuzu değil, aynı eşi paylaştığımızı da gösteriyor. Ergenliğe ulaştığımızda bu işaretleri aldık." Yüzü asılıyor. "Ama her kurt sürü işaretini almaz. On sekizinci yaş gününe kadar bu işareti almayanlar, yalnız kurt olarak kabul edilir."

"Peki Desiree...?"

Üzüntüyle başını sallar. "Hiç almadı."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Aklım, tanıdığım tek diğer yalnız kurt olan Christian'a kayar.

Emery'nin sonraki sözleri tüm mantıklı düşüncelerimi durdurur. "Genellikle deliye dönerler. Kurtları... Kontrolü ele geçirir. Artık insan formlarını koruyamazlar. Çoğu zaman, yalnız kurtlar hayatlarının geri kalanını yaşamak için vahşi doğaya gönderilirler."

Oh...

Tanrım.

Delirirle

r.

Delirirle

r.

Christian.

Onun küçük gülümsemesini, çenesindeki sakalları, koyu renkli, diken diken saçlarını düşünüyorum.

Kalbim sanki kıyma makinesine sokulmuş gibi hissediyorum.

Ve Desiree...

"Desiree ile çiftleşmek onun delirmekten kurtulmasını sağlayacak mı?" diye soruyorum sessizce, parçaları birleştirerek.

Ama Emery başını sallayarak beni şaşırtır. "Hayır. Şu ana kadar, yalnız bir kurtun insanlığını geri kazandığı bilinen bir vaka yok. Ama bu, Desiree'nin babasının umudunu kesmesine engel olmuyor."

"Peki reddedersen ne olacak? Eğer bunu yapmazsan?" Göğsümde bir taş yuvarlanıyor.

Emery'nin ifadesi sert ve tavizsiz hale gelir, gözleri taştan oyulmuş gibidir. "Desiree ile çiftleşmezsek, Ethan çok, çok uzun bir süre hapsedilecek."

Otuz Beş

GRAYSON

"Kalk."

Başımın üzerine soğuk bir şey dökülüyor.

Sarsılarak doğruluyorum, öksürerek ve nefes nefese, Vlad'ın kan kırmızısı gözleriyle üstümde durduğunu görüyorum.

Kendimi zorlayarak ayağa kalkarken, titreme beni sarar. Bacaklarım titriyor, ama bunun soğuktan olmadığını biliyorum. Günlerce açlık çekip, sadece asgari düzeyde besin verildikten sonra, acı verici bir şekilde zayıflamış durumdayım.

En azından çoğunlukla.

Vlad, saat gibi işleyen bir mekanizma gibi, bayat bir parça ekmeği ve ardından bir bardak ılık suyu ellerime tutuşturur. O anda onurumu bile umursamadan, deli gibi ikisini de yutarım. Hayatta kalmalı ve Izzy'ye dönmeliyim.

Son damla suyu içip, damlalar boş mideye düştüğünde, Vlad bana bir bardak daha uzatmaya çalışıyor.

Ben almadım.

Hiç almadım.

"İç," diyor Vlad neşeyle, bardağın kenarlarından kırmızı sıvı taşıyor.

Kanı tiksintiyle izledikten sonra buz gibi bakışlarımı ona çeviriyorum. Göz teması kurmadan, kanı elime alıp yere vuruyorum ve plastiğin yere çarpmasının tatmin edici sesini dinliyorum. Kan her yöne sıcıyor.

Neyse ki, bu oda tam da bunun için tasarlanmış. Bu rutubetli hücrenin tek güzel yanı zemini; beyaz fayanslar o kadar özenle cilalanmış ki, kendimi onlarda görebiliyorum. Bakmaya bile gerek kalmadan, kanın odanın ortasındaki bir giderde toplandığını biliyorum.

Bu hücre, kan dökülmesi için tasarlanmış.

Vlad'ın gülümsemesi genişliyor. Benden bu tepkiyi bekliyordu ve bu onu her zaman baş döndürücü bir neşeyle dolduruyor.

"Yani bugün zorluk çıkarmayı seçiyorsun, *değil mi?*"

Kalın aksanı, yüzüme yansıtmamaya çalıştığım bir korku uyandırıyor. Önceden ondan korkmuyordum. Ama son birkaç gün bunu değiştirdi. Onun huzurunda titrememe neden oldu.

Kollarını sıvadı, kıllı ön kollarını ortaya çıkardı ve bir adım daha yaklaştı.

Geri çekilmiyorum, yumruğuna hazırlıklı bekliyorum.

Ancak sonraki sözleri, bana uygulayabileceği herhangi bir işkenceden daha kötüydü.

Oldukça tanıdık bir telefonu kaldırıp önümde salladı. "Gracie kim?" diye sordu kayıtsız bir şekilde, ama o masum sorunun altında kötü niyetli bir zevk duyduğunu duyabiliyorum.

Benim telefonum.

O orospu çocuğu telefonumu çalmış.

Şifreyi nasıl tahmin ettiğini bilmiyorum, ama benim kilitli kaldığım günlerde telefona erişebildiği açık.

Ona, içimi kaplayan korkuyu göstermemeye çalışıyorum. Kalbimin ani çarpışlarını duymasına izin vermemeye çalışıyorum, her atışı göğüs kafesime hızlıca vuruyor.

Dışarıdan bakıldığında, ifademi sakın tutuyorum. Anlaşılmaz. Delinmez bir maske.

"Sanırım sana kızgın," diyor Vlad komplo kurarcasına. "Geçen gün sana kızgın olup olmadığını sordu." Onaylamayan bir şekilde dilini şaklatıyor. "Ne yaptın Grayson? Onu sevip terk mi ettin?"

Izzy için kalbim parçalanıyor.

Şimdi ne düşünüyor acaba?

Onunla yattım. Ona hislerimi itiraf ettim. Sonra tek kelime etmeden onu terk ettim.

Muhtemelen bunun yaptığımız şeyle bir ilgisi olduğunu düşünecektir. Ya da belki de Ansel adındaki o adamla ilgili itirafıyla bir ilgisi olduğunu bile düşünebilir.

"Merak etme," diye devam eder Vlad, ama heyecandan aksanı bu kelimeyi "vorry" gibi telaffuz eder. Telefonu bir kez daha havada sallar. "Ona mesaj attım. Biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

Sonra göz kırpmıyor ve kalbim yüz kiloluk bir çimento yığını gibi mideme çakılıyor.

"İyi," diyorum tembelce, gerçekten hissetmediğim bir kayıtsızlık takınıyorum.

Ama Izzy'nin benim için ne kadar önemli olduğunu ona belli edemem. Onun benim eşim olduğunu öğrenirse... Bunu düşünmek bile istemiyorum. Anlaması çok zor bir şey.

"Son zamanlarda çok yapışkan davranıyor." Burnumu kırıstırıyorum, dudaklarımı dişlerimden uzaklaştırıyorum, sanki tiksinişim gibi.

"Kız arkadaşın mı?" diye soruyor Vlad, bir kaşını kaldırarak. "O öyle düşünüyor gibi görünüyor."

Konuyu çok çabuk değiştirmeyeceğimi kendime hatırlatıyorum. Vlad'ın, Izzy'nin hayatımın aşkı değil, sadece yattığım rastgele bir kız olduğuna inanmasını istiyorum.

"Fotoğrafın var mı?" diye soruyor Vlad, telefonumu karıştırarak.

Midem bulanıyor.

O telefonda yok. Yanımda taşıdığım telefonda aşırı kişisel şeyler bırakacak kadar aptal değilim. Ama dairemde sakladığım telefon...

"Gracie'den bu kadar yeter." Ona sert bir bakış atarım. "Daha ne kadar burada kalmam gerekiyor?"

Sesime biraz küçümseyici bir ton katıyorum. Onu gücendirecek kadar değil, ama tam olarak kiminle uğraştığını hatırlatacak kadar.

Konseyin evlatlık "oğlu". En sevdikleri suikastçı.

"Sıcak bir randevun mu var?" diye sorar Vlad, melodik sesi cildimi bir düzine buz kıracağı gibi tahriş eder.

Dişlerimi gösteririm, o da kıkırdar.

"Bu kadar dramatik olma." Vlad gözlerini devirdi. "Şimdi benimle gel." Ona şüpheyile baktım.

Günler önce beni buraya zorla soktuklarından beri yeni hücremden çıkmadım. Tek arkadaşım Vlad... ve onun tercih ettiği silahlarıydı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bana öyle bakma," diye homurdanır. "Sanki seni öldürecekmişim gibi davranıyorsun." En komik şakayı yapmış gibi gürültüyle güler, sonra ciddi bir ifadeye bürünür. "Temizlenmen gerek. Gitmemiz gereken bir yer var."

"Nereye?" diye soruyorum.

Ama Vlad sadece bana sırtıyor, gözleri midemi bulandıran vahşî bir ölümcül parıltıyla ışıldıyor. "Göreceksin."

Otuz Altı

ANSEL

Kimya dersinde mesajı alıyorum.

Dikkat çekmemeye çalışarak, telefonumu cebimden çıkarıp laboratuvar masasının altına tutuyorum.

SHELBY

En kısa sürede eve gelmen

lazım. SHELBY

Bir olay oldu.

Soğuk bir korku, sinsî bir yılan gibi içimi kaplıyor.

Shelby, annemin hemşiresidir ve son birkaç yıldır bu işi yapmaktadır. Bana sadece kötü bir şey olduğunda mesaj atar. Gerçekten çok kötü bir şey olduğunda.

"Telefonunuz dersimden daha mı önemli, Bay Harthorne?" Öğretmenimiz sınıfın önünden bana alaycı bir şekilde bakıyor.

Yanımdaki Izzy endişeli bir bakış atıyor.

Bir cevap bulmaya çalışıyorum, ama kelimeler yetersiz kalıyor. Ne tür bir açıklama yapabilirim ki?

Oh, üzgünüm. Annem sinir krizi geçiriyor ve muhtemelen evi darmadağın ediyor.

Diğer öğrenciler tarafından acımasızca alay edileceğim, şu anda olduğumdan daha da fazla.

Bu yüzden, bunların hiçbirini söylemek yerine, sadece "Gitmem gerek" diyorum. Ayağa kalkıp masadaki her şeyi sırt çantama atıyorum.

Izzy'nin kaşları saç çizgisine kadar yükselir.

Okul malzemelerimi düzenleme konusunda neredeyse titizimdir. Sırt çantamda her şeyin bir yeri vardır. Daha sonra, annem için endişelenmekten kurtulduğumda, muhtemelen sırt çantamın ne kadar dağınık olduğu konusunda paniğe kapılacağım. Ama şimdi değil.

"İzin verilmedi," diyor Bay Holter, ama onu görmezden gelip çıkışa doğru koşuyorum.

Bay Holter'ın beni durdurmak için hiçbir şey yapmayacağını biliyorum. O sert bir adam olabilir, ama ben onun en iyi öğrencilerinden biriyim. Sınıfımın birincisi olmamın ve tıp hazırlık için üniversiteye gitmeyi planlamamın bir nedeni var. Bilim bana kolay geliyor.

Koridora çıktığımda koşmaya başlıyorum, birkaç kişi bana merakla baksa da umursamıyorum.

"Ansel! Ansel, bekle!" Izzy.

Sesine ayak sesleri eşlik ediyor.

Elini nazikçe koluma koyuyor, dokunuşu vücudumda bir dizi tüylerimi diken diken ediyor ve beni kendine doğru çeviriyor. Kaşları endişeyle çatılıyor ve beni baştan aşağı süzdürüyor.

"Ne oldu? Yaralandın mı?" diye sorar.

Hayır, sormuyor. Talep ediyor. Endişe sesini bozuyor.

"O... Annem," diyorum boğuk bir sesle. "Hemşiresinden bir mesaj aldım ve..."

Cümlemi bitirmeme gerek yok. Izzy annemle tanışmıştı. Onu rahatsız eden şeytanları tam olarak anlamıyor olabilir, ama yeterince biliyor.

"Oh." Pembe dudakları mükemmel bir O şekli oluşturur. Sonra kaşları çatılır. "Ama araban tamirde değil mi?"

"Siktir!"

Bunu tamamen unutmuşum. Bu yüzden Izzy'yi okula bırakamadım.

Belki yürüyebilirim. Koşarsam çok uzak değil.

Ama en son ne zaman bir milden fazla koştuğumu hatırlamıyorum...

"Izzy? Bebeğim? Her şey yolunda mı?" Emery ve Ethan da sırt çantalarını omuzlarına asıp, aynı endişeli yüz ifadeleriyle sınıfı aceleyle terk ederler.

Geç de olsa, hangisinin ona "bebeğim" dediğini ve nedenini merak ediyorum ama çok fazla üzerinde durmamaya karar veriyorum. Cevabı hoşuma gitmeyeceğini düşünüyorum.

Izzy onları görmezden gelir ve bakışlarını benden ayırmaz. "Burada arabaları var."

Ne öneriyor? İkizlerden beni eve bırakmalarını mı isteyeyim?
En utanç verici sırrımı görmelerine izin vermemi mi?

Ama başka seçeneğim var mı? Neler oldu ğ u n u hiç bilmiyorum. Shelby ilk iki mesajdan sonra bana mesaj atmadı.

"Benim için bunu yaparlar mı?" diye soruyorum, saçlarımı elime alıp karıştırarak.

"Hayır," diyor Izzy, çaresizce omuz silkerek. "Ama benim için yaparlar." Neye bulaştım ben böyle?

* * *

Emery deli gibi araba kullanıyor. Yemin ederim, on beş dakikalık yolculuk boyunca hayatımda hiç olmadığı kadar çok kez "OH SHIT" tutamağına tutundum.

Izzy yanımda oturuyor, narin ellerinden biri dizimde, rahatlatıcı ağırlığı beni şimdiki ana bağlıyor. Shelby'nin bana cevap yazmasını bekleyerek, neredeyse dini bir ritüel gibi telefonumu tekrar tekrar kontrol ediyorum.

Hiçbir şey

yok.

Siktir.

Ethan yolcu koltuğundan ikimize bakıyor, yüzündeki ifade okunamıyor. Emery ve Ethan okulda tanınan isimler. Onlar ve küçük arkadaş grupları, okulun en popüler iki grubu.

Sınıfta Ethan'ı geçene kadar onlarla hiçbir sorunum olmamıştı. Sonra birdenbire bir numaralı halk düşmanı oldum.

Bana zorbalık yaptıklarını söyleyemem, bu onların tarzı değil, ama beni sıcak karşılamadılar da. Ethan artık sınıfın en iyisi olmadığı için kızgındı ve Emery de elbette kardeşini destekledi. Ashton birden fazla kez beni "mahvetmeye" çalıştı. Arkadaşlarını şiddetle korur.

En azından Reid beni görmezden geldi. Böylesine iri ve korkutucu bir adamın düşmanlığını kazanmak isteyeceğimi sanmıyorum.

Ethan'ın bana bakmadığını anlamam bir saniye fazla zamanımı aldı. Hayır, onun dikkati hala dizimi kapatan Izzy'nin elindeydi. Başparmağı neredeyse farkında olmadan hareket etmeye başlamış, bej pantolonumun kumaşına yatıştırıcı daireler çiziyordu.

İkizlerin Izzy'ye aşık olduğunu hep şüphelenmiştim, ama bu sadece bunu doğruluyor.

Siktir.

Emery yine keskin bir dönüş yapıyor ve ben pencereye kayıyorum, bu da Izzy'nin bana doğru kaymasına neden oluyor. Şikayet ettiğimden değil. Vücudunun benimkine yapışmasını seviyorum.

"Çok mu hızlı sürüyorsun?" diye soruyor Izzy, ama Emery sadece gülüyor. "Hızlı gitmek istediğini söylemiştin!"

"Hayatta kalmayı tercih ederim, çok teşekkürler."

"Sanki seni ölmeye bırakmışım gibi." Sanki bu fikir deliceymiş gibi dilini şaklatıyor.

"Kaza yaparsak ne yapardın?" diye sorar Izzy.

"Tabii ki seni kucaklayıp çarpışmadan korurdum."

"Bana nasıl ulaşacaksın ki?" Kız, kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Benim hareketlerim var, güzel kız. Güven bana." Sözleri neredeyse mırıldanma gibiydi, müstehcen alt tonları çok açıktı.

Kızgınlık içimi kısa süreliğine kapladı, korkumu bile gölgede bıraktı.

Ne halt ettiğini sanıyor, benim kızla benim önümde flört ediyor?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez yanaklarım kızardı.

Kahretsin.

O benim kızım değil, ne kadar istesem de. Teknik olarak hiç çıkmış mıyız, emin bile değilim. Sonuçta, öfke odasına ve lokantaya yaptığımız gezi... bir buluşmaydı. Randevu değildi.

Değil mi?

Izzy, randevular ve sinir bozucu ikizler hakkındaki tüm düşüncelerim, evimin önünde durduğumuzda sona erdi.

Babam hayattayken, üst orta sınıf bir aileydik ve onun ölümüyle bu durum değişmedi. Bana ve anneme yüklü bir hayat sigortası bırakmıştı.

Ev beyaz tuğlalardan yapılmış ve mükemmel bir şekilde bakımlı çimlere bakan, boyutları farklı bir düzineden fazla pencereye sahip. İki sütun, ön girişe giden bir kemeri destekliyor. Saksı bitkileri yürüyüş yolunu süslüyor ve kapının her iki yanındaki kancalardan sarkıyor.

Ŗu anda tüm ıŖıklar kapalı, ama bu pek de ŖaŖırtıcı değil. Annem, özellikle kendini savunmasız hissettiğinde, ıŖıkları kapalı tutmayı tercih eder. Büyük pencerelerden nefret eder, içeriden canavarların baktığını dŖnr.

Bir keresinde büyük karartma perdeleri satın almıŖtım, ama bu onu daha da paranoyak hale getirmiŖti. Tehdidin gizlice yaklaŖıp onu ŖaŖırtmasındansa, tehdidi görmeyi tercih ettiğini sylemiŖti.

Shelby'nin arabası hala garaj yolunda duruyor, bu iyiye iŖaret. Annemi hastaneye götürmesi gerekmediği anlamına geliyor.

"Burada bekleyebiliriz..." Ethan garip bir Ŗekilde söze baŖlar, ama yüksek bir çarpma sesi ve ŖaŖkın bir çığlık onu keser.

Hepimiz birbirimize bakiŖtık, sonra hep birlikte eve koŖtuk. "Anne! Shelby!" Koridorda aceleyle ilerlerken baŖımı sağa sola çevirip her odayı kontrol ederek ilerlerken baŖımı sağa sola çeviriyorum.

Oturma odası boŖ, ancak halının üzerinde kırık bir kupa görüyorum, mutfak da boŖ. Merdivenleri ikiŖer ikiŖer çıkarak annemin yatak odasına ulaŖıyorum. Kapı hafifçe aralık.

Annem yatağın bir tarafında, Shelby ise diğer tarafında duruyor. Annemin yüzü gzyaŖlarıyla ıslanmıŖ, kahverengi yanakları kızarmıŖ. zerinde çok büyük bir sweatshirt ve kirli bir eŖofman altı var, çıplak ayak parmakları eŖofmanın altından zar zor görünüyor. Shelby'ye gözlerini kırpmadan bakarken titriyor.

Ancak o zaman elinde bir bıçak tuttuğunu fark ettim.

Shelby bizi önce duyuyor ve dönüyor, yüzünde rahatlama beliriyor.

Annem de dönüyor, ama Shelby'nin aksine, yüzündeki ifade sadece sertleŖiyor.

"Evde olmamalısın!" diye bağırır, bıçağını havada sallayarak. "Gitmelisin! Git! Seni bulmalarına izin veremezsin."

"Anne. Lütfen. Bıçağı indir." Ellerimi yatıŖtırıcı bir Ŗekilde kaldırarak odaya çekinerek bir adım atarım. Korku, kalbimin kobaŖı gibi çarpmasına neden olur. Eminim bu ses uzaydan bile duyuluyordur. "Neler oluyor?"

"Senin için geldiler!" Yanaklarından daha fazla gzyaŖı akıyor. "Seni almalarına izin veremem. Biliyorlar. Ne yapabileceğini biliyorlar."

Göz ucuyla Izzy'ye bakıyorum, annemin sözlerinin anlamsız saçmalıklar olduğunu dŖnmesini diliyorum.

"Anne, lütfen." Bir adım daha ileri atıyorum ve Ethan ile Emery de bu fırsatı değerlendirip odaya giriyorlar.

Tehditkar görünmemeye çalıştıklarını anlayabiliyorum, ama bu zor bir iş. İkisi de dövmelerle kaplı iri yarı adamlar.

Annemin yüzü soluyor. Yüzündeki gözyaşları kuruyor. "Sen... Sen benim evime kurtları mı getirdin?"

Ses tonunda şüphecilik hakim.

Bu sefer neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum.

Ethan ve Emery donup kalır ve birbirlerine bakar. Izzy şaşkınlıkla ağzını açar.

"Anne, dinle. Kimse sana zarar vermek için burada değil..."

"*Sen.*" Annem Izzy'ye döner, kırıksık yüzünün her çizgisinde öfke belirir. "Bunu sen yaptın. Oğlumu rahat bırak demiştim. Geri gelmemeliydin, Delaney."

Delaney mi?

"Benim adım Delaney değil, Bayan Harthorne. Benim adım..." Izzy cümlesini bitiremez.

Annem saf, dizginlenemeyen bir öfkeyle çığlık atar ve bıçağıyla ona saldırır.

Otuz Yedi

IZZY

Beynim kapanır, mantığımın yerini panik alır.

Tek düşünebildiğim şey, Ansel'in annesine zarar vermek istemediğimdir.

Öfkeyle çılgık atarak bana saldırır ve ben kendimi korumak için ellerimi kaldırırm. Kendimi korumak için ne gerekiyorsa yaparım, ama daha fazlasını değil. Bu kadın açıkça iyi değil.

Ancak bana dokunamadan yana doğru savrulur. Bıçak elinden kayar ve yere düşer.

Ethan hemen kadından atlar, yüzü gergin ve anormal derecede solgundur.

"Anne!" Ansel annesinin yanına koşar ve onun yanında diz çöker.

Ben de içgüdüsel olarak öne doğru adım atarım, ama sonra vazgeçerim. Emery ve Ethan yanıma gelirler, omuzları benim omuzlarıma değiyor.

"Ansel? Bebeğim?" Annesi yorgun bir şekilde gözlerini kırıştırır.

"Ben... ambulans çağıracağım." Hemşire sarsılmış görünüyor, koyu teni bembeyaz olmuş, ama Ansel başını sallar.

"Hayır. O iyi. Bize biraz zaman verir misin, Shelby?" Ansel, annesini oturur pozisyona getirirken diyor.

Shelby tartışmak ister gibi görünüyor ama bir kez başını sallar ve kapıdan hızla çıkar. Kapı arkasından çarparak kapanır, ani sessizlikte bu ses uğursuz bir şekilde yüksek çıkar.

"Ben... Ben..." Bayan Harthorne'un alt dudağı titremeye başlar. "Özür dilerim. Bilmiyorum..."

Dalgın dalgın başının arkasını ovuşturur ve yavaşça bana doğru döner. Bakışlarında kör bir öfke görmeyi beklerim. Nefret.

Otomatik olarak bir adım geri çekilirim, odadan çıkıp durumu yatıştırmaya hazırdım, ama onun sonraki sözleri beni durdurur.

"Sen Delaney değilsin, değil mi?" Sesi sessiz, neredeyse çekingen ve titriyor.

"Benim adım Isabella, Bayan Harthorne," diyorum nazikçe. "Oğlunuzla aynı okula gidiyorum."

"O benim arkadaşım, anne," diyor Ansel, sırtını yatıştırıcı hareketlerle okşayarak.

Gözlerini bize doğru kırpıştırır, gözleri odaklanıp odaklanmaz, sonra çenesini bir kez, onaylar gibi eğirir.

"Arkadaş." Bu kelimeyi sanki yabancı bir dilde söylenmiş gibi, sanki hiç bilmediği bir şey gibi tekrarlar.

"Evet, anne. Arkadaş." Ansel kolunu tutar ve ayağa kalkmasına yardım eder. Hafifçe sallanır ama ayakta kalmayı başarır. "Ve bu iki çocuk da benim... arkadaşlarım."

Ansel "arkadaşlar" kelimesini telaffuz ederken tökezler ama ifadesini değiştirmez.

"Kurtlarla arkadaş mısın?" İkizleri incelerken merakla başını yana eğdi.

Emery ve Ethan hâlâ yanımda duruyorlar. Nefes alıp almadıklarından bile emin değilim.

Ethan sessizliği ilk bozar, ayaklarını sürüyerek ellerini kot pantolonuna sürter.

"Sizi yere düşürdüğüm için özür dilerim hanımefendi. Panikledim..."

Kadın elini havada sallayarak yatakta oturur. "Kurtlar eşlerini korur."

Vücudumdaki her kas gerildi. Neyden

bahsediyor bu kadın?

Acaba o... biliyor olabilir mi?

Sorular dilimin ucunda birikiyor, ama sormaya cesaret edemiyorum. Belli ki çok hassas bir durumda ve sınırlarının ne olduğunu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, burada olmamın doğru olup olmadığından bile emin değilim. Bana bir değil, iki kez saldırmaya çalıştı.

"Arkadaşımın adını Delaney dedin." Ansel annesinin önünde diz çöküyor ve ellerini annesinin dizlerine koyuyor. Annesi ondan çok daha küçük görünüyor. Çok kırılgan. "Neden?"

"Ansel, bunu yapmana gerek yok," diyorum yumuşak bir sesle. Ansel beni görmezden geliyor. "Delaney kim, anne?"

Bayan Harthorne yüzünü yavaşça bana doğru çevirir. Boş gözleri bir saniyeden fazla bir yere takılmadan üzerimde dolaşır. Dilini çıkarıp kuru üst dudağını yalar.

"Sen... Ona çok benziyorsun. Ama sen o değilsin, değil mi? O daha yaşlı olurdu. Çok daha yaşlı." Aniden esen soğuk havayı savuşturmak istercesine kollarını ovuşturur.

O anda aklıma bir şey gelir, o kadar imkansız bir fikir ki midem bulanır ve bir adım öne doğru sendelerim. "Delaney. Yoksa... Bu benim annem olabilir mi?"

Ama hayır. Bu mümkün değil. Hale ve Gerry'ye göre annemin adı Helena.

"Ona çok benziyorsun," diye fısıldadı Bayan Harthorne.

Bana dokunmak istermiş gibi ellerini uzatır ama sonra tekrar kucağına indirir.

"Delaney, Helena adında bir kadınla akraba mı? Helena..." Boğazımdaki yanıcı kömürü yutuyorum. "Helena Craft mı?"

Bayan Harthorne bakışlarını ellerine sabitler. Parmaklarını tekrar tekrar birbirine dolamaktadır, bu tekrarlayan hareket onu sakinleştiriyor gibi görünmektedir.

Benim soruma cevap vermediğinde, Ansel bir kez daha dizlerini sıkarak onun dikkatini çekiyor.

"Delaney kim, anne?" diye tekrar sorar. "Helena Craft ile bir akrabalığı var mı?"

Anında minnettarlık hissi beni sarar. Hale ve Gerry'nin bana biyolojik ailem hakkında söylediklerini Ansel'e, hatta Christian dışında kimseye anlatmadım. Bu yüzden onun bu soruyu sorması...

Midemde kabarcıklı bir his patlar ve beni neşelendirir.

"Yorgunum." Bayan Harthorne oğlundan uzaklaşır ve yatağa uzanır, yanına kıvrılır. Ellerini başının altına koyar. "Uyuyacağım."

"Anne..." Ansel ısrar eder, ama ben onun elini tutup başımı sallarım.

Bayan Harthorne'un bugünlük sınırına ulaştığı açıktı. Onu daha fazla zorlamak istemiyorum, bu kadar kırılganken.

Ansel dudağını ısırır ama anlayışla bir kez başını sallar.

Ben izlerken, kalbim göğsümde çarpıyor, Ansel battaniyeyi çenesine kadar çekiyor ve sonra alnına bir öpücük konduruyor. Ona karşı gösterdiği şefkat...

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Dördümüz yatak odasından çıkıyoruz, havada rahatsız edici bir sessizlik hakim. İkizlerin, onun "kurtlar" ve "eş" kelimelerini kullanmasına takıldıklarını anlayabiliyorum. Nasıl biliyordu? Yoksa bu sadece bir tesadüf müydü, deli bir kadının akılsızca saçmalıkları mı?

Oturma odasında Shelby son cam parçalarını süpürüyor.

Biz geldiğimizde başını kaldırıp Ansel'e anlaşılmaz bir bakış attı. "O nasıl?"

"Uyuyor." Ansel ellerini ceplerine sokar ve topukları üzerinde sallanır. "Kendine gelmiş gibi görünüyordu, ama..."

"Burayı temizler temizlemez doktorunu arayacağım."

"Teşekkürler, Shelby."

Hemşire övgüsünü eliyle reddeder. "Siz dördünüz okula dönün. Her şey yoluna girecek."

Ansel itiraz etmek ister gibi ağzını açar, ama Shelby ona keskin bir bakış atar.

"Gidin. Ben hallederim. Sonuçta bunun için bana para ödüyorsunuz." Gülerken camı çöp küreğine süpürür. "O pislik herif yüzünden mezuniyet konuşmacısı olmayı kaybetmek istemezsiniz, değil mi?"

Ethan, Ansel'e sert bir bakış attı ve Ansel'in kulak uçları parlak bir kırmızıya döndü.

"Şey... Sanırım istemem."

Shelby bizi evden kovar ve dördümüz arabaya doğru dolanırız. Okulun hiçbirimizin aklında olmadığı belli.

Delaney kim? Helena ile bir ilgisi var mı? Akraba mı? Bu sorular kafamda dönüp duruyor, ama cevap bulamayacağımı biliyorum. Henüz değil.

Helena Craft hakkında yaptığım kapsamlı Google araması sonuçsuz kaldı. Hale ve Gerry'nin anlattığı gibi, onun intiharını anlatan, on sekiz yıl öncesine ait tek bir makale buldum. Bunun dışında hiçbir şey yoktu. Sosyal medyada ondan bahsedilmiyordu. Ölüm ilanı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Belki de bu Delaney denen kızı araştırmaya başlamalıyım.

Ama onun soyadı da Craft mı? Delaney akraba mı, yoksa arkadaş mı? Doğum annemi tanıyor mu?

"Okulun olmak istediğim son yer olması korkunç mu?" Ethan, yüzünü buruşturarak sorar. Sözleri beni düşüncelerimden çıkarır.

Emery, alaycı bir tavırla elini göğsüne koyar. "Dünya nereye gidiyor? Büyük Ethan okula gitmek istemiyor mu?"

Ethan ikizini itti.

"Ben de geri dönmek istemiyorum," diye itiraf eder Ansel. Bu sefer

Ethan ve Emery, Ansel'e inanamayan gözlerle bakar.

"Resmi olarak, tersine dönmüş dünyada olduğumuz kesin," diyor Emery ciddi bir şekilde. "Okulu asmak ister misiniz?" diye soruyor Ethan, "okulu asmak" kelimesi garip ve yabancı geliyor.

Ciddi bir hastalık veya yaralanma dışında, daha önce okulu astığını hayal edemiyorum.

Üçü de bana dönüp bakıyor.

Emery'nin gözleri, çok uzun zamandır görmediğim tanıdık bir yaramazlıkla parıldıyor. "Ne dersin, güzel kız? Okulu asıp başımızı belaya sokmak ister misin?"

Otuz Sekiz

IZZY

Şehrin diğer tarafındaki oyun salonuna gitmeye karar veriyoruz. Yolcu koltuğunda adeta zıplayan Ethan'a göre, bu oyun salonu ilçedeki en iyi oyunlara sahip.

"Yine de seni yeneceğim," diyorum Ethan'a ciddi bir şekilde, kollarımı orta konsola dayayabilmek için öne eğiliyorum.

"Ha. Keşke!" Ethan bakışlarını bana çevirir, kızarır ve hemen ön cama odaklanır. "*Mario Kart*'ta bir iki kez beni yenmiş olabilirsin..."

"Her seferinde," diye düzeltiyorum.

"...ama ben arcade oyunlarının ustasıyım."

"Doğru," diye araya girer Emery, gözlerini yoldan ayırmadan. Arabayı ustaca bir yan sokağa yönlendirir. Artık acelemiz olmadığı için, yarış pistindeymiş gibi sürmeye gerek duymaz. "Ethan'ın bir hayatı ya da kız arkadaşı olmamasının bir nedeni var. Tüm vaktini bir inek gibi oyun salonunda geçiriyor."

"Hey!" Ethan'ın yanakları kızarır ve kardeşinin kafasına vurur. "Kapa çeneni."

"Sürücüyü vurma." Emery bir eliyle kafasını ovuşturur, ama gözlerindeki kötücül parıltı hiç kaybolmaz.

"Senin de binlerce kız arkadaşın vardı sanki," der Ethan alaycı bir şekilde. "Aslında, tam olarak..."

"Bakın. Geldik!" Emery, otoparka girerken sözünü keser.

Büyük tuğla bina, Go-Cart pisti ile mini golf sahası arasında yer alıyor. Kapının üzerindeki afişte, sınırsız pizza büfesi olduğu yazıyor.

"Ethan'ın o cümleyi bitirmesini istiyorum," diyorum Emery arabayı ön taraftaki bir park yerine çekerken.

Beklendiği gibi, burası kalabalık değil. Müşterilerinin çoğu hala okulda.

"Sakın yapmaya kalkışma," Emery ikizine uyarıyor. "Emery büyük bir oyuncu gibi davranıp flört edebilir, ama o..." "Ethan, yemin ederim."

"Daha önce hiç kız arkadaşı olmadı." Bu sözler yanımdaki Ansel'den geliyor.

Üçümüz de ona dönüp bakıyoruz ve o masumca omuz silkiyor.

"Ne? Duyduğum kadarıyla okuldaki kızlar, Manyetik Dörtlü'nün kendilerine hiç ilgi göstermediğinden şikayet ediyorlar."

Emery burnunu kırıstırır. "Magnetic Four mu?"

"Bekle." Beynim kısa devre yapıyor. "Hiç kız arkadaşın olmadı mı? İkinizin de mi?"

Ethan'ı anlayabiliyorum. O çok seksi ama benim yanımda... ya da herhangi bir kızın yanında olduğunda her zaman pancar gibi kızarır. Partilere gitmek yerine gecelerini video oyunları oynayarak geçirmeyi tercih eder.

Ama Emery? Bu adam adeta seks kokuyor. Dövmeleri, piercingleri ve diken diken saçları ona kötü çocuk havası veriyor. Flört etmeyi Olimpik bir spor gibi yapıyor ve altın madalya için yarışıyor.

Ve bu sadece benimle değil - gerçi son zamanlarda sadece benimle flört ettiğini ilk kabul eden ben olacağım. Bazı arkadaşlarıma göre, eskiden nefes alan herkesle flört ederdi.

Dövmeler? Var. Seksi

gülümseme? Var.

Piercingler? Var.

O, karanlık, seksi ve tehlikeli olan üçlü bir kombinasyon.

"Hadi biraz arcade oynayalım!" Emery sahte bir neşeyle söyleyerek arabadan indi.

Ansel ile "ne oluyor lan" bakışları paylaşıp onu takip ediyorum

"Bekle. Bekle. Bekle. Bu konuda daha fazla bilgi almak istiyorum," diyorum ve aceleyle

"İkinizin de hiç kız arkadaşı olmaması nasıl mümkün olabilir? O zaman sadece geçici ilişkiler mi yaşadınız?"

Emery beni tamamen görmezden gelir ve ellerini ovuşturur. "Arcade salonlarını çok severim."

"Dostum." Ona bir bakış atıyorum. "Arcade kelimesini söylemeyi bırak. Bu kelimeyi fiil, isim ve sıfat olarak kullanıyorsun sanki. Bu garip oluyor. Şimdi soruma cevap ver."

Emery kolunu omuzlarıma atar ve beni yanına çeker. Kendimi bile şaşırtarak, uzaklaşmaya çalışmam.

"Sen meraklısın."

"Evet."

Ansel arkamdan bir yerlerden kıkırdıyor.

Ethan diğer tarafıma geçer ve bana utangaç bir gülümseme atar. "Bak, bizim gibi erkekler..."

Sözlerini karıştırıyor ve bunun Ansel'in yanında fazla bilgi veremediği için olduğunu biliyorum. Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum ve o devam ediyor.

"Genelde doğru kişiyi bulana kadar bekleriz. Anlıyor musun?" Ciddi bakışları benimkini esir alıyor.

Bir an için, onun bakışlarına kapılıp, başka yere bakamıyorum. Sonra sözleri kafama dank ediyor.

Ne demek istiyor...?

Dönüşenler seks yapmadan önce eşlerini bulana kadar beklerler mi? Çıkmadan önce? Bu demek oluyor ki...? Hayır. İmkânı yok.

Kesinlikle olmaz.

Ethan, belki.

Emery, hayır. Kesinlikle hayır.

"Bu... bir bakıma romantik, ama midemi bulandırıyor," diyor Ansel ciddi bir ifadeyle.

"Hepimiz biliyoruz ki, senin tek hareketin kışına sokulan o çubuktan geliyor," diye Emery omzunun üzerinden ona bakarak sertçe cevap verir.

Emery'nin kolunu sıkıp fısıldarım, "Uslu dur."

Garip bir titreme onu sarar. Gözlerinin ucuyla bana, zar zor bastırdığı bir tutkuyla dolu bir bakış atar.

Midem altüst oluyor.

Hızımı artırıyorum, ikizlerin ve Ansel'in önüne geçiyorum ve girişe ilk ben varıyorum.

Hemen yağlı peynir ve sos kokusu ile karşılaşırım. Uzakta, arcade oyunlarının bip seslerini ve çocukların kahkahalarını duyabiliyorum. Bir yetişkin küfür eder, bir kadın kıkırdar.

Ethan, şeker dükkanındaki bir çocuk gibi parmak uçlarında zıplıyor. Ya da bir oyun salonundaki bir inek gibi.

"Sen biraz ineksin, değil mi?" diyorum ona, sesimdeki sevgiyi gizleyemeden.

Gözleri benimkilere kilitlenir ve yüzünde bir gülümseme belirir. Normalde yakışıklıdır, ama böyle gülümsediğinde...

Karnımdaki kelebekler çıldırır. "Sanki tek benmişim gibi." diye alay eder.

"Buradaki tüm oyun salonlarında seni yenmeme hazır mısın?" diye alay ediyorum.

Bana baktıkça yüzündeki ifade yumuşuyor. "Sanırım erkeklik gururumu bir kenara bırakıp nezaketle yenilebilirim."

"Sanki." Emery kollarını ikimizin omuzlarına atar ve bizi sıkılmış görünen bir görevlinin jeton sattığı ön kasaya doğru yönlendirir. "Hepimiz senin kötü bir kaybeden olduğunu biliyoruz."

"Değilim."

"Çarpışan arabalarda seni yendiğimde resmen ağladın."

"Altı yaşındaydım Emery. Altı!"

Çok uzaklaşmadan önce arkama uzanıp Ansel'in parmaklarını parmaklarımla kenetledim ve onu bize doğru çektim. Biraz şaşırmış görünüyordu, ama sonra gülümsedi ve kalbim acı bir şekilde sıkıştı.

"Sen benim kafama oyuncak araba attın," diye karşılık verdi Emery.

"Ben. Altı. Yaşındaydım. Ve kafana atmadım. Karnına atacaktım."

"Nişan alma becerin, çarpışan araba becerin kadar berbat."

Emery'nin kollarını hafifçe çimdikleyerek dikkatini bana çekerim.

"Kardeşinle dalga geçmeyi bırak," derim.

Emery'nin gözleri parıldıyor. "Ama çok eğlenceli." "Uslu bir çocuk ol ve uslu dur," diye uyarıyorum.

Tıpkı önceki gibi, Emery'nin gözlerinde garip bir sıcaklık parlar ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Damarlarımdan lav akıyor.

Ne oluyor?

Ona hala kızgın olduğumu, hala incinmiş, üzgün ve kafamın karışık olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum, ama karnımdaki ateş beynimin sözünü dinlemiyor. Cızırdayıp köpürüyor ve kendi başına bir hayat sürüyor. Ciğerlerim yanıyor.

Ansel'in neşeli alayları beni geri gerçekliğe döndürüyor. "Bir bahse ne dersin?"

Ethan'ın kulakları hemen dikleşir. "Dinliyorum."

"En çok oyunu kazanan..." Ansel düşünürken parmağını çenesine dokundurur.

Aklıma kötü bir fikir gelir ve gülümsemem genişler. "Neye bahse girebileceğimiz konusunda bir fikrim var."

Otuz Dokuz

IZZY

"Hile yaptın!" Ethan, bir milyonuncu kez dudaklarını bükerek diyor.

Oyun salonundan çıkarken küçük bir zafer dansı yapıyorum.

Gece çökmüş, gökyüzü yıldızlarla ve dolunayla kaplı. Saatlerce oyun salonunda kalmış olmalıyız. Hale'e önceden mesaj attığım için mutluyum, yoksa çok endişelenirdi.

Grayson'a da mesaj attım ama tabii ki cevap gelmedi.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum, onun reddedilmesinin acısının içime batmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Oyuncuyu nefret etme," diye alay ediyorum, üç büyük kaybedeni gözümün önünden ayırmamak için geriye doğru yürüyerek. "Oyunu nefret et."

"Bir daha asla oyun salonuna gelmeyeceğim," diye mırıldanıyor Emery.

Ethan burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Son kez söylüyorum, 'arcade' değil."

"Sanırım hayatımda ilk kez yenilgiyi kabullenebiliyorum," diyor Ansel, başını yana eğerek.

Açık kahverengi saçları bir gözünün üzerine düşer.

"Ben değilim. Özellikle de o hile yaptığı için." Ethan bana keskin bir bakış attı.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Nasıl hile yaptım?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun..." Yanakları kızarır ve hemen başını eğerek, benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanır.

Gülmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

Çünkü evet. Kesinlikle aldattım. Kadın olmanın azgın köpeklerin etrafında sana neler yapabileceği inanılmaz - kelime oyunu tamamen kasıtlı.

Örneğin Skee-Ball'u ele alalım. Ethan topu atmak için kolunu geriye attığı anda, ben kasıtlı olarak eğilip göğüs dekoltemi birazcık gösterirdim. Bir keresinde top karşı tarafa gitti.

Ya da hava hokeyi oynarken, kolumu biraz aşağı indirip sütyen askımın bir kısmını göstermiştim.

Ya da basketbol oynarken, tesadüfen bir bozuk para düşürdüm ve eğilmek zorunda kaldım...

Kendi kendime gülümsedim ve Ethan'ın gözleri kısıldı. "Sen çok kötüsün."

"Yok canım. Sadece her konuda senden daha iyi olduğumu düşünüyorum." Omuzlarımı rahatça silkiyorum.

"O haklı." Emery, Ansel ve Ethan'ın omuzlarına kollarını atar ve bana gülümser. Ay ışığı piercingine vurur ve parıltatır. "Sana boyun eğmeye hazırım."

"Aferin sana," diye övüyorum.

Dudaklarını o kadar sert ısırır ki, kan gördüğüme yemin edebilirim.

"Hâlâ adil olmadığını düşünüyorum," diye itiraz eder Ethan. "Sen..."

Aniden donar, kasları gerilir ve burun delikleri genişler. Omuzlarının sert hatları ve granit gibi çenesi gerginlikle doludur.

Emery de yürümeyi bırakır ve başını yana çevirir.

"Ne oluyor?" diye sorar Ansel, Ethan'ın kolunun altından geçip yanıma gelerek.

Mükemmel dudakları çatılır.

Ethan ve Emery birbirlerine bakışır ve hemen bizi arabaya doğru yönlendirmeye başlarlar.

"Gitmemiz gerek," der Ethan sertçe.

"Hemen," diye onaylar Emery.

Ama birkaç adımdan fazlasını atamıyoruz.

Karanlıktan altı kişi öne çıkıyor, bir gün ancak taklit etmeye çalışabileceğim bir zarafetle hareket ediyorlar.

Bana en yakın olan kızı hemen tanıyorum. Michelle.

Gözlerimiz buluştuğunda zaferle sırtıyor ve koyu renkli saçlarını kulağının arkasına atıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Beş kişi daha onun yanında duruyor: bir kız ve dört erkek.

Ortakı adam, yüzünde rahat bir gülümsemeyle gruptan uzaklaşır.

"Çocuklar. Uzun zaman oldu." Gözleri kararır, sertleşir, ay ışığını kıran iki obsidiyen parçası gibi olsa da gülümsemesi kaybolmaz.

Daha yakından baktığımda, onun bir erkek olmadığını anlıyorum. Ya da en azından, bizden çok daha yaşlı değil. Christian'ın yaşında gibi görünüyor, belki biraz daha büyük. Koyu renkli saçları yanlarda kafasına yakın kesilmiş, ama üstte daha uzun ve şık bir şekilde öne doğru uzanıyor. Açık kahverengi tenli ve koyu renkli gözleri var - o kadar koyu ki, ay ışığını yutuyor gibi görünüyorlar.

Michelle'in kardeşi olmalı. İkisi arasındaki benzerlikler çok belirgin.

Ve Michelle bir cadıysa, o zaman bu onun da bir... Soğuk bir korku boynuma kadar yükseliyor.

Ethan ve Emery omuz omuza önüme geçerek görüşümü engelliyorlar.

Ansel onların ne olduğunu bilmiyor olabilir, ama havada dolaşan tehdidi açıkça hissedebiliyor. O da hafifçe hareket ederek, aramızdaki mesafe bir nefes kadar olana kadar yaklaşıyor.

"Dyson," Emery soğuk bir şekilde selamlar.

Yüzündeki ifadeyi göremiyorum, ama kendini ne kadar sıkı tuttuğunu görebiliyorum, sanki yaylanmaya hazır bir yay gibi.

"İkiniz nasılsınız?" diye sorar adam, Dyson, başını yana eğerek. "Uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil," Ethan, onların duyamayacağı kadar alçak sesle mırıldanır. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun," diye devam eder Dyson.

Michelle bana şeytani bir gülümseme atar ve sonra kardeşine döner, alt dudağı titrer ve gözleri yaşlarla dolar.

Aşırı derecede burnunu çekiyor. "İşte o kız! Beni yumruklayan o!"

"Sen mi ona yumruk attın?" Emery'nin sesinde inanamama duygusu var. "Görünüşe göre yeterince sert değilmiş."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Sanırım seni seviyorum," diyor Emery.

Gözlerimi devirip, önümü tıkayan iki kişinin arasından geçmeye çalışıyorum. İkisi de hemen beni geri çekmeye çalışıyor, ama ben onların arkasına saklanmayı reddediyorum.

"Bu kadar öfkeli bir kaltak olmasaydın sana vurmazdım," diyorum, ellerimi belime koyarak.

Cadılık ya da değil, ondan korkmuyorum. Tamam, bu bir yalan.

Biraz korkuyorum.

Michelle'in gözleri kısılır, gözyaşları sanki hiç yokmuş gibi kurur. "Yaptığın şeyden pişman olacaksın."

"Ağabeyine beni dövdürecek misin?" diye alay ediyorum, ağzımı kapalı tutamıyorum.

"Izzy!" Ethan, dehşet dolu bir sesle tıslar. Emery ise şaşkınlıktan kendi tükürüğünü yutar.

Dyson bana merakla bakar, bakışları beni değerlendirir, gözleri beni baştan aşağı yutar. Bakışlarında ilgi kıvılcımları çıkar. "Bu, seni alt eden kız mı, Michelle?"

"Beni hazırlıksız yakaladı!" Michelle, "ağlayan, üzgün" rolünden vazgeçmiş gibi görünüyor.

Dyson, ifadesini okunamayan, çenesini sıkmış bir şekilde bana dikkatle bakmaya devam eder. "Adın ne?"

"*Senin* adın ne?" diye karşılık veriyorum, gerçi zaten biliyorum. Sadece cadalozluk yapmak istiyorum.

O gülümser ve bir adım öne çıkar, elini uzatır. "Dyson. Tanıştığımıza memnun oldum."

Onun avucunu sanki hastalık bulaşmış gibi süzerim ve kasten bakışlarımı başka yere çeviririm.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Izzy."

Elini havada tutuyor, yüzünde eğlenceli bir ifade var, sonra elini tekrar yanına indiriyor.

"Izzy." Adımı sanki tadını çıkarmak istercesine, sanki onun için tadına bakması yasak bir şeymiş gibi söylüyor.

Hatta dudaklarını yalar. Emery boğazından düşük bir homurtu çıkarır.

"Kız kardeşimin bu kadar nefret ettiği kadını merak ediyordum. Ama dürüst olmak gerekirse... Beklediğim gibi değilsin."

"Ne bekliyordun?" Kalçamı yana doğru eğiyorum. "Birincisi, kız kardeşim tarif ettiği kadar çirkin değilsin." "Tanrım.

Teşekkürler." Gözlerimi deviriyorum.

"İkincisi, kız kardeşimin tarif ettiği kadar... insan da değilsin." Bir adım öne çıkarken gözleri oniks taşları gibi parlıyor. Yüzünde merak belirliyor. "Nesin sen?"

Midemde bir yılan gibi rahatsızlık hissediyorum. "Ben insanım."

"Evet, öylesin," diye kolayca kabul etti. "Ama aynı zamanda başka bir şeysin. Başka bir şey."

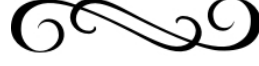
"Ve o bizimkilerden birinin etrafında dolanıyor," tanımadığım bir çocuk araya girer. Çenesini Ansel'in yönüne doğru sallar. "Onda sihir hissedebiliyorum."

Altısı da Ansel'e bakmak için dönüyor ve arkadaşım otomatik olarak bir adım geri atıyor, yüzü soluyor.

Dyson başını yana eğer. Gözleri parlar, sanki biri yüzeyinin altında bir mum yakmış gibi, ve Ansel'e soğuk bir bakış atar. Bana attığı bakış gibi şehvet dolu değildir.

"İlginç," diye mırıldanır, gözlerindeki parıltı kaybolurken. "Çok, çok ilginç." İkizlere döner, gülümsemesi gerçek bir gülümsemeden çok dişlerini gösterir gibi. "Neden kayıtlı olmayan bir büyücü etrafınızda dolaşıyor, bize açıklamak ister misiniz? Çünkü Trinity'nin bunu duymaktan çok hoşlanacağına eminim."

Kırk

ANSEL

Korku ve panik karışımı ciğerlerimi kaplar.

Kayıtlı olmayan büyücü mü?

Neden bahsediyor?

Bu... güçlere sahip olduğumu biliyorum, ama bana ne olduğumun adı hiç söylenmedi. Annem bile bu konuyu sorduğumda kaçamak cevaplar verdi.

Ne demek istiyor...?

Sanırım kusacağım.

Izzy'nin ona deli olduğunu söylemesini, yüzüne gülmesini bekliyorum, ama o hareketsiz kalıyor. Yavaşça başını çevirip bana bakıyor.

"O ne demek istiyor, Ansel?" Sesi alçak.

Kafamın arkasında çınlayan, mekanik bir ses bana dikkatli davranmamı söylüyor.

"Ben... bilmiyorum," diye kekeliyorum.

"Muhtemelen doğru." Pislik Dyson gülüyor, ama gözlerinde hiç eğlence yok.

"Sanırım o da bizim kadar kafası karışık." Ellerini ceplerine sokuyor ve bir adım öne çıkıyor. "Söylesene... Özür dilerim. Sanırım adını hiç öğrenemedim."

Hiçbirimiz ona cevap vermiyoruz. Emery ve Ethan gerginlikten kasılmışlar, Izzy ise sadece sinirli görünüyor. Peki ya ben? Hızla çarpan kalbimi kontrol altına almaya çalışıyorum. O, sıradan bir sohbette "büyücü" kelimesini kullandığı anda kalbimin hızı üç katına çıktı.

"Bana Bart gibi görünüyorsun. Sana Bart diyebilir miyim?" Başını yana eğdiğinde, simsiyah saçları ay ışığında parladı.

Yine, hiçbirimiz cevap vermez.

"Söylesene Bart, başka kimsenin yapamadığı şeyler yapabiliyor musun? İmkansız gibi görünen şeyler?" Bakışları bir anlığına Izzy'ye kaydıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Mesela... insanları iyileştirmek gibi?"

Nefes almayı

kesiyorum.

Düşünmeyi

bıraktım.

Korku beni hareketsiz bırakır.

"Biliyordum lan," diye mırıldanır Emery.

Ethan onu susturur.

"Bu zaman zaman olur." Dyson derin bir nefes alır. "Çocuklar sistemde kaybolur ya da büyü hakkında hiçbir şey bilmeyen akrabaları tarafından büyütülür. Sonra, yeteneklerini geliştirdiklerinde, kafaları karışır ve korkarlar. Sana da bu mu oldu, Bart?"

"Ona Bart demeyi kes," diye araya girer Izzy, sesi öfkeyle gergin. "Onun adı Ansel."

Dyson, kremayı yiyen kedi gibi sırtıyor. Izzy'ye attığı gülümsemeyi hiç sevmedim. Hem de hiç.

"Ansel." Başını yana eğdi, isteksizce Izzy'den gözlerini ayırıp beni incelemeye başladı. "Bence Bart sana daha çok yakışıyor."

"Illy." Sesimi alçaltıyorum, böylece sadece o ve ikizler duyabilir. "Neler olduğunu bilmiyorum, ama gitmelisin."

"Ve bu pisliklerle tek başına yüzleşmemi mi istiyorsun?" Benden farklı olarak, Izzy sesini alçaltmaya tenezzül etmiyor. "Siktir git."

"Neden küçük köpekçiklerinle birlikte kaçmıyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu siyah saçlı kadın.

Sanırım adı Michelle'di.

Izzy'nin gülümsemesi dişlerini gösterir. "Neden suratına bir yumruk atıp sana da mor bir göz yapmıyorum?"

Michelle nefesini tutar ve Dyson'a döner. "Onu duydun mu? O lanet olası kaltak..."

"Yeter, kardeşim." Dyson elini havaya kaldırarak onun öfke dolu sözlerini keser. Bakışlarını Izzy'ye çevirir, gözlerinde merak ve daha fazlası parıldamaktadır. Gerçekten hiç hoşlanmadığım bir şey. "Burada medeni bir konuşma yapıyoruz."

"Ama..."

"Ve medeni davranamıyorsan, arabada bekleyebilirsin," diye devam eder.

"Ya da bir uçurumdan atlayabilirsin," diye mırıldanır Izzy. "İkisi de olur."

Michelle, Izzy'ye o kadar nefret ve kin dolu bir bakış attı ki, midem korkudan düğümlendi.

"Ansel." Dyson bana elini uzatır. "Bizimle gelmelisin. Trinity..."

Izzy gizlice önüme geçer, ikizler hala onun iki yanında durmaktadır.

"Olmaz," diyor sertçe.

Dyson'ın sırtışı bir düzine kademe artar. "Öyle mi?"

Korku kalbimi sıkıştırıyor, ama en son istediğim şey Izzy'nin beni korumaya çalışırken kendine zarar vermesi.

"Illy, sorun yok," diye fısıldıyorum.

Bana bakmıyor bile. "Hayır, sorun var." Sonra daha yüksek sesle ekliyor, "Şimdi eve gidiyoruz, tamam mı? Ve sen bizi durduramazsın."

Dyson, nezaketten çok küçümsemeye bize ilerlememizi işaret ediyor. "Tabii, devam edin."

"Dyson!" Michelle ayağını yere vurur, ama Dyson kız kardeşini görmezden gelir ve bakışlarını üzerimizde tutar.

"Burada kötü adamlar biz değiliz," diye devam eder, dudakları kıvrılır. "Ansel Trinity ile görüşmek istemiyorsa, bu onun tercihi."

Trinity mi?

Aklımda anında terk edilmiş bir kilise görüntüsü canlanır. Omurgamdan bir ürperti geçer.

Izzy bileklerimi tutar ve beni arabaya doğru sürüklemeye başlar, gözleri bizi çevreleyen altı erkek ve kadından hiç ayrılmaz.

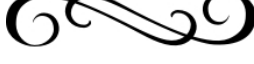
Dyson, Izzy'nin endişesini ve şüpheciliğini sevimli bulmuş gibi gülümser.

Emery ve Ethan, Izzy ve ben arabaya binene kadar bekledikten sonra onlar da hareket ederler. Aynı yüzlerinde somurtkan bir ifade vardır. Normalde onları ayırt etmek çok kolaydır, ama şu anda, taksinin karanlığında, hangisinin Ethan hangisinin Emery olduğunu ayırt edemiyorum.

"Yakında görüşürüz çocuklar. Çok yakında." Dyson elini sallayarak veda eder.

Ve karanlık onu tamamen yutana kadar el sallamaya devam eder.

Kırk Bir

IZZY

Park yerinden çıkar çıkmaz Ansel'e "Açıkla" diyorum.

Ansel üzgün ve yenilmiş görünüyor. Omuzları çökmüş, kahverengi saçları öne düşerek sağ gözünü bir anlığına kapatıyor.

"Biliyordum lan," diyor Emery yine. "Biliyordum lan." Çenemi sıkarak ona dönüp bakıyorum. "Biliyor muydun?"

Bu da onun ve diğerlerinin benden sakladığı bir sır mı? Ne oluyor lan?

Emery'nin elleri direksiyonu sıkıca kavrar ve bana bir bakış atar, sonra hemen başka yere bakar.

Yutkunur. "Yani, kesin olarak bilmiyordum. Şüpheleniyordum."

"Takıldığım çocuğun doğaüstü bir varlık olduğunu tahmin ettin ve bana söylemeyi düşünmedin mi?" Sesim öfkeyle doludur. Acıyla da.

Çok fazla acı.

Sanki biri et satırı alıp boğazımdan göbeğime kadar beni kesmiş gibi hissediyorum. Bütün bunları bu kadar kişisel almamalıyım, biliyorum, ama almamak çok zor. Gerçekten çok zor.

Tüm bu yalanlar üstüme üstüme yığılıyor, beni çimento tabutun içine hapsediyor ve çok geçmeden kaçamayacağım. Bu ağırlığın altında boğulacağım — tabii oksijenim önceden bitmezse.

"Emin değildik," diyor Ethan arka koltuktan, sesi nazik. "Ama..."

"Ama futbol sahasında, sen tackle edildiğinde, Ashton... O bir şey gördü." Emery bu anıyı hatırlayarak çenesini sıkıyor.

Hayali bir acı omurgamda yankılanıyor. 90 kiloluk, kaslı bir futbolcu tarafından takılmak gibisi yoktur.

Tamam. Bu bir yalan. Bazı futbolcular tarafından takılmak umurumda olmazdı, ama bu konumuzun dışında.

"Ne diyorsun?" diye soruyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Ses kulakları sağır ediyor. Bütün araba duyabilse bile şaşırmam.

Ansel bir sonraki sözlerini yumuşak bir sesle, neredeyse fısıldayarak söyler. "Seni iyileştirdim."

"Ne?" Bir kez daha ona dönerek yüzünü görürüm.

O öne eğilir, başını ellerinin arasına alır ve tekrarlar: "Seni iyileştirdim. Seni iyileştirmek için... büyü kullandım."

Zaman dururken, damarlarımdan bir şimşek geçer. Her şey bu yüzeysel sükunet içinde donmuş gibidir. Ama gerginliğin nabzını hissedebiliyorum.

Aklım o geceye, içimi parçalayan acıya geri dönüyor. Tüm kemiklerimin kırıldığını sandım ve beyin sarsıntısı bile yaşamadığımı öğrendiğimde oldukça şaşırdım.

Bu... Ansel yüzünden mi?

Ağzımı tekrar tekrar açıp kapatıyorum, sudan çıkarılmış, ağzı açık bir balık gibi hissediyorum.

Ansel başını ellerinin arasında tutuyor, benim arayan bakışlarımla karşılaşmıyor. "Benim ne olduğumun, neler yapabildiğimin bir adı olduğunu bilmiyordum. Ben... farklıyım. Hep öyleydim. İmkansız gibi görünen şeyler yapabiliyorum."

Ethan'ın yüzünde bir anlayış belirir. "Sen evlatlık alındın, değil mi?"

Ansel başını sallayınca, Ethan ve Emery anlaşılmaz bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Emery bakışlarını bana kaydırdıktan sonra tekrar yola odaklandı. "Bunun gibi vakaları daha önce duymuştum. Doğaüstü yetenekleri olan çocuklar sistemde bulunup insan aileler tarafından evlat ediniliyorlar."

Otomatik olarak Jake'i

düşünüyorum. Beni.

Hatta Lissa ve Seth'i, ama onların ne olduklarını bilmiyorum.

"Ne olduğunu bilmiyor muydun?" Ethan kaşlarını çatarak yumuşak bir sesle sordu.

Ansel başını salladığında, kalbimin binlerce parçaya bölündüğünü hissediyorum.

Tanrım, bu açıklanamayan güçlerle yaşamak ve neden sahip olduğunu bilmemek nasıl bir his olmalı? Ansel çok yalnız hissetmiş olmalı. Çok korkmuş.

Bana söylemediği için onu suçlamıyorum. Son birkaç haftada yakınlaştık, ama bu tür bir sır... Hayatı değiştirir. Eğer ortaya çıkarsa, mahvolur. Ansel, benim doğaüstü dünyayı zaten bildiğimi bilmiyordu. Bana söylemek zorunda değildi.

Arabada bizimle birlikte olan tüylü aptalların aksine.

"Hiçbiriniz buna şaşırmış görünmüyorsunuz." Ansel yavaşça başını kaldırır ve bize keskin bir bakış atar.

Bakışları bir saniye daha üzerimde kalır, sonra tekrar dizlerine düşer.

kuc

ağın Hızlıca bir karar veriyorum. "Şaşırmadık."

a "Oh, sus." Ona sert bir bakış attım. "Bu adamın

düş kafasında bir şey yok."

ürm Ansel'e ikizlerin ne olduğunu söylemeyeceğim — bu benim paylaşmam gereken
ede bir sır değil —

n

önc

e

bir

sani

ye

dah

a

üzer

ama ona hakkımdaki gerçeği söyleyeceğim. Ne kadar kaybolmuş, ne kadar korkmuş olduğunu görebiliyorum ve onun yalnız olmadığını bilmesini istiyorum. Onun gibi biri olduğunu, kısa bir süre öncesine kadar doğaüstü dünyadan habersiz olan biri olduğunu.

"Buraya gelene kadar doğaüstü olaylardan haberim yoktu," diye itiraf ediyorum, elimi saçlarımdan arasından geçirerek. Bunu yüksek sesle söylemek garip geliyor. "Daha yeni öğrendim. Anlaşılan annem bir cadıymış, babalarım ise kurt adamlarmış."

Ansel'in başı o kadar hızlı kalkıyor ki, kendine zarar vereceğinden korkuyorum. Yüzü soluyor ve gözleri şişiyor. "Kurt adamlar mı?"

"Evet. Birden fazla." Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre böyle bir şey var." Görünüşe göre benimle tanışmak isteyen kurt adamlar...

Tüylerim diken diken oldu ve o rahatsız edici hissi ortadan kaldıracakmışım gibi kolumu okşadım.

Ansel bana bakarken şok, hayranlığa dönüşür. "Sen... benim gibisin?"

"Sanırım?" Bir kez daha omuz silkiyorum. "Gerçekten sihir yapamıyorum, ama görünüşe göre senin gibiyim."

Hâlâ ailemin insan olmadığını gerçeğini kafam almıyor.

Benim nasıl olabileceğim mümkün?

O yanlış düşünceyi kafamdan atmak için başımı sallıyorum. Bu, gelecekteki Izzy'nin sorunu.

"Peki ya sizler?" diye sorar Ansel, bakışlarını Ethan ve Emery arasında gidip gelirken.

Emery'nin dudakları inatçı bir kararlılıkla b       ve Ethan bana bakar, bakışlarında bir soru vardır. Ona, Ansel'e ger  eği paylaşıp paylaşmamak onların se  imi olduğunu a ık  a belirten anlamlı bir bakış atarım.

"Oh, buzlu şeker çubukları ve sakız makineleri," Ethan kaşlarını çatarak mırıldanır. Sonra, daha y  ksek sesle Ansel'e, "Biz kurt adamlarıyız," der.

Ansel'in beyin anevrizması geçireceğini d      yorum. şakakındaki bir damar, sağlıklı g  r  nmeyen bir şekilde şişiyor.

"Yani siz...?"

"Kurtlara d  n  ş  p b  y  c  ler yiyebiliyorsunuz?" Emery'nin g  l  msemesi keskin. "Evet."

"Uslu dur," diye azarlayarak ona sert bir bakış atarım.

O ise bana pişmanlık duymayan, sırtıkan bir g  l  msemeyle karşılık verir.

"Buna inanamıyorum... Tanrım, bunun ger  ek olduğuna inanamıyorum. Hep delirdiğimi d  ş  nm  şt  m." Ansel açık kahverengi saçlarını eliyle taradı ve sonra sanki birden aklına bir şey gelmiş gibi durakladı. Dudakları kıvrıldı. "Bana dalga ge miyorsunuz, değil mi?" Sesinde bir kırılganlık belirdi. "Bu ayrıntılı bir şaka değil, değil mi?"

Acı ve inanamama duygusu içimi kapladı. "Ger  ekten mi?"

Bana b  yle bir şey yapacağımı mı d  ş  n  yorsun?" Ah.

Ansel'in yanakları kızarır ve hızla başını eğirir. "Yapmayacağını biliyorum.

Ama..."

"Ama?"

"Ama bazen senin gibi birinin benim gibi biriyle takılmak istemesi bana ger  ek dışı geliyor." Kızarıklık boynuna ve kulak uçlarına kadar yayılır, onları pembe bir kırmızıya d  n  şt  r  r.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum, Ansel."

Ve seni seviyorum. Çok.

Ama bunu y  ksek sesle s  ylemiyorum.

Emery'nin çenesi sıkılır, ama Ethan sadece aramıza bakıp meraklı bir ifadeyle bakar. G  zlerinde asılı kalan soruyu sormadan   nce, Ansel s  ze karışır.

"Peki o insanlar kimdi? Onlar... cadı ve b  y  c  ler mi? Benim gibi mi?"

"Koyu saçlı kız Reid'in eski kız arkadaşı. O adam muhtemelen onun kardeşi," diyorum.

Emery ve Ethan aynı anda, "O onun eski kız arkadaşı değil," derler.

Kaşlarım çatılır.

Herkes öyle diyor ama ben ikisinin birbirlerine karşı davranışlarını gördüm. Reid, çarpıcı kızı izlerken bakışlarında özlem var. Michelle ise açıkça onu hala seviyor.

Yine de...

Michelle'in Reid'e nasıl konuştuğunu hatırladığımda öfkeyle doluyorum. Onu nasıl tokatladığını.

Evet. O kaltağı öldürmek istiyorum. Acı verici bir şekilde. Ve çeşitli silahlarla.

"Onlar tehlikeli bir grup," diyor Emery, ama beni beni mi yoksa Ansel'i mi uyarmaya çalıştığını bilmiyorum. "Yerinde olsam onlardan uzak dururdum."

Ansel işaret parmağını ağzına götürür ve tırnağını ısırmaya başlar. Acaba bu onun gerginlik alışkanlığı mıdır? Daha önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemiştim.

"Peki, Trinity kim?"

Ethan sorusunu yanıtlıyor. " Maiden, Mother, ve Crone. Onlar cadı meclisinin yöneticileridir."

"Her büyücü ve cadı, reşit olduklarında onlara kayıt yaptırmak zorundadır. Cadılar meclisine ve tüm o zırvalara sadakat yemini etmeleri gerekir," diye ekler Emery.

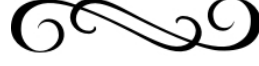
Ansel yutkunur. "Onlar... Peşime düşmezler, değil mi? Yani, başım belaya girmez, değil mi?"

Ethan ve Emery yine o okunaksız bakışlarını paylaşırlar. Gerginlikle dolu bir sessizlik uzar.

Emery direksiyonu daha sıkı kavrar.

"Senin yerinde olsam dikkatli olurum," diyor, sesi alçak ve gürültülü, neredeyse bir hırıltı gibi. "Ne yaparsan yap, bir cadı veya büyücüyle yalnız kalma. Ve Trinity seninle görüşmek isterse? Kaç."

Kırk İki

IZZY

Jake günlerdir odasından çıkmıyor.

Ona ne söyleyeceğimi, nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Kahretsin, yardım istemek *isteyip istemediğini* bile bilmiyorum. Tüm hayatı saniyeler içinde geri dönülmez bir şekilde değişti.

Her şeyin bir göz açıp kapayıncaya kadar değişebilmesi ne kadar komik, değil mi? Bu hiç adil değil. Elbette, işler boktan bir hal almadan önce bir tür birikim, bir tür kademeli bir ilerleme olmalı.

Grayson'dan hala haber almadım ve Ansel... Kendisiyle ilgili haberleri pek iyi karşılamadı.

Hâlâ derslere devam ediyor, ama eskisi gibi değil, gözleri donuk ve gözlerinin altı morarmış. Ne zaman onunla konuşmaya çalışsam, samimi davranıyor, ama aramızda eskiden olmayan bir mesafe var. Bunun nedenini ve nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum.

Belki de ona doğaüstü dünyayla ilgili bildiklerimi sakladığım içindir. Belki de bana güçlerinden bahsetmediği içindir. Ya da belki de her şeyin birikmiş sonucudur ve ikimiz de bununla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyoruz.

Kesin olan bir şey var, o da benim çaresiz olduğum.

Günün son dersinden sonra dolabımı kapatıp başımı soğuk metale dayıyorum. Yarın Christian'la birlikte kurtların barbekü partisine gideceğim. Hayatım nasıl bu hale geldi?

Ama bugün...

Bugün sadece uyumak ve tüm sorunlarımı unutmak istiyorum.

Onu görmeden önce farkına varıyorum. Önce enseme bir karıncalanma hissediyorum, sonra bu his yayılıyor ve beni diken diken eden bir sıcaklık sarıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, yanaklarımdan boynuma kadar kızarıyorum.

Reid.

Onun olduğunu nasıl anladığımı bilmiyorum, sadece anlıyorum. Lanet olası çiftleşme bağı ya da her neyse o olmalı.

Reid'i görmeyeli... kim bilir ne kadar oldu. Sanırım en son iş yerinde, kazadan önce görmüştüm. O zamandan beri derslere katılmıyor ve bunun benimle bir ilgisi olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Bir parçam, sanat derslerinde onun sözsüz homurtularını özlüyor.

Ve o parçamı ateşe vermek istiyorum.

Dönüyorum ve tabii ki Reid tam arkamda duruyor, yüzünde somurtkan bir ifade ve kocaman kolları göğsünde kavuşturulmuş.

Belirsiz bir şekilde homurdanıyor ve sonra çenesini okulun ön girişine doğru sallıyor. "Gel."

Gel mi?

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum ve sonra öfkeyle ellerimi yumruk yapıyorum. "Gel? Dalga mı geçiyorsun? Ben lanet olası bir köpek değilim."

Kaşlarını çattı. "Gel... lütfen?"

Sert sesi bu tek kelime üzerinde titriyor, sanki bu kelimeyi pek kullanmamış gibi —ya da hiç kullanmamış gibi. Bunun için bir ihtiyacı olacağını hayal edemiyorum.

Michelle ile olanlar yaşanmadan önce, o hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Muhtemelen kızlar ona aşık köpek yavruları gibi peşinden gitmek için yalvarıyorlardı. Sonra değiştiğinde, birine buz gibi bir bakış atması yeterliydi, hemen onun emirlerini yerine getirirlerdi.

Ama bana zıplamamı söyleyebileceğini düşünüyorsa, ben de "siktir git" diye cevap vereceğim. Bana kalırsa, o bir uçurumdan atlayabilir.

Yine de merakım galip geliyor ve kendimi onun peşinden giderken buluyorum. "Şey... bir şey mi istiyordun?"

Hiçbir şeye bakmadan somurtuyor. Hayır... bekle... hiçbir şeye değil. Bakışları, sınıf arkadaşımızın tiksiniş yüzüne kilitlenmiş durumda.

Ben de çocuğa sert bir bakış attım ve o hemen başka yere baktı, yanakları kızarır.

"Konuşmamız lazım." Reid dalgın dalgın kolundaki deriyi koparmaya başlar, sivilceyi kanayana kadar çekiştirir. Kaşlarını çatarak ona bakar ve sonra elini tekrar yanına indirir. "Hadi."

Reid benimle konuşmak mı istiyor?

İçimdeki alaycı taraf, beni ormanın ortasına götürüp öldürmeyi planladığını merak ediyor, ama bu daha çok Ashton'ın tarzı. Reid daha... dürüst görünüyor. Sanki beni öldürmek isteseydi, beynim şimdiye kadar dolabın üzerine sıçramış olurdu.

Reid'in bana zarar vereceğini düşündüğümünden değil.

Bilmediğim çok şey var, ama hiçbirinin bana zarar vermeyeceğinden eminim. En azından fiziksel olarak. Zihinsel olarak ise durum tamamen farklı.

Ansel arabasını geri aldığı için bugün onunla geldim - hayatımın en garip on beş dakikasıydı - ama önümüzdeki bir saat boyunca öğrenci konseyi toplantısı var. Kütüphanede bekleyip önceden ödevlerimi yapmayı planlamıştım.

Görünüşe göre Reid'in başka planları var.

Ansel'e hızlıca bir mesaj atıp Reid'le birlikte olduğumu bildiriyorum - toplantısı bitene kadar mesajı görmesini beklemiyorum - ve sonra adımlarımı hızlandırıyorum, benim iki adımım Reid'in bir adımına denk geliyor. Adam tam anlamıyla bir dev. Ne yediğini bilmiyorum ama işe yarıyor. Wheaties yiyor olmalı.

Reid, şık, siyah bir motosikletin önünde durur. Motosikletler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama hareketsizken bile bu bebek hızlı görünüyor.

"Binmeye hazır mısınız?" diye homurdanarak bana kask ve ceket uzatıyor.

Ceketin kendisi sanki bana iki tane sığacakmış gibi görünüyor.

Daha önce hiç motosiklet sürmedim, ama buna karşı olduğumu da söyleyemem.

Yine de...

"Beni bir yere götürüp öldürmeyeceksin, değil mi? Daha önce bu fikri reddetmiştim, ama şimdi pek emin değilim." Yarı şaka yapıyorum. Sayılır. Bir nevi.

Reid, sanki beynime girip kalan beyin hücrelerimi koparmak istermiş gibi bana bakıyor. Kırılmam mı yoksa gülmem mi gerektiğini bilmiyorum.

"Sadece bin."

Gözlerimi deviriyorum ama ceketi giyiyorum. Beklendiği gibi, beni tamamen yutuyor. Ellerimi kullanabilmek için kolları birkaç kez kıvrırmam gerekiyor.

Reid bana kaşlarını çatarak bakar, sonra öne doğru adım atar, fermuara uzanır ve yukarı çeker. Eli bir anlığına göğsüme değince nefesim kesilir. O da hareketsiz kalır. Ela gözlerinde tanımlanamaz bir şey parlar — bugün yeşilden çok çamur rengine benzeyen gözleri — ve aceleyle bir adım geri atar.

"Üzgünüm," diye

mırıldanır. Kızarıyor

mu?

Hayır. Işığın bir oyunu olmalı.

Garip, kalıcı hissi silkelirim ve önemli olana odaklanırım. "Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Dudakları seğirir ama tam bir gülümsemeye dönüşmez. "Bunu şimdi mi soruyorsun? Benimle gelmeyi kabul ettikten sonra mı?"

Elimi havada sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım biraz deliyim. Ama ben..." Aniden kuruyan dudaklarımı yaladıktan sonra itiraf ediyorum, "Sana güveniyorum."

Şok, gözlerini büyüttü, ama bu duygu, hayranlık benzeri bir duygu tarafından hızla yok edildi. Sonra bu iki duygu da yok oldu ve yerini her zamanki kayıtsızlığı aldı.

"Bu eş bağı," diye homurdanarak kaşlarını çatı. "Bu bizi... şey... Bize güvenmek senin DNA'nda var, tersi de geçerli."

Burnumu kırıştırım. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"İstersen gidebilirsin," diyor Reid. "Ama sana göstereceğim bir şey var."

"Ceset mi?"

"Şey... hayır?" Reid bana tuhaf bir bakış attı. "Senin neyin var lan?"

Dudaklarım, onları düz bir çizgiye zorlamadan önce yukarı doğru kıvrılıyor. "Gerçekten hayır demeli ve geri dönmeliyim."

Bu doğru değil mi?

"Ama?" Reid bir kaşını kaldırır.

Yağlı kırmızı saçları öne düşer ve o sabırsızca onu geri iter.

"Ama daha önce söylediğim şey ciddiye. Sana güveniyorum, bu lanet olası eş bağı yüzünden olsun ya da olmasın." Titriyorum. "Cidden, bu şey çok ürkütücü. Onu ortadan kaldırmanın bir yolu yok mu?"

Reid'in ifadesi bir kez daha okunmaz hale gelir, ancak gözlerinde binlerce duygu parlar. "Eş bağı kaldırma mı istiyorsun?"

"Hepimizin istediği şeyin bu olduğunu sanıyordum?" diye sorarım, kafam karışmış bir şekilde.

Ağzını açıp kapar, kaşlarını çatıp ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar. Çenesini sıkar. "Evet. Kaldırma istiyorum."

"Ama bana ne göstermek istediğini merak ediyorum," itiraf ediyorum. "Ne derler bilirsin, merak kediye öldürdü."

"Şimdi kendini kedi ile mi karşılaştırıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Belki de. Sonuçta, et kafalı kurtlarla çevriliyim."

"Aptalın sıfat olabileceğini bilmiyordum."

"Kapa çeneni." Elinden kaskı alıp kafama takarım.

Anında dengesiz hissediyorum, sanki omuzlarımda 500 kilo yük varmış gibi.

Reid, ela gözlerinde eğlenceyle parıldayarak benim mücadele etmemi izliyor.

Bir kez daha "Kapa çeneni" derim ve onu iterek motosiklete doğru ilerlerim. Sonra aklıma bir şey gelir ve ona doğru dönerim. "Kaskın ve ceketin nerede?"

Reid'in gözlerindeki eğlence kaybolur. Omuzlarını silker, tek omuzlu, neredeyse kelimeleri gereksiz kılan anlamlı bir hareket yapar. "İhtiyacım yok."

"Senin sert bir kurt adam olduğunu biliyorum, ama beyninin yine de parçalanabileceğinden eminim."

Sanki tüm yorumlarım onu rahatsız ediyormuş gibi bir nefes verir. Eh, iyi.

"Hadi." Motosikletin üzerine bacağını attı.

"Ama..."

"Izzy." Sesinde bir uyarı var.

Aptal, salak, dürtüsel kurt adamlar hakkında içimden homurdanarak, onun hemen arkasına, motosiklete oturuyorum. Kollarımı ve bacaklarımı nereye koyacağımı bilmiyorum. En son istediğim şey ona yapışmak, ama motosikletten düşmek de istemiyorum.

Neyse ki, bu soruyu uzun süre düşünmek zorunda kalmıyorum.

Reid, emin hareketlerle dizlerimi tuttu ve göğsümün önü sırtına değene ve dizlerim uyluklarının dışına gelene kadar beni öne doğru itti. Ellerim içgüdüsel olarak gövdesinin etrafında dolaştı ve sonunda karnındaki gömleği kavradı. Ellerimi sıktı ve karnımda ateşböcekleri canlandı.

"Dayan," diye uyarıyor beni, sesi normalden daha boğuk geliyor. "Bil diye söylüyorum, Ansel'e kiminle olduğumu söyledim, eğer geri dönmezsem öldürülürsem, senin yaptığını anlayacaktır."

Yüzünü görmeme gerek yok, gülümsediğini biliyorum. "Öldürülseydin, geri dönemezdin."

"Hayaletler yok mu?" Kafamı yana eğmeye çalışıyorum ama lanet kaskı taktığımı unutuyorum ve neredeyse motosikletten düşüyorum.

"Bilmiyorum. Umurumda da değil." Motoru çalıştırıyor. "Sıkı tutun. Ne yaparsan yap, bırakma."

Kırk Üç

IZZY

Daha önce hiç motosiklete binmemiştim ve bunu tekrarlamak istediğimi söyleyemem.

Tamam, bu tamamen doğru değil. Reid'e bu şekilde yapışık olmak, yumuşak kıvrımlarımın onun sert kaslarıyla kontrast oluşturması garip bir şekilde çekici geliyor.

Ve korkmuş olduğumdan değil. Hayır. Aslında biraz korkmak isterdim. Bu, Reid'in hız sınırına uyduğunu gösterirdi.

Oysa o, sanki motosikletten düşüp kırılacağımdan korkuyormuş gibi, saatte 20 mil hıza bile zor ulaşan bir hızda yavaşça ilerlemekten memnun görünüyor.

Onu daha önce de sürerken gördüm, birden fazla kez. O zamanlar kesinlikle bir büyükanne gibi sürmüyordu.

Aynı zamanda, dikkatli davrandığı için rahatladım, özellikle de tek kask benim başımda olduğu için. Bir kurt adamın bile otoyolda bir kazadan sağ çıkabileceğinden emin değilim.

Çok erken — ya da yeterince erken değil — yoldan çıkıp toprak bir yola giriyoruz. Buradaki ağaçlar daha seyrek, ama birkaç inatçı ağaç yine de geçerken kollarımı çiziyor. Ceketim olduğu için minnettarım.

Reid, motosikleti ağaçların kenarında, uzun çam ağaçlarının sakın bir göle dönüştüğü yerde durduruyor. Su, öğleden sonra güneşinde milyonlarca minik elmas gibi parıltıyor.

"Beni neden buraya getirdin?" diye soruyorum, motosikletten inerken.

Kaskımı çıkarmaya çalışmadan, Reid yanımda belirir, yüzünde ciddi bir ifadeyle ama ellerinde nazik bir hareketle kaskımı kafamdan çıkarır. Uzun bir süre birbirimize bakabiliriz. Gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyorum, bu renk yeşil ve kahverengi irisleriyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor.

Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Kuşkusuz, kask yüzünden saçlarım dağınık. Yanaklarıma yapışan birkaç yapışkan saç telini hissedebiliyorum

Yanaklarıma yapışmış birkaç yapışkan saç teli hissediyorum. Ceket, üzerimde neredeyse deri bir elbise gibi duruyor. Alt kısmı uyluklarıma değiyor. Kesinlikle berbat bir haldeyim, ama "berbat" kısmı daha ağır basıyor, "sıcak" kısmı değil.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor sonunda, sanki bana doğrudan bakmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi yüzünü çevirerek.

Hızlı ama kararlı adımlarla küçük bir yokuşu inmeye başlar, göl ve onu çevreleyen kır çiçeklerine doğru.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadan olduğum yerde kalakaldım, sonra ceketimi çıkarıp bisikletin koltuğuna astım ve onun peşinden koştum.

"Burası çok güzel," diyorum.

Akarsuyun sesini bastırmak için sesimi yükseltmek zorunda kalıyorum. O homurdanıyor ama cevap vermiyor.

"Bu yüzden mi bana burayı göstermek istedin?" diye ısrar ediyorum, ayaklarımın altına bakarak, gevşek kökler veya kayalara takılıp düşmemek için.

Reid'in durduğunu, sırtına çarptığımda fark ettim. Hemen dönüp ellerini omuzlarıma koyarak beni dengeledi. Aynı hızla beni bıraktı ve aramıza mesafe koymak için bir adım geri attı.

"Sana bunu göstermek istedim." Çenesini yere doğru salladı. Kaşlarım düştü. "Bunu mu?"

Onun bakışlarının yönünü takip ettim.

Tam aramızda, mükemmel bir daire şeklinde... ölü otlar var. Kahverengi, kırılğan otlar, ormanın yeşilliği arasında sırtıyor. Tek bir çiçek, böceklerle dolu kendi çöpünün içinde solmuş.

Yüzümde inanamama ifadem belli olmalı ki, kollarını göğsünde kavuşturup homurdanarak, "Burada oldu," diyor.

"Biraz daha açık olmalısın," diyorum, kaşlarımı çatarak.

"Bu..." Çenesindeki bir kas seğiriyor ve dikkatimi orada bulunan birkaç yara izine çekiyor. "Bu, o kaltak beni lanetlediği yer."

Bu ifadenin anlamı, bir kamyonun çarpması gibi beni sarsar. Onu doğru duyduğumdan emin olamadan ona bakakalırım, sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanır.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

En azından, sorduğumu sanıyorum. Sesim neredeyse bir fısıltı.

Reid başka yere bakıyor, kolları hala göğsünde kavuşturulmuş ve her zamanki somurtkan ifadesi yüzünde. Yüzündeki bu ifade beni korkutmalı. Muhtemelen başka herhangi birini korkuturdu.

Yine de onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

Bu garip. Kağıt üzerinde, Reid aklıma gelen tüm kırmızı bayraklar. İri, huysuz, kötü, kaba ve ters. Belki de ben sadece o renge çekilen lanet bir boğayım, bilinmeyene doğru koşmaya hazır.

Ya da belki de kurt adamda görüldüğünden daha fazlası vardır. "Michelle," diye Reid sonunda dişlerini sıkarak söylüyor. "Beni lanetledi."

Binlerce soru aklımda canlanıyor, ama sormamak için dilimi ısıırıyorum. Bunun yerine, orada durup Reid'in düşüncelerini toparlamasını bekliyorum.

"Hiç çıkmadık," diyor sonunda. "Ama o istemediği için değil. Hafifçe söylemek gerekirse, takıntılı hale geldi. Ruh ikizimiz olduğumuzu falan sandı." Kaşlarını daha da çatıyor. "Beni takip etmeye başladı. İnsanlara zarar verdi. Bir gün futbol antrenmanından sonra bana asıldı." Gözleri donuklaşır, sadece onun görebildiği bir anıya, bir kaba hapsolür. "Duş alıyordum ve o da peşimden içeri girdi, çırlıçıplak. Bana dokunmaya başladı."

Bir titreme onu sarar.

Kör edici bir öfke görüşümü kırmızıya boyadı. Ellerim yanlarımda pençe gibi kıvrıldı. Tek istediğim bu kaltağı bulup gözlerini oymaktı.

"Reid..." diye fısıldarım, ama o sanki ben konuşmamışım gibi devam eder.

"Onu uzaklaştırdım. Ona karşı öyle hissetmediğimi söyledim." Ufka doğru döndü, vücudundaki her kas gerginleşmişti. "Eskiden düşünmek için sürekli buraya gelirdim. Yalnız kalmak için. Birden fazla kez beni buraya kadar takip etti, ama ben... Bizim hiçbir şey olmadığımızı anladığını sanıyordum. Hiçbir zaman bir şey olmadığımızı. Yanılmışım."

Bir adım daha yaklaşp elimi koluna koydum. Dokunmamın ona rahatlık verip vermediğini bilmiyorum, ama yapabileceğim tek şey bu. "Ağabeyiyle birlikte karşıma çıktı. Ona benim... onu incittiğimi söyledi."

Yine titrer. "Teknik olarak beni lanetleyen o piç kurusu olabilir, ama suçlu olan o. Bunu bana o yaptı."

"Ne yaptı, Reid?" diye fısıldarım.

"Benim için en önemli iki şeyi elimden aldı... ya da en azından benim için en önemli olduğunu düşündüğü iki şeyi." Derin bir nefes alır. "Görünüşümü ve kurtumu."

"Görünüşün ve kurtun...?"

"Kardeşine beni bu çirkin, iğrenç yaratığa dönüştürmesi için lanet okutturdu." Keskin, kendini küçümseyen bir kakhaha attı, bu da mide kaslarımı

ağrılı bir şekilde kasılmaya neden oluyor. "Ve daha da ötesi, kurtumu benden aldı. Dönüşemiyorum. Kardeşi bu laneti benden kaldırmadıkça asla dönüşemeyeceğim."

Kırk Dört

REID

Başımı geriye eğdiğimde su yüzüme çarparak boynumdaki kasları ağrıtıyor.

Bugünkü antrenman çok zorluydu, ama koçu suçlamıyorum. Haftaya playofflar var ve hazırlıklı olmamız gerekiyor.

Koç, sonuna kadar gidebileceğimizi düşünüyor. Dudaklarım gülümsüyor.

Tabii ki koç, takımında üç doğaüstü varlık olduğunu bilmiyor. Ben, Ashton ve Emery birliktayken, bizi kimse durduramaz.

Bir el belime dokunuyor ve ben kalbim deli gibi çarparak arkamı dönüyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağıriyorum, duşuma gizlice giren pisliği dövmeye hazır olarak.

Ama bana bakan takım arkadaşlarımdan biri değil.

Michelle.

Çıplak ve ben ne olduğunu anlamadan sikim tepki veriyor. Elimde değil. Bu kız beni kesinlikle iğrendiriyor ama yine de güzel, simsiyah saçları, sıkı göğüsleri ve şu anda büzülmüş koyu renkli meme uçları var. Kalçalarını sallayarak öne doğru yürürken, bakışlarım otomatik olarak temiz tıraşlı amına ve görünen pembe dudaklarına kayıyor.

Sonra kendime geliyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyorum, gerginleşerek.

"Öyle yapma bebeğim," diyor Michelle. Tırnakları karnımı aşağı doğru sürüklüyor. "Sana sürpriz yapmaya geldim."

Gözlerimi açtım. Penisimi tutamadan bileğini yakaladım ve onu ittim.

"Biz birlikte değiliz, Michelle. Bana dokunma lan."

O sinsi bir şekilde sırtarak bir adım daha yaklaşır. Elleriyle dik göğüslerini kavrayana kadar yukarı doğru kaydırır ve parmağını

dikleşene kadar parmağını gezdirir.

"Sen öyle diyorsun ama vücudun farklı düşünüyor gibi." Serbest eliyle, sertleşmiş penisime uzanır ve acımasızca sıkar.

"Michelle!" diye bağırırım ve onu bir kez daha iteklerim.

Sanki binlerce ateş karıncası vücudumun her yerinde dolaşıyormuş gibi hissediyorum.

İğrenç hissediyorum.

Ve her şeyden çok, vücudumun ona tepki vermiş olmasından nefret ediyorum.

Hâlâ ona tepki veriyor olması.

"Seni istemiyorum," diyorum ona, gözlerimi göğsünün üstünde tutmaya özen göstererek. "Biz bir ilişki içinde değiliz, tamam mı? Beni rahat bırak."

"Bundan emin misin?" Bana utangaçça göz kırpar ve sonra dizlerinin üzerine çöker.

Ben uzaklaşmadan, benim sikimi tutup dudaklarına zorla soktu. dudaklarına zorla soktu.

Bir an için, zevk, öfke ve

tiksinti karışımı bir duygu beni sarar. Ama o beni boğazının derinliklerine almadan önce, omuzlarından tutup onu kendimden uzaklaştırırım.

"Siktir git, seni aldatılmış kaltak," diye bağırarak duştan çıkıyorum.

Gördüğüm ilk havluyu kapıp belime sarıyorum.

"Ama Reid..."

"Siktir git!"

Farklı bir anıya götürülürüm.

Gölü seyrederken gözlerim yaşlarla doluyor.

Kendimi... iğrenç hissediyorum. Kirli.

İhlal edilmiş.

Cildimi kaplayan çamur, ne kadar yıkarsam yıkayayım çıkmıyor.

Genelde bu yer içimde doğal bir huzur hissi uyandırır, ama bugün değil.

Düşüncelerimi susturamıyorum.

Soğuk çimlere oturuyorum, bisikletim ormanın kenarında duruyor, bacaklarım önümde açılmış durumda. Yorgunum, ama uyumanın yardımcı olacağından emin değilim. Rüyamda göreceğim şeylerden korkuyorum.

Michelle'in yüzü zihnimin ön saflarına çıkıyor ve titriyorum. Tanrım, onun bana öyle dokunmasına nasıl izin verdim?

Ama...

Öyle yapmadım, değil mi? O benim iznim olmadan bana dokundu. Bu...

Düşüncelerimin o yöne kaymasına izin vermiyorum. Kafam çok karışık. Bir yandan, vücudum ona herhangi bir güzel kadına tepki verdiği gibi tepki verdi. Öte yandan, kendimi çok kirlenmiş hissediyorum ve onun benim sikimin yakınında olmasını kesinlikle istemiyordum.

Onları görmeden bir saniye önce ayak seslerini duyuyorum.

Orman, öfkelerinin gücüyle sallanıyor, dallar düzensizce sallanıyor.

Dyson'ın yüzü, Michelle birkaç adım arkasında ilerlerken, ham ve engelsiz bir öfkeyle kaplı. Michelle'in yüzü şişmiş ve kırmızı, abartılı bir şekilde burnunu çekiyor, elinin tersiyle olmayan gözyaşlarını siliyor.

"Seni orospu çocuğu!" Dyson bana saldırıyor ve yumruğunu yüzüme indiriyor. yüzüme yumruk atıyor.

Ona yumruk atıyor.

Ben kaçamadan yumrukları yanağıma çarptı. "Ne oluyor lan?" diye bağırarak ayağa fırladım.

Kurtumun yüzeye çıkmaya çalıştığını, dişlerini gösterdiğini hissedebiliyorum. Kan dökülmesini istiyor.

Dyson'ın kanını.

Ve Michelle'in.

"Bana ne yaptığını anlattı, seni hasta pislik!" diye bağırtıyor

Dyson. Ne yaptım?

Bir an için, orada durup ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu sadece bir saniye sürer, ama onun bana saldırması için yeterli bir süre.

Son anda kenara çekilmeyi başarıyorum. "Dyson, lütfen!" Michelle yine burnunu çeker.

"Bu ne cüret?!" Dyson tekrar bana saldırır ve bu sefer kurtumu zapt edemem.

Şaşırtıcı bir yoğunlukla yüzeye çıkar. Kollarımda tüyler çıkar ve yüzüm değişir, bozulur. Çenem uzar, burun haline gelir.

Daha sonra, Dyson'ın benim yaptığımı sandığı şeyi tam olarak öğreneceğim: Michelle'in bekaretini zorla almak ve sonra kalbini kırmak.

Belki de bir parçam onun tepkisini suçlamıyor bile. Eğer bir kız kardeşim ya da eşim olsaydı, onun yerinde olsam ve başka bir seçenek bilmesem, ben de aynı şeyi yapardım.

Vardiyamı bitirmeden önce mavi bir ışık beni sarar. Beni hareketsiz hale getirir, kaslarımı kilitler.

Dyson tam önümde duruyor, dişlerini göstermiş ve gözleri dizginlenemeyen bir öfkeyle parlıyor.

"Seni yok edeceğim," diye tısladı. "Michelle bana senden bahsetti. Senin için önemli olan sadece iki şey var, değil mi?" Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, ama yüzündeki gülümseme hiç de dostça değildi. "İkisini de senden alacağım."

Ağzımı açıp konuşmaya, kendimi savunmaya, kız kardeşinin yalancı bir kaltak olduğunu söylemeye çalışıyorum, ama büyü dudaklarımı sıkıca kapalı tutuyor.

Beni çevreleyen mavi büyüünün yanına daha hafif bir dalga eklenir. Ve... vücudumun değiştiğini hissediyorum. Bunu başka nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Aniden yüzüm kaşınmaya başlar ve saçlarım yağlı, cansız tutamlar halinde alnımın etrafına sarkar. Keskin bir koku burnuma çarpar. Bu koku Dyson'dan mı geliyor? Benden mi? Gözlerimi gömleğimin ön tarafına indiririm, kumaşta artık sayısız leke vardır.

Ne oluyor lan?

Kurtum kederli bir şekilde uluyor ve kurtulmaya çalışıyor, ama o... sıkışmış durumda. Kapana kısılmış. Zihnimde, kurtumu çevreleyen ve onu benden uzak tutan mecazi parmaklıkların yıkıldığını görebiliyorum. O hurlıyor ve tıslıyor, ama onu zar zor duyabiliyorum, zar zor hissedebiliyorum.

Michelle, kardeşi ile omuz omuza duruyor. Kardeşi, Michelle'in dudaklarının kendini beğenmiş, şeytani bir gülümsemeye kıvrıldığını görmüyor. Michelle'in bana fısıldadıklarını da duymuyor, çünkü Michelle parmak uçlarına basarak dudakları kulağımın hemen yanında olacak şekilde duruyor.

"Artık kimse seni sevmeyecek. Bana geri dönmekten başka seçeneğin kalmayacak."

Izzy beni anılarımdan koparıyor. Her zaman Izzy. Kolumu sıkıyor.

"Bunu bana anlattığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyor, kaybolabileceğim derin mavi gözleriyle bana bakarak.

Gözleri önümüzdeki gölün sularından bile daha berrak.

Onu neden buraya getirdiğimi gerçekten bilmiyorum, sadece neden böyle olduğumu bilmesini istedim. Neden onu eş olarak kabul edemeyeceğimi.

İğrenç biriyim.

İtici.

Sevilemez.

"Dyson'ın kullandığı büyü..." Çenemi ölü çimlerin oluşturduğu daireye doğru çeviriyorum. "Etrafımdaki her şeyi yok etti."

O parlak gözler yaşarır. "O kaltağı öldüreceğim." "Izzy..."

"Hayır, Reid. Beni dinle." Kendini tam karşımda duran bir pozisyona getirir. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum — ve rahatsızsan ayrıntılara girmek zorunda değilsin — ama onun sana tecavüz ettiğini biliyorum. O..." Çenesi sıkılır. "Senin rızan olmadan sana dokundu."

"Dyson'la konuşmaya çalıştık," diye mırıldandım, lanetin ardından geçen günleri hatırlayarak—naif bir şekilde tüm bunların geçip gideceğine inandığım günleri.

Dyson, elbette, beni dinlemeyi reddetti. Ashton ve ikizler bile ona mantıklı davranması için konuşmaya çalıştılar, ama o, itaat etmezlerse daha fazla lanetle tehdit ederek onları gönderdi. Ashton bana bunu düzelteceğine, laneti tersine çevirecek bir cadı veya büyücü bulacağına söz verdi, ama şu ana kadar arayışları sonuçsuz kaldı.

Sadece Dyson veya onun soyundan gelen biri bana yapılanları düzeltebilir

"Onunla *konusacağım*," diyor Izzy kaçamak bir şekilde, gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla. "Dinlemekten başka seçeneği kalmayana kadar onunla *konusacağım*." Eminim ki "konuşmak" kelimesinin anlamları bizim için tamamen farklı.

"Ondan uzak durmalısın. Ondan ve onun boktan kız kardeşinden."

Tartışmak ister gibi görünüyor, bu yüzden o bir şey söylemeden devam ediyorum.

"Izzy, dinle benibeni Onlar lanet deliler. Sen zaten Michelle'in radarındasın."

"Biliyorum. O ve kardeşi geçen gece beni ziyarete geldiler." Vücudum anında gerginlikle doldu.

"Ne?" Bu tek kelime bir hırıltı gibidir.

Izzy elini havada küçümseyici bir hareketle salladı. "Merak etme. İkizler ve Ansel de benimle birlikteydi..."

"İkizler seninle miydi?"

Ve bana söylemediler mi? Onları öldüreceğim. Hayır, önce Dyson'ı öldüreceğim, *sonra* ikizlerin peşine düşeceğim.

"Bak, Reid." Izzy parmak uçlarına yükselir ve yanaklarımı avuçlayarak bakışlarımı kendine çevirir.

Cildimdeki sivilceleri hissedebildiğinden eminim, bu yüzden ondan nefret ediyorum. Her zaman kokan terimi koklayabiliyor. Saçımdaki kiri ve yağı görebiliyor. Ama daha önce pek çok kişinin yaptığı gibi tiksiniş görünmüyor. Sadece... kararlı görünüyor.

"Michelle'in sana yaptığı şey çok korkunçtu. O kaltağı öldürmek, onu hayata döndürmek ve sonra tekrar öldürmek istiyorum. Kimsenin maruz kalmaması gereken bir şekilde istismar edildin. Ve o kaltağın yaptıklarından dolayı suçlanmak mı?" Elleri yanaklarımı sıkıca kavrar. "Ama olanlar senin suçun değildi. Ve sen kesinlikle iğrenç bir yaratık değilsin."

Sert, mizahsız bir kahkaha attım. "Bana patronluk taslama, Izzy. Ben iğrenç *biriyim*. Sanat dersinde ilk tanıştığımızda benden nasıl çekindiğini gördüm. Ailem bile benimle ilgilenmiyor. Biliyor muydun? Beni aylar önce terk ettiler. Beni, her ay para yatırdıkları bir banka hesabıyla baş başa bıraktılar. Son duyduğumda Londra'daydılar."

Tanrım, bunca zaman geçmesine rağmen hala canımı yakıyor.

Kendi ailem bile beni sevmeyecek kadar iğrenç biriyim.

Çok çirkinim.

"O zaman onlar aptalın teki," diyor Izzy sertçe.

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o sıkı sıkı tutunuyor. "Bak, sana tüm bunları sana acımam için anlatmadım. Senin lanet olası sempatine ihtiyacım yok." Onun bileklerini tutup ellerini yanaklarımdan çekiyorum. "Sadece bu lanet olası çiftleşme bağıyla neden ilgilenmek istemediğimi anlamanı istiyorum."

"Çünkü kendini çok iğrenç buluyorsun, değil mi?" İnanamama duygusu Izzy'nin

"Çünkü öyle olduğumu *biliyorum*. Ben iri, çirkin bir canavarım. Sen daha iyisini hak ediyorsun." "Bana neyi hak ettiğimi söyleme!" diye bağırır, öfkesi

"Benden daha iyisini hak ettiğini biliyorum."

"Kapa çeneni."

"Ben kötü bir orospu çocuğuyum, Izzy," diye söylüyorum ona somurtarak. "Ve benim, diğerlerinde olmayan bir yüküm var."

"Michelle'den ya da Dyson'dan korkmuyorum," diyor Izzy sertçe. "Sen korkmalısın."

"Bana ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini söylemeyi kes!" Ellerini havaya kaldırır. "Sen sinir bozucusun!"

"Neden senin için en iyisini yapmaya çalıştığımı anlamıyorsun?"

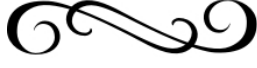
"Kapa çeneni, Reid," diye tıslayarak Izzy gömleğimin önünü tuttu.

Daha çok şaşkınlıktan dolayı ona doğru sendeleyerek yaklaşırım ve o bir kez daha yanaklarımı tutar.

Ama yüzümü sabit tutmak yerine, parmak uçlarına yükselir ve beni öper.

Dünyanın geri kalanı yok olur.

Kırk Beş

IZZY

Dudaklarımız bir saniye kadar birbirine değiyor. Sakalları çenemi okşuyor, bu kadar hoş hissettirmemesi gerekirken.

Ama öpücüğü derinleştiremeden, işleri daha ileri götüremezken, Reid benden kaçmak için aceleyle geri çekilir, neredeyse kendi ayağına takılıp düşer. Damarlarımda dolaşan yıldırım, fırtınaya dönüşür, kargaşalı ve her şeyi yutan bir fırtına. Panik ve utançtan oluşan garip bir karışım ciğerlerimi sıkıştırır, özellikle de Reid'in yüzündeki tiksinti ifadesini gördüğümde.

"Özür dilerim," diyorum, ama sözlerim yetersiz geliyor.

Reid bana korkunç bir şey itiraf etti ve ben hemen ona saldırdım. Benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Reid bana bakmak yerine her yere bakıyor. Elleriyle bileklerindeki sivilceyi dalgın dalgın kaşıyor.

"Gitmeliyiz," diyor bana sert bir sesle.

Ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Açıkçası ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kendimi berbat hissediyorum ve daha da önemlisi, onun reddi *canımı yakıyor*.

Reid, beni park ettiği motosiklete doğru götürürken başka bir şey söylemiyor, ama sessizliği her şeyi anlatıyor. Kendini bir tür sert gerginlikle tutuyor, keşke onu ondan alabilsem.

Reid, hiç gürültü patırtı yapmadan bana ceketimi ve kaskımı bir kez daha uzatır. Ben de şikayet etmeden ikisini de giyerim.

Reid'in kalbi avucumun içinde atıyor, ben arkadan ona sarılıyorum, bacaklarım onun bacaklarının iki yanında. Onun büyük elleri benim ellerimi tutup sıkıyor. Bu temas kısa sürüyor, ben farkına bile varmadan geçip gidiyor, ama yine de içimde bir heyecan patlaması oluyor.

Reid beni okula geri götürmek yerine, Hale ve Gerry'nin evine götürüyor. Jake'in arabasının arkasında motosikleti durduruyor.

Motorun gürültüsü arasında, düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sonunda, kaskımı çıkarıp saçlarımı sallayarak . "Bana olanları anlattığın için."

Reid homurdanır ve gözlerini kaçırır, sanki bana bakmak ona acı veriyormuş gibi. "Ve bilgin olsun..." derim, ceketimin fermuarını açarak. "Senin çirkin ya da iğrenç olduğunu düşünmüyorum."

çirkin ya da iğrenç olduğunu düşünmüyorum."

Bunun üzerine, bakışları benimkilere çevirir, yüzünde inanamama ifadesi belirir. Burun kıvrır ve gözlerini devirir.

O gözler...

Kesinlikle çirkin değiller. Sıcak, ifade dolu, açık ve o kadar savunmasızlar ki nefesim kesiliyor.

"Değilsin," diye ısrar ediyorum ve bunu içtenlikle söylediğimi fark ediyorum. Belki ilk başta kokusu ve görünüşü beni rahatsız etmişti, ama artık bunların hiçbiri umurumda değil. Onun geçmişini öğrendikten sonra, onu *daha da* çekici buluyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bence sen seksisin."

Kırmızı kaşlarından biri kalkıyor. "Seksi mi?"

"Ne diyebilirim ki? Uzun boylu, esmer ve tehlikeli erkeklere karşı bir zaafım var." O bana deliymişim gibi bakmaya devam ederken, ben ona yaramaz bir gülümseme atıyorum.

Boğazı hareket etti. "Neden... Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bu gerçek."

"Aynada kendimi görüyorum Izzy ve seksi olmadığımı biliyorum. Belki eskiden..." Acı bir gülümseme dudaklarına yayılırken başını sallar. "Belki de ihtiyacın olan eş olabilirdim, ama o Reid çok uzun zaman önce öldü."

Onun suratına yumruk atmak istiyorum.

Neden benim gördüğümü göremiyor?

Şu anda söyleyeceğim hiçbir şey onu ikna edemez. Michelle ve Dyson onu lanetlemekle kalmadılar, onun önemli bir parçasını, sevip sevileceğine inanan kısmını yok ettiler.

O kaltağı şu anda nefret ettiğimden daha fazla nefret etmenin mümkün olduğunu sanmıyordum. "Ben seni seksi buluyorum." Ona tek omuzlu bir omuz silkme hareketi yaptım ve

topuğumun üzerinde döndüm. "Beni bıraktığın için teşekkürler."

"Bekle." Parmakları pantolonumun bel kısmına takıldı.

Dokunduğu yerde tenimde kıvılcımlar çıkıyor. "Evet?"

Omzumun üzerinden ona utangaç bir bakış attım.

En azından utangaç bir bakış olmasını umuyorum. Şansımı bildiğim için, muhtemelen kabız gibi görünüyorumdur.

Kararsızlık yüzüne yansıyor. Benim adını koyamadığım duygularla boğuşurken, hareket etmeye cesaret edemiyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Sonra, neredeyse yanıci bir hızla, beni geri döndürür ve kolunu belime dolandır. Kıvılcımlar, başımdan ayak parmaklarımin ucuna kadar tam bir cehenneme dönüşür. Sıcaklık beni buharlı bir kucaklamayla sarar.

Bu öpücük, bir öncekinden farklı.

Yaşadığımız her şey, itiraf ettiğı her şey, anlaşılmaz bir duyguya dönüşüyor — damarlarımdan akan bir duygu. Ben parmak uçlarımda yükselip parmaklarımin saçlarına geçirirken, bu duygu içimde bir kasırğa gibi dönüyor.

Elleri, pantolonumun bel kısmının sadece birkaç santim yukarısında, çıplak tenime dokunduğı yerden kıpırdamıyor. Ama dudakları...

Dudakları benimkileri yutuyor.

Dili benimkiyle çekinerek dolaniyor ve ben ona açılıyorum, daha fazlasını, her şeyi istiyorum.

Yemin ederim, parmaklarımin onun granat rengi saç tellerinde gezdirdiğimde, dokunuşları ipeksi geliyor. Yağlı ya da kirli değil. Dudakları benimkilerden ayrılıp yanağı ve çenem boyunca öpücükler bırakırken, lekelenmiş bir cilt dokusu hissetmiyorum. Akne ya da yara izi yok.

Ellerinden biri yavaşça gömleğimin altından yan tarafıma doğru kayıyor, saten sütyenimin hemen altındaki göğsümün alt kısmına dokunuyor.

Ağızına inliyorum.

Bir parçam bunu daha da ileri götürmek istiyor — Reid tarafından yok edilip sonra onun elleriyle yeniden yaratılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyor.

Ama şimdi ne zamanı ne de yeri.

Üvey ailemin evinin hemen önündeyiz ve kim bilir kimler bizi izliyor? Ayrıca, bu adamlarla ilgili düşünmem gereken çok şey var.

Öncelikle Ansel ve Grayson'a olan hislerim. Christian'a olan çekiciliğim.

Ashton'ı düşündüğümde hissettiğim öfke.

Ve ikizlere ve Reid'e karşı karmaşık duygularımin.

Tüm irademi kullanmam gerekiyor, ama öpücük daha da ileri gitmeden onu durdurmayı başarıyorum.

Kalp atışlarımin üç katına çıkarken, elimi Reid'in göğsüne koyup onu nazikçe itiyorum. Dev gibi bir adam ama onu hareket ettirmek hiç zor olmuyor.

Sersemlemiş gibi bana bakıyor, gözleri hafifçe camlaşmış ve dudakları şişmiş. Ve bir an için, çok kısa bir an için, yüzü kusursuz, hiçbir leke yok, saçları dolgun ve parlak. Sonra gözlerimi kırptıyorum ve tanıdığım ve sevdiğim Reid geri dönüyor. En azından benim gözümde, güzelliğı hiç azalmamış. "Şimdi bana inanıyor musun?" diye soruyorum, dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor. Dudaklarım hissettiğim kadar şişmiş görünüyor mu acaba? Gözlerini kırptıştırır. "Ben... şey... evet?" "Gitmem gerek, ama sonra konuşuruz, tamam mı?" Hâlâ sersemlemiş görünüyor, ama küçük bir baş sallama ile cevap veriyor. "Eee... tamam." Parmak uçlarımda yükselip ağzının köşesine masum bir öpücük konduruyorum. Kızıl bir renk hemen boynuna yayılıyor ve yanaklarına yerleşiyor. Başını eğiyor. Ön kapıya doğru merdivenleri tırmanırken el sallayarak veda ediyorum, ama hemen içeri girmiyorum. Onun düşüncelerini toparlamasını bekleyerek onu izliyorum. Dudaklarına hafifçe dokunup gülümser, sonra hemen elini indirir. Kaşlarını çatı. Somurtuyor. Bisikletine doğru döndü. Ve bu sefer, yola çıkmadan önce kaskını ve ceketini giydiğini fark ettim.

Kırk Altı

IZZY

Barbekü günü, açıklanamayan bir korku hissiyle uyanırım. Bu his, güne hazırlanırken hareketlerimi yavaş ve halsiz hale getirir.

Hava soğuktu, ama birkaç gün önceki gibi değildi. Yine de, bol, omuzları açık bir kazak ve bir çift kot pantolon giymeyi tercih ettim. Buna "basit sürtük" kıyafetim diyorum, ama beni güzel gösteriyor. Saçımın çoğunu açık bırakıyorum, ama birkaç tutamı yüzümden çekip bir toka ile yukarıya topluyorum.

Kurtadamlarla bir partiye gideceğime inanamıyorum. Gerçek, gerçek kurtadamlarla. Ama... dolunayda şekil değiştirmiyorlarsa, onlar gerçekten kurtadam sayılır mı?

Minnie'ye olanlardan sonra hayatın tadını çıkarmak garip geliyor, ama Hale bunun tamamen doğal olduğunu söyledi. Dönüşenler için cenaze töreni yapılmaz, en azından geleneksel anlamda. Bunun yerine, dönüşenin hayatını onurlandırmak için partiler düzenlerler ve onun kurtunu daha genç bir dönüşene reenkarne etmek için bir tür ritüel gerçekleştirirler.

Ya da öyle bir şey.

Tüm ayrıntıları tam olarak anlamış değilim.

Hale'e Minnie'nin benim en büyük hayranım olmadığını söylediğimde, "Bu barbekü sadece onun için değil" diye cevap verdi.

Acaba ölen diğer iki kadından mı bahsediyordu?

Ringde dövüştüğüm şekil değiştiren Larissa ve ahırda bulduğum kadın Ali.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Sanki ölümle çevriliyim ve ne yaparsam yapayım ondan kaçamıyorum.

Atılmış pijamalarımı çamaşır sepetine attım ve arkamı döndüm... ama Lissa'yı yatağında otururken görünce kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu. Dağınık görünüyordu, koyu renk saçları her yöne dağılmıştı ve gözlerinin altında morluklar vardı.

"Lissa?" Ona göz kırpıyorum. "İyi misin?"

Alt dudağı titremeye başlıyor. "G-gitme... partiye gitme." "Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

O beceriksizce ayağa kalkar ve bana doğru bir adım atar. "Lütfen gitme."

"Lissa..."

"Kötü bir şey olacak gibi hissediyorum." Pijamasının eteğini çekiştirmeye başlar.

"Ne demek istiyorsun?"

Bu, üvey kız kardeşimle... kim bilir ne zamandır ilk kez bu kadar çok konuştuğumuz zamandır. Son birkaç gündür yaptığımız konuşmaların çoğu garip ve yapmacıktı ve genellikle Lissa'nın gözlerini devirip ayaklarını yere vurarak uzaklaşmasıyla sona eriyordu.

Bir yanım, bu Lissa'dan önceki Lissa'yı tercih ediyor.

O tedirginlik hissi yoğunlaşıyor — her yönden bana bağılıyor, pürüzlü pençeleriyle derimi tırmalıyor.

Lissa ağzını defalarca açıp kapattıktan sonra hafif bir kahkaha attı. "Saçmalıyorum. Beni... Beni boş ver."

"Aptalca davranmıyorsun," diyorum ona. "Ne oluyor?"

Havada elini sallayarak "Sadece bir kabus gördüm," der.

Bu bir korku filmi olsaydı, ana karaktere, yani kendime, Lissa'nın içgüdülerine güvenip barbeküye gitmemesi için bağıırdım. Yaşamak için fazla aptal bir kahraman olmayı reddediyorum.

Ama sonra Lissa iç çeker ve elini yüzüne sürer. "Sanırım sen ve Jake'in davetli olmanıza, benim davetli olmamama kızgıyım."

Lissa'nın küstahlığı biraz geri gelir, kaşlarını çatıp ayağını yere vurur. Kelimenin tam anlamıyla, huysuz bir iki yaşındaki çocuk gibi.

"Bu sadece yetişkinler için, Liss," diyorum ona nazikçe, ama teknik olarak bu doğru değil.

Bu, doğaüstü varlıklar ve bu dünyayı bilenler için.

Lissa dudaklarını büzüyor ama yorum yapmıyor. Buz, karanlık gözlerine sızıyor ve onları obsidiyen rengine dönüştürüyor.

Hale ve Gerry, Lissa'ya gerçeği söylemeliler... ve bunu bir an önce yapmalılar... onu sonsuza dek kaybetmeden önce.

Ağzımı açıyorum — ne söyleyeceğimi bilmiyorum — ama ben bir kelime bile söylemeden Lissa beni itip geçiyor. Kapı arkasından çarpıyor ve beni odada yalnız bırakıyor.

Bu da neydi böyle?

Lissa'nın uyarısı doğaüstü bir şey miydi, yoksa sadece depresif ve kafası karışık bir kızın endişeli saçmalıkları mı?

Her halükarda, midemdeki taş gibi ağırlık geçmek bilmiyor. Geçip geçmeyeceğinden de emin değilim.

* * *

Aşağı indiğimde Jake mutfaktaydı ve bu manzara beni durdurdu. Onu en son ne zaman yatak odasının dışında gördüğümü hatırlamıyorum.

Sade beyaz bir tişört ve pijama pantolonu giymiş, sarı saçları ustaca dağınık. Neyse ki temiz görünüyor, sanki yeni duş almış gibi, bu da onu son gördüğüm zamana göre *büyük* bir gelişme.

Buzdolabına eğilmiş durumda ama beni görünce dikleşiyor. Dudaklarının köşelerinde utangaç bir gülümseme beliriyor.

"Oops. Yakalandım."

"Ben... Sen..." Göğsümde bir öfke dalgası yükseliyor. "Neredeydin? Senin için çok endişelendim! Odandan çıkmıyorsun, aradığımda, mesaj attığımda, kapıyı çaldığımda veya bağırdığımda cevap vermiyorsun."

Bir elinden diğerine bir şişe portakal suyu atıyor. "Bana vuracak mısın? Çünkü vuracaksan kendimi hazırlamam lazım."

"Çok, çok cazip geliyor."

Gülümsemesi yüzünden kaybolmuyor, ama gözleri kararıyor, bebek mavisi rengi soluyor. "Benim için endişelendiğini biliyorum..."

"Tabii ki."

"Ama düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, anlıyor musun?" Kuru, mizahsız bir kahkaha atıyor. "İnandığın her şeyin yalan olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu anladığını sanmıyorum. Yani... sanırım anlıyorsun, ama bu öyle değil, anlıyor musun?"

Bu sözler beni bir anda sersemletir.

Fiziksel olarak öne eğildim ve dirseklerimi granit tezgahın üzerine koydum.

"Hayal bile edemiyorum," itiraf ettim. "Ailemin gerçek ailem olmadığını öğrendiğimde çok kötü olduğunu düşünmüştüm, ama..."

"Ama en azından hayattasın." Jake elindeki portakal suyuna odaklanır. Sürekli ileri geri, ileri geri sallamaktadır.

"Jake..."

"Bana yle demen doğru mu bilmiyorum," diye sözümü keser. "nk ben gerçek Jake değilim, değil mi? O ld."

Yutkunmak imkansız. "Bunun seni değiştirmesine izin verme."

Yine kakhaha atıyor. "Nasıl *izin vermem*?"

"Kim ne derse desin umurumda değil. Sen Jake'sin. Komiksin, ekicisin, sinir bozucusun, koruyucusun ve bir kızın kardeşte isteyebileceği her şeydin. Tanıdığım en güçlü insansın. Eğer bunu atlatabilecek biri varsa, o da sensin."

Jake'in yakışıklı yüzünü süsleyen gülümseme biraz daha samimi hale gelir. "Ama ben pek iyi bir ağabey olamadım. Kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki, sana nasıl olduğunu sordum."

"Hayır, Jake. Öyle söyleme. Ben senden bunu beklemiyorum..."

"Biyolojik babalarımla görüşmek isteyip istemediğine karar verdin mi?" diye sözümü keser ve kalçasını tezgaha dayar.

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Bilmiyorum," diye drştce cevap verdim.

Jake, bunu tahmin etmiş gibi başını salladı. "Onlarla görüşmek istersen, ben senin yanındayım. Ne olursa olsun, değil mi?"

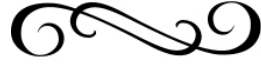
Dudaklarım gülümsemeye çekildi. "Umarım ikincisi olmaz."

"Ve *yolculukta* Benadryl olsun, çünkü ben hareket hastalığına yakalanırım," diye ekledi Jake, gamzeleri kısa bir süreliğine ortaya ıktı.

Buna glerek karşılık veriyorum.

şu anda işler kötü gidiyor, ama iyi olacağız. Olmak zorundayız.

Kırk Yedi

IZZY

Christian birkaç dakika sonra eve varır.

Açıkçası onun geleceğini beklemiyordum. Hale ve Gerry de barbeküye katılıyorlar. Beni kolayca arabayla götürebilirlerdi.

Yine de...

Onu görür görmez kalbim göğsümde garip bir şekilde atmaya başladı. Nedenini bilmiyorum, hayatımda gördüğüm en seksi erkek olması dışında. Ya da belki de nefesimi kesen bir yoğunlukla bana bakmasıdır. Ya da kasabada konuşabileceğim ve güvenebileceğim tek doğaüstü varlıklardan biri olmasıdır. Ya da...

Yeter artık! İçimden kendimi azarlıyorum ve kapıya doğru koşuyorum.

Jake benden önce davranıyor.

Yüzünde geniş, sırıtkan bir gülümseme ve bebek mavisi gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla kapıyı açar. Ona bağırarak istiyorum, ama... Onun gülümsemesini özlemişim. Gerçekten çok özlemişim.

"Vay vay vay. Merhaba Bay Montgomery. Müdür yardımcısı hafta sonu bizim evde ne arıyor?" Jake, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi kapı pervazına yaslanır.

Bulunduğum yerden Christian'ın yüzünü göremiyorum, ama cevabını çok net duyuyorum.

"Izzy'yi almaya geldim."

"Hmmm." Jake düşünceli bir şekilde parmağını çenesine dokundurur. "Bu biraz uygunsuz değil mi?"

Fikrimi

değiştiriyorum. Onu

öldürmek istiyorum.

Ama sonra Christian tekrar cevap verir ve nefesim kesilir. "Muhtemelen öyledir, ama o on sekiz yaşında ve ben ondan sadece birkaç yaş büyüğüm. Ve ben lanet olası bir müdür yardımcısı olmak bile istemiyorum, ama babam tarafından bu işe zorlandım.

Ne yapacaklar ki? Beni kovacaklar mı?" Alaycı bir şekilde güler ve sonra kıkırdar. "İyi kurtulduk."

Jake şaşkın görünüyor, ama bunun Christian'ın cevabı mı yoksa açık sözlülüğü mü yüzünden olduğunu anlayamıyorum.

Üvey kardeşim kafasını sallıyor, sanki kafasını boşaltmaya çalışır gibi, ve sonra soruyor, "O da senin eşin mi? Hale ve Gerry'nin söylediğini biliyorum..."

Siktir.

Hayır.

Bu konuyu konuşmayacağım.

Hızla son birkaç adımımı atıp kalçamla Jake'i kenara itiyorum.

"Biz arkadaş değiliz!" Sesim utanç verici derecede tiz çıkıyor.

Christian'ın ifadesinde bir değişiklik olur, sanki güneşi engelleyen şişkin bir fırtına bulutu gibi.

Şüphe gözlerimi kısar. "Biz arkadaş değiliz, değil mi?" diye tekrarlarım. "Çünkü eğer öyleyse ve bunu benden sakladıysan, ben çok, çok, çok, çok, çok..."

"Çok," diye Jake keskin bir şekilde araya girer.

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Çok, çok, çok, çok, çok, çok..."

"Çok," diye Jake yine araya giriyor.

"Üzgün," diye

bitiriyorum.

Ve kızgın.

Ve bıçaklamak

istiyorum. Ve

öldürmek

istiyorum. Ve...

ihanete uğramış

hissediyorum.

Değer verdiğim neredeyse herkes bana yalan söyledi. Kendi sosyal hizmet görevlim bile kim olduğum ve nereden geldiğim hakkındaki gerçeği benden sakladı. Christian, güvенеbileceğimi, inanabileceğimi, konuşabileceğimi düşündüğüm tek kişiydi.

On sekizinci doğum günümde söylediği sözler kafamda sürekli yankılanıyor.

"Bu, benim olduğun anlamına gelir, küçük insan. Kurtlara ait olduğun anlamına gelir."

Christian benim eşim olamaz, değil mi? Hayır. O yalnız bir kurt ve yalnız kurtların eşi olmaz. Değil mi?

Yoksa sürülerinin olmaması mı? Eşleri

olabilir ama sürülerinin olamaz mı?

Neden benim okuyabileceğim bir *Sürü Politikası İçin Aptallar Rehberi* yok?
Başım dönmeye başlıyor ve garip, karıncalanan bir sıcaklık vücudumu sarıyor.
Aklıma birkaç şey hızla geliyor.

Christian'ın bana olan ilgisi.

Barbeküye davet etmesi.

Sahiplenici, hırlayan "Benim" sözü.

Bana cevaplar verme isteği.

"Hayır," diyorum, sesim boş bir tona bürünüyor.

Gözlerinde panik parlar ve sanki ağzından köpükler saçan kuduz bir köpeği savuşturmaya çalışır gibi iki elini havaya kaldırır. "Izzy, lütfen..."

"Oh, lanet olsun." Jake, sarışın kaşları saç çizgisine neredeyse değecek şekilde, ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "O da senin eşin mi? Az önce onunla dalga geçiyordum, ama..."

"Açıklayayım," diye yalvarır Christian, yapbozun son parçaları yerine otururken.

Ortaya çıkan son görüntü hiç hoşuma

gitmiyor. Hiç ama hiç.

"Bunu benden sakladın," diyorum, damarlarıma buz gibi bir his yayılırken.

Her yerim üşüyor, az önce hissettiğim kavurucu sıcaklıkla şaşırtıcı bir tezat oluşturuyor.

O sıcaklık...

Bu ilk işaret olmalıydı.

Sözde arkadaşlarımdan birinin yanındayken hep yanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bana şekil değiştirenler hakkında gerçeği söyledin, ama bu sadece beni sakın tutmak içindi, değil mi? Daha fazla soru sormamı engellemek için?"

"Hayır, bu doğru değil." Christian dogmatik bir şekilde başını sallar. "Sana her zaman gerçeği söylemek istedim..."

"O zaman şunu cevapla." Bir adım yaklaşır, göz teması kurabilmek için boynumu uzatırım. "Ben senin eşin miyim, değil miyim?"

Ağzını açıp kapatır. Ağzı açık kalır. Tereddüt eder. Kelimeleri bulmakta zorlanır.

Ve bu...

İhtiyacım olan tek cevap budur.

İhanet damarlarıma sızıyor, yakıcı ve acı, engelsiz bir kinle dolu.
Sonunda, "O kadar basit değil..." diye boğuk bir sesle çıkar.
"Basit görünüyor," diye Jake sözünü keser, öfke yüzündeki çizgileri gerginleştirir.
Christian'ın gözleri üvey kardeşim üzerinde keskinleşir, bu da beni daha da
öfkelenendirir. Kimse Jake'e böyle bakamaz. Kimse.
Ben hariç, ama bu konumuzun dışında. "Soruma cevap
ver, Christian," diye bağırırım.
Jake, bize mahremiyet sağlamak için mutfağa geri dönerken, ben Christian'ın
cevap vermesini beklerim. Kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse
görebiliyorum.
"Bu karmaşık bir konu..."
"Yanlış cevap," diye homurdanırım, tam o sırada Jake arkamda belirir.
Elinde, sahip olduğumuz en büyük biftik bıçaklarından biri var. Tek kelime
etmeden bıçağı bana uzatıyor.
Christian, silaha odaklanırken gözleri yuvalarından fırlıyor.
"Muhtemelen üzerinde bir bıçak vardır," diyor Jake rahat bir şekilde, "ama bu
daha büyük."
"Ben büyük olanları severim," diyorum ona sevgi
dolu bir gülümsemeyle. Jake sırtıyor. "Bebeğim, sana
büyük olanı gösterebilirim..."
Christian'ın çıkardığı hırıltı, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden
oluyor. Dişleri keskin görünümlü sivri dişlere dönüşüyor ve alnında ve yanaklarında
tüyler çıkıyor.
Jake, Christian'ın tepkisinden memnun görünür.
"Biliyordum lan!" Bir an durur. "Aslında bilmiyordum. Hiç bilmiyordum. Ama
beş dakika önce şüphelendim, bu da sayılır."
"Jake?" Omzumun üzerinden ona bakarım, ki bu yanlış bir harekettir, anlaşılan.
Christian şiddetle hırlar ve bir adım öne çıkar. Yemin ederim, genişlemiş gibi
görünüyor — omuzları kapıdan zar zor geçecek kadar irileşir ve göğsü iki katına çıkar.
"Öyle mi?" Jake masumca sorar.
"Kaçsan iyi olur."
Jake gözlerini devirip Christian'a döner. "Senin arkadaşını sikmek istemiyorum
dostum. Sakin ol."
Sağ gözüm seğirmeye başlar. "Az önce korkunç kurt adamına sakın olmasını mı
söyledin?"
Omuzlarını silkiyor. "Beni öldüremez ki. Ben zaten öldüm, unuttun mu?"

Tanrım. Bu gidişle hayatımdaki erkekler *beni* öldürecek.

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp uzun bir iç çekişle nefes veriyorum. "Lütfen Hale ve Gerry'yi çağır. Sonra odanda kal."

Jake, kendini tutamayıp sorar, "Benim odama gelir misin? Tercihen çıplak. O göğüsleri seviyorum."

Christian'ın hırıltısı muhtemelen kilometrelerce öteden duyulabilir ve ben hemen onun önüne geçiyorum. Bu... Bu Christian değil. İlk hırıltısından beri bunu tahmin ediyordum. Onun yanan kehribar rengi gözlerine baktığımda, tanıdığım adamı görmüyorum. Geriye kalan tek şey, henüz tanışmadığım bir canavar.

Jake, görünüşe göre, lanet olası bir psikopat, çünkü gürültüyle gülüyor ve sonra neredeyse zıplayarak uzaklaşıyor. Bu da araştırmam gereken başka bir şey, ama sonra.

"Christian?" diye soruyorum, çaresizce dikkatini bana çekmeye çalışarak.

Jake'in çekildiği yöne bakmaya devam ediyor, kürkü boynundan kollarına kadar yayılıyor.

Geç de olsa, onun diğerleri gibi dönüşmediğini fark ediyorum. Onlar büyük kurtlara dönüşüyorlar. Ama Christian... Sanki kurt *ona* dönüşüyor gibi. Bunu tarif edebileceğim tek yol bu ve bu beni çok korkutuyor.

"Bana bak!" diye bağıryorum, bıçağı giriş masasına bırakıp parmak uçlarımda yükselerek ellerimle yanaklarını avuçluyorum.

O çekilmeye çalışır, ama ben onu bırakmamak için sıkıca tutarım. Bana bunu sır olarak sakladığı için hala ona çok kızgıyım, ama...

Ama neden yaptığını anlıyorum galiba.

Bana daha önce yalnız bir kurt olduğunu ve zamanla yalnız kurtların vahşileşmeye eğilimli olduğunu söylemişti.

Bunu mu kastetmişti?

Bu yüzden mi çiftleşme bağı benden sakladı? Şu anda ona ne oluyor böyle?

Reid'i sinemada nasıl teselli ettiğimi hatırlıyorum ve şimdi de aynısını yapmaya çalışıyorum, sesime gerçekte hissetmediğim bir güven katarak.

"Bana bak, Christian Montgomery." Gözlerini benimkilere yönlendiriyorum. "Jake ve ben hiç yatmadık, yatmayacağız da." Tiksintiyle burnumu kırıştırıyorum. "O benim kardeşim gibi. Sadece bunu benden sakladığın için seni cezalandırmaya çalışıyordu." Benden sakladığı şeyi hatırlamak

ellerimi onun yanaklarına sıkıca bastırıyorum, tırnaklarım derisine batıyor. Parmaklarımı gevşetmeye çalışıyorum, ama bu şaşırtıcı derecede zor. "Sakin ol lan."

Christian sadece bana odaklanır ve yavaş yavaş tüyleri derisinden çekilmeye başlar. Sonra dişleri ağzına geri çekilir ve gözleri normal canlı maviliğine döner. Ağır ağır nefes alır, yüzünde şok ifadesi vardır, ama ben geri geldiğinden emin olana kadar ellerimi yanaklarında tutarım.

"Bu da neydi böyle?" diye bağıriyorum, bir adım geri çekiliyorum, kollarım işe yaramaz bir şekilde yanlarıma düşüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap Christian'dan değil, tam arkamdan geliyor.

Hale ve Gerry omuz omuza duruyorlar, kollarını birbirine değdiriyorlar ve yüzlerinde gergin bir ifade var.

"Yalnız kurtların vahşileşmeye eğilimli olduğunu zaten biliyorsun," diyor Hale ciddi bir sesle, gözleri beni geçip Christian'a takılıyor. "Görünüşe göre Bay Montgomery, hepimizin tahmin ettiğinden daha ileri gitmiş."

Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Boğazımda bulunan ateş topu yüzünden yutkunmak zorlaşır.

"Bir kurt vahşileştiğinde böyle mi görünür?" diye fısıldadım.

Christian nazikçe elimi çeker ve beni ona dönmeye zorlar.

"Tam olarak değil," diye itiraf eder. "Ama yarı yolda sayılır." Yutkunur ve hareketiyle boğazının sallandığını izlerim. "İlk aşama her zaman dönüşümle ilgilidir. Yalnız bir kurtun kurt formuna dönüşmesi zorlaşır. Sonra, dönüşümcü kıskançlık, şehvet veya öfke gibi güçlü bir duygu hissetmeye başladığında, *kurt insan formuna* dönüşebilir."

"Filmlerdeki Kurt Adam'ı düşün," diye araya girer Gerry. "Kurt benzeri özelliklere sahip insansı bir figür."

"Vahşi bir kurt," diye anladığımı belirtirim. Üç adam da başlarını sallar.

"Vahşi bir kurt," diye onaylar Christian. "Ve bir süre sonra, insanın kurttan kontrolü geri alması imkansız hale gelir. Bu yüzden bizim türümüz hayatlarını ormanda yaşar. Sevdiğimiz insanları korumanın tek yolu budur."

Anlıyorum. "Bu yüzden mi bana çiftleşme bağı hakkında bir şey söylemedin?"

Christian'ın gözlerinde derin bir ıstırap belirir ve bunu görmek kalbimi sıkıştırır. Birkaç dakika önce çok kızgındım, ama şimdi sadece... üzgün hissediyorum. Yenilmiş.

"Sana yakınlaşmama izin verirsem, kurtumun yüzeye daha da yaklaşacağını biliyordum. Onu geri tutamayacaktım."

Ve sonra kurtuna sonsuza kadar kapılacaktı...

Sanki fiziksel olarak vurulmuşum gibi bir adım geriye sendeledim. "Ama beni barbeküye sen davet ettin. Benimle gelmemi sen istedin. Sen..."

Christian benim geri adımına bir adım ileriyle karşılık verir. Onun samimi mavi gözleri benimkini yakalar ve kendimi avcının yayının nişangahına bakan minik bir tavşan gibi hissederim.

"Artık sana karşı koyamazdım, Izzy. İstemiyordum." Elini saçlarının arasından geçirip, gergin bir nefes verdi. "Eğer delireceksem, bunu kendi zamanımda yapmak istediğimi düşündüm. Seni tanımak istedim, kısa bir süre için olsa bile. Belki bu beni bencil yapar, ama hissettiklerimle savaşmaktan yoruldum. Aslında bugün sana gerçeği söylemeyi planlıyordum."

Bana bir adım daha yaklaşır, üstümde yükselir, ama artık kendimi küçük ve savunmasız hissetmiyorum. Gözlerinde o kadar çok hüznü bir kırılganlık, o kadar çok umut var ki, bir şey çok netleşir: Bana tüm gücü veriyor.

Duygular boğazıma tırmanıyor ve nefes almamı zorlaştıran kalın bir gerginlik topu oluşturuyor.

"Sanırım bu bizim gitmemiz için bir işaret," diye fısıldadı Hale, ama bana mı yoksa Gerry'ye mi söylediğini bilmiyorum.

"Ben de popcornla daha iyi olur diye düşünüyordum," diye yanıtıyor Gerry.

Bir saniye sonra, ayak sesleri koridorda uzaklaşıyor.

"Beni davet etmemeliydin," diye fısıldıyorum, her kelimenin kalbimden küçük bir parça koparmamasını dileyerek. "Kurtun benim varlığıma bu kadar güçlü tepki veriyorsa, birbirimizden uzak durmalıyız. Bizim..."

"İstemiyorum," diye yanıtlar Christian kararlı bir şekilde. Elleri, sanki bana uzanmamak için kendini fiziksel olarak zorluyormuş gibi, yanlarında yumruk haline gelir. "Senin gibi bir eşe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilmiyorum. Yalnız bir kurtun bir eşe sahip olması nadirdir, ama imkansız değildir." Kafasını karışık bir şekilde sallar. "İkimiz için de en iyisini yapmaya çalıştım, ama artık rol yapmak istemiyorum. Geçen gün ofisime gelip bana güvenip sırrını açtığında,

fark ettim ki..." Titrek bir nefes verir. "Seni tanımak istediğimi fark ettim. Kardeşim ve sürüsünün, sana bir saniye bile layık olmadıkları halde sana sahip olmaları, benim ise kenardan izlemek zorunda kalmam adil değil. Biliyorum, bu benim bencilliğim..."

"Bence bencil değilsin." Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Okula müdür yardımcısı olarak dönmeden önce ormanda yaşıyordun, değil mi?"

Yüzü bembeyaz oldu, tüm rengi kayboldu, ama bir kez başını salladı. "Herkesten birkaç mil uzakta küçük bir kulübe inşa ettim."

"Sevdiğin insanları korumak istediğin için mi?" Bunu bir soru olarak ifade ediyorum, ama bunun doğru olduğunu biliyorum.

Yine de Christian bir kez daha başını salladı, çenesini hafifçe eğdi. "Kurtun ne zaman kontrolü ele geçireceğini bilmiyordum. Arkadaşlarımı ve ailemi korumam gerekiyordu."

"Ama baban geri dönmeni istediğinde, döndün, değil mi?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Jake'e söylediğin şeyi duymam dışında mı?" Omuz silkiyorum. "Bir süredir burada olmak istemediğinden şüpheleniyordum. Neden geri döndüğünü anlamıyordum. Şimdi mantıklı geldi. Baban senden onun için bir şey yapmanı istedi, değil mi?"

Mavi gözlerinde şokun yanı sıra, okuyamadığım bir sürü başka duygu belirir, sonra tekrar başını sallar.

"Baban neden geri dönmeni istediğini söyleyebilir misin?" diye soruyorum.

Yine başını sallar.

Sanırım onu kırdım.

Şu anda konuşabilecek durumda olduğunu bile sanmıyorum.

"Tamam. Arabada daha fazla konuşabiliriz." Telefonumu alıp arka cebime koyuyorum.

Christian, onun yanından geçip gümüş rengi Volvo'suna doğru yürürken, bana inanamayan gözlerle bakar.

Kafası karışık bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Hâlâ benimle geliyor musun?"

Durup ona bakıyorum. Hâlâ evin ön verandasında duruyor, güneş ışığı koyu renk saçlarına vuruyor ve bazıları neredeyse mavi görünüyor. Deri ceketini kaslı omuzlarına yapışmış

ama fermuarı açık ve açık gri bir gömlek görünüyor. Rengi, gözleriyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor.

"Bunu benden sakladığın için kızgın olduğum açık," itiraf ediyorum. "Yalan söylenmesinden ve aptal yerine konmaktan nefret ederim."

Bir şey söylemek, belki tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama o bir kelime bile söylemeden devam ediyorum.

"Ama diğerlerinde olduğu gibi, bunu neden yaptığını anlıyorum. Beni ve kendini korumaya çalışıyordun. Ve... bu yanlış yönlendirilmiş bir koruma da değildi." Ashton'ı taklit ederek sesimi alçaltıyorum. *"Seni benim dünyamda istemiyorum çünkü burası tehlikeli ve sen insansın, biz ise büyük, güçlü kurtlarız ve bla, bla, bla."*

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Aptal kardeşim gerçekten böyle mi dedi?"

"İma etti." Onun gülümsemesine karşılık verdim, sonra gülümsememi bıraktım. "Henüz seninle düğün salonuna kaçacağım demiyorum, ama konuşmamız gerek. İşleri yoluna koymamız gerek."

"Konuşmalıyız."

"Çünkü ben seninle sadece arkadaş değilim," diye onu uyarırım, tepkisini dikkatle ölçerek.

Bunun onun kurt tarafını ortaya çıkaracak mı, çıkarmayacak mı, hiç bilmiyorum. "Biliyorum."

Bakışları sakın kalıyor.

"Ashton, Reid, Emery veya Ethan'a deli gibi aşık olduğumu söylemiyorum, ama görünüşe göre onlar benim eşlerim."

"Anlıyorum."

Yüzümü buruşturup, "Ve en iyi arkadaşım Grayson'la yattım. Ayrıca arkadaşım Ansel'e karşı hislerim var. Reid'i öptüm. İkizleri de öpmek istiyorum," diye patladım.

Tanrım.

Ne zaman bu kadar kötü bir sözlü ishal sorunu geliştirdim?

Öldür beni. Hemen.

Neyse ki Christian, benim bu açıklamamdan rahatsız görünmüyor. Aksine, gülümsemesi genişliyor, mavi gözlerinde eğlence dans ediyor.

"Bir süredir seni sapık gibi izliyorum, Izzy. Diğerlerine karşı hislerin olduğunu biliyorum." Neredeyse dalgın bir şekilde çenesini ovuşturuyor, cildi bir günlük sakalla kaplı. "Bence hepimiz oturup bu konuyu tartışmalıyız. Grayson ve Ansel'in doğaüstü dünyayı bildiklerini varsayıyorum?"

"Grayson biliyor. Ansel yeni öğrendi," diye itiraf ettim.

Sanki bunu tahmin etmiş gibi başını salladı ve ben de acaba biri ağzından kaçırmış mı diye merak ettim.

"Ashton'dan hiç bahsetmediğini fark ettim. Kardeşimi öpmek istemiyor musun?" Sesi alaycı, neredeyse küçümseyici bir tona büründü ve ben gülmemek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

"Tabii ki istemem. Açıkçası o küçük serseriye yumruklamak istiyorum."

Christian buna yüksek sesle güler — neşeli, sınır tanımayan bir ses, göğsümü ve yanaklarımı kızartır.

"Kulübe hoş geldin, tatlım."

Bu sevgi dolu sözcükler kalbimin atışını hızlandırır, ama ifademi sakın tutarım.

"Barbeküye arabayla otuz dakika var, değil mi?" Arabaya yolcu tarafına ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum.

Christian, bir an tereddüt ettikten sonra, aceleyle peşimden gelir, arabanın kilidini açar ve sürücü koltuğuna oturur.

"Evet," diye cevaplar, emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırdıktan sonra. "Neden soruyorsun?"

"Otuz dakika, bazı cevaplar almak için yeterli bir süre," diye yanıtlıyorum. "Bizim hakkımızda, çiftleşme bağı hakkında ve babanın seni buraya geri çağırmasının nedeni hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Bu otuz dakikadan uzun sürebilir, tatlım." Derin bir nefes alır, elleri direksiyonu sıkıca kavrar.

Göğsümün üzerinden uzanıp emniyet kemerimi alıp takarım.

"O zaman manzaralı yolu kullan. Çünkü barbeküye vardığımızda cevaplarımı almak istiyorum. Hepsini. Benden hiçbir şeyi saklamadan, hiçbir şeyi gizlemeden. Diğerlerine de söyledim, ama şimdi sana da söylüyorum... Birinin bana yalan söylemesini ancak belli bir sayıda affedebilirim. Bu senin tek şansın, Christian. Sakın kaçıрма."

Kırk Sekiz

ASHTON

"Demek şeytan burada uyuyor?"

Sesini duyunca otomatik olarak kaskatı kesildim, masamdan uzaklaşmadım. Diğerleriyle birlikte barbeküde olmam gerektiğini biliyorum, ama yapmam gereken çok iş var... diğer şekil değiştirenlerle oyalanacak vaktim yok.

Önümde, Avcıların neden olduğu ölümleri ayrıntılı olarak anlatan bulabildiğim tüm gazete makaleleri var. 2020'de on yedi, 2021'de on üç, 2022'de on dört, 2023'te on sekiz ve 2024'te seksen yedi ölüm vardı. Bu dramatik artışı ilk fark ettiğimde, çenemin yerinden çıkacağından korktum.

Avcıların bu kadar dramatik bir şekilde artmasına ne sebep olmuş olabilir?

Tüm ölümler farklı eyaletlerde meydana geldi. Bazı kurbanların kurt adam olduğunu biliyordum, ancak diğerlerinin cadı, büyücü ve vampir olduklarından şüpheleniyordum.

Tek ortak nokta, kurbanların derisine kazınmış Avcı'nın işareti.

Radikal bir keşfin eşiğindeyken nasıl barbekü, içki ve dans düşünebilirim?

"Bir şey mi istiyorsun Isabella?" Dişlerimi sıkıp bir kez daha kalemime uzanıyorum. "Ve odama nasıl girdin?"

Cevap vermiyor ve merakım artıyor. Yapacak bir sürü işim var ve kafamda durmadan bir vuruş sesi yankılanıyor, ama eşim *burada*. Yatak odamda.

Siktir.

Yavaşça ofis koltuğumda ona doğru dönerim ve dilim ağzımda pamuk gibi olur.

Isabella Martin, yatağımın kenarında oturuyor, üzerinde sadece şimdiye kadar gördüğüm tüm ıslak rüyalarından çıkmış gibi dantelli iç çamaşırları var... ama

asla itiraf etmem.

Pembe bralette, yasal olmaması gereken bir şekilde göğüslerini yukarı itiyor. İnce kumaşın arasından, sertleşmiş pembe meme uçlarını görebiliyorum, beni kışkırtıyorlar. Fırfırlı kumaş, tonlu karnının hemen önünde bitiyor ve bakışlarım, sergilenen o altın rengi teni açgözlülükle yutuyor. Eşleşen pembe külotu, önemli yerleri zar zor örtüyor ve benim dudaklarımın yapmak istediği gibi, üst baldırlarını okşayan bir jartiyere bağlı.

Siktir.

O yataktan kalkıp bana doğru sallanarak yürürken boğuk bir ses çıkıyor ağzımdan.

"Ne yapıyorsun, Isabella?" diye soruyorum, çaresizce duyularımın kontrolünü geri kazanmaya çalışarak.

Kafamla düşünmem gerekiyor... kot pantolonumun kumaşına baskı yapan o kafamla değil.

Gözlerini benden ayırmadan, sütyen askılarından birine uzanır ve omzundan aşağı kaydırır.

"İkizlerle, seni partiye getirebileceğime dair iddiaya girdim." Dudaklarının köşelerinde günahkar bir gülümseme belirir. "Ve kaybetmeyi sevmem."

Bana bacaklarını açarak oturur, kıcı benim sikime sürtünerek beni yıldızları görmeye başlar.

Siktir. Siktir. Siktir!

Kendine hakim ol, Ashton!

İçgüdüsel olarak ellerimi kalçalarına götürdüm — parmak uçlarımın altında cildi sıcak ve pürüzsüzdü.

"Isabella," diye boğuk bir sesle söylerim ve o sırtarak öne eğilir ve çenemin altına bir öpücük kondurur.

"Evet?" diye soruyor havalı bir şekilde, sorunun ardından yanağıma bir öpücük daha konduruyor.

"Biz yapmamalıyız..."

Geriye yaslanıp, yaramazca sırtarak sütyeninin kopçasını açıyor. Askıları kollarından aşağı kayıyor, sonra sütyenini çıkarıp bir kenara atıyor.

Ağzım sulanır.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, kendimi çözülürken hissediyorum. Tüm titiz kontrolüm...

Gitti, yerini damarlarımdan geçen baş döndürücü bir sıcaklık aldı.

Izzy sırtarak omurgasını düzeltir, bu hareket göğüslerini dışarı çıkarır.

Göğ

üsle "Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye sorar, alaycı bir ses tonuyla. Dilim tutulur,
r. sadece ona bakakalırım.

"Utangaç olma, Ashton."

Yine şakacı bir gülümsemeyle, iki elimi de tutup onları göğüslerine götürür. Meme uçları avuçlarımin altında küçük çakıl taşları gibi hissedilir. Her iki göğsünü aynı anda sıkarım, ellerimde hissettikleri hissi çok severim.

"Sen göğüs adamı mısın, yoksa popo adamı mısın?" diye sorar, masum gibi davranarak, sarı saçlarını geriye tarayarak önümdeki mükemmelliği engelsiz bir şekilde görebilmemi sağlar.

Sonra sorusu kafama dank eder.

"Ha?" Konuşurken, parmaklarımla meme uçlarını kavrar ve onları çimdiklemeye başlarım.

Onları tatmak istiyorum. Yalamak istiyorum. Onun her yerini yalamak istiyorum.

Kıkırdar ve bu ses, zaten ağrıyan penisime doğru yayılır. "Sanırım cevabımı buldum." Göğüslerini ellerime daha da yaklaştırır.

. "Komik. Hep senin pislik bir adam olduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe göre yanılmışım. Kim tahmin edebilirdi ki?"

Daha da yaklaşır ve ben de içgüdüsel olarak ellerimi kalçalarına indiririm. Tatlı nefesi dudaklarımda dans eder.

"Dolabındaki ipi biliyorum," diye nefes nefese fısıldadı.

Beynim durur ve küçük bir panik dalgası hayat bulur. Alarm zilleri aynı anda çalmaya başlar.

"Ne? Nasıl? Ben..."

"Daha önce kaç kızı bağlayıp siktin?" diye devam etti, o alçak, baştan çıkarıcı sesiyle, sanki doğrudan sikime giden bir hat varmış gibi. "Bu sapkınlık için bir kelime var, değil mi?" Güzel yüzünde bir kaş çatma belirdi, sonra ifadesini düzeltti. Keskin tırnakları omuzlarıma battı. "Söyle bana, Ashton. Kaç kızı bağlayıp siktin?"

Yalan söylemeyi düşünürüm ama ona yeterince yalan söylediğime karar veririm. Bu konuda yalan söylemeyeceğim.

"Sadece bir tane, ama sonuna kadar gitmedim," itiraf ettim.

Kızın adını bile hatırlamıyorum, sadece bir partide tanıştığım biriydi. Biraz öpüştük, sonra onu bağladım,

bağlama ve BDSM'yi öğrendiğimden beri yapmak istediğim şekilde bağladım.

Ben hiçbir şekilde uzman değilim, ama bence oldukça iyi bir iş çıkardım ve inlemelerinden de anlaşıldığı kadarıyla o da bundan hoşlanmış gibiydi. Ama onu sikmeden önce, bir şey beni durdurdu, sanki pişman olacağımı önceden hissetmişim gibi. Onun benim için doğru kişi olmadığına dair içgüdüsel bir bilgi.

Bu yüzden onu parmaklarımla tatmin ettim ve yoluna gönderdim. Bu, bu işe son kez bulaştığım zamandı.

"İnsanları bağlamayı nerede öğrendin? İşkence dersinde mi?" Başını yana eğdi ve altın sarısı saçları pencereden süzülen güneş ışığında parladı.

Parmaklarım çıplak kalçalarında kasılır. "Porno," diye itiraf ederim... sonra anında yüzümü buruştururum, cevabımı ağzımın içine geri sokabilmeyi dilerim.

Neden, neden bunu itiraf ettim ki?

Izzy'nin tırnakları omuzlarımdan pazılarımı sıyrır ve bir titreme içimi sarar. "Çok porno izliyor musun?"

Ve tıpkı önceki gibi, cevap vermekten kendimi alamıyorum. Sanki bana bir tür büyü yapmış gibi. O bir siren mi?

"Senle tanıştığımдан beri izlemiyorum," diye patladım.

Kendimi tatmin etmek için ihtiyacım olan tek şey, onun mükemmel vücudunu düşünmek.

"Anlıyorum." Daha da yaklaşıyor ve her an dudaklarının benimkilere değeceğini biliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum, kokusunu içime çekiyorum, şişeliyorum ve kilitliyorum.

"Ashton."

"Ashton."

"Ashton! Uyan lan!"

Nefes nefese uyanıyorum, masamdaki sandalyede dik otururken yanağıma yapışmış bir kağıt parçası var.

"Hay sıçayım."

Tanıdık ve hoş olmayan ses, ellerimin sıkışmasına neden oluyor. Başka bir benzer ses, "Gerçekten de lanet olsun" diyor.

"Emery. Ethan. İkiniz benim odamda ne yapıyorsunuz?"

Öfkeyle, cinayetlerden birini ayrıntılı olarak anlatan basılı bir gazete makalesini içeren kağıdı alıp masamın üzerine fırlatıyorum.

Kendimi inanılmaz derecede rahatsız ve kafası karışık hissediyorum, beynim durmadan dönüyor.

"Seks rüyası mı görüyordun?" diye sorar Emery, bu ihtimal karşısında oldukça neşeli bir ses tonuyla.

Ethan kıkırdar.

"Tabii ki hayır." Bu fikrin saçma olduğunu düşünerek alaycı bir şekilde cevap veriyorum, ama arkamı dönmüyorum.

Eğer dönersem, ereksiyonumu görecekler ve bunun aptalca rüyamdan kaynaklandığını, bir erkeğin günlük rutininin doğal bir parçası olmadığını düşünecekler.

Kendine bunu söylemeye devam et.

Gözlerimi kapattığımda, Izzy'nin güzel yüzünü tam önümde görebildiğime yemin ederim, gözleri kapalı ve dudakları aralık.

Ama hayır, o bana asla öyle bakmazdı, sanki beni önemsiyormuş, istiyor, seviyor gibi. Onun bana karşı hissedebileceği tüm sıcak duyguları etkili bir şekilde yok ettim.

Sonuçta istediğim de buydu.

Öyleyse neden kalbim göğsümde bu kadar ağır hissediyor?

"İnliyordun kardeşim," diyor Emery şarkı söyler gibi. "Seks rüyaları görebildiğini bilmiyordum," diye ekliyor Ethan.

"Senin rüya görebildiğini bile bilmiyordum," diyor Emery. "Robotlar rüya görür mü?"

"Görünüşe göre bu robot görüyor."

"Ha. Ha. Ha." Kendimi kontrol altında hissederek, koltuğumda dönüp, benim bölgeme giren iki serseriye görebilecek hale gelene kadar döndüm.

İkizler kapının önünde duruyorlar, omuzları neredeyse birbirine değecek kadar yakın. Bu manzara beni duraksatıyor, çünkü aylardır aynı odada bile bulunamıyorlar, birbirlerinin yanında durmalarına ne demeli.

"Baban seni yukarıdan almamız için bizi gönderdi," Emery, gözlerimi kısarken fark edince açıkladı. "Parti başlıyor."

"Desiree aşağıda bizi bekliyor," diye ekliyor Ethan yumuşak bir sesle.

Bu hatırlatma üzerine hepimizin dudakları aşağı doğru kıvrılıyor.

"Gerçekten bütün gece Desiree ile bir ilişkimiz varmış gibi davranmak zorunda mıyız?" Emery, sivri sarı saçlarını eliyle tarar.

Ethan utançla başını eğiyor.

"Kıza bir tabak yemek getirin ve bu kadar olsun," derim ilgisizce, çoktan işime dönmüşümdür.

"Aşağı gelmeyecek misin?" diye sorar Emery.

"Meşgulüm."

"Bunu gerçekten düşünmelisin," diyor Ethan yumuşak bir sesle. "Bu gece Minnie'nin kurtunu serbest bırakmayı planlıyorlar. Bunun için burada olmalısın. Hepimiz olmalıyız."

Şüphesiz geleceğimizi düşünüyor: Konsey'de hüküm sürmek ve tüm şekil değiştirenler için kararların alınmasına yardımcı olmak. Sonuçta bunun için eğitiliyoruz. Hiçbir sürü bizimki kadar baskın değildir.

"Sadece... Bana birkaç dakika ver. Hemen geliyorum." Parmaklarımla masanın üstüne vurmaya başlıyorum.

Arkamda bir anlık sessizlik oluyor ve ikizlerin kelimelere gerek kalmayacak kadar anlamlı bir bakış alışverişinde bulunduklarını hayal ediyorum.

Yine göğsümde o sıkışma hissi geri geliyor. En son ne zaman böyle yapmışlardı?

Aylar önce mi?

Kazadan kısa bir süre sonra onlarla konuşmaya çalıştım, ama tüm girişimlerim boşunaydı. Kardeşler arasında çok fazla nefret, öfke ve keder vardı. Birbirlerini asla affetmeyeceklerinden korktum.

O zamandan bu yana ne değişti? Neden birdenbire kardeş gibi davranıyorlar?

Izzy.

Onun yüzünden olmalı.

Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımla avuç içlerimi ısırmasına izin veriyorum.

Acının keskinliği beni, en azından bir anlığına, kendime getiriyor.

Onu düşünmeyi bırakmam lazım. Hemen. Kararımı verdim ve bununla yaşamak zorundayım. Ve sonuç olarak onsuz yaşamak zorundayım. Onu uzaklaştırdım, bizden nefret etmesini sağladım.

Ama başka ne yapabilirdim ki? O bilinmeyen bir değişkendi ve onun sürümünü bozmasına izin veremezdim. Ya casussa? Ya katilse? Ya avcıysa?

Babam bir keresinde bana kararlarımdan asla pişman olmamamı, onları bir neden için verdiğimi ve bu nedenin asla değişmeyeceğini söylemişti. Hayatım boyunca bu felsefeye sadık kaldım.

Öyleyse neden kendimi bok gibi hissediyorum?

Neden onu düşündüğümde kalbim ağırlaşıyor?

Neden aynı odada olduğumuzda gözlerim onu arıyor, sanki ona çekilmekten kendimi alamıyormuşum gibi?

Neden onu rüyamda görüyorum?

Ve en kötüsü, neden kafamın içindeki o küçük ses bana her şeyi mahvettiğimi haykırıyor?

Çünkü eğer yanılıyorsam...

Eğer Izzy görüldüğü gibi biriyse... Eğer o bizim eşimizse ve casus değilse...

O zaman sürümüzü onarılamaz bir şekilde yok etmiş olabilirim.

Kırk Dokuz

IZZY

"Şunu bir netleştirelim." Christian'ın az önce bana anlattığı her şeyi kafamda oturtamıyorum. Bazılarını Grayson'dan daha önce duymuştum, ama... "Baban, kurt dönüşenlerin diğer kurt dönüşenleri öldürdüğüne mi inanıyor? *Kain'in* de bir şekilde bu işin içinde olduğuna mı?"

Christian, arabasını ustaca toprak yolda sürerken gözlerini ön camdan ayırmıyor.

"Son zamanlarda öldürülen tek doğaüstü varlıklar onlar değil." Dudaklarını büzüyor. "Araştırmalarım, vampirlerin, cadıların ve büyücülerin ölümlerinde son birkaç ayda önemli bir artış olduğunu gösteriyor."

"Ve tüm cinayetler Avcılar tarafından işlenmiş gibi gösteriliyor mu?"

Christian başını sallar. "Belki bazıları Avcılar tarafından işlenmiştir, ama hepsi mi?" Çenesindeki bir kas seğirir. "Bir şeyler tutarsız."

Önüme odaklanarak, az önce duyduğum her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Sırf kanımız yüzünden bizi öldürmeye çalışan bir grup insan olması bana hala gerçek dışı geliyor. Christian, benim doğaüstü özelliklerim olmamasına rağmen *benim* peşimden geleceklerini bile belirtti. Bu iğrenç bir şey.

"Babam, çeşitli sürüler arasında savaşın tartışıldığını söyledi," diyor Christian sessizce.

Göğsümdeki emniyet kemerini sıkıca tutuyorum. "Savaş mı? Avcılarla mı?"

Bu nasıl mümkün olabilir ki? Avcılar, avlarını öldürürken renk uyumlu kıyafetler giymiyorlar. Sokakta yürüyen sıradan insanlar gibi görünüyorlar.

Bu, şekil değiştirenlerin rastgele insanlara saldıracakları anlamına mı geliyor? Tehdit oluşturabilecek herkese mi?

"Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç." Christian hafifçe başını sallar.

"Bu yüzden mi buradasın?" Dikkatlice ona doğru dönerim, profilinin güçlü hatlarını ve çenesini kaplayan koyu sakalları hayranlıkla izlemekten kendimi alamam. "Babanın ölümleri araştırmasına yardım ettiğin için mi?"

"Larissa ve Ali'den önce, bu bölgede sadece birkaç ölüm olmuştu, bir sonuca varmak için yeterli değildi. Ama babam şüpheleniyordu ve benden yardım istedi." Uzun parmaklarıyla direksiyona vurarak, gülmeden güldü. "Burada olmamın gerçek nedenini bilen tek kişi sensin."

"Ashton bilmiyor mu?"

"AJ..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "O tanıdığım en zeki adam, ama aynı zamanda en habersiz olanı. Neden burada olduğumu sormaya hiç zahmet etmedi; kendi sonuçlarını çıkardı."

"Neden ona AJ diyorsun?" Christian'ın ona böyle hitap ettiğini daha önce duymuştum ama nedenini hiç öğrenemedim.

Christian gülümsüyor, dudakları doğal bir şekilde kıvrılıyor. "İlk adı Ashton, ikinci adı James. Annemiz ona hep AJ derdi ve sanırım bu takma ad yapıştı... ama babamız bu adı kullanmayı reddediyor. Sanırım Ashton bu yüzden bu takma adı artık sevmiyor. Ona annemizi ve eskiden olanları çok fazla hatırlatıyor."

"Bana daha önce Ashton'ın üvey kardeşin olduğunu söylemiştin." Hale ve Gerry ile yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. "Ben, sürüler... DNA'larını birleştirerek çocuk yaptıklarını sanıyordum."

Christian bana bir kez bakıyor, sonra tekrar yola odaklanıyor. Buradaki ağaçlar daha seyrek, yerini rustik ahşap kulübeler ve kır evlerine bırakıyor. Acaba bazı sürüler burada mı yaşıyor? Mantıklı geliyor. Ben bir kurt adam olsaydım, kazara yoldan sapmış bir yürüyüşçüyle karşılaşmamak için ormanın derinliklerinde bir yerde yaşamak isterdim.

"Doğru," diye kolayca kabul eder ve arabayı durdurur.

Onlarca araba toprak yolu dolduruyor. İleride, kısa bir yürüyüş mesafesinde, insanlar hareket ediyor, yüzleri seçilemiyor. Göğsümde bir yılan gibi bir tedirginlik kıvrılıyor.

"Ama annem gerçek sürüsünü bulmadan önce beni doğurdu. Beni bebekken evlat edindiler." Yüzünde hüznün belirir, göğsüm sıkışır.

"Keşke onları kaybetmemiş olsaydın," diye fısıldıyorum.

Ellerinden biri orta konsolda duruyor ve ben çaresizce ona uzanmak istiyorum. Sıkmak istiyorum. Ona teselli vermek istiyorum. Ama direniyorum.

"Biyolojik babamı hiç tanımadım," diye itiraf ediyor Christian. "Annemin tek gecelik ilişkisiydi ve ben doğmadan kısa bir süre önce öldü. Aşırı dozda uyuşturucu. Annemin sürüsünden arkadaşları, tanıdığım tek babalarımı."

Siktir et.

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Konuşmak istersen ben buradayım."

"Biliyorum."

Uzun bir süre, hiçbir şey söylemeden öylece oturduk. Hatta birbirimize bakmıyorduk bile, ikimizin de bakışları uzaktaki şekil değiştirenlere sabitlenmişti.

Ama hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Bu, çiftleşme bağı mı? Christian? Emin değilim, ama rahatsız olduğumu söyleyemem. Sıcaklık beni baştan aşağı sarıyor, kaçmak istemediğim rahatlatıcı bir kucaklamaya sarıyor.

Sessizliği ilk bozan Christian'dı, sesi isteksizdi. "Arabadan çıkmalıyız."

"Evet."

İkimiz de kıpırdamıyoruz.

Christian dudaklarını yaladı ve gözlerini bana çevirdi. "Bütün bunları senden sakladığım için gerçekten üzgünüm. Yapmamam gerektiğini biliyorum..."

"Gerçekten yapmamalıydın," diye onu keserek onaylıyorum. Elini sıkıp bırakıyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum. "Seni tamamen affedip affetmediğimden emin değilim. Hala özür dilemelisin."

"Yalvarmak mı?" Kaşlarını kaldırır.

Ashton bunu yaptığında kibirli ve kendini beğenmiş görünüyor. Christian bunu yaptığında ise sadece... sevimli görünüyor.

Of. Beni öldürüyor.

"Bilirsin... diz çök ve affımı dile, falan filan," diyorum, vurgu yapmak için elimi havada sallayarak.

Gözleri ısınır, erir gibi olur ve karşılık veren bir sıcaklık dalgası doğrudan kalbimin ortasına doğru akar.

"Dizlerimin üzerine çökmemi istiyorsan, bebeğim, tek yapman gereken istemek." Aman Tanrım.

Göğsümden başlayan kızarıklık boynuma doğru yayılır ve yanaklarımdan durur. Her yerim yanıyor.

Christian yüzümdeki ifadeye - muhtemelen tam bir şok ve şaşkınlık ifadesi - sırtarak bakar ve sonra arabadan sorunsuzca iner. Kendimi kontrol altına almak, çılgınca atan kalbimi sakinleştirmek ve normal bir seviyeye getirmek uzun zamanımı alır.

"Bu hiç hoş değildi!" diye homurdanarak, sırtan Christian'ın peşinden gidiyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, şeytanın kendisine yakışır bir masumiyetle.

Onu boğazladığımı taklit ediyorum ve o da buna yüksek sesle gülüyor, sesi kaygısız ve neşeli. Bu, dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. Karnımdaki kelebekler isyan etmeye başlıyor.

Partiye yan yana yürüdük, ellerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Her adımda parmak uçlarımız birbirine sürtünüyordu. Bir ara, Christian'ın küçük parmağını benimkine takmış olduğuna yemin edebilirim, ama ona baktığımda beni görmezden geldi ve önüne odaklandı.

"Daha önce hiç kurt adam partisine gitmedim," diye fısıldıyorum Christian'a, sonunda arabadan gördüğüm kalabalığa katıldığımızda.

"Dönüşenler sadece kurtlar değil," diyor Christian yumuşak bir sesle, gözleri eğlenceyle parıltıyor. "Sadece en yaygın olanlar onlar."

"Ama 'kurt adam' 'dönüşen'den çok daha havalı geliyor," diye itiraz ettim.

O yine gülüyor. "Burada kimseye bunu söylediğini duyurma. Bu bölgede kurt adam neredeyse küfür sayılır."

Kaşlarıma saç çizgime kadar yükselir. "Gerçekten mi?"

Aman Tanrım. Kaç kez şaka olarak erkeklerden birine, Hale'e veya Gerry'ye kurt adam dedim?

Christian bana göz kırptı. "Hayır."

"Seni pislik!" O gizlice benden uzaklaşırken, şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum.

Bir parçam, bu Christian'ı okulumdaki Christian'la bir tutamıyor. Bay Montgomery. Christian, yalnız bir kurt olduğunu keşfetmeden önce, evinden ayrılıp vahşi doğaya taşınmadan önce, tanıdığı herkesi ve her şeyi geride bırakmadan önce böyle miydi acaba?

Bir an önce hissettiğim neşe, aniden yerini hüzne bırakıyor. Christian, ruh halimdeki değişikliği fark etmeden kolumu tutuyor. "Hadi. Seni insanlarla tanıştırayım."

İçimdeki içe dönük kişi, kararlı bir şekilde başımı sallayıp partinin kenarına çekilmek, orada izlemek ve etkileşime girmeye zorlanmamak istiyor.

Ama bu dünyayı ve içindeki insanları merak eden tarafım, Christian'ın beni ileri çekmesine izin veriyor.

Parti dört evin arasında gerçekleşiyor; ikisi yolun bir tarafında, ikisi diğer tarafında. Hepsi kırmızı-kahverengi kütüklerden yapılmış gibi görünen rustik bir görünüme sahip.

Hem yetişkinler hem de çocuklar sokakta, bahçelerde ve ön verandalarda oynuyorlar. En büyük evin ön bahçesinde açık büfe gibi bir şey var. Sokağın karşısındaki çimlerde voleybol maçı yapılıyor. Kahkahalar havayı dolduruyor.

Her şey... mükemmel.

Neredeyse fazla mükemmel, sanki insanları yeni bir kasabada mülk satın almaya teşvik eden bir katalogu karıştırmak gibi.

Bu manzara, hızla artan tedirginliğimi yatıştırmaya pek yardımcı olmuyor.

Christian, bizden biraz uzakta sohbet eden iki adama doğru ilerliyor.

"Izzy, eminim biliyordur..."

"Silas, nasılsın?" En yakınimdaki adamı tanıyarak sözünü kesiyorum.

Onun geniş omuzları, yara izli yüzü, ve sürekli kaşlarını belirgin. Onu tiyatrodan beri görmemişim, ondan önce...

Boğazımda bir düğüm oluşur.

Silas bira şişesini bitirir. "Daha iyiydim, evlat." Koyu gölgeler

gözlerinin altındaki cildi bozar.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Özür dilemek... bir şekilde yanlış geliyor. İnsanlar, kendileriyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, kötü bir şey olduğunda neden "özür dilerim" dediklerini hiç anlamıyorum. Bu iki kelime hiçbir şeyi değiştirmez, hiçbir şeyi düzeltmez. Özür dilemek, bir duruma karşı sempatiyi ifade etmek için tasarlanmış olsa da, bir şekilde sık geliyor. Samimiyetsiz.

Bu yüzden bunun yerine şöyle diyorum: "Keşke bu hiç olmasaydı."

Ne demek istediğimi açıklayabilirim: Keşke Minnie hiç ölmeseydi, keşke Silas işini kaybetmeseydi, keşke Minnie'nin ailesi ve arkadaşları sevdiklerini kaybetmenin acısıyla başa çıkmak zorunda kalmasaydı... Ama açıklamıyorum.

Silas'ın ifadesi yumuşar. "Ben de öyle, evlat. Ben de öyle."

İkinci adam konuşma sırasında bir ara bize doğru dönmüş ve sonunda onu iyice görebiliyorum.

"Bay Remington?" diye soruyorum, dehşet içinde. "Siz de bir şekil değiştiren misiniz?"

Yıl sonu albümünün yedek öğretmeni utangaç bir gülümsemeyle, yer yer gri çizgilerle bezeli sarı saçlarını eliyle tarar.

"Burada tanıdığın insan sayısına şaşıracaksın," diyor Christian, nefesinin kulağımın yanındaki saçları gıdıklayacak kadar yakına eğilerek.

İçimde bir titreme hissediyorum.

Silas ve Bay Remington, beni Christian'dan ayıran küçük boşluğu dikkatle izliyorlar. Silas'ın çenesi sıkılır ve Bay Remington'ın gözleri obsidiyen kadar koyu bir renge bürünür.

Ne oluyor lan?

O anda aklıma bir şey gelir, o kadar tuhaf ve imkansız bir olasılık ki gülmekten kendimi alamam.

Hayır, bu doğru olamaz, değil mi?

Silas ve Bay Remington'ı şimdilik görmezden gelerek, tamamen Christian'a dönerek yüzümü ona çeviriyorum.

"Benimle burada olduğun için başın belaya girmez, değil mi?" diye soruyorum, sesimin Bay Remington ve Silas'ın duyabileceği kadar yüksek olmasını sağlayarak.

Eğer teorim doğruysa...

Kalbim taşlaşır, yüzümde küçük bir gülümseme olsa da

Christian sorumdan dolayı kafası karışmış görünüyor, belki de zaten bana sorun olmayacağını söylediği içindir.

"Şey... hayır?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor, ve belki de kaçırmışımdır.

Sesimi fısıltıya indiriyorum, ama yine de erkeklerin duyabileceği kadar yüksek. "Güzel. Okuldaki masanda yaptığın gibi beni tekrar sikmeni istiyorum."

Christian'ın gözleri şokla büyür ve hemen arkamdan vahşi bir hırıltı yankılanır. Christian ve ben dönüp bakarız, Bay Remington öne çıkmıştır, gözleri kurt görünümüyle parıldamaktadır. Ancak hırıltı, kollarına ve boynuna tüyler çıkmaya başlayan Silas'tan gelmiştir.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Mantiken, şimdiye kadar benzerlikleri fark etmemiş olmamı anlayabiliyorum, çünkü onları aramamıştım. Ailemin gerçek ailem olmadığını ve benim bir kurt-cadı melezi olduğumu bilmiyordum.

Ama Şimdi...

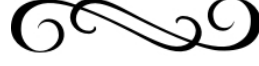
Bay Remington ile aynı buruna sahibim. İkimizin boy farkı göz önüne alındığında, onunki biraz daha büyük, ama Şekli tamamen aynı. Saç rengim de onunkiyle benzer. Silas'ta benzerlikler daha zor fark ediliyor, ama yine de var.

Gözlerimiz aynı: parlak, berrak mavi.

Var olmayan bağlantılar aradığıma inanmak istiyorum, ama durumun böyle olmadığını biliyorum. Ruhumun derinliklerinde bir Şey, teorimin doğru olduğunu söylüyor.

Bay Remington ve Silas benim babalarım.

Elli

CHRISTIAN

Bir şeyler yolunda değil.

Bunu hemen anlıyorum, hiçbir şey söylenmesine gerek kalmadan.

Izzy yanımda çok, çok hareketsiz duruyor, çenesi sıkılmış ve gözleri buz gibi. Ve Kyle ve Silas, en eski iki arkadaşım, sanki derimi kemiklerimden soyup parçaları birbirine bağlayıp, ortaya çıkan ürünü beni asmak için ip olarak kullanmak istemişçesine, neredeyse parlayan bir öfkeyle bana bakıyorlar.

Ne oluyor *lan*?

"Burada her şey yolunda mı?" Hale aceleyle yaklaşır, gözleri Silas ve Kyle arasında gidip gelir, sonra bana ve Izzy'ye odaklanır.

Hale'in arkasında tanıdığım başka bir şekil değiştiren var. Sanırım adı Dane. Yoksa Dan mı? Diğer kurtlardan o kadar uzun süredir uzaktayım ki, onları ayırt etmekte zorlanmaya başladım.

Izzy buz gibi bir sesle, "Her şey yolunda. Bu iki beyefendiye, çözülmemiş baba sorunlarım olduğu için müdür yardımcımı becereceğimi söylüyordum" der.

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

"Izzy!" diye bağırıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

Hale'in yüzündeki ifade değişir, gözlerinde bir tür anlayış belirir. "Oh, Izzy..."

Tamamen kafam karışır ve Silas ile Kyle de şaşkın görünürler. İlkinin kürkü derisine çekilir ve ikincisi artık bana hırlamaz.

Kyle kum rengi saçlarını okşadı ve ikimize utangaç bir şekilde gülümsedi. Izzy ile göz teması kurmadığını fark ettim.

"Kusura bakmayın. Öğrencilerimi biraz... korumaya çalışıyorum. Artık sınıfta olmadığımı unutmak benim için zor." Gülümsüyor, ama

sesinde gerçek bir mizah yok.

Kyle'in sözleri Izzy'yi daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. enesindeki kasların daha hızlı seğirmeye başlamasından bunu anlayabiliyorum. Elleri yumruk oluyor.

"Evet. Sebep bu." Sesi buz gibi soğuk.

Silas davranışını bir açıklama ile haklı çıkarmıyor. Sadece ikimize son bir kez sert bir bakış atıyor ve sonra soğutucuya doğru yürüyerek başka bir bira alıyor.

Kyle, sürü arkadaşını ihtiyatla izliyor. "Onun adına özür dilerim. alışanlarını çok korur, özellikle de Minnie'ye olanlardan sonra."

"Silas her zaman Minnie'nin hiç sahip olamadığı kızı olduğunu söylerdi," diye araya girer Dane, içtiği alkolden dolayı sesi biraz peltekleşmiştir. Biraz sendeler ve Kyle onu ayakta tutmak için elini uzatır. "Ona olanlar korkunç."

Izzy fiziksel olarak vurulmuş gibi irkilir, Hale'in yüzü solgunlaşır ve Kyle aniden kusacakmış gibi görünür.

"Silas'ın kızını kaybettiği için zgnm." Izzy bu kelimeyi söylerken tökezledi. "Minnie'yi iyi tanımıyordum, ama iyi birine benziyordu."

Dane ciddiyetle başını sallar, ama dikkati çoktan başka yerededir. Kyle'ın başının üzerinden birine el sallar ve o yöne doğru yola çıkar.

"Izzy..." Hale tekrar dener ve arkadaşıma doğru bir adım atar.

Izzy topuklarını döndürür ve omzunun üzerinden, "Bir şeyler içmeye gidiyorum," der. Sonra, fısıldayarak ekler, "Umarım günü atlatacak kadar güçlü bir şey olur."

Hale ve Kyle'a veda etmeden Izzy'nin peşinden giderim, onu kalabalığın içinde kaybetmek istemem. İkimiz şekil değiştirenlerin arasından geçerken, altın sarısı saçları dikkatimi çeken parıldayan bir fener gibidir.

Biri önüme geçerek Izzy'yi görmemi engelliyor.

"Christian," der tatlı bir ses, bakışlarımı onun yüzüne çeker. Anlaşılmaz bir duygu içimi kaplarken boğazım düğümlenir.

Lacey Heart tam da hatırladığım gibi görünüyordu: omuzlarına dökülen yumuşak kahverengi saçları
omuzlarına dökülen yumuşak kahverengi saçları, pembe yanakları ve kalın kirpiklerle çerçevelenmiş zümrüt yeşili gözleri. Bir zamanlar, onun gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm.

Lacey ile ilk kez lise birinci sınıfta çıkmaya başladım. O, JV ponpon kız takımındaydı ve yüzünde hep bir gülümseme vardı. Beni kendine çeken ve onu tanımamı isteyen

beni cezbeden ve onu tanımak istememi sağlayan Şey o glmsemesiydi. Yıllarca çıktık ve onun benim için doğru kişi olduğunu düşündüm.

Sonra ikimiz de on sekiz yaşına girdik.

Lacey, bir sürünün kalbi olduğunu keşfetti - hala eşini bulamamış olsa da - ve ben de yalnız bir kurt olduğumu fark ettim. Bana eşleşme işaretinin önemli olmadığını, beni hala sevdiğini, benimle olmak istediğini söyledi, ama ben tüm sözlerinin yalan olduğunu biliyordum. O anda bunların doğru olduğuna inanmış olabilir, ama ben onun eşini bulduğu anda beni tamamen unutacağını biliyordum.

Ormana çekildikten sonra uzun bir süre, Lacey'i ve normal insanlar olsaydık hayatımızın nasıl olabileceğini hayal ettim. Ama sonra hayallerim, ben farkına bile varmadan değişmeye ve bozulmaya başladı. Eskiden onun yüzünün olduğu yerde, şimdi yüzü ve adı olmayan, dalgalı sarı saçlı bir kadın görüyordum.

Lacey'i en son ne zaman düşündüm?

Hafızamı zorluyorum ama çok uzun zaman olduğunu fark ediyorum. O zamandan beri aklıma bir kez bile gelmedi...

Izzy'den beri.

Eskiden bu tür etkinliklere gitmekten korkardım, çünkü ona rastlayabilirim diye, ama bugün Izzy'yi davet ederken onu göreceğimi hiç düşünmedim.

"Christian." Lacey bana çekingen bir gülümseme atıyor.

Objektif olarak, yıllar sonra bile hala güzel olduğunu kabul edebilirim. Ama artık eskisi gibi kalbimi arptırmıyor, ellerimi terletmiyor, dilimi bağlamıyor ya da dizlerimi titretmiyor.

"Merhaba, Lacey." Omzunun zerinden Izzy'yi aramaya çalışıyorum, ama onu artık göremiyorum.

İçimde rahatsız edici bir his belirir ve Lacey'nin yanından geçmeye çalışırım, ama o beni engeller.

"Seni çok uzun zamandır görmemişim gibi hissediyorum," diyor gülerek. Başını eğdiğinde yanakları kızarıyor. "Seni... seni özledim."

Sonunda dikkatimi tekrar minik kurt şekil değiştirene veriyorum.

Eskiden bana bakışını severdim, sanki dünyada seveceği tek erkek benmişim gibi, ama şimdi sadece rahatsızlık duyuyorum.

Bunun nedeni sadece eş bağı değil. Bir nedeni var ki zgr irademiz var ve Lacey'i gerçekten sevseydim, Izzy ile olan bağımdan bağımsız olarak onunla birlikte olabilirdim.

Ama yıllar içinde değiştim. Temelden. Onarılamaz bir şekilde. Bir zamanlar bu kasabada yaşayan Hristiyan, parlak gözlü ve masumdu. Bir sürü bulup eşiyle sonsuza kadar mutlu yaşayacağına inanıyordu. Hatta bir parçası, sürüsünün Ashton, Emery, Ethan ve Reid'den oluşacağına inanıyordu. Onlar onun çocukluk arkadaşlarıydı.

Ama yeni Christian artık pembe gözlüklerle bakmıyor. Her şeyi rahatsız edici bir netlikle görüyor.

Lacey bana uygun değil. Bir zamanlar onu gerçekten sevdiğime inanıyorum, ama içimdeki aşk değişti. Acı ya da bıkkınlık diyemem, ama eskisi gibi hissetmiyorum. Artık etrafımda duvarlar var ve sadece bir kişi bu duvarları aşmayı başardı.

"Lacey..." Dikkatlice başlıyorum.

Yanımdaki hareket dikkatimi çeker ve kolumu uzatıp Izzy kaçamadan belinden yakalarım. Bana şaşkınlıkla bakar, bir elinde kaburga dolu bir tabak tutarken, diğer eliyle eti ağzına tıktırır. Pembe dudaklarının köşesinde biraz sos lekesi vardır.

Gülümsemeden edemiyorum. "İçki içmeye ne oldu?" Omuz silkiyor.

"Ürkütücü bir adam kaburgaları denememi söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Ürkütücü bir adam mı?"

"Evet. Garip bir şekilde gülümsüyordu."

"Ve sen de... kaburgaları aldın mı?" Bu kıza inanamıyorum.

Omuzlarını tekrar kaldırıyor. "Yargılama. Açtım. Ve çok lezzetli görünüyorlardı." Dönerek, önümde şaşkın bir ifadeyle duran Lacey'e odaklanıyor. "Bu kim?"

Sesinde üzüntü ya da kıskançlık yoktu ve bunun bana güvendiği için olduğunu anladım. Bu düşünceyle göğsümde sıcak bir his uyandı.

"Izzy, bu benim eski kız arkadaşım Lacey. Lacey, bu benim eşim Izzy." "Eşim" kelimesini kullanırken ses tonuma sızan erkekçe gururu engelleyemiyorum.

İki kız birbirlerine bakıp gözlerini kırptırır.

"Eşim mi?" Lacey kırık bir sesle fısıldadı.

Izzy, cevap vermeden dişleriyle yavaşça başka bir parça eti koparıyor.

"Lacey, özür dilerim..." diye başlıyorum, ama o elini kaldırarak beni durdurur.

"Özür dilemen için hiçbir neden yok, Chris. Eşini bulman... bu harika bir şey." Gözlerine ulaşmayan alaycı bir gülümsemeyle bana bakar

sonra Izzy'ye döner. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Şimdi izin verersen..."

Başka bir şey söylemeden, topuklarını döndürüp kalabalığın içine kaybolur.

Izzy, Lacey'nin duyamayacağı bir mesafeye ulaştığından emin olduktan sonra, "Eski bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum," diyor.

Yüksek sesle güldüm. "Sanki eskiden keşişmişim gibi konuşuyorsun."

"Öyle demek istemedim, biliyorsun." Gözlerini devirir. "Neyse..." Elindeki tabağa odaklanır, sonra bakışlarını ayaklarına indirir. "Ne olduğunu sormam çok mu meraklıca olur?"

"Anlatacak pek bir şey yok. Lise birinci sınıfta onunla çıkmaya başladım. Yalnız bir kurt olduğumu fark edince, ilişkimizi bitirdim."

Izzy kaşlarını çatı ve sonunda gözlerime baktı. "Onu sevmiş miydin?"

Onun ifadesini dikkatle incelerim, kıskançlık veya rahatsızlık belirtileri ararım, ama bana bakan tek şey gerçek bir merak.

"Seviyordum," diye itiraf ettim, ona tekrar yalan söylemek istemiyordum. "Ama o zamanlar farklı bir insandım. İşler farklı olsaydı birlikte kalır mıydık? Bunu sana söyleyemem. Evet, onu sevdiğimi düşünüyorum, ama genç bir çocuğun ilk kız arkadaşını sevdiği gibi. Mükemmel bir ilişkimiz yoktu. Çok tartışırdık ve gelecekle ilgili farklı hayallerimiz vardı."

Bunu sık sık düşünürdüm.

Farklı hayatlar yaşasaydık Lacey ile birlikte kalır mıydım? Evet demek isterdim, ama...

Dürüst olmak gerekirse emin değilim.

Bir yanımda, okul bizi birbirimize bağlamadığında zamanla birbirimizden uzaklaşacağımıza inanıyor. Ama ben ne bilirim ki? Belki şimdiye kadar evlenmiş, beyaz çitli bir evimiz ve iki buçuk çocuğumuz olmuştu.

"Peki şimdi?" Izzy bir adım yaklaşır, ayakkabısının burnu benimkine değene kadar.

"Şimdi" — dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum — "sarışınları tercih ettiğimi fark ettim." O kıkırdayarak gülüyor ve bu ses kalbimi hafifletiyor.

Gözlerimi onun pembe dudaklarına indiriyorum. Gülmeme engel olmak için başparmağımla alt dudağına yapışmış sosu siliyorum.

Izzy'nin gözleri büyüdü. "Bana, bu zamana kadar yüzümde barbekü sosu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Çok tatlıydı," diye ısrar ediyorum, sırtarak. Sonra gülümsemem kayboluyor ve ona doğru eğiliyorum. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum."

Parmak uçlarına basarak dudaklarımız birbirine sadece bir santim uzaklıkta olacak şekilde yaklaşır. Dünya durur, yüzeysel bir sükunet içinde asılı kalır. Tüm sesler uzak bir mırıltıdan başka bir şey olmayana kadar kaybolur.

Ve daha önce Izzy'ye yalan söylediğimi fark ettim. Tabii ki kasıtlı olarak değil. Izzy'ye, işler farklı olsaydı Lacey ile birlikte kalır mıydık emin olmadığımı söylemiştim, ama şimdi hiç şüphe yok ki kalmazdık. Lacey bana hiç böyle hissettirmemişti — onu öpmezsem, dokunmazsam, yumuşak tenini okşamazsam aklımı kaçıracakmışım gibi.

İnsan olsaydım bile, yine de Izzy'yi seçerdim. Bu bir yarışma bile değil.

Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce, Izzy'nin bakışları omzumun üzerinden bir şeye, ya da birine kayar. Yüzünde şişkin gök gürültüsü bulutları gibi karanlık bir ifade belirir.

"Orospu çocuğu," diye tıslar ve bir adım geri atar.

Bakışlarının yönünü takip edip kaşlarımı çatırım.

Ethan, Emery, Ashton ve Reid sonunda gelmişler. Ashton'ı gördüğümde gerçekten şaşırdım. En son ne zaman bu partilerden birine katıldığını hatırlamıyorum, ama belki de iş arkadaşı ve arkadaşı Minnie'ye saygısını göstermek için gelmek istemiştir.

Ashton'ı dışarıda görmek? Babam onu neyle tehdit etti acaba?

Ancak, göğsümde öfkeye neden olan şey bu dört pisliğin ortaya çıkması değil.

Desiree'nin hepsinin arasında duruşu, sanki şımarık bir prensesin hayran şövalyeleri tarafından korunması gibi.

Izzy'nin yüzü, sanki karnına yumruk yemiş gibi düşüyor. "Dalga mı geçiyorsun?"

Yüzünde binlerce duygu belirir, hepsi de benim yakalayamayacağım kadar hızlı bir şekilde ortaya çıkar ve kaybolur. Öfkeye karar verir, kolumu yakalar ve beni gruba doğru çeker.

"Izzy, ne yapıyorsun?" diye fısıldarım.

Cevap vermeden, kardeşimin grubunun önünde durur.

Ethan ve Emery'nin yüzleri soluyor, Reid ise sanki Izzy'ye uzun süre bakmak ona acı veriyormuş gibi başka yere bakıyor. Desiree bile üzgün görünüyor, kendini açıklamak için kelimeler bulmaya çalışırken ağzını açıp kapatıyor.

Sadece Ashton, ilgisiz pislik, Izzy'nin varlığına tepki göstermiyor.

"Izzy, görüldüğü gibi değil," diyor Desiree, erkeklerin arasına girerek. "Babam, erkeklerin beni eşlik etmesini istedi..."

Izzy, Desiree'yi tamamen görmezden gelerek ikizlere odaklanırken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirir. "Oyun salonunda yaptığımız bahsi hatırlıyor musun?"

İkizlerin daha önce solgun göründüklerini düşünüyorsam, şu anki halleriyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

"Izzy, hayır..." Ethan dehşetle nefes alır.

Emery hızla başını sallamaya başlar.

Izzy'nin gülümsemesi daha da büyüdü, tam anlamıyla bir sırtışa dönüştü. Hayali... ve tehlikeli.

"Bir bahis yaptık ve sen kaybettin. Ödülümü alacağım." "Ne bahsi yaptınız?" diye soruyorum Izzy'ye, şaşkınlıkla.

"Oh, göreceksin." Izzy bana dönüyor ve güneş ışığı saçlarından yansıyor, yüzünde şeytani bir sırtış var, onu hiç bu kadar güzel görmemiştim.

Ama korkutucu bir şekilde.

Bu şartlar altında şu anda olduğum kadar sert olmamalıyım, ama tanrı yardımcım olsun, öyleyim.

"Orospu çocuğu." Emery yerdeki bir taşı tekmeliyor ve sonra kim bilir nereye gidiyor.

Ethan, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi Izzy'ye bakar. "Bunu gerçekten burada yapmak zorunda mıyız?"

"Bana yeniden çıkacağını söyleyen sendin." Yeniden çıkmak mı?

Ne oluyor lan?

"Ama..." Ethan iç çeker, çenesini sıkar ve sonra bir kez başını sallar, yüzünde şiddetli bir kararlılık belirir. "Tamam. Bunu hak ettik."

Ethan kardeşinin peşinden gider ve ben onları büyük bir şaşkınlık ve biraz da endişeyle izlerim.

Desiree bir adım daha öne çıktı. "Izzy, söz veriyorum, görüldüğü gibi değil..."

"Oh, biliyorum." Izzy tamamen diğer kıza dönüyor. "Emery, sürüsünün babanla yaptığı anlaşmayı bana anlattı."

Desiree'nin kaşları yukarı kalkar. "Ethan'ın yaptıklarını sana anlattı mı?" "Hayır, ama Ethan'ın zamanı geldiğinde bana anlatacağını düşünüyorum." Izzy duraksar ve sonra yumuşak bir sesle sorar, "Konuşabilir miyiz?"

Desiree başını sallar. "Evet. Bence bu iyi bir fikir."

Elli Bir

IZZY

"Tanrım, bunlar hayatımda yediğim en iyi kaburgalar. Mümkün olsa onlarla evlenirdim." Dudaklarımdaki sosu mendille silerek inlerim.

Peçete Christian'ın başparmağı kadar iyi değil, ama dilencilerin seçme şansı yok.

Desiree burun kıvrıp kaşlarını kaldırarak kendi tabağına bakar. Tereddütle bir kaburga alır ve etten nazıkçe bir ısırık alır. Onun ne kadar gülünç görüldüğüne gülmeden edemem.

Onu her gördüğümde olduğu gibi, yine titiz görünüyor, saçının tek bir teli bile yerinden oynamamış. Dizlerine kadar uzanan beyaz bir elbise ve üzerine koyu renk bir hırka giymiş.

"Bana gülmeyi kes!" Desiree, ses tonunda gerçek bir kızgınlık olmasa da, öfkeyle söylüyor. "Bu şey yemek zor. Dökmek istemiyorum."

"Bu gidişle, bir pizola bitirmek için beş saatin gider. kaburga bitirmek bile beş saat sürer."

Desiree eti dikkatlice kağıt tabağına geri koyar ve bänkte dönerek tamamen bana bakar.

İkimiz de partinin geri kalanından biraz uzakta piknik masalarından birinde oturuyoruz. Ben geldiğimden beri hava oldukça soğudu ve hafif bir esinti sarı buklelerimi dalgalandırıyor.

Desiree tabağına bir bakış attıktan sonra gözleri hafifçe buğulanarak tekrar bana odaklanır.

"Benden nefret ediyor musun?" diye sorar ve bu ani soru beni hazırlıksız yakalar.

Hafifçe geriye yaslanıp, "Senden nefret etseydim, burada oturup kaburga yemeye çalışmanı izlemiyor olurum," diyorum.

Desiree yüzünü buruşturur. "Bu şeyler toplum için bir tehdit. Var olmalarına izin verilmemeli."

"Fikir ayrılığına razı olalım. Ama önemli konuya dönelim... Neden senden nefret ettiğimi düşünüyorsun?"

"Belki de benim senin adamlarınla çiftleşmem gerektiğini öğrendiğinden beri benimle neredeyse hiç konuşmadığın içindir?"

Yanaklarım kızardı. "Onlar benim erkeklerim değil," diye mırıldandım.

Beni görmezden geliyor. "Onlarla çiftleşmek istemiyorum, Izzy. Bunu anlamalısın." Ellerine bakıyor — tırnakları mükemmel bir şekilde manikürlenmiş ve kiraz kırmızısı boyanmış — ve fısıldıyor, "Yalnız bir kurt olduğumu kabul ettim. Benim için umut besleyen babam."

Onun itirafı kalbimin küçük bir parçasını parçaladı. "Gerçekten hiç umut yok mu?"

Bu soruyu sorarken Christin'i düşünmeden edemiyorum. Eğer kaderinde kurt tarafından aklını kaybetmek varsa, o zaman biz ne olacağız?

"Yalnız bir kurtun aklını kaybetmediği bir vaka hiç olmamıştır," diye itiraf eder Desiree, sonunda bana bakarak. Anlayışlı bir gülümseme yüzünü süsler. "Ama bu imkansız olduğu anlamına gelmez. Daha garip şeyler de olmuştur. Christian'ı iyi tanımıyorum, ama onun bir savaşçı olduğunu biliyorum."

Onunla neredeyse öpüşeceğimizi mi gördü? Christian bana, burada kimse onun benim müdür yardımcım ve eşim olduğunu umursamayacağı için dikkatli olmamıza gerek olmadığını söyledi, ama yine de endişelenmeden edemiyorum. İçimde bir tedirginlik hissi yayılıyor.

"Nasıl bildin...?" İnanamadan ona bakıyorum, ama Desiree sadece burnunu çekip sırtıyor.

"On sekizinci doğum gününde seni ona götürmemin bir nedeni var. Onun senin eşlerinden biri olduğunu biliyorum." Yüzünde sert bir ifade belirir ve bana sertçe bakar. "Beni görmezden gelmeseydin, sana daha önce söyledim. Benim arkadaşım olman gerekirken, o büyük pisliklerin aramıza girmesine izin verdin."

Utançla doluyorum. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece... zordu. Neye inanacağımı bilemedim. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ bilmiyorum."

"Sana doğrudan söyleyeyim." Desiree tamamen bana dönerek parmağını göğsüme doğrulttu. "Senin erkeklerine karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim ve hissetmeyeceğim de. Onlara ilk dokunduğum andan itibaren benim için olmadıklarını, benim için asla olmayacaklarını biliyordum. Ama bunu

bilmesem bile, onlara karşı hiçbir şey hissetmezdim. Ashton bir robot kadar duygusal, Reid beni çok korkutuyor, Emery beni katil olmak istememe neden oluyor ve Ethan... Sanırım Ethan'ı en azından nefret etmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Onu çekici bulmuyorum."

Onu nasıl çekici bulmazdı ki?

Tüm erkekler çok seksi, Ashton bile, bunu itiraf etmekten nefret etsem de

O anda aklıma bir şey gelir.

"Desiree, sen... sevmiyor musun?" Soruyu nasıl soracağımı bilemeden sözlerim kesildi.

soruyu nasıl soracağımı bilemeden sözlerim kesildi. "Siktir. Üzgünüm. Bu soruyu sormak bana düşmez."

Desiree gülümser. "Bunu ne zaman soracağımı merak ediyordum." Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolur, dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Eğer düşündüğün buysa, ben lezbiyen değilim. Ama tamamen heteroseksüel de değilim."

Sessiz kalıyorum, düşüncelerini toparlamasını bekliyorum.

"Uzun zamandır kendimde bir sorun olduğunu düşünüyordum," diye itiraf ediyor, saçındaki bir tutamı düzelterek. "Ne kızlara ne de erkeklerle cinsel olarak ilgi duymuyordum. Yani, bu normal olamaz, değil mi? Belki zamanla bu durum değişir diye düşündüm. Ara sıra erkeklerle birlikte oldum, ama bu da işe yaramayınca kızlarla yatmaya başladım. Ama hiçbir şey hissetmedim. Dürüst olmak gerekirse, bundan nefret ediyordum."

"Sen aseksüelsin," diye anlayışla söylüyorum.

Alt dudağını yaladı ve bir kez başını salladı. "Sanırım öyle. Ya da belki de doğru kişiyi bulamadım. Henüz bilmiyorum." Sanki düşüncelerini fiziksel olarak temizlemeye çalışır gibi başını iki yana salladı. "Bu beni... tuhaf mı yapar?"

"Tabii ki hayır!" diye bağırdım hemen. "Biri sana tuhaf mı dedi?"

Kim yaptı? Onu öldüreceğim."

Arkadaşım adına şiddetli bir öfke ve koruma duygusu içimi kaplar.

Desiree bana yumuşak bir gülümseme sunar. "Kurt şekline dönüşmenin yanı sıra özel bir gücüm olduğunu biliyor muydun?"

Bir kez daha, konu değişikliği beni hazırlıksız yakaladı ama bunu sakinlikle karşıladım.

"Bazı kurtların ekstra yetenekleri olduğunu duymuştum, ama senin de olduğunu bilmiyordum."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Geleceği görebiliyorum. Ve sen paniğe kapılmadan ya da bana piyango numaralarını sormadan önce, vizyonlarım... hafif tabirle düzensiz. Tamamen rastgele. Genellikle birine dokunduğumda ortaya çıkıyorlar."

Tanııştırıldığımızda donakaldığını hatırlıyorum. Gözlerinin donup dudaklarının aralandığını.

"Tanıştığımızda bir görüntü gördün, değil mi?" Bunu bir soru olarak ifade ediyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

"Evet," diyor. "Diğerlerinden farklıydı. Daha uzundu. Daha netti." "Ne görmüştün?"

"İkimiz," diye itiraf ediyor, yanakları kızarıyor. "Görümde, sen benim evimdeydin ve biz senin arkadaşların hakkında konuşuyorduk, patlamış mısır yiyorduk ve gülüyorduk, ve ben hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Sen benim en iyi arkadaşımydın, neredeyse kardeşim gibiydin ve seni tüm kalbimle seviyordum." Tek bir gözyaşı yanağından süzülüyor. "Daha önce hiç en iyi arkadaşım olmamıştı."

"Peki ya Mimi? Emilia?" Okulda Desiree'nin peşinden dolaşan iki kızı düşünüyorum. Her iki kız da benim arkadaşım oldu, ancak Mimi çekingen Emilia'dan kesinlikle daha dışa dönük.

"Evet, arkadaşız, ama... Bu arkadaşlıkların yüzeysel olduğunu söylersem yanlış mı olur?" Desiree başını yana eğiyor. "Mesela, ayakkabı numaramı ve en sevdiğim restoranı biliyorlar, ama asexual olduğumu bilmiyorlar. Ve bunu onlara söylemekten rahatsızlık duyacağımı sanmıyorum."

Kolumu Desiree'nin omuzlarına doladım ve onu kendime doğru çektim. "Ben berbat bir arkadaş oldum."

"Öylesin," diye onaylar ve bana sarılır. Sonra uzaklaşır, burnunu çeker ve her iki gözünün altını nazikçe silerek birkaç damla gözyaşını siler. "Ama en azından artık kafan kışından çıktı."

"Aramızı temizlediğimiz için biraz mutluyum çünkü içimden atmam gereken çok şey var."

Desiree'nin kulakları, sahibinin ona ödül vereceğini duyan bir köpek gibi hemen dikildi.

İkimiz bankta oturup her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet ediyoruz. Hale ve Gerry'nin biyolojik ailem hakkında söylediklerini ve Silas ile Bay Remington'ın babam olabileceğine dair şüphelerimi ona anlatıyorum. Grayson'dan ve seks yaptıktan kısa bir süre sonra beni terk etmesinden bahsediyorum. O da "O zaman siktir et onu. Muhtemelen penisi küçüktür" diyor.

Aslında penisi küçük değil.

Ona Ansel ve Christian'dan, hatta diğer dört kurt adamdan bahsediyorum. Benden bu kadar çok sır sakladıkları için hayal kırıklığı ve gelecekte duyduğum korkuyu dile getiriyorum.

Desiree, yargılamadan, sadece anlayışla söylediğim her şeyi dinliyor.

"Birlikte kaçıp, kasabanın dışında yaşlı, kötü cadılar olabiliriz," diye önerdi, ben bitirince.

"Bu... Bu gerçekten çok cazip bir teklif."

Ciddiyetle başını sallar. "Bir sürü kara kedi besleyebiliriz ve ön verandaya eski, gıcırdayan sallanan sandalyeler koyabiliriz, mahallenin çocukları önümüzden geçerken oturabiliriz. Sonra tek kelime etmeden onları izleyebilir ve korkuyla çılgık atarak kaçışmalarını seyredebiliriz."

"Vay canına, kızım. Tüylerim diken diken oldu." Ne demek istediğimi göstermek için kolumu kaldırıyorum.

"Biliyorum..." Desiree aniden sözünü keser ve gözleri büyür. "Ne halt ediyorlar bunlar?"

Onun bakışlarının yönünü takip etmek için dönünce, ağzım açık kalır.

Emery ve Ethan yolun ortasında duruyorlar ve etraflarında endişeli, meraklı, eğlenen ve şok olmuş bir kalabalık toplanmaya başlamış.

"Bahis bu muydu?" Desiree inanamadan sorar.

"Hayır! Onlara çıplak olmalarını hiç söylemedim!"

Çünkü Ethan ve Emery tamamen çıplak, elleriyle cinsel organlarını kapatıyorlar. Ve vücutlarındaki her bir kıl gitmiş. Kafalarındaki sarı, dağınık bukleler.

Kaşları.

Göğüsleri.

Kollarında.

Bacakları.

Acaba... Hayır. O konuya girmeyeceğim.

Desiree, kahkahaları patlak verince eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

"Bu senin işin mi?" Kısa bir mesafede birkaç kurtla konuşan Christian yanıma gelir, parıldayan gözleri

ikizlere dikeyor.

"Onlara çıplak çıkmaları gerektiğini söylemedim!" diye ısrar ediyorum.

"Çıplaklık kurtlar arasında yaygındır," diyor Christian, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Hiç de açıklamıyor.

"Neye bakıyorum ben lan?" diye bağılıyor Reid, masamıza doğru yürürken, Ashton da onun hemen arkasında.

Ashton bana bakmıyor bile.

"Beni oyun salonunda yeneceklerinden çok emindiler," omuz silkerek söylüyorum. "Onlara, kaybederlerse tüm saçlarını kazıtmak zorunda kalacaklarını söyledim." Herkes şok içinde bana bakarken, tekrar omuz silkip "Ne var? Emery birkaç gün içinde tekrar uzayacağını söyledi" diyorum.

"Her zamankinden daha iğrenç görünüyorlar," diyor Desiree kaşlarını çatarak. "Yetişkin bebekler gibi," diye ekliyor Christian.

Reid sadece ellerinin arasına gülerek kahkaha atıyor.

"Aman Tanrım. Şimdi ne yapıyorlar?" diye dehşetle fısıldıyorum, Emery'nin piknik masalarından birinin üzerine çıkmasını izlerken.

Ellerini penisinden çekip kalçalarına koyar. Ve... evet.

Her yeri tıraşlanmış. Aman

Tanrım.

Bakmayı bırakmam lazım, ama yapamıyorum.

Endişem sığağa dönüşüyor, damarlarımdan sıvı ateş gibi akıyor. "Herkesin dikkatini alabilir miyim?" Emery utanmadan sesleniyor

Ethan ise hala pancar gibi kızarmış, elleriyle cinsel organını örtmeye çalışıyor.

"Zaten dikkatimizi çektin," diyor şekil değıştirenlerden biri ve kalabalıktan birkaç kahkaha yükseliyor.

"Bu bahsin bir parçası mıydı?" Desiree bana fısıldar.

Arzunun nabzım gibi kanımda atmasına rağmen, sessizce başımı sallarım.

"İkizim ve benim söyleyeceklerimiz var!" Emery devam eder ve Ethan'a masaya gelmesi için işaret eder.

Ethan, ikizine katılmaktansa gözünü bıçaklamayı tercih edecekmiş gibi görünüyor, ama sonunda iç çekip masaya tırmanıyor.

"Ne halt ediyorlar bunlar?" diye fısıldar Ashton.

"Sus," diye tersler Desiree.

"Bir hata yaptık," diyor Emery. "*Ben* bir hata yaptım."

Kalabalığı tararken, yakıcı bakışları benimkilerle buluştu. Zaman durmuş gibiydi ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. Kalbim göğsümde düzensizce atıyor, nefesim kesiliyordu.

"Çok değer verdiğim birine sır saklayarak onu incittim.

Yalan söyledim."

Ethan boğazını temizler ve bir adım öne çıkar, hala elleriyle penisini kapatmaktadır. "Yaklaşık bir yıl önce, yapmamam gereken bir şey yaptım." Sesi net ve özlüdür. "Şu anda ayrıntılara girmeyeceğim çünkü sizin bilmeniz gereken bir şey değil, ama başım büyük beladaydı. Kurtulmak için bir anlaşma yaptım."

Her kelime utançla doludur.

"Aman Tanrım," diye nefesini tutan Desiree, caddenin karşısındaki yaşlı bir beyefendiye bakıyor.

Bu mesafeden bile, onunla kızı arasındaki benzerlikleri görebiliyorum.

"Ne yapıyorlar?" Ashton tekrarlar ve bu sefer sesinde paniğe benzer bir şey vardır.

"Çoğunuz Desiree'nin bizim eşimiz olduğunu düşünüyorsunuz," diyor Emery, konuşmayı devralarak. "Ama bu bir yalan. O bizim eşimiz değil ve asla da olmayacak."

Desiree'nin nefesi kesildi, ama bunun nedeni Emery'nin sözleri değildi. Kalabalığın içinde dolaşan, yüzünün her çizgisinde öfke belirgin olan babasına odaklanmıştı.

"Gerçek eşimizi bulduk ve o, dünyadaki en şefkatli, en güzel, en muhteşem kız." Emery'nin dudakları hayranlık dolu bir gülümsemeye bükülüyor. "Onunla asla layık olamayacağımızı düşünüyorum."

"Aman Tanrım." Söyleyebildiğim tek üç kelime bu gibi görünüyor.

"Üzgünüz," diye ekliyor Ethan ve sesi yumuşak olsa da, sanki bağıırıyormuş gibi uzaktan duyabiliyorum. Yeşil gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Bir daha seni böyle incitmeyeceğimize söz veriyoruz."

Desiree'nin babası şimdi onlara çok yakın, elleri yumruk haline gelmiş.

Emery ve Ethan birbirlerine bakışır ve Ethan şeytani bir sırıtışla

gülümser. Sonra ikisi birden kurtlara dönüşürler.

Tüysüz, *çıplak* kurtlar.

Seyircilerden biri kıkırdar ve ardından birkaç kişi daha güler. Çok geçmeden tüm seyirciler bu adamların durumuna gülmeye başlar. Emery — sadece kişiliğinden onun olduğunu anlayabiliyorum — çıplak vücuduyla etrafta zıplıyor, minik kuyruğu arkasında sallanıyor. Ethan ise doğrudan bana gelir, başını eğmiş, sanki teslim olmuş gibi.

"Oh, Ethan. Ne yaptın sen?" diye fısıldayarak, çekinerek kafasına dokunmak için elimi uzatırım.

Yanağını avucuma bastırır, kirpiklerini kapatır ve ben yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarım. Bu haliyle gerçekten çok iğrenç.

"Ne halt ettin sen?" Ashton bağırarak yanıma gelir, göğsü inip kalkar, gözleri korkuyla çılgına dönmüştür. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ethan'ın gözleri birden açılır ve oturarak sürü arkadaşını izler.

"Bu, anlaşılmamızı bozduğu anlamına geliyor," diye soğuk bir bariton sesi arkamızdan duyulur.

Gerginleşir ve yavaşça arkayı dönerim.

"Baba, lütfen," diye yalvarır Desiree. "Unut gitsin. Zaten çiftleşme işe yaramayacaktı..."

Desiree'nin babası kızına döner ve yüzündeki öfkenin bir kısmı kaybolur, yerine çaresizlik gelir. "Vahşileşmene izin vermeyeceğim. Reddediyorum."

"Onlarla çiftleşmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek..."

"Onlar buradaki en güçlü sürü!" diye bağırır babası, yanakları kızarır. "Seni kurtarabilecekler. Biliyorum. Tek yapman gereken..."

"Eminim başka bir çözüm bulabiliriz," diyor Ashton sakın bir şekilde, soğukkanlı görünmeye çalışıyor, ama gözlerinde panik olduğunu görebiliyorum. Ashton'ı bu kadar iyi tanıdığımı sanmıyordum, ama görünüşe göre tanıyorum. "Belki maddi tazminat..."

"Bu çocuk," Ethan'ı öfkeyle işaret ederek, "bütün evimi mahvetti ve beni neredeyse öldürüyordu. Hayatının geri kalanını hapiste geçirmeyi hak ediyor."

Ethan tekme yemiş gibi irkilir ve büyük kurt kafasını indirip pençelerinin üzerine koyar. Göğsünden bir inilti çıkar.

"Sana ne yaptığını söyledi mi?" Desiree'nin babası bana döner, gözlerinde saf bir kötülük yansıması vardır.

"Baba, yapma!" Desiree sertçe çıkar.

Babası onu duymazdan gelir. "Eşinin uyuşturucu bağımlısı olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Alkolik olduğunu? Senin bacaklarının arasında yatarken bundan bahsetmedi mi?"

"İğrençsin!" diye bağırır Desiree, yanaklarında kırmızı lekeler belirir.

"Artık uyuşturucu bağımlısı değil," der Ashton sert bir sesle.

"Bir içki aleminden sonra lanet arabasını benim oturma odama sürdü. Beni neredeyse öldürmekle kalmadı, kendi kardeşini de hastaneye gönderdi. Emery'nin tekrar yürüebilmesi bir mucize."

"Neden bilmediğin şeyler hakkında konuşmayı kesmiyorsun?" diye Emery homurdanır ve diğer tarafına gelir.

Bir ara, üzerine biraz büyük gelen bir kot pantolon giymiş olmalı, çünkü bel kısmı kalçalarına kadar inmiş durumda.

Ethan yine sızlanmaya başladı.

"Belki de Desiree'nin senin sürüne bağlı olmaması iyi bir şeydir," diye tükürür yaşlı adam. "Hepiniz birer beceriksizsiniz."

"Bunu konuşabiliriz," Ashton tekrar dener, sesini sakın ve yatıştırıcı tutarak. "Bir çözüm olmalı..."

"Evet, hapis cezası." Ethan'a alaycı bir şekilde bakar, Ethan ise sızlanarak geri çekilir. "Her şeyi mahvettin evlat. Her şeyi gerçekten mahvettin."

Bunun üzerine, topuklarını döndürür ve partiye doğru geri döner —ama herkes başka hiçbir şeye ya da kimseye değil, bize daha çok dikkat ediyor.

Desiree küfür eder, bana umutsuz bir bakış atar ve sonra onun peşinden koşarak onu dinlemesini rica eder.

Ethan'a dönüp bakıyorum, o da benimle göz teması kurmak için başını kaldırıyor. "Bu doğru mu?"

Her şey anlam kazanmaya başlar.

Emery'nin Ethan'ı neden bu kadar uzun süredir nefret ettiğini sonunda anlıyorum.

Ethan, Emery'yi neredeyse öldürüyordu, üstelik sadece bunu yapmakla kalmadı, sürüsünü sevmedikleri bir kadınla ilişkiye girmeye zorladı.

Ancak Ethan'ın kurtuna baktığımda öfke, nefret ya da kızgınlık hissetmiyorum. Sadece üzüntü. Bu yükü yaklaşık bir yıldır taşıyor. Bu inanılmaz derecede yorucu ve yalnızlık verici olmalı.

Ne zamandır temiz? Bu süreçte yardım aldı mı?

Destek sistemi var mı?

Ethan, gözleri okunamaz bir şekilde bana bakmaya devam ediyor, sonra ayağa kalkıp koşarak uzaklaşıyor.

"Lanet olsun!" Emery küfrederek, onu takip etmek istercesine bir adım atar.

Ashton elini kaldırarak onu durdurur. "Burada kalıp hasar kontrolüne başlamalısın. Buradaki insanlar seni..." Dudakları kıvrılır. "Seni *çekici* buluyorlar. Bunu kullan. Destek topla. Peter'ın yakında bir şeyler yapacağına dair bir his var içimde ve bizim tarafımızda olacak insanlara ihtiyacımız olacak."

Peter.

Adamın adı bu olmalı. Bundan

nefret ediyorum.

Emery itiraz etmek ister gibi görünüyor ama bir kez başını sallar.

"Peki." Tek kelime etmeden kalabalığın içinde kaybolur.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

Ashton burnunun köprüsünü sıkıştırır. "İkizlerin aptalca açıklaması yüzünden, anlaşmanın bizim tarafına düşen kısmını artık yerine getiremeyiz. Bu da Peter'ın isterse Ethan'a karşı yasal işlem başlatabileceği anlamına geliyor."

"Normal yasal işlem değil," diye ekliyor Christian. "Konsey'in karşısına çıkacaklar ve Ethan'ın cezasını onlar belirleyecek."

Küçük bir umut ışığı parlar. "Bu iyi, değil mi? Yani, babası Konsey'de."

"Babası ve sürü arkadaşları oy kullanamayacak," diye homurdanır Reid, sesi sert. "Çıkar çatışması."

"Oy, ikinci en güçlü sürüye gidecek, ki onlar Peter'ın yakın arkadaşları," diye bitirir Ashton, çenesi küçük bir saat gibi tik tak tik tak çalışıyor.

Buz gibi bir parmak omurgama dokunur ve görünmez bir çivi göğsümü deler. "Siktir."

"Evet. Siktir." Ashton, traşlı kafasını eliyle ovuşturur. "O bir aptal. Neden böyle aptalca bir şey yaptığını anlamıyorum..."

"Belki de senin aksine, onun için güç ve prestijden daha önemli şeyler vardır," diyor Christian yumuşak bir sesle. "Belki de onu elde etme şansı bile olmadan eşini kaybetmek istememiştir."

Kalbim göğüs kafesimdeki yerinden çıkacak gibi atıyor.

Ashton ağabeyine dönerek sorar. "Aşk özgürlükten daha mı önemli?"

"Eşleşme bağına göre bu mu?" diye sorar Christian, kaşlarını çatarak. "Bir kafes mi?"

Ashton sanki vurulmuş gibi yüzü bembeyaz olur. "Bunun benimle ya da eşleşme bağıyla ilgisi yok, Ethan'ın hayatının geri kalanını hapiste geçirmesi ile ilgisi var. Çünkü biliyorsun ki, kimse zarar görmemiş ve evi onarmış olsak da, onlar böyle oy verecekler. Peter kindar bir adamdır. İkizlerin Desiree'yi aşağıladığı için intikam almak isteyecektir."

"Ben asla..." Yutkunup tekrar deniyorum. "Onlardan benim için bunu yapmalarını asla istemezdim. Yemin ederim."

Ashton bana döner ve yemin ederim ki yüzü bir anlığına yumuşar. Sonra tekrar sertleşir, taşa döner, gözleri keskin bıçaklar gibi derimi keser.

"Ethan'ın hayatının geri kalanını çürüyerek geçirmesine izin vermeyeceğim."

"Eski arkadaşlarımdan bazılarıyla konuşabilir miyim bir bakayım," diyor Christian. "Bobby'yi hatırlıyor musun?"

Reid kaşlarını çatıyor. "Hemşire mi?"

"O, ben taşınmadan önce eski arkadaşlarımdan biriydi. Ayrıca Ethan'ın kaderini belirleyecek olan adamlardan birinin oğlu. Onunla konuşabilirim. Babası ve diğerleriyle bir toplantı ayarlamasını sağlayabilirim. Onlara mantıklı davranmalarını sağlayabilirim."

Reid'in kaşları daha da çatıldı. "Onlara mantıklı davranmalarını ben sağlayabilirim."

Karanlık, tehditkar sesi kollarımda tüylerimi diken diken etti.

"Reid, ikizlerin ebeveynlerini bul. Onlara neler olduğunu anlatmalıyız. Ne yapmaları gerektiğini onlar bilir," diyor Ashton ve kafasında çarkların döndüğünü, dişlilerin çalıştığını görebiliyorum.

"Peki sen ne yapacaksın?" diye soruyorum, Ashton'a dönerek. "Ethan'ı arayacağım. Yalnız kalmamalı," diyor Ashton. Ormana doğru yürümeye başlıyor.

Önce Christian'la, sonra Reid'le çaresiz bir bakış alışverişinde bulunurum ve Ashton'ın peşinden koşarım. "Ben de seninle geliyorum."

Ashton aniden durur. "Hayır, gelmeyeceksin."

Bana öfkeyle bakar, ama ben korkusuzca onun bakışlarına karşılık veririm.

"Evet, lanet olsun, öyleyim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup somurtuyorum. "Burada durup benimle tartışmaya devam mı edeceksin, yoksa aramaya mı başlayacaksın?"

"Sen kurt değilsin," diye tersledi Ashton. "Sadece ayak bağı olursun."

"Ben onun eşim," diye hemen karşılık verdim, sesim kararlıydı.

Ve... bunun ilk kez yüksek sesle ve küçümseme olmadan söylediğimi fark ettim. Bu ifadenin doğruluğuşimdi damarlarımdan sızıyor ve beni sıcaklıkla sarıyor, hayal edilemez bir ateş yakıyor.

Eşi.

Ben onun eşiyim.

Ashton'ın gözlerinde bir savaş yaşanır ve sonunda "Peki," der ve ormana doğru yürür. "Ama senin için yavaşlamayacağım."

Gözlerimi devirdim. "Hayal bile edemem."

Ancak, Ashton'ın sözlerine rağmen, ormanın kenarında beni bekliyor.

Onu tamamen görmezden geliyorum.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Ashton, bir ağaç dalını kenara ittiğimde sertçe sorar.

Dal yerine geri oturur... ve Ashton'ın alnına çarpar.

"Ben onun eşiyim. Tabii ki biliyorum," diye yalan söylüyorum, tamamen ve tamamen kaybolduğumu itiraf etmek istemiyorum.

Ethan'ı eş bağıyla bulmanın bir yolu olduğuna eminim, ama henüz *"Eş Bağları için Aptallar Rehberi"* kitabını okumadım.

"Ne yalancısın," diye homurdanıyor Ashton ve ardından sessizlik çöküyor, sadece cırcır böceklerinin şarkıları ve kuşların cıvıltıları bozuluyor.

Her adımda, gözlerinin vücudumda dolaştığını hissediyorum, boynumun tüyleri diken diken olacak şekilde. Buna dayanamıyorum.

O kadar ani duruyorum ki Ashton neredeyse bana çarpıyor. Dönüp parmağımı göğsüne doğrultuyorum. "Neden benden nefret ediyorsun?"

Yüzünde şok ifadesi belirir, alıştığım soğukkanlılığı bir anlığına yerini alır. "Ne?"

"Neden benden nefret ediyorsun? Yalan yok. Yarı gerçekler yok. Neden. Benden.

Nefret. Ediyorsun.

Benden. Nefret. Ediyorsun?"

Elli İki

IZZY

Ashton'ın kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşur. Sanki benim bu sonuca nasıl vardığımı anlayamıyormuş gibi, sorumdan gerçekten şaşırılmış görünür.

"Ne?" diye sorar, sesi keskin.

"Neden benden nefret ediyorsun?" Ellerimi yumruk yapıyorum. "Sana hiçbir şey yapmadım. Sence bunu ben mi istiyorum? Tanrım, Ashton! Ne kadar narsist bir pislik olmalısın ki benim ne kadar mutsuz olduğumu göremiyorsun?"

Ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Kahverengi gözleri yüzünde anormal bir şekilde genişlemiş, bana bakakalmış durumda.

Ama onun konuşmasına izin vermedim.

"Bir yılın üzerinde hiçbir yerde kalmadan, bir koruyucu aileden diğerine atıldım ve sonunda yeni bir şehre geldim. Sonra, bildiğim her şeyin yalan olduğunu ve benim insan bile olmadığımı keşfettim! Oh, ve görünüşe göre beni koruması ve bana bakması gereken kaderimdeki eşlerim, aslında yalancı pisliklermiş."

Göğsüm inip kalkıyor, kalbim deli gibi atıyor, ama durmuyorum. Daha yeni başladım.

"Bu kurnaz yorumlarınla neyi başarmayı umuyorsun bilmiyorum, ama kesinlikle umduğun şey değil." Bir adım öne çıkıyorum, göz teması kurmak için başımı yukarı kaldırmak zorunda kalıyorum. "Eşleşme bağının ne anlama geldiğini bilmiyorum, en azından tam olarak, ama Ethan, Emery, Reid ve Christian ile bunun nereye varacağını görmek istediğimi biliyorum..."

"Christian mı?" Yüzünde şok ifadesi belirir.

"Evet. O da benim eşimin." Göğsümde zehirli bir ot gibi büyüyen haklı bir öfke hissederek yutkunuyorum.

Ashton'ın bana hak etmediğim halde kötü davranmasından bıktım usandım. Belki de beni itip kakabileceği uysal bir kız çocuğu olduğumu düşünüyor, ama yanılıyor. Çok, çok yanılıyor.

"Ama sen... Sen benim eşim *değilsin*."

Sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru sendeledi.

"Seni eş olarak istemiyorum," diye devam ettim, öfke içimi kaplamıştı. "Onların sürüsünün bir parçası olduğunu anlıyorum ve seni onlardan uzak tutmayacağım, ama seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Keskin bir nefes alır, gözleri çılgındır. Ama hiçbir şey söylemez.

Özür dilemeye ya da önceki davranışlarını haklı çıkarmaya çalışmıyor - öyle yapsaydı da onu affetmezdim. Onunla uğraşmaya dayanabileceğim bir sınır var, onu aşarsam geri dönüşü olmayan bir şekilde patlarım.

"Şimdi içimi döktüğüm için, Ethan'ı bulmaya çalışalım." Topuklarımı döndürerek, nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Her yerim yanııyor, ama bu, arkadaşlarımla yanında daha önce hissettiğim türden bir sıcaklık değil. Bu, öfkenin acı kalıntıları barındırıyor.

Birkaç adım atamadan Ashton'ın sessiz sesi kulağıma ulaştı. "Senden nefret etmiyorum."

Duruyorum, ama arkamı dönmüyorum. "Ne?"

"Senden nefret etmiyorum," diye tekrarlar Ashton, bu sefer daha yüksek sesle. "Sadece sana güvenmiyorum."

Sıcak bir nefes alıp hızla arkamı dönüyorum. "Bu ne demek lan? Sana güvenmemeni sağlayacak ne yaptım?"

Yüzünde kızgınlık belirir, ama bunun bana değil, kendisine yönelik olduğunu hissediyorum. "Hiçbir şey. Bana hiçbir şey yapmadın." Keskin bakışları yüzüme kayar ve orada kalır. "Neden böyle davrandığımı açıklamamı bekliyorsan, uzun süre bekleyeceksin. Ben sürünün diğer erkekleri gibi değilim. Onlar gibi düşünmüyorum. Sen, kardeşlerimi incitme potansiyeli olan bilinmeyen bir değışkendir." Omuzlarını silkiyor. "Onları korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"Onları *benden* korumak zorunda olduğunu neden düşündün?" diye soruyorum, ani rüzgârın soğuşunu önlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Ashton gözlerini bana diker ama cevap vermez. Zaten cevap vermesini beklemiyorum.

Şu ana kadar onun etrafına ne kadar çok duvar ördüğünü fark etmemiştim. Ve ben yorgunum, çok yorgunum ve onları yıkacak gücüm yok.

onları yıkacak gücüm yok. Artık bunu istediğimden bile emin değilim. Artık değil. Bana söylediği ve yaptığı her şeyden sonra değil.

Ashton dişlerini sıkar ve uzaklara bakarak bir şeye odaklanır. "Babamın ya da Desiree'nin babasının gönderdiği bir casus olabilirdin..."

"Kendi söylediklerini duyuyor musun?" diye soruyorum. Gözlerinden biri seğirmeye başlıyor.

"Anlamadım?"

"Tek beyin hücrenin anlayabilmesi için daha yavaş mı konuşmam gerekiyor?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. Benim alaycı sözlerime cevap vermediğinde, devam ediyorum, "Herkesin sana düşman olduğunu düşünmene neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama seni temin ederim ki öyle değil. İnciniyor olmak istemediğin için insanları kendinden uzaklaştırıyorsun, ama sonunda acı çekip yalnız kalacaksın."

Ashton gülmeden bir kahkaha atar. "Zaten acı çekiyorum ve yalnızım." "Peki bu sana nasıl hissettiriyor?"

Cevap vermez, düşünceli bir ifadeyle ufka bakmaktan memnun gibi görünür. Onu gerçekten, gerçekten yumruklamak istiyorum. Yumruklamaya çok uygun bir yüzü var.

"Tiffany ile iki yıl önce tanıştım." Ashton'ın sessiz sesi, istemeden de olsa dikkatimi

—istemeden de olsa—ona geri döndü. Gözlerinde okuyamadığım duygular dolaşıyor. "Diğer erkeklerin yanında bana ilgi duyan pek kız yok. Neden duysunlar ki? Emery komik olan, Ethan akıllı olan ve Reid yakışıklı olan, en azından o zamanlar öyleydi. Ben ise insanların yüzde doksan dokuzunu nefret eden, obsesif kompulsif bozukluğu olan bir pisliktim.

"Ama Tiffany farklıydı. Benimle konuştu, beni tanıdı, kendimi özel hissettirdi. Onu sevmiyordum — dürüst olmak gerekirse, böyle bir duyguya sahip olduğumdan emin değilim — ama benim için önemli hale geldi. Onu önemsiyordum." Darkness, yüz hatlarını tanınmaz hale getirecek şekilde değiştirir. "Ama bir gün, futbol antrenmanından sonra onu eve bırakırken, telefonunu arabamda unutmuştu. Bakmamam gerektiğini biliyordum, ama bir göz attığımda Gregor adında birinden gelen bir mesaj gördüm. 'Bu benim babam olamaz, değil mi?"

"Tiffany ve Gregor arasında binlerce olmasa da yüzlerce mesaj vardı. Ona hayatımla ilgili her ayrıntıyı anlatmış: kiminle takıldığımı, ne yediğimi, ne sıklıkla kurda dönüştüğümü, sahip olduğum özel yetenekleri." Öfkeden dudakları kıvrılır, sonra maskesini tekrar yerine takar. "Mesajlar konusunda onunla yüzleştim, ne dediğini bilmek ister misin?"

Ne dedi bilmek ister misin?" Kuru bir kahkaha atıp elini başının üstüne koydu. "Dedi ki, 'Üzgünüm, Ashton. Kişisel bir şey değildi. Sadece iş.' Ondan sonra bir daha haber almadım."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Ona ne oldu?"

"Öldürülmedi ya da ona benzer bir şey olmadı. Biz lanet olası mafya değiliz. O sadece... kasabayı terk etti. Artık maaş almadığı için kalmak için bir neden görmedi. Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre, onun için ben sadece bir işten ibarettim. Ve o zaman bu dünyadaki herkesin sana düşman olduğunu anladım. Kimseye gerçekten güvenemezsin."

Kalbim göğsümde acı bir şekilde sıkışıyor. "Bu... Bu çok üzücü, Ashton."

Tepkim onu şaşırtmış gibi görünüyor, fiziksel olarak bir adım geriye sendeliyor. "Ne?"

"Bir kişi seni incitti diye, hayatının geri kalanını yalnız geçirmeyi mi seçtin?"

"Yalnız değilim," diye tersler, yüzü kızarır. "Benim sürüm var." "Ama ne kadar süre?" Söylediğim her kelime dilimde kül gibi, acı ve kireç gibi. Ona bunu söylemek istemiyorum, ama duyması gerektiğini biliyorum. "Seni ancak belirli bir süre affedebilirler."

Ashton düzensiz bir nefes alır ama cevap vermez.

Ağzımı açtım - ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyordum - ama o anda ormanda yüksek bir patlama sesi yankılandı. Uzaklarda bir yerlerde bir bina havaya uçtu, küçük enkaz parçaları gökyüzünü kapladı.

Ashton bana doğru koşar. "Ne oluyor lan?" Bir silah patlar.

Ve o anda çığlıklar başlar.

Elli Üç

IZZY

"Benden ayrılma," diye Ashton'a fısıldıyorum, ağaçların arasından partiye doğru ilerlerken.

Bir kez olsun tartışmıyor.

İkimiz, ormanın en ucuna, yaprakların arkasına saklanana kadar ağaç gövdeleri arasında gizlice ilerliyoruz.

Uzun bir süre, gördüklerimi anlayamıyorum. Sonra her şey netleşiyor ve beraberinde kemiklerimi donduran bir korku geliyor.

En büyük ev, ön bahçesinde büfe olan ev, enkaz ve alevlere dönüşmüştü. Bu manzara kalbimi sıkıştırdı. O ev patladığında içinde kaç kişi vardı? Arkadaşlarım mı? Desiree? Aileleri? Tanrım.

Kendimi zorlayarak başka yere bakıyorum, dikkatimi şekil değiştirenlere veriyorum.

"Tanrım," Ashton dehşetle nefes alır, eli kolumu sıkıca kavrar.

Beni ne zaman tuttuğunu bilmiyorum, ama onu itecek ne gücüm ne de cesaretim var.

Onlarca şekil değiştiren, altı maskeli silahlı adamın çevrelediği caddenin ortasına sıkıştırılmış. Hepsi uzun boylu, geniş omuzlu ve baştan aşağı siyah giyinmiş.

"Avcılar mı?" diye fısıldadım, sesimin duyulmaması için sesimi alçak tutmaya özen gösterdim.

Ashton cevap vermez, dikkatini altımızdaki korkunç manzaraya vermiş durumda.

Bir kez daha düşüncelerim döngüye giriyor, panik sivri pençelerini içime derinlemesine geçiriyor.

İkizler nerede? Reid? Christian? Desiree? Peki ya Mimi ve Emilia? Onlar da burada mı? Ve benim üvey ailem ve

benim... benim biyolojik ailem?

Korku göğsümü sıkıştırıyor ve nefesim sık ve kesik kesik çıkıyor.

"Hey." Ashton iki eliyle yüzümü tutar ve beni döndürür, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmaz. Kahverengi gözleri duygu dolu bir şekilde parlar. "Sakinleşmen lazım, duydun mu? Panik atak geçirip bayılırsan kimseye yardım edemezsin. O yüzden derin bir nefes al, büyük kız pantolonunu giy ve ne yapacağımı bulmama yardım et. Tabii yapabileceğini düşünmüyorsan, o zaman arabada bekleyebilirsin."

Onun dogmatik sözleri beni çok kızdırmalıydı, ama kızdırmadı. Tam tersine, birdenbire o pisliğin yanıldığını kanıtlamaya her zamankinden daha kararlıyım.

Bu da onun başından beri niyetiydi. Lanet olsun.

"Sakinim." Ellerini itip, yine şekil değiştirenlere odaklanıyorum. "Neden karşılık vermiyorlar?"

Birkaç düzine kurt şekil değiştiren ve sadece altı silahlı adam var. Kolay bir savaş olmalı.

Ashton, ağzını sıkıca kapatarak, daha önce fark etmediğim başka bir gruba çenesini doğruca işaret ediyor. Görebildiğim tek silahlı adam var ve o da çevreliyor...

Nefesim kesildi ve dehşet zehir gibi damarlarıma sızdı.

"Çocuklar," diye fısıldarım, öfke zihnimin ön saflarına çıkıp beni ele geçirir.

Öfkemin gücüyle vücudum titriyor. Silahlı adamlar çocukları rehin tutuyorlar.

"Onlar canavarlar."

Ashton cevap vermek için ağzını açar ama maskeli adamlardan biri en uzun piknik masasına zarıfçe atladığında ağzını kapatır. Toplanan kurtları incelerken saldırı tüfeğini gevşekçe tutar.

"Merhaba bayanlar ve baylar, en yeni ve en heyecanlı oyun programına hoş geldiniz!" Derin bir aksanı var, ancak nereli olduğunu tam olarak anlayamıyorum. "İlk yarışmacımız kim olsun?" Eldivenli parmağını çenesine dokundurduktan sonra, altındaki şekil değiştirenleri işaret etti. "Eeny. Meeny. Miny. Mo. Sen! Gel ve ödülü kazan!"

Diğer adamlardan ikisi öne atılır ve tanımadığım bir şekil değiştireni kollarından tutup piknik masasına doğru sürükler. Benden sadece birkaç yaş büyük

ve parlak kırmızı saçları var. Neredeyse okulumdaki Dec'e benziyor.

Bu olabilir mi...?

Dec'in kardeşi mi var? Kalbim

hızla atmaya başlar.

"Ashton..." diye fısıldarım, ama ona ne söylemek istediğimi, ne sormak istediğimi bilmiyorum.

"Biliyorum," diye cevaplar.

Adam, liderin ayaklarının dibindeki piknik masasına hiç nazik olmayan bir şekilde atılır.

"Lütfen bana zarar vermeyin," diye ağlayarak yalvarır

adam. "Lütfen." "Kalk," der lider sakın bir sesle.

"Tanrım, bu Sam," diyor Ashton dehşet içinde.

Sam.

Adını kafamda tekrar tekrar yineliyorum. Sam.

"Lütfen," diye tekrar ağlar Sam.

Lider, önsöz yapmadan Sam'in karnına tekme atar ve diğer adam acı içinde bağırır. Kalabalıktan biri çığlık atar ve Dec'in bir şey bağırıldığını duyar gibiyim, ama kulaklarımda çınlayan uğultu tüm sesleri bastırır.

Silahlı adamlar hep birlikte bağırıp gülüyorlar. Hepsi... bir tanesi hariç. O, kalabalığın arkasında duruyor, silahını gevşek bir şekilde tutuyor, sanki silah kullanmaya alışkın değilmiş gibi. Başını başka yöne çeviriyor.

Lider, ağlayan şekil değiştirenin göz hizasına gelene kadar eğilir. "Bir kez daha nazikçe soracağım. Kalk. Lanet. Olsun."

Sam karnını tutarak ileri geri sallanıyor.

"Gecenin ilk kaybedeni belli oldu." Lider kıkırdar, silahını kaldırır ve Sam'in alınına ateş eder.

Kan ve beyin parçaları ahşap masanın üzerine sıçrar, koyu kırmızı ve soluk pembe tonlarında. Midem bulanır ve elimle ağzımı kapatırım, kusmak üzere olan kusmuğumu tutmak için çaresizce.

Sam'i öldürdü...

Öylece.

Siktir. Siktir. Siktir!

Çığlıklar, şekil değiştirenlerin kalabalığı arasında yankılanır ve iki iri adam ayağa kalkar, kollarında tüyler çıkar. Ama sonra çocuklara en yakın olan adam...

Silahını kaldırıp ağlayan küçük kızın yüzüne doğrultur. İki adam da hemen geri çekilir, yüzlerinde öfke, pişmanlık ve keder belirir.

"Tanrım. Bu çok kötü. Bu gerçekten çok, çok kötü." Korku, kalbimi geçilmez bir mengene gibi sıkıştırır. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Soru keskin ya da alaycı bir şekilde sorulmaz. Ashton hayatında ilk kez benim fikrimi gerçekten istiyor. Ve bunu saklamaya çalışsa da, nefesinin kesilmesinden ve sesinin titremesinden korkusunu duyabiliyorum. En yakın ağacın dalını tutarken omuzlarındaki kaslar titriyor, sanki kendini dik tutmak için buna ihtiyacı varmış gibi.

Korkumu bir anlığına bir kenara bırakıp, bunu dövüş ringinde her zaman yaptığım gibi değerlendirmeye çalışıyorum. Tek fark, tek bir rakip yerine birden fazla rakibim olması. Ve onların silahları var. Ve rehineleri. Ve zaten birini öldürmüşler.

Tamam, düşün Izzy, düşün.

En iyi şansımız, şekil değiştirenlerin karşı koymasını sağlamak. Birlikte çalışırlarsa, durdurulamazlar. Silahlı adamlar bu kadar çok kurda karşı hiç şansları olmaz. Ancak, çocukların hayatları tehlikedeyken kimse savaştırmaz. Yani...

"Çocukları güvenli bir yere götürebilsek, diğerleri karşı koyabilir."

Ashton bana inanamayan bir ifadeyle bakar. Bakışlarında, sesli olarak söylemediği her şeyi görebiliyorum.

Bu intihar görevi.

Biz sadece iki genciz.

Hızla gelen kurşunlara karşı hiç şansımız yok.

Ama o da benim gibi, bunun tek seçenek olduğunu fark etmiş görünüyor. İkimiz de kuyruğumuzu kıstırıp kaçmaya niyetli değiliz, bu kadar çok hayat söz konusu iken. Tanrım, yardım et, sürümüz söz konusu iken.

Kararlılık Ashton'ın çenesini sıkılaştırır ve gözlerini neredeyse obsidiyen rengi olana kadar karartır. "Tamam. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Biz..." Sesim kesilir ve önümüzdeki manzara değişince keskin bir nefes alırım.

Bir kız piknik masasına atılmıştı — açık kahverengi saçları ve iri ceylan gözleri olan, biraz tanıdık gelen bir kız.

Lacey, Christian'ın eski kız arkadaşı.

Sonra Christian'ın kendisi ortaya çıkar, kolları iki maskeli silahlı adam arasında tutulmuş, yüzü öfke ve korkuyla çarpılmıştır. Çılgın gözleri yüzlerden yüze dolaşır ve beni ve kardeşini aradığını anlarım.

"Hayır," diye dehşetle nefes alıyorum, Christian'ı liderin ayaklarının dibine atarken.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor, sırtı kamburlaşmış, öfkesi mükemmel yüzünün her çizgisine kazınmış.

Onun için duyduğum korku bir an için ayaklarımı yere yapıştırır. Kalbimdeki ani çarpıntıdan nefes almakta zorlanıyorum. Ama sonra öfke içimi kaplar, kararlılığımı güçlendirir ve tehditkar bir adım atarım. Gerekirse hepsini çıplak ellerimle öldürürüm. Onlarla işim bittiğinde burası kan gölüne dönecek. Christian'ı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve...

Ashton'ın koluma koyduğu eli beni durdurur, ama gözlerini ağabeyinden ayırmaz. Adrenalinim biraz azalır.

Şu anda oraya inmek intihar olur. Sadece benim için değil, beni korumak için kendilerini ateş hattına atacaklarından şüphem olmayan arkadaşlarım için de.

Siktir.

Siktir.

Siktir!

Bu kadar *işe yaramaz* hissettiğim bir an hatırlamıyorum.

Plana odaklan, Izzy. Çocukları kurtar, böylece şekil değiştirenlere savaşma şansı vermiş olursun. Christian'a savaşma şansı vermiş olursun.

Omurgamdan bir ürperti geçer.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak zorundayım.

"Christian?" Ashton'ın alışılmadık şekilde yumuşak, dehşet dolu haykırışı dikkatimi yüzüne çeker.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmış ama ses çıkmıyor. Hayır. Hayır.

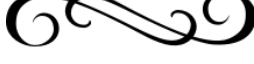
Hayır.

Nefesimi tutarak, Ashton'ın bakışlarının yönünü takip ediyorum, göreceğim şeyi zaten biliyorum.

Christian dizlerinin üstünde, liderin maskeli yüzüne meydan okurcasına bakıyor.

Ve bir silah doğrudan alnına doğrultulmuş durumda.

Elli Dört

CHRISTIAN

O pislige gözlerimi dikip, korku göstermeyi reddettim. "Christian!"

Lacey hıçkırarak ağladı.

"Siz birbirinizi tanıyorsunuz, *değil mi?*"

Orospu çocuğun aksanı çok belirgindi. Rus aksanıydı sanırım, ama emin olamazdım. Ve bildiğim kadarıyla, aksanı sahteydi, böylece gerçek kimliğini ortaya çıkaramayacaktık.

Orospu çocuğu benden bir tepki bekliyor, cevap vermemi istiyor, ama ben onun küçük oyununa gelmeyi reddediyorum.

Ve ölümle yüz yüze gelmiş olsam bile, rahatlamaktan kendimi alamıyorum.

Izzy burada değil.

Kardeşim burada değil.

Dünyada en çok sevdiğim iki insanın güvende olması için binlerce kez ölürüm.

Aşk.

Ne zamandan beri bu kelimeyi Izzy ile ilişkilendiriyorum? Onun beni gülümsettiğini, odaya girdiğinde nefesimin kesildiğini, kahkahasını duymayı çaresizce istediğimi, ofisime gelip beni ziyaret ettiği anları ipe çektiğimi biliyorum.

Bu aşk mı?

Izzy'ye *aşık* mıyım?

Yüzüme bir şey çarptığında düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Başım yana doğru savrulur, yanağımda şiddetli bir acı hissedirim.

"Ona zarar verme!" Lacey acı içinde bağırır ve ben zihnimde ona bu kadar açık sözlü olduğu için kızarım.

Kurtum derimin altında kıpırdanıyor, yüzeye çıkıp bu adamın boynuna dişlerini geçirmek için can atıyor. Onu kontrol altında tutmak için yıllarca süren demir gibi bir kontrol ve

iradeyle onu kontrol altında tutmak gerekir. Bu pislikler benim bir tehdit olduğumu düşünürlerse çocuklara ne yapacaklarını ancak Tanrı bilir.

Bu düşünceyle, bir öfke dalgası daha üzerime çöküyor ve beni canlı canlı gömmekle tehdit ediyor.

Onları öldüreceğim.

Ve bunu acı verici hale getireceğim.

Farkında olmadan, hemen yanımdaki cesede bakışlarımı düşürüyorum.

Sam.

Onu çok iyi tanıımıyordum, ama benim yaşıtımdı. Aynı okula gittik. Birlikte futbol oynadık. Birlikte partilere gittik.

Ve şimdi o, alnında kurşun yarası olan bir cesetten başka bir şey değil.

Daha önce öfkenin bir tadı olduğunu hiç düşünmemiştim, ama şu anda dilimde hissettiğim tat, bakırla karışık pul pul külü andırıyor. Ya da belki de dilimi o kadar sert ısırdığım için dilimde bir delik açtığım içindir.

"En sevdiğim oyunu oynamaya kimler hazır?" Deli adam neşeyle gülüyor. "Şimdi, kurallar şöyle."

Bir kez daha, kendimi bir silahın namlusuna bakarken buluyorum.

O pislik Lacey'e dönüyor. "Sana bir soru soracağım, tatlım, ve istediğim cevabı verirsen, küçük erkek arkadaşını öldürmeyeceğim. Ama yanlış cevap verirsen..."

Silah ateşlenir, biri çılgın atar ve bir an için öleceğimi sanırım. Keşke Izzy'yi son bir kez görebilseydim. Onu kucaklayabilseydim. Öpebilseydim. Ona hislerimi söyleyebilseydim.

Ama sonra merminin bana değil, tam arkamdaki ağaca isabet ettiğini fark ettim.

Lanet olsun.

Derin bir nefes alırken, derimin altında dolaşan paniği görmezden gelmeye çalışıyorum.

Lacey daha da ağlamaya başlar.

"Her şey yoluna girecek, Lace," diye fısıldıyorum ona. Sesli bir cevap vermiyor, sadece hıçkırarak ağlamaya devam ediyor.

"Şu anda birini arıyorum ve onun burada olabileceğini düşündüm." Yüksek tiz ve çılgın bir sesle gülüyor. "Isabella Martin nerede?"

Kanım donar ve birden nefes alamam. Izzy mi?

Neden Izzy'yi arıyorlar?

Kalbimin kafama yaşattığı jimnastik rutininden habersiz olan adam, dikkatini Lacey'e vermeye devam ediyor.

"O buradaydı," diye titrek bir sesle fısıldıyor.

"Biliyorum. Şimdi nerede?" Silah hala kafama doğrultulmuş durumda. "Lacey, konuşmayı kes," diye tıslıyorum, korku boğazıma kadar yükseliyor ve yutmam imkansız kalın bir gerginlik topu oluşturur.

Lacey gözlerinde yaşlarla bana döner. "Christian, seni seviyorum. Ölmana izin vermeyeceğim." Dikkatini tekrar silahlı adama çevirir. "Onu ormana girerken gördüm..."

"Lacey, dur."

"Orada." Lacey titrek parmağıyla kardeşimi ve eşimi en son gördüğüm yeri gösterir. "Başka bir kurt adamla birlikte... Ashton."

"Lacey!" diye bağırırım, kurtum serbest kalmak için mücadele eder.

Lacey tekrar bana odaklanır. "O senin eşin olabilir, ama ben seni önce sevdim. Tek istediğim seni korumak."

"Eş, ha?" Maskeli adam birdenbire beni ilginç bulmuş gibi görünüyor. Diz çöküyor ve tek görebildiğim, yüz hatlarını gizleyen bir balaklava. "Isabella'nın eşi misin?"

Cevap vermiyorum, ama içimden Lacey'nin bu kadar büyük bir sırrı nasıl bu kadar aptalca ağızından kaçırabildiğini merak ediyorum.

"Sanırım sonunda her şey anlam kazanmaya başladı." Dikleşir ve başını yana eğerek ikimizi inceler. "Sen ona aşıksın, ama o eşine aşık. İlginç."

"Lütfen, bizi bırakın," diye hıçkırıyor Lacey.

"Ama onu kendine ait yapmak için eşini öldürmeye fazlasıyla istekliydin." Sanki tüm bu durum onu eğlendiriyormuş gibi kıkırdar. "Eşi olmasaydı sana gelirdi sence? Onun ölümünden senin sorumlu olduğunu bilseydi? Senin gibi sürtükler asla ders almazlar, değil mi?"

Alaycı bir şekilde dilini şaklatıp, kalabalığın arkasında duran iki adama doğru döner. Çenesini bir kez sallar ve ikisi Izzy ve kardeşim yönüne doğru ilerler.

Hayır.

Hayır.

Hayır

"Ondan ne istiyorsun?" diye soruyorum, sessiz kalmam gerektiğini bilsem de dilimi tutamıyorum.

Sanki göğsümün üzerinde bir fil oturmuş ve ciğerlerimi sıkıştırıyormuş gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum.

"Bilmek istemez misin?" Yine gülüyor.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, silahını Lacey'nin başına doğrultup ateş eder.

Kan her yöne sıçrar, yanaklarımı ve alnımı ıslatır.

Hareket edemiyorum, düşünemiyorum, nefes alamıyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Panik, dehşet, suçluluk ve bir sürü başka duygu beni pençeliyor, sivri tırnaklarıyla omurgamı tırmalıyor, asla iyileşmeyecek derin yaralar bırakıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Lacey öldü. Izzy ve Ashton şu anda avlanıyorlar.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Tüm gücümle insan tarafımı korumaya, kurt tarafımı zapt etmeye çalışıyorum. Çünkü onu serbest bırakırsam, o çocuklar ölür. Lanet olası bir katliam olur.

Kurtum pençelerini geçiriyor, uluyor ve tırmalıyor. Onu daha fazla zapt edemem.

Lütfen yapma.

Lütfen.

Ama yalvarışlarım kulak ardı ediliyor.

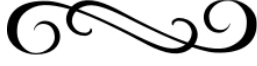
Acı dolu bir çılgılık atarak, kendimi sürücü koltuğundan itilip bagaja doğru sürüklenirken buluyorum. Orada bağlanıp kilitleniyorum. Karanlık, görüş alanımın tamamını kaplıyor, bir perde çekilmiş gibi.

Ve şüphesiz biliyorum ki, bundan geri dönüş olmayacak.

Kurtum kontrolü ele geçirdi.

Artık o adam yok.

Elli Beş

IZZY

"O sürtüğün bizi sattığına inanamıyorum," diye homurdanarak Ashton ormanda aceleyle ilerliyor.

Gizli hareket etmeye çalışmaktan vazgeçtik. Arkamızda en az bir silahlı adamın hızla yaklaştığını duyabiliyorum.

"Korkmuştu," diye düşündüm, nefesim hızlı ve sığ çıkıyordu. "Ama ben bu kadar paniklemeden bunu konuşabilir miyiz?"

Lacey silahlı adamlara nerede olduğumuzu söylediği anda oradan ayrıldık. Ona ve Christian'a ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir silahın ateşlendiğini duydum...

Panik nefesimi kesiyor. O

hayatta olmalı.

Hayatta olmalı.

Başka bir olasılığı kabul etmiyorum.

Bir silah sesi duyulur, ama bu sefer ses partiden değil, arkamdan gelir. Tam nmdeki bir ağacın dalları parçalanır ve her yöne saçılır.

"Izzy!" Ashton telaşla seslendi.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese cevap verdim.

Ama aptal adam arkasını dönüp bana doğru koşar. Aynı anda, maskeli adam ileri atılır ve kurt adamı yere devirir. Ashton yere düşerken duyulabilir bir "oomph" sesi çıkarır.

Düşünmüyorum, sadece tepki veriyorum.

Silahlı adamın sırtına atlıyorum ve kolumu boğazına dolayarak nefes almasını engelliyorum. şok içinde silahı düşürüyor ve silah Ashton'ın karnına düşüyor. Neyse ki kazara ateş almadı.

Silahlı adam, ben hala ona lanet bir örümcek maymunu gibi yapışık haldeyken ayağa kalkmaya alışıyor. Daha fazla baskı uyguluyorum, ama o beni bir ağaca çarpıyor ve

benim tutuşumu gevşetir. Gömleğim yukarı kalkmış olan yerlerde sert ağaç kabuğu cildimi çiziyor.

Hırlayarak, başlığının içinden başparmaklarımı gözbebeklerine bastırırım.

Çığlık atıp çırpınarak beni kendinden uzaklaştırmaya çalışır, ama ben sıkı tutunurum. Kan başparmaklarımı ve başlığının kumaşını ıslatır.

Silahlı adam kükreyerek bacağımı yakaladı ve beni kendinden uzaklaştırdı.

Havada dönerek çömelmiş bir pozisyonda yere inerim ve onun bir sonraki saldırısına hazırlanırım.

Ama... saldırı gelmez.

Kemiklerimin boşluğunda hissettiğim, içimde yankılanan yüksek bir *patlama sesi* duyulur. Silahlı adamın başı geriye doğru savrulur ve yere düşer, kanı etrafındaki orman zeminine sızar.

Ashton silahı yavaşça yanına indirir.

"İyi misin?" diye sorar, gözlerini artık ölü olan adamdan ayırmadan. "Evet. Sen?"

Çenesi seğiriyor, ama cevap vermiyor. Bunun yerine, silahın askısını boynuna asıyor ve tekrar hareket etmeye başlıyor.

"Ormanda hala bir silahlı adam daha var. Silah sesini duyunca koşarak gelecektir. Harekete geçmeliyiz."

"Ashton..." Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Beni korumak için bir adamı öldürdü. Yüzü ifadesiz, kayıtsız bir maske gibi olsa da, üzerinde çatlaklar olduğunu görebiliyorum.

"Gidelim," diyor kısaca, konuşmayı kesmemi açıkça belli ediyor.

Ve ben onu takip ediyorum.

* * *

Ağaçların etrafından dolaşarak sonunda ormanın diğer tarafına, silahlı adamın çocuklarla birlikte durduğu yere en yakın noktaya ulaşıyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz. Soğuk bir gerginlik havayı kaplıyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve tüylerim ürperiyor.

Şu ana kadar ikinci silahlı adama rastlamadık, ama bu rastlamayacağımız anlamına gelmez. Silah sesini duyduğuna şüphem yok

ve aceleyle uzaklaşırken pek de dikkat çekmeden hareket etmedik. Bizi doğrudan gösteren ezilmiş yapraklar ve bulaşık ayak izleri var.

Hızlı ama akıllı davranmalıyız.

Tamam, düşün Izzy, düşün.

Çocukların yanında bir silahlı adam var, ama birkaç tane daha yetişkin kurt adamları çevreliyor. Önce yalnız silahlı adamı halletmeliyiz... ama diğerlerinin bizim varlığımızdan haberdar olmaması gerekiyor.

Ashton silahını kaldırıp silahlı adamın kafasının arkasına nişan alır. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak tıslarım.

Nefesim biraz düzensiz, hem ormanda hızlıca yürüdüğüm için hem de içimi kaplayan korku yüzünden.

"Onu ortadan kaldırmamız gerekiyor," diye cevaplar Ashton kısaca.

"Daha önce hiç silah tuttun mu?" diye soruyorum ve Ashton'ın gözlerinde karanlık bir ışık parlıyor. Az önce öldürdüğü adamı düşündüğünü biliyorum, bu yüzden hemen konuyu değiştiriyorum. "Ashton, bu riski alamazsın, çocuklara bu kadar yakınken olmaz. Ya ıskalayıp onlardan birini vurursan? Buradaki tüm silahlı adamların dikkatini bizim konumumuza çekeceğini söylemeye gerek bile yok."

Ashton'ın tüm vücudu titremeye başlar, ama yine de silahını indirmez.

Dallar ve yaprakların arasından, ağlayan çocukların önünde dolaşan Ağlayan çocukların önünde volta atan silahlı adamı zar zor seçebiliyorum. Diğerleri kadar uzun boylu ama onlar kadar geniş omuzlu değil. Sırık gibi olduğunu söyleyemem ama onda bir şey, diğerlerinden daha genç olduğunu düşündürüyor.

"Ve onu öldürürsen, Christian'a ne olacağı belli olmaz," diye hızlıca fısıldayarak devam ediyorum, sesimde panik olmamasına dikkat ederek.

Birinin sakın kalması gerekiyor ve bu kişinin Ashton olmayacağı belli. Onu daha önce hiç bu kadar... dengesiz görmemiştim. Bu adam hayatını özenle hazırlanmış kurallara göre yaşamış ve bu kuralların hepsi bir anda yok olup gitmiş.

"Ya çok geç kalırsak? Ya çoktan ölmüşse?" diye fısıldadı Ashton. "Ölmedi," diye bağırdım, muhtemelen çok yüksek sesle. Hızla sesimin tonunu sesimin yüksekliğini kontrol etmeye çalışıyorum, yoksa kimse bizim yerimizi fark edebilir. "O ölmedi." "Peki Emery nerede? Reid? Babam? Ethan nereye nerede?" Vücudu titriyor ve alnından bir damla ter süzülüyor.

"Ashton, silahını indir."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Onları korumam gerekiyordu, ama başaramadım. Her şeyde başarısız oluyorum. Yapamıyorum..."

"Ashton, şu lanet silahı indir," diye fısıldarım ve sözlerim sonunda onun çöküşünü durdurur gibi görünür.

Titreyerek nefes alır, gözleri yaşlarla dolar ve silahı yavaşça indirir.

Yakın tehdit ortadan kalktığına göre artık derin bir nefes alabileceğimi sanmıştım, ama alamıyorum. Çok fazla şey söz konusu.

"Hadi," diye fısıldadım ve olan biteni daha iyi görebilmek için ağaçların arasında ilerledim.

Uzun ağaçlar başımızın üzerinde birbirine yaslanmış, dalları birbirine dolanmış, ama gizli kalarak dışarıyı görebileceğimiz kadar büyük bir boşluk bırakmışlar. Artık her şeyi yandan izlediğim için, daha önce fark etmediğim şeyleri görebiliyorum.

Hale ve Gerry gibi, şekil değiştirenlerin ortasında toplanmış, piknik masasına öfkeyle bakarken yüzlerinde aynı somurtkan ifade var.

Ve orada, onların arkasında, Bay Remington ve Silas'ı görüyorum.

Emilia ve Mimi, sanırım ebeveynleri olan erkek ve kadınlarla birlikte. Desiree yok.

Emery ve Reid de yok.

Panik yapmamaya çalışıyorum. Onları görmemem iyi bir şey. Bu, silahlı adamlar gelip herkesi topladığında onların orada olmadıkları anlamına gelebilir.

Derin bir nefes alıp, göreceğim şeye kendimi hazırlayarak, bakışlarımı piknik masasına çeviriyorum.

Rahatlama hissi vücudumdaki tüm kasları gevşetiyor.

Christian hayatta.

Hayatta lan.

Masanın ortasında dizlerinin üstüne çökmüş, başı eğik ve vücudu titriyor, ama nefes alıyor. Göğsünün inip kalktığını görebiliyorum.

Ama nesi var? Neden hareket etmiyor?

Bana bak, diye zihnimde çılgılık atıyorum. *Buradayım. Senin için geliyorum.*

güve

ndesi Ruhumun her köşesine kazınmış gibi görünen bir güç canlanıyor.

n. *Bana bak.*

Lütfen bana bak.

Christian başını kaldırmıyor.

Ancak o zaman ilk cesedin yanında ikinci cesedi fark ettim, yüz hatları ölümle gevşemişti.

Aman Tanrım.

Nefesimi bastırmak için elimi ağızıma götürdüm. Artık ses çıkarmayı göze alamayacak kadar uçurumun kenarındayım.

Lacey ölmüş.

Kahretsin. Kahretsin.

Kahretsin.

Nefesim kesilir, gözlerimi sıkıca kapatır ve beşten geriye doğru sayarım. Bir'e geldiğimde, gözlerimi açar ve yapmam gereken şeye hazırlanırım.

Ashton hala arkamda, yüzü solgun ve gözleri donuk, ona olduğu yerde kalması için işaret ediyorum. Kaşları yukarı kalkıyor, ama ben çoktan ağaçların arasından geçip, kimse beni görmeden bir kamp sandalyesinin arkasına dalıyorum.

Taşıyıcıdan taşıyıcıya sürünürken gardımı düşürmüyorum. Hepsi çimlerin üzerine gelişigüzel dağılmış durumda. Silahlı adam ve çocuklara doğru ilerliyorum. Lider konuşmaya devam ediyor, aksanlı sesi binlerce küçük iğne gibi derimi kesiyor.

Yavaşça sandalyenin arkasından kafamı uzatıyorum ve sarı bukleli, tombul yanaklı bir çocukla yüz yüze geliyorum. Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluşuyor ve dehşetle büyülüyor. Hızla parmağımı dudaklarıma götürüyorum, ona sessiz kalmasını işaret ediyorum.

Ağızı açık, yüzünden gözyaşları akarken bana bakıyor.

Benim isteğime uyup uymayacağını bilmiyorum ve bunu öğrenmek için burada kalmayı da düşünmüyorum.

Sessizce sandalyenin arkasından çıkıp, bana sırtını dönmüş olan silahlı adama doğru ilerledim. Bu muhtemelen hayatımda yaptığım en aptalca şeydi, ama denemek zorundaydım.

Çocuklar dışında kimse henüz benim farkında değil. Yetişkin şekil değiştirenler piknik masası/sahneye dikkatle bakıyorlar ve diğer silahlı adamlar şekil değiştirenlere odaklanmış durumda.

Çocuklara dönüp, umarım onları rahatlatacak bir başparmak işareti yapıyorum ve sonra tekrar hedefime odaklanıyorum. Sırtı hala bana dönük, dikkati diğerleriyle birlikte piknik masasına sabitlenmiş durumda ve ben şansımı deniyorum.

Neredeyse şimşek hızıyla, bir elimi ağızına kapatıp kolumu boynuna doladım. İkimizi de geriye doğru çekmeye başladım, vücudu

tekmeliyor ve çırpınıyor. Panik başlıyor — onu daha ne kadar tutabileceğimden emin değilim — ama sonra Ashton oraya geliyor, bacaklarını yakalıyor ve ikimiz adamı ormana sürüklüyoruz.

Kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda, Ashton tıslayarak, "Ne düşünüyordun lan?" diye sorar.

"Hiçbir şey düşünmüyordum," diye nefes nefese cevap veriyorum, vücudum hem efordan hem de adrenalin yüzünden titriyor — adrenalin hızla yok oluyor.

Lanet olsun, bu herif çok ağır. Ve beni ısırmaaya devam ediyor. İkinci kez ısırıldığında, boğazını bırakıp üstündeki konumumdan yüzüne bir tokat atıyorum.

"Beni ısırmaayı kes lan."

Silahı vücudundan çıkardıktan sonra onu bırakıyorum ve bir süre sonra Ashton da aynısını yapıyor. Ama adam ayağa kalkmadan Ashton çalıntı silahı alına doğrultuyor. Ben de ikinci silahı ona doğrultuyorum.

Onu vurabileceğimden emin değilim. Böyle değil. Daha önce öldürdüm, ama o kendini savunmaydı.

Silahsız, elleri havada, sırt üstü yatan birini vurabilir miyim?

"Maskesini çıkar," diyor Ashton sertçe, çenesini yukarı kaldırarak.

Adam tepki vermiyor.

Ashton silahı yüzüne daha da yaklaştırır. "Lanet maskeyi çıkar dedim."

Silahlı adam kumaşı yakalamak için harekete geçerken dudaklarından alaycı bir kahkaha patlar. Vücudunda başka hangi silahlar olduğunu bilmediğim için onu şahin gibi izliyorum.

Balaclava'yı başına geçirir, kumaş kirli sarı saçlarını dağıtır.

Tanıdık, sırıtan bir yüz bana bakıyor.

"Kain?" Neden şaşırdığımı bilmiyorum, özellikle de Christian'ın arabada bana söylediklerini düşünürsek, ama şok beni hareketsiz bırakıyor, ayaklarım yere çakılı kalıyor.

Ashton da çok şaşırmış görünmüyor, ama gözleri ölümcül bir yoğunlukla parlıyor. "Bana neden şu anda kafana bir kurşun sıkmamam gerektiğini söyle."

Kain gülüyor, hala ellerini önünde tutarak bize silahsız olduğunu gösteriyor. "Çünkü sen Ashton James'sin. Sen katil değilsin."

Ashton'ın çenesi gerildi. "Ne halt ediyordun sen? O insanlar kim? Kardeşlerin de bu işe karışık mı?"

Geç de olsa, Kain'in ağabeyleriyle birlikte bir çeteye üye olduğunu hatırlıyorum.

Kain'in gülümsemesi daha da genişler ve iki sıra mükemmel beyaz dişleri ortaya çıkar. "Sen kaybeden taraftasın dostum. Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama gerçek bu. Dünya değişiyor ve ya bu harekete katılırsın ya da geride kalıp diğerleriyle birlikte ölürsün." Shifter'ın bakışlarında karanlık ve neredeyse manik bir şey canlanır. "O bizim üstün tür olduğumuzu biliyor. Dünyanın da bunu öğrenmesi çok uzun sürmeyecek."

"Ne diyorsun sen?" Ashton sorarken, ben de "O kim?" diye soruyorum.

Kain'in bakışları bana kayar ve yüzündeki ifade panikle sinirlerimi altüst eder. "Dışarıdaki ölümler mi? Hepsi *senin* suçun. Tek istediğimiz sendin. Bize gelseydin, o şekil değiştirenler hala hayatta olacaktı."

"Kapa çenenin," diye öfkelenir Ashton.

"O sana zarar vermek istemiyor," diye devam eder Kain, Ashton'ı tamamen görmezden gelerek, keskin bakışlarını bana diker. "Sadece *senin*..."

Ashton silahın kabzasıyla onu bayılttı. Kain'in gözleri geriye devrildi.

"Onu dinleme," Ashton bana sertçe söyler. "Sadece kafana girmeye çalışıyor. Sam ve Lacey'nin ölmesi *senin* suçun değil, duydun mu?"

Ashton, Kain'in hareketsiz bedenine öfkeyle bakar ve sonra öne eğilip ona tükürür.

Kendime gelirim ve Kain'in sözlerinin çamur gibi kalıntılarını
"Çocukları güvenli bir yere götürmem lazım. Ancak o zaman şekil değiştirenler savaşmaya razı olurlar."

"Çocukları güvenli bir yere götürmem lazım. Ancak o zaman şekil değiştirenler savaşmaya razı olurlar."

"Git." Ashton kemerini çıkarmaya başlar. "Onu bir ağaca bağlayacağım. Daha sonra ondan daha fazla cevap alabiliriz."

"Dikkatli ol."

Ashton pişmanlık dolu bir sesle dudaklarını ıslatır. Kain'in hareketsiz bedenini en yakın ağaca doğru sürüklemeye başlarken benim bakışlarımla karşılaşmaz.

İlk başta, söylediklerimi kabul etmeyeceğini düşünürüm, ama geldiğim yoldan aceleyle geri dönmeye başladığımda, yumuşak ve emin olmayan sesini duyarım: "Sen de."

Elli Altı

EMERY

"Beni bu odadan çıkar, Reid," diye bağırırım, ellerimi yumruk yaparım.

Bu kocaman pislik sadece kollarını göğsünde kavuşturur ve bana somurtarak bakar. "Hayır."

Tek kelime.

Tek bir kelime, ve ben onu dövmek istiyorum. Gözüm gerçekten seğirmeye başlar.

"Hayır mı?" Ellerimi açmadan onun duruşunu taklit ediyorum. Reid'in somurtkan bakışı, daha zayıf bir adamı altını ıslatacak kadar korkutucu.

Neyse ki, ben bu sinir bozucu pisliğe karşı bağışıklıyım.

"LANET OLSUN, REID!" Onu itip geçmek için omzumu omzuna çarptım, ama inatçı pislik yüzlü adam kıpırdamadı bile.

İkimiz, evlerden birinin dolabında saklanıyoruz. Duvarlar raflarla kaplı, her rafta mükemmelce katlanmış battaniyeler ve yastıklar dizili. Reid, silahlı adamları görür görmez beni buraya çekti ve o zamandan beri çıkmama izin vermiyor.

"Arkadaşım dışarıda!" Kapıyı parmağımla işaret ediyorum. "Kardeşim! Babam! Annem! Kız kardeşim!"

Reid'in kaşları daha da çatıldı, ağzının etrafında derin çizgiler oluştu. "Onlara ne olacağı umurunda değil mi?" diye devam ettim.

"Izzy umurunda değil mi?"

Bu... Bu sonunda ondan bir tepki aldı. Öfke, ela gözlerinde alevlendi ve dişlerini duyulur bir şekilde gıcırdatmaya başladı.

Ama yine de cevap vermez.

Ellerimi havaya kaldırdım, başımın üstündeki rafa çarptıklarında küfrettim ve sonra başımı eğdim. Kurtum, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde göğsümü tırmaladı. Dışarı çıkmak, sürüsünü, ailesini ve eşini korumak istiyordu.

Biliyorum dostum. Biliyorum.

Reid tekrar konuşmaya başladığında, sesi boğuk ve bastırılmış duygularla kısık çıkıyor. "Izzy, Ashton ve Ethan ormana kaçtılar. Bunu biliyorsun. O adamlar ormandan değil, sokaktan geldiler. Üçü şu anda bizden daha güvendeler. Ve bizi tehlikede görseler ne yaparlardı sence?"

Bu olasılık düşünülmesi bile çok korkunçmuş gibi başını sallar.

Her halükarda, o haklı ve sözleri benim tüm enerjimi yok ediyor. Kaslarım gevşiyor ve omuzlarım düşüyor. Tek kelime etmeden yere çöküyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve alnımı dizlerimin arasına koyuyorum.

"Onları kaybedemem dostum. Kaybedemem," diye fısıldıyorum.

Ethan'a, Izzy'ye, hatta Ashton'a son söylediğim şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

Aylarca ikizimi nefret ettim ve her fırsatta ona bunu söyledim. Ama onu nefret etmiyorum. Gerçekten değil. Evet, ona çok kızgındım, ama bunun tek nedeni bana olan güvenimi boşa çıkarmış olmasıydı.

Bağımlılıkla ilk kez mücadele etmeye başladığında, ailemizin haberi olmadan ona yardım ettim. Belki de ilk hatam buydu, ama Ethan'ın annemle babamın endişelenmesini istemeyeceğini biliyordum. Temizdi. Bana temiz olduğunu söyledi.

O gece onun araba kullanmasına izin vermemeliydim.

Ama bana söyledi...

Bana söz verdi...

İşaretleri görmedim, ama belki de yeterince dikkatli bakmamıştım. Gözleri donuktu. Alnında ter damlaları vardı. Elleri titriyordu.

O gece neredeyse ölüyordum - gelişmiş iyileşme yeteneğine sahip bir şekil değiştirici olmasaydım muhtemelen ölürdüm - ama Ethan'a bu kadar uzun süre kızgın kalmamın nedeni bu değildi.

Yalanlar yüzündendi. Kırılan güven yüzündendi.

Aniden Izzy'nin nasıl hissettiğini anladım ve bu yüzüme atılmış bir tokat gibiydi. Tanrım... Izzy. Onunla işleri berbat ettim.

Daha iyi olmaya çalıştığımı göremiyor mu? Daha iyi *biri olmaya* çalıştığımı?

Yanağımı dizimin üzerinde ileri geri ovuşturarak, birkaç asi gözyaşını yakalamaya çalışıyorum ve neredeyse gülmekten boğuluyorum.

Dizim... ipeksi yumuşaklıkta.

Bahis sayesinde, vücudumun geri kalanı da öyle.

Evet, Izzy asla çıplak dolaşmamız gerektiğini söylemedi, kamuya açık bir açıklama yapmamız gerektiğini de söylemedi, ama Ethan ve ben bunun kefareti için yapmamız gereken şey olduğunu düşündük.

en azından doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Onlar iyi olacaklar, Em," diyor Reid, beceriksizce kel kafamı okşayarak.

O, teselli etmekte pek iyi değildir.

"Evet." Kendimi zorlayarak başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Sadece çok pişmanım, anlıyor musun?"

Reid çenesini sıkıyor. "Evet." Birkaç saniye boyunca tek söylediği bu, ama sonra yutkunup ekliyor, "Ben de onlar için endişeleniyorum."

Ben burun kıvırıyorum. "Bazen artık bizi umursadığından emin olamıyorum." Reid kaşlarını çatınca, hemen açıklamaya başlıyorum. "Lanet olandan beri farklısın. Seni suçlamıyorum, çünkü o kaltak yaptığı şey korkunç ve travmatik bir şeydi, ama herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun."

Tanrım, bu duygusal saçmalıklardan nefret ediyorum. Birbirimizi dövüp işimizi bitiremez miyiz? Bir dahaki sefere Reid bizi daha büyük bir odaya çekip bunu yapmalı.

"Ben... Artık insanları kendimden uzaklaştırmak istemiyorum," diye mırıldanıyor Reid, sözleri neredeyse anlaşılmaz. Ama sanki bağırıyormuş gibi duyuyorum. "Izzy'yi kendimden uzaklaştırmak istemiyorum."

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılır. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" Benden uzaklaşır, kaslarını gerer ve başını sallar.

"Bence bunu başarabiliriz," diyorum ciddiyetle. "Bir sürü olalım, hepimiz ve Izzy."

"Diğerleri ne olacak?" diye sorar Reid.

Kaşlarımı çatıyorum. "Diğerleri mi?"

"Christian, Ansel pisliği ve vampir."

Eşimi, kalbimi, sürümden başka biriyle paylaşacağımı hiç düşünmemiştim, ama...

"Izzy'nin mutlu olmasını engellemeyeceğim. Onu çok seviyorum, seçim yapmasını isteyemem." Belki de bir parçam, seçim yapma şansı verilirse bizimle kalmayacağından endişeleniyor. "Ayrıca, ona yalan söyleyen pislikler olduğumuz için belki de bunu hak ediyoruz."

"Sence bu iş yürütebilir miyiz?" Reid'in sesi sert, neredeyse kayıtsız, ama gözleri... umutla parlıyor, daha önce bu huysuz, öfkeli adamda görmediğim bir tür kırılganlıkla.

"Evet." Kuru üst dudağımı yalıyorum.

"Başarabiliriz." Tabii bugün hayatta kalabilirsek.

Elli Yedi

ANSEL

"Anne, sana çay getirdim," diyorum, ellerimi buharlı fincanın etrafına dolayarak.

Mutfak masasında oturuyor, donuk gri bir kazak ve siyah pijama pantolonu giymiş. Koyu siyah saçları başının üstünde bir fare yuvası gibi duruyor ve kahverengi, badem şeklindeki gözlerinin altında koyu halkalar var.

Yine de, minnettar bir gülümsemeye çay fincanını alır ve titrek ellerle dudaklarına götürür.

"Biraz şeker, biraz bal ve biraz süt ekledim," diyorum, onun normal siparişini aynen aktararak.

"Sen çok tatlı bir çocuksun." Sıvıya odaklanırken gülümsemesi biraz sönükleşir. Su kahverengiye dönmeye başlamıştır. "Bana böyle bakmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu senin annen olarak benim görevim olmalıydı..." "Anne," diye sözünü keserim, sözünü ona bir sıkı bir "Sen harika

harika

Yanaklarına hafif bir renk geliyor. "Öyle mi?" "Öyle."

Mutlu görünüyor ve dikkatini tekrar kupasına ve çapraz bulmacasına veriyor. Sırt antamın fermuarını açıp hafta sonu ödevlerimi çıkarmaya başlıyorum.

Bu, hatırlayabildiğim kadarıyla... uzun zamandır bizim normal cumartesi rutinimiz. Cumartesi, Shelby'nin izinli olduğu tek gün, bu yüzden genellikle o zamanı annemle geçiririm.

Sabahları, ben çocukken ve babam hayattayken yaptığımız gibi çizgi film izleriz, sonra da büyük bir brunch hazırlarım. Annem genellikle bundan sonra uyur, ben de evdeki işleri hallederim. Uyandığında ona bir fincan çay yaparım ve ikimiz mutfak masasına otururuz. Annem bulmacalarını tamamlar, ben de ödevlerimi yaparım.

Kimya ödevime başladığımda, Izzy'nin ne yaptığını merak etmeden duramıyorum. Hakkımdaki gerçek ortaya çıktığından beri aramızdaki ilişkiler gerginleştiğini hissediyorum ve bunun suçlusu da benmişim gibi geliyor. Her şeyi kafamda oturtmak için zamana ihtiyacım vardı. Dürüst olmak gerekirse, hala da var.

Ben bir büyücüyüm.

Bu, biyolojik ailemin de büyücü olduğu anlamına geliyor.

Hâlâ hayattalar mı?

Burada mı yaşıyorlar?

Ailem biliyor mu?

Yıllar boyunca yaptıkları bazı gizemli yorumlar aklıma geliyor ve beni rahatsız ediyor.

Gözlerimi anneme çeviriyorum. Küçük bulmaca kitabına sakın bir şekilde gülümsüyor, ağzından anlaşılmas bir şeyler mırıldanıyor. Bugün onun iyi günlerinden biri. Sorularımınla bunu mahvetmeye cesaret edebilir miyim? Yine de...

Ne zaman oturup benimle sohbet edecek kadar akli başında olacak, kim bilir?

Kalbim inanılmaz hızlı atıyor, göğüs kafesime çarpıyor, kalemimi bırakıp boğazımı temizliyorum. "Anne?"

"Evet, bebeğim?" Başını kaldırıp yağlı saçlarını eliyle düzeltiyor.

Yarın Shelby'nin ona düş almasında yardım etmesini istemek için zihnimde not alıyorum. Bu, benim yapmayı reddettiğim tek şey.

"Sana birkaç soru sorabilir miyim?" Dişimi ısırarak çekinerek soruyorum. "Ve sakın korkma."

Annem bana bakar, ilk endişesi yerini ihtiyatlılığa bırakır. Çürümüş ahşap sandalyeye geri yerleşir ve kollarını göğsünde kavuşturur. Kollarının kemikleri inanılmaz derecede belirgindir, neredeyse sağlıksız bir şekilde. Bu manzarayı görünce kalbim sıkışır.

"Seni buldular, değil mi?" diye fısıldadı, sonra yutkundu. Yoksa...

Hayır.

Hayır.

"Benim ne olduğumu biliyorsun, değil mi? Hep biliyordun." Şok dalgası içimi kaplar.

Annemin gözleri yaşlarla doldu, ama yaşlar akmadı. Kristal yağmur damlaları gibi asılı kaldılar.

"Senin onlarla ilişki kurmanı istemedim. Seni bulacaklarını bilmeliydim." Sesi boş bir tona bürünür. "Kurtları ve o kızı eve getirdiğin anda, işin bitti."

Annemin küfür ettiğini duyunca irkildim. Bazen özellikle kötü bir patlama sırasında küfür eder, ama normal, günlük konuşmalarda asla küfür etmez.

"O kızın bir adı var," derim, sesime Izzy adına biraz öfke karışır.

Annemin dudakları büzülür. "Onun kim olduğunu biliyorum. Delaney."

Kanım donar. "Hayır anne. Bunu konuşmuştuk. O Delaney değil. O Izzy. Ya da Isabella. Annesi Helena Craft adında bir kadın."

Annem başını sert bir gerginlikle yana eğdi. "Helena mı?" "Evet, anne.

Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Gözleri donuklaşır, uzaklara dalar, sonra çenesini hafifçe eğerek bir kez başını sallar. "Evet... Helena'yı tanıyorum. O... nazikti."

Annemin Izzy'nin biyolojik annesini tanıdığını öğrenince nefesim hızlandı. Belki sonunda ona bazı cevaplar bulabilirim.

"Herkes Helena'yı severdi," diye devam eder annem, sersemlemiş, şarkı söyler gibi bir sesle. "Her zaman peşinde erkekler vardı. Özellikle biri, onun yürüdüğü yeri taparcasına severdi."

Nefesimi tutarak bekledim, annemin üzerindeki büyüü bozmak istemiyordum.

"O... o şekil değiştirenlerle tanıştı. Bu, kasabanın gündemine oturdu." Dudaklarında çekingen bir gülümseme belirir, sonra kaybolur. "Delaney mutlu değildi."

"Delaney kim?" diye nazikçe soruyorum.

"Helena'nın kardeşi, tabii ki." Annem bana döner, ama hemen gözlerini çay fincanına indirir. "Delaney'i sevmezdim. Kötü biriydi."

Hay

sıçayım.

Hay aksi.

Izzy'nin teyzesi mi var?

Ama dur...

"Neden kötüydü anne? Sana ne yaptı?"

Küçük vücudu titremeye başlar ve başını bir yandan diğer yana sallamaya başlar, gözleri yaşlarla dolar. "Yapmam gerekeni yaptım. Yapmam gerekeni yaptım. Yapmam gerekeni yaptım."

"Anne." Nazikçe ama kararlı bir şekilde, fincanı sıkıca tutan elinin üzerine elimi koyuyorum. "Ne oldu?"

Yüzünde keder belirir. "Senin varlığını asla öğrenmemeliydi." Titreyen ellerinden biri yanağıma dokunur. "Sen benim mucize bebeğimsin. Baban ve ben seni bulduğumuzda..."

"Dur." Yüzünü daha iyi görebilmek için elinden çekildim. "Beni mi buldunuz?"

Bana şu anda hiç uygun olmayan sakın bir gülümseme gösterir. Midem düğüm düğüm olmuş, kafamda durmadan bir vuruş hissediyorum.

"Araba koltuğunda uyuyan çok sevimli bir bebektin. Senin benim olman gerektiğini biliyordum."

Onun sözlerini anlamaya çalışırken şok yaşıyorum. Onları kafamda tekrar tekrar çevirip, anlam vermeye çalışıyorum.

"Bana koruyucu aileye verilmiş bir çocuk olduğumu söylemiştin," diye fısıldıyorum uyuşmuş dudaklarımla. "Küçükken beni evden eve dolaştırdıklarını, sonra senin beni evine aldığını söylemiştin." Koruyucu ailede kaldığım yıllardan hiçbir şey hatırlamıyorum, ama bunun çok küçük olduğum için olduğunu düşünmüştüm. "Anne, ne yaptın?"

"Seni cadılardan korumak zorundaydım," diye titrek bir sesle fısıldadı annem. "Onlar tehlikeli insanlar ve sen masum bir çocuksun..."

"Sen..." Midem bulanıyor. "Beni *kaçırdın* mı?"

"Seni korumak zorundaydık." Annem hızla başını sallamaya başlar. "Sen masumdun..."

"Anne, soruma cevap ver. Beni kaçırdın mı?" Ses tonumda, ona karşı hiç kullanmadığım kadar öfke var.

Boğazım o kadar sıkışmış ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Onlar babanı öldürdüler, bebeğim. Kocam. Sen çocukken onu öldürdüler." Annem fincanını masaya koyar ve ellerimi tutar.

O dokunamadan ellerimi çekiyorum. "Neden onu öldürdüler?" Annemin alt dudağı titriyor ve inatla başını sallıyor. "Anne, cevap ver. Neden onu öldürdüler? Anne!"

"Çünkü onun ne olduğunu keşfettiler!" Annem sonunda çığlık atar, yüzünden daha fazla gözyaşı akar. "Çünkü onun bir Avcı olduğunu öğrendiler."

Nefesim kesilir. Birdenbire bu ev çok sıcak gelir.

Titrek bacaklarımla masadan uzaklaşıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Sarhoş olmak böyle bir şey mi acaba? Bilemem. Hiç sarhoş olmadım.

"Ansel! Bebeğim! Ne yapıyorsun?" Annem, ben ön kapıya doğru ilerlerken endişeyle sorar.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyorum?" diye bağıyorum, ona dönerek

Benim karakterime uymayan bu saldırgan tavrım karşısında gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Bu lanet evi terk ediyorum!"

"Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"

"Az önce bana bebekken kaçırıldığımı itiraf ettin. Evlatlık babamın benim gibi insanları öldürdüğünü. Ne yapmamı bekliyordun?" Artık bağıyorum, ama umurumda değil.

"Hayatını kurtardık!" Annem ağlayarak bana doğru sendeleyerek geliyor. "Cadılarla birlikte büyümüş olacaktın..."

"Ben ailemle birlikte büyümüş olurdum!" diye hemen karşılık veriyorum.

Belki dışarıda kardeşlerim vardır. Belki büyükannem, büyükbabam, teyzelerim ve amcalarım vardır.

"Bana bir şey söyle anne, ve dürüstçe cevap vermeni istiyorum." Tanrım, bunu sormak istemiyorum. Sanki iç organlarım tek tek vücudumdan çıkarılmış gibi hissediyorum. "Sen de bir Avcı mısın?"

Annem hıçkırmaya başlar.

"Soruma cevap ver." Bu sefer bağırmadım. Ses tonum alçak ve kararlıydı.

"Evet," diyor annem gözyaşları arasında fısıldayarak. "Eskiden Avcıydım." "Senin neyin var?" diye soruyorum tiksintiyle.

Artık ona bakamıyorum bile. Avcılar hakkında her şeyi bilmiyorum, ama doğaüstü varlıkları ayırım gözetmeksizin öldürdüklerini biliyorum.

İkizler, Ashton ve Reid gibi insanlar. Benim

gibi insanlar.

İzzy gibi insanlar.

"Anlamıyorsun..." Annem çaresizce başlıyor, bana uzanıyor, ama ben gizlice uzattığı elinden kaçıyorum.

"Anlayacak bir şey yok," diyorum ona kısa ve öz bir şekilde, askıdan paltomu alıp giyiyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama bu evden defolup gitmem gerektiğini biliyorum.

"Onlar canavarlar..."

"O zaman ben de canavarım," diyorum ona sertçe.

O, inkar ederek başını sallamaya başlar. "Sen onlar gibi değilsin."

Ona gösterdiğim gülümseme acımasızdır, samimi bir gülümsemeden çok dişlerimi gösterir gibi. "Senin hayal edebileceğinden çok daha fazla onlara benziyorum."

Kapıyı açarken annem adımı haykırıyor... ama karşımda tanıdık bir adamla karşılaşıyorum. Onu daha önce sadece bir kez görmüştüm, ama koyu saçları, kahverengi gözleri ve sinsi sırıtışı hiç şüphesizdi.

Dyson, kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırmış, ama beni görünce indiriyor.

Gülümsemesi genişliyor. "Ansel. Tam da görmek istediğim büyücü."

Elli Sekiz

IZZY

Çocukların yanına dönerken yere yakın kalıyorum. Silahlı adamlardan biri birinin eksik olduğunu fark edene kadar ne kadar vaktim olduğunu bilmiyorum, ama o zaman geldiğinde bunun için endişeleneceğim.

Ağaç sınırına ulaştığımda, silahı kancadan çıkarıp yere koymadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Yapmam gereken son şey çocukları korkutmak ve büyük bir silahla ortaya çıkmak kesinlikle bunu yapardı.

En yakın ağacın arkasından kafamı uzatıp, geçici sahneye doğru bakıyorum. Lider, başka birini piknik masasına çekmiş, ama kim olduğunu tanıyamıyorum.

Ve Christian...

Dizlerinin üzerinde, başı eğik, kasları titreyerek duruyor. Neyi var onun?

Eşim için duyduğum korku kalbimi burkuyor, ama kendimi önümdeki göreve odaklanmaya zorluyorum. Çocukları güvenli bir yere götürebilirim, diğer kurtlar da karşılık verecektir. Christian ve diğerlerini kurtarabilmemin tek yolu bu.

Bu düşünce kararlılığımı güçlendiriyor ve dikkatimi tekrar çocuklara yöneltiyorum. çocuklara yöneltiyorum.

Sadece biri bana bakıyor: daha önce fark ettiğim kızıl yüzlü, sarışın kız. Bana bakarken yanaklarından gözyaşları süzülüyor.

Bir kez daha parmağımı dudaklarıma götürüp ona sessiz olmasını işaret ettikten sonra, bana gelmesini işaret ediyorum.

Tereddüt ediyor, alt dudağını ısıırıyor ve bakışlarını benimle diğer şekil değiştirenler arasında gezdiriyor.

Hadi. Hadi. Hadi.

Ne kadar zamanımız var bilmiyorum. Silahlı adamlar, bir grup çocuğun hareket ettiğini kesinlikle fark edeceklerdir.

Kızın yanındaki, belki de kızıdan birkaç yaş büyük olan küçük çocuk benim yönüme bakıyor. Bir kez daha ona gelip beni takip etmesi için işaret ediyorum.

Çocuk elinin tersiyle burnunu siler ve bir kez başını sallar. Ancak, ayağa fırladığında rahatlamam kısa sürer. Kafamı sallarım ve sonra emekleme pozisyonuna geçerek yere çömelirim.

Şimdi daha fazla çocuk bana bakıyor, hepsi ağlıyor.

Kain'den daha önce olduğundan daha fazla nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu masum çocuklara bunu nasıl yapabilir? Hayatları boyunca bu olayın izini taşıyacaklar, sadece rehin alındıkları için değil, tanıdıkları insanların gözlerinin önünde öldüğü için de.

Derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum — bu çocukların en son ihtiyacı olan şey benim öfkemi görmek — ve dudaklarıma güven verici bir gülümseme zorluyorum.

Sonunda, çocuklardan biri cesaretini toplayıp bana doğru emeklemeye başladı. Onu bir başkası, sonra bir başkası, sonra bir başkası izledi. Silahlı adamları gözümün ucuyla takip ederek, küçük rehinelere kaçtığını kimsenin fark etmediğinden emin oldum.

Yanımdan bir dal kırılır ve hemen yeni gelen kişiye doğru dönerim, ellerim yumruk haline gelmiştir. Ashton olduğunu görünce rahatlarım, yanakları efordan kızarmış ve alnında ter damlaları vardır. Gözleri beni tarar, sanki iyi olduğumdan emin olmak istercesine, sonra çocuklara odaklanır.

Sarışın kız ağlayarak ona atlar. "Ashton!" "Sorun yok, Rina. Sorun yok," diye onu sakinleştirir.

Küçük kızın başının üzerinden bakışlarımız kesişir ve ben dudaklarımla "Kain?" derim. "Hallettim," diye cevaplar.

Bir kez başımı sallayıp dikkatimi küçük yüzlerin denizine veriyorum. On altı tane sayıyorum. On altı çocuk, tarif edilemez korkunçluklara katlanmış. On altı çocuk, hayatlarının geri kalanında bu travmayla yüzleşecek.

On altı masum çocuk.

"Ashton'ı takip edin," diye fısıldayarak çocukları ona doğru yönlendiriyorum.

Ashton bana tuhaf bir bakış atıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Hemen arkandan geliyorum," diye söz veriyorum.

Ashton itiraz etmek ister gibi görünüyor, ama başını sallar ve çocuklara onu takip etmeleri için işaret eder. Ormanda dolaşan bir fil sürüsü gibi ses çıkarırlar, ama sorun değil. En azından güvendeler. Ashton onları koruyacaktır.

Onlar gözden kaybolduğunda, ağaçların arasından tekrar çıkıyorum.

Birkaç şekil değiştiren, kaybolan çocukları fark etmiş ve yüzlerinde panik, korku ve inanamama ifadeleri görüyorum. Hale'in gözlerine bakıp bir kez başımı sallayarak, çocukların güvende olduklarını sessizce ona garanti ediyorum.

Ve sonra her şey bir anda olur.

Hale ayağa fırlar ve giysileri her yöne dağılır. Onun yerine kocaman, tüylü bir kurt belirir. En yakınındaki silahlı adama atılır.

İlk başta, diğer şekil değiştirenler şok içinde izliyorlar, ama sonra iki kurt daha kavgaya katılıyor. Çok geçmeden sokak bir savaş alanına dönüşüyor, ama katliam demek daha doğru olur. Silahlı adamların öfkeli, vahşi kurtlara karşı hiç şansı yok.

Christian'ın hala diz çöktüğü sahneye bakarım, lideri hemen yanında durmaktadır.

Neden kimse onun peşine düşmüyor?

Christian neden hareket etmiyor?

"Christian," diye nefes nefese fısıldarım.

Sanki sesimi duyabiliyormuş gibi, Christian başını kaldırır. Amber rengi gözleri yüzüme kilitlenir.

Dehşet damarlarımdan akarken bir adım geriye sendeledim. Bu...

Bu Hristiyanca değil.

Bir kurdun gözlerine bakıyorum.

Onun bir şey yapmasını bekliyorum — belki yanındaki silahlı adama saldırır ya da bana gelir — ama hareket etmiyor. Sadece orada durup bana bakıyor, uzun dişleri alt dudağını ısırtıyor.

Sonra Christian, bedenine göre şaşırtıcı bir çeviklikle ayağa kalkıyor ve ormana doğru koşuyor.

Savaştan uzaklaşıyor.

Benden uzaklaşıyor.

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

"Christian!" diye bağıriyorum, sesim uluyan kurtların sesleri arasında kayboluyor.

Ama bir kişi beni duyuyor.

Silahlı adamların lideri bana doğru dönüyor ve selam veriyor. Dikkatini tekrar savaşa veriyor, düşen yoldaşlarına bakıyor ve sonra Christian'ın tersi yönde koşmaya başlıyor.

Hayır. Hayır. *Hayır*. Onun kaçmasına izin vermeyeceğim.

Onun peşinden koşmak üzereyim ki, ormandan yeni biri çıkar. Yeni biri... ama tanıdık.

Koyu renkli saçları her yöne dağılmış, mürekkep gibi siyah saç telleri sayısız dal ve yapraklara dolanmış. Ve ayakları... Tanrım, ayakları... Ayaklarının üst kısımları bile kirli ve kanla kaplı. Bütün bu yolu ayakkabısız mı yürüdü?

Lissa, ikinci en büyük evin bahçesinin sokağa değdiği çimlerin en ucunda durur ve başını yana eğirir. Cam gibi gözleri, batan güneşin ışığında neredeyse beyaz görünür.

Ağzını açar, çenesi normal olmaması gereken bir şekilde gerilir ve çığlık atmaya başlar.

Elli Dokuz

IZZY

Lissa'nın çığlığı daha önce hiç duymadığım bir desibele ulaştığında kulak zarlarım patlayacak gibi hissediyorum.

Önümde, tüm şekil değiştirenler dizlerinin üzerine kyor. Kurtlar inliyor ve kendilerini kıvrılıyor, insanlar ise ileri geri sallanıyor.

Yzmn yanlarından ıslak bir şey akıyor. Elimi yanağıma götürüyorum ve bunun kan olduğunu fark ediyorum.

Lissa'nın çığlığı... beni kanatmış. O ne lan?

Başladığı kadar ani bir şekilde durur, Lissa'nın dudakları birbirine kenetlenir. Dengesizce sallanır ve sonra yanına yığılır, başı bir kayaya çarpar.

Hale ve Gerry neredeyse anında oradalar, kulaklarından sürekli akan kanı umursamıyor gibiler.

Onun çığlığıyla yere düşmeyen tek kişi benmişim gibi görünüyor. Acaba bunun nedeni benim doğaüstü özellikler sergilememem mi?

Bir an durup tüm şekil değiştirenleri incelerim, tanıdıklarımı ararım. Hâlâ Emery, Reid veya Desiree'yi göremiyorum, ama umarım bu onların iyi oldukları anlamına gelir.

Ve... işte orada. Silas'ın geniş omuzlarını ve Bay Remington'ın kum rengi saçlarını gördüğümde nefesim kesildi. Babalarım.

Onların yönüne doğru otomatik bir adım atıyorum, ne istediğimi bilmiyorum. Teselli mi? Güvence mi? Koruma mı?

Ama ağaçlardaki hareket dikkatimi çekiyor.

Hemen eğilip attığım silahı almak için uzanıyorum ama silahın artık orada olmadığını fark ediyorum. Oh... kahretsin. Ashton ve çocuklara geri dönmek için koşmaya başlıyorum ama bir şey karnıma çarpıyor ve beni omzuna atıyor.

Sonra koşmaya başlıyoruz... O kadar hızlı koşuyoruz ki etrafım bulanıklaşıyor ve kusacağımdan korkuyorum. Ne yapacağımı, bu durumdan nasıl kurtulacağımı dűřünmeye çalışıyorum, ama bir çözüm bulamadan sertçe yere atılıyorum.

Hız ve yere atılma kuvveti birleřince yuvarlanmaya bařladım. Yolda her kayaya, ağaca ve kaktűse çarptıđıma yemin edebilirim. Burada kaktűs var mı ki? Sanki var gibi hissediyorum. Her yerim ağrıyor.

Sonunda dönmeyi bıraktığımda, kendimi gökyüzüne bakarken buluyorum, görüşümde altın rengi bir çizgi var, güneş ufukta kaybolmaya başlamış.

"Seni arıyorduk," diye aksanlı bir ses yukarıdan geliyor.

Beni yerinde tutmak için botlu ayağını karnıma koyar. Ona dik dik bakarken inatla sessiz kalırım.

Adam başındaki bandajı çıkarıp atıyor ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Onu hiç tanımıyorum, ama parlayan kırmızı gözlerini fark ediyorum. "Sen bir... vampirisin," diye fısıldıyorum, şaşkınlıkla.

"Bana Vlad diyebilirsin." Adam belinden eğilir, koyu renkli saçları öne düşer.

Onun kesinlikle bir vampire benzediğini düşünmeden edemiyorum... ve bir Vlad'a. Ne kadar klişeleşmiş bir isim. Ailesi ondan nefret etmiş olmalı.

"Eğer uslu bir kız olup, istediğim zaman gelseydin, tüm bunlar önlenebilirdi." Alaycı bir şekilde dilini şaklatıyor.

"Demek artık şekil değiştirenlerle çalışıyorsun, ha? Diğer şekil değiştirenleri öldürmek için mi?"

Bunu kafam almıyor. Duyduğum kadarıyla, şekil değiştirenler ve vampirler - mutlaka dostane olmasa da- samimi ilişkiler içindeydiler.

Vlad'ın sırtışı genişler ve jilet gibi keskin dişleri ortaya çıkar.

Grayson'ın dişlerini neden daha önce hiç görmedim acaba? Kan içmediği için mi?

Odaklan, Izzy! Zihnimde kendimi azarlıyorum. Bu durumdan nasıl kurtulacağımı bulmam lazım.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Vlad komplo kurar gibi gülümser ve elini ağzına götürür. "Bu operasyon, senin küçük kafanın algılayabileceğinden çok daha büyük."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sence kurtlar saldırganların maskelerini çıkardıklarında kimi bulacaklar?" Uzun, kirli parmaklarıyla bacaklarına vurur.

Ona sert bir bakış attım. "Anlamıyorum."

"Vampirler yeterince uzun süre beslenmezlerse insan gibi görünebileceklerini biliyor muydun?" diye sordu, sanki hiç önemsemiyormuş gibi.

Karnıma biraz daha baskı uyguluyor ve ben hırıltılı bir nefes alıyorum.

"En iyi savaşçılarımızdan bazıları bunu gönüllü olarak yaptı," diye devam eder. "Altı aydan fazla sürdü, ama onlara bakınca, onların insan olmadıklarını asla tahmin edemezsiniz."

Korku, pil asidi gibi damarlarımdan akıyor.

"Kain de oradaydı," diyorum. "O bir şekil değiştiren. O..."

Vlad'ın sırtışı büyür. "Ahhh. Evet. Genç Kain. Yakalaması oldukça kolaydı, değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Tabii ki öyleydi. O, klitorisi burnundan ayırt edemeyen küçük bir orospu çocuğu."

Vlad başını geriye atarak gülüyor, bu da ayağının daha da derine batmasına neden oluyor. Acıdan yüzümü buruşturuyorum.

"Seni seviyorum Isabella." İşaret parmağıyla hayali gözyaşlarını siler. "Ama aynı zamanda inanılmaz derecede safsın. Kain'i kaçırdığını, çocukları aldığını fark etmeyeceğimi mi sandın? Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Kötü kokulu nefesi etrafımı sarana kadar öne eğilir, bu da beni öğürmeye zorlar. "Olan her şey, benim planladığım için oldu. Kain'in kaçırılmasını *istedim*. Çocukların serbest kalmasını *istedim*. Değişkenlerin benimle gelen adamlara saldırmasını istedim." Gülümsemesi, omurgamdan buz gibi bir korku akmasına neden olur. "Hepsi onun planının bir parçası."

"Kimden bahsediyorsun?" diye fısıldadım.

Tanrım...

Eğer söyledikleri doğruysa...

Dönüşenler, insanların, yani Avcıların partiye saldırdığını düşünecekler. Onların insanlarını öldürdüğünü. Çocuklarını tehdit ettiğini.

Peki neden Kain'i yakalamamızı istediler? Kain'in ortaya çıkması, bu karmaşanın görüldüğünden daha fazlası olduğunu kanıtlıyor, değil mi?

Vlad bana sırtıtmaya devam ediyor. "Ve şimdi bulmacanın son parçası da elimde: sen."

"Ben mi?"

"Sen çok özel bir kızsın, Isabella." Vlad sanki yanağımı okşamak istermiş gibi elini uzatıyor, ama ben yüzümü çevirip dişlerimi sıkıyorum.

Bir an durduktan sonra, benim için büyük bir rahatlama olarak, doğruldu.

"Sanırım yanlış kişiyi yakaladın," diyorum sertçe. "Ben neredeyse bir insanım."

"Kanın aksini gösteriyor," diyor şarkı söyler gibi. "Ayrıca, bizim istediğimiz şeyi yapamasan bile, bunu yapabilecek birini bulmamıza yardım edebilirsin."

"Bu hiç mantıklı değil."

Yine üzerime eğiliyor, o kadar yakın ki gözlerindeki koyu granat rengi lekeleri görebiliyorum. Bakması gerçekten iğrenç. Renginden dolayı değil, temsil ettikleri şeyden dolayı - içtiği tüm kan.

"İhtiyaç duyulduğuna şükretmelisin küçük kız, yoksa küstahlığın yüzünden öldürülürsün." Bana dişlerini gösteriyor.

Gülümsüyorum. "Siktir git."

Farkında olmadığı şey, o eski moda filmlerdeki kötü adamlar gibi monolog yaparken, ben ön kolum kadar büyük bir dala elimi uzattım. Onu kafasına tüm gücümle vurdum.

Beklendiği gibi, onu bayılttırmaya yetmez, ama onu şaşırtır ve bir çığlık atarak yanağını tutarak geriye sendeler. Çevik bir hareketle ayağa kalkarım.

"Seni orospu..."

Bu sefer daha sert vurdum. Ve
tekrar.

Ve bir kez
daha.

Ve bir kez
daha.

Bazen korku filmleri izlerken, ana karakterin aptallığına sinirlenip ona bağırırken buluyorum kendimi. Örneğin, kötü adamı durdurma şansları olduğunda, genellikle ona bir kez vurup kaçıyorlar. Hayır, olmaz. O pisliğin bacakları kırılıp seni kovalayamayacak hale gelene kadar ona vurmaya devam etmelisin.

Sonunda dalı bir kenara attığımda, Vlad'ın yakın zamanda kalkıp beni takip edemeyeceğinden emin olarak gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. Hala hayatta, ama bacakları sanki kıyma makinesinden geçmiş gibi görünüyor.

Bilinçsiz bedenine tükürüyorum. "Siktir git."

Arkamdan biri ağaçların arasından koşarak gelir ve ben hemen dalın üzerine atlayıp onu beyzbol sopası gibi kaldırıyorum.

Son bir silahlı adam öne çıkar.

Onun kafasıyla biraz vuruş antrenmanı yapmaya hazırlanırken, o konuşur ve kaba, boğuk sesi duman gibi etrafımı sarar.

"Gracie."

Omurgamdan titreme geçerken dalı düşürdüm. "N-ne?"

Grayson balaklavayı uzanıp çıkarır ve yıllar önce ezberlediğim yüzünü ortaya çıkarır.

Koyu renkli kaşları, Vlad'ın baygın halini gördüğünde birleşir, sonra panik içinde bana odaklanır. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?"

"N-ne? Burada ne işin var? Neden bu işin içindesin?!" İnanamadan soruyorum.

Sesimdeki acıyı da saklayamıyorum.

"Açıklayabilirim," diyor Grayson, yaklaşıp kollarımı tutuyor. Nazik dokunuşu içimi ısıtır. "Biz... seviştikten sonraki gün, vampirler beni kaçırdı."

Midem bir anda düğümleniyor. "Ne?"

"Neden onları terk ettiğimi bilmek istediler." Yutkunuyor. "Senden bahsetmedim ama sanırım şüphelendiler. Özellikle de daha önce birlikte çalıştığım insanlar Avcılar değil de paranormal dünyadan kişilerdi."

"Anlamıyorum," diyorum, tırnaklarım onun kollarını kazıyor. O burada. O gerçek. O hayatta.

Ve ben kendimi acıma ve somurtma içinde boğarken, o görünüşe göre esir tutuluyormuş.

Suçluluk, öfke ve üzüntü birbiriyle savaşıyor, ama ben bu duyguları bir kenara itip, daha sonra halledeceğimi söylüyorum kendime.

"Geçen gün beni hücremden çıkardılar, bu saçma kıyafeti giydirdiler ve beklememi söylediler. Sonra bu sabah Vlad beni aldı ve bir kamyonete itti. Bana sadece durmamı ve bu silahı tutmamı söyledi. Yemin ederim, ne planladığını hiç bilmiyordum. Ve insanları vurmaya başladığında..." İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Ne yapacağımı bilemedim."

"Sorun yok." Hızla öne atılıp kollarımı beline doladım, onun sabit duruşu benim titremeyen bedenimle tezat oluşturunuyordu. "Sorun yok. Senin suçun değildi."

Kolları sadece bir saniye boyunca yanlarında gevşek bir şekilde kaldı, sonra beni sıkıca kucaklayarak havaya kaldırdı. Sonra öpüşmeye başladık, birbirimizi içimize çekerek. Her yönden doğru ve içgüdüsel bir huzur duygusu beni sardı.

Parmaklarımı onun koyu saçlarına sokup, saçlarını karıştırırken, o dudaklarıma nefesini üfler, "Eş. Benim eşim."

Onun ifadesini daha iyi görebilmek için geri çekiliyorum. "Dostum?" Sıcaklık beni sarıyor.

Ağzının bir köşesi utangaç bir gülümsemeyle yukarı kalkar. "Sana o gün söyleyecektim..."

Aniden donar ve beni ayaklarımın üzerine bırakır. Onun bakışlarının yönünü takip etmek için dönünce, ağzım kurur.

Yirmiden fazla kişi ormanda durmuş bizi izliyor, ama dikkatimi çeken ön sırada duran üç kişi. Bir gün ben de taklit edebilmeyi umduğum bir zarafetle öne çıkıyorlar.

İlki uzun ve ince, belki benden birkaç yaş büyük. Koyu kırmızı saçları belinin hemen altına kadar uzanıyor ve o kadar düz ki gerçek dışı görünüyor. Kalp şeklinde bir yüzü, çarpıcı yeşil gözleri ve çekici bir gülümsemeye kıvrılmış mükemmel pembe dudakları var.

Beni dikkatle inceliyor. "Bu o mu?" Sesi şiirsel.

Karşı tarafta duran kadın öne çıkıyor. Grubun en yaşlısı, ancak gözleri, zayıf görünüşünün aksine keskin bir zeka barındırıyor. Gri saçları, kırışık yüzünün etrafında gevşek ve kıvrıkcık bir şekilde sarkıyor.

"Benzerlik inanılmaz," diyor boğuk bir sesle.

Ortakdaki kadın sonunda öne çıkıyor ve artık gölgelerin arkasında kalmadığı için onu net bir şekilde görebiliyorum.

Nefesim kesilir ve Grayson yanımda hareketsiz kalır.

O... tam olarak bana benziyor. Benim yaşlı versiyonum gibi - otuzlu yaşların sonu ya da kırklı yaşların başında - ama o mavi gözler, sarı saçlar ve dolgun dudaklar kesinlikle benim.

"Anne?" diye fısıldarım.

Kadın gülümser, ama gülümsemesi gözlerine yansımaz. "Ben senin annen değilim, çocuğum, ama ben Anne'im."

O anda aklıma bir şey geliyor. Duyduğum bir isim...

"Delaney?"

Kadının yüzündeki ifadeyi düzeltmeden önce, şokun gözlerini büyüttüğünü görmekten zevk alıyorum.

"Bu Bakire, Soraya." Delaney önce muhteşem kıvılcıklı saçlı kadını işaret eder. "Ve bu da Cadı, Ara."

Ara bana sararmış dişlerini gösterir.

"Sen Trinity'sin," diyorum, acı bir anlayışla.

Delaney yine gülümser, ama soğuk gözleri yumuşamayı reddeder. "Ve sen de Isabella Martin'sin." Yüzüklerle süslenmiş soluk, narin elini uzatır. "Bizimle gelmelisin."

Grayson omuzlarıyla önüme geçer. "Hayatta olmaz..."

Yaşlı kadın elini sallıyor ve Grayson havada uçarak ağaca çarparak sesli bir *gürültü* çıkarır.

İlerlemek için çabalıyor, ama sanki görünmez bir duvar tarafından yerinde tutuluyormuş gibi. Soluk mavi gözlerinde öfke parlıyor.

"Durun! Onu bırakın!" Ara'ya bağırırım.

O sadece sırtıyor, bu ifade yıpranmış yüzünde bir şekilde korkutucu görünüyor.

"Sadece seninle konuşmak istiyoruz," diye Delaney tekrar dener.

"Herkes benden ne istiyor?" diye patlarım. "Ben hiçbir şey yapamam!"

Sihir gücüm yok. Kurt şekline dönüşmem. Yapamam..."

"Seni aptal kız," diye bağıırır Crone. "Burada kimsenin seni umursadığını mı sanıyorsun? Hepimiz senin hiçbir güç miras almadığını biliyoruz. Ama sen bizim ihtiyacımız olan pazarlık kozu..."

"Yeter." Delaney elini havaya kaldırır ve Crone hemen dişlerini birbirine vurur.

"Sen de bizimle gelersen herkes için daha kolay olacak," diyor Soraya yumuşak bir gülümsemeyle. "Vampire zarar vermeyeceğiz."

"Bırak beni!" Grayson, görünmez bağlara karşı deli gibi mücadele ederken bağıırır. "Yemin ederim ki..."

Crone tekrar elini salladı ve birden Grayson'ın söylediği tek kelimeyi bile duyamaz oldum. Dudakları hala hareket ediyor, gözleri zehir saçıyor, ama sanki bir balonun içindeymiş gibi.

Crone'a inanamadan bakıyorum ve o kemikli omzunu silkiyor. "Ne? Çok fazla küfrediyordu."

Soraya gözlerini devirir. "Sen her zaman küfredersin."

"Siktir git."

Delaney, sabır için dua eder gibi gözlerini gökyüzüne çevirir ve sonra tekrar bana odaklanır. "Bizimle gelmelisin."

"Neden?" Bir adım geri çekilip kaçabilir miyim diye düşünüyorum.

Ama hayır. Grayson'ı bırakmayacağım ve onun yirmiden fazla cadıyla savaşıması imkansız.

"Çünkü biriyle iletişime geçmek için yardımına ihtiyacımız var," diyor Delaney gizemli bir şekilde.

"Anlamıyorum..."

"Oh, yeter artık!" Soraya bileğini salladı ve vücudum yana doğru sallandı.

Karanlık görüş alanımın kenarlarına nüfuz eder ve beynim sanki binlerce ıslak pamukla doldurulmuş gibi bulanıklaşır.

Ama karanlık beni tamamen kaplamadan önce, bir sesin fısıldadığını duyarım:
"Travan gelmekten başka seçeneği olmayacak."

Travan mı?

O da kim lan?

Ve sonra bilinçsizlik beni dibe çekiyor.

Epilog

TRAVAN

Sigaramdan bir nefes daha çekip yere attım ve botumla üzerine bastım.

Vay vay vay.

Burada işler kesinlikle ilginç bir hal aldı.

Yüzümü yukarı doğru çevirip iç çekiyorum. Yukarıdaki gökyüzü, çimento topraklarına benzeyen gri bulutlarla kaplı. Güneş neredeyse tamamen batmış, ancak birkaç inatçı turuncu çizgi karanlığı yarıp geçiyor.

Terapistimin bana her sinirli hissettiğimde yapmamı söylediği gibi derin bir nefes alıp veriyorum. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Sonunda duygularımı kontrol altına aldığımında, bakışlarımı bilinçsiz vampirden ayırıyorum.

Grayson Grey.

Bu küçük pislik hakkında araştırma yaptım. Vampir suikastçısı. Soğukkanlı katil. Acımasız düşman.

Tam benim tipim.

Küçük kızım için harika bir eş olacak. Evet, gerçekten harika.

Izzy'yi düşününce kanım donuyor. Bu sefer nefes egzersizlerim bile öfkemi bastıramıyor.

O cadı sürtükler kızımı kaçırdılar. Onlar onu bayılttıktan, havaya kaldırdıktan ve ağaçların arasında kaybolduktan sonra, ben hiçbir şey yapamadan izledim.

Yirmi yedi cadıyla baş edemezdim.

Aslında yapabilirdim, ama Izzy'nin çapraz ateşte kalma ihtimali yüksekti ve bunun olmasına izin veremezdim.

Kızım.

Lanet olası kızım.

Göğsümde baş döndürücü, coşkulu bir his kabarıyor. Ne olduğunu tam olarak Öyle bilmiyorum

Mutluluk mu acaba? Belki. En son ne zaman mutlu olduğumu hatırlamıyorum. mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

New Orleans'taki Canal Street'te o pisliği parçaladığım zamanı saymazsak...

Bu anı hatırlayınca dudaklarım gülümsüyor, ama hemen bastırıyorum. Izzy annesine çok benziyor.

Her zamanki gibi, Helena'yı düşündüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum. Sanırım bu duygu keder, ama zamanla köreldi ve uyuşturucu, alkol ve ölümle uyuştu. Kalbimin olduğu yerde, eğer gerçekten bir kalbim olsaydı, kocaman bir boşluk var.

Kahretsin, onu özlüyorum.

Izzy, ondan geriye kalan tek şey.

Helena'yı ilk gördüğüm anı hatırlıyorum, üniversitedeyken. Melek gibi görünüyordu, altın sarısı saçları omuzlarında bir hale gibi kıvrılıyordu ve gözleri neşeyle parlıyordu. O zamanlar, aptal biriyle çıkıyordu, ama adını hatırlayamıyorum. Mike mıydı, belki? Sanırım önemi yok. Beni gördüğü anda, aralarındaki ilişki bitti.

O gün onu sürümdeki arkadaşlarımla tanıştırdım ve o gece, biz... şey... o gece Izzy'yi yapmadık ama kesinlikle denedik.

O benim dünyamın ışığıydı, beni akıl sağlığımla bağlayan tek iyi şeydi.

Ta ki benden alınana kadar.

Beni saldırmaya hazırlanan anılar yüzünden gözlerimi sıkıca kapattım. Kyle ve Silas evde kalmam için yalvardılar, ama polis arayıp cesedini bulduklarını söylediğinde, emin olmak zorundaydım. Onun olduğundan emin olmak zorundaydım.

O görüntüler ölene kadar aklımdan çıkmayacak.

Hepimiz doğmamış çocuğumuzun olay sırasında öldüğünü sandık, ama bu hiç de doğru değildi. Izzy hayatta.

Kızım hayatta.

Ama o iğrenç sürtükler tarafından kaçırıldı, şüphesiz beni dışarı çıkarmak için.

Ha. Şaka onlara döndü.

Ben başından beri buradayım.

Tabii ki kimse bunu bilmiyor. Sürü arkadaşlarım ve kardeşlerim bile.

Ama küçük bir kuş bana kızımı bulduklarını söylediği anda, onu görmem gerekti. Onu korumam gerekti.

Onun farkına varmadan hayatının bir parçası olmak neredeyse bir sanat. Çok şüpheli davranmam, ama aynı zamanda çok akılda kalıcı da olamam. Bu yüzden sinemada popcornuna ekstra tereyağı isteyen adam olacağım. O yemeğe çıktığında, onun hemen arkasındaki masada oturan kişi olacağım. Ona, çok lezzetli oldukları için kaburgaları denemesini ısrar eden "ürpertici adam" olacağım.

Onu eve kadar takip eden ve ona dokunabileceğini düşünen adamları öldüren canavar.

Bu anı aklıma gelince yüzümde soğuk bir gülümseme belirir. Kemiklerinin kırılma sesini, ayaklarımın dibinde biriken kanlarını, havayı yırtan çığlıklarını zevkle dinlerim.

Cadılarımı yediğimde tadı nasıl olacak acaba?

Şimdiye kadar onlara karşı cömert davrandım ve bunun nedeni Helena ve onun soyuna olan sadakatimdi. Hatta sağduyuma aykırı olsa da, onun entrikacı kız kardeşinin yaşamasına izin verdim.

Ama sabrım o kadar azaldı ki, neredeyse hiç kalmadı.

Sanırım cadılara istediklerini vereceğim

—beni. Kırmızı halıyı sermeleri için kapılarını açabilirler.

"İyi uykular, küçük vampir," diye bilinçsiz adama fısıldayarak parmak uçlarımı öptüm ve sonra alnına bastırdım. "İyi geceler. Tahtakuruları ısırmasın."

Gürültüyle gülüyorum ve sonra neredeyse zıplayarak uzaklaşıyorum.

Sanırım artık diğer şekil değiştirenlere geri döndüğümü haber verme zamanı geldi. Onların aksine, ben bir kurt değilim.

Ben başka bir şeyim...

Dürüst olmak gerekirse, daha iyiyim.

Izzy de öyle. Sonuçta benimle aynı DNA'ya sahip. Neyse ki, henüz güçlerini kullanmayı öğrenmedi, bu yüzden tüm pislikler hala benim peşimde.

Ama eğer yapabileceklerini öğrenirse...

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle ormandan çıkıyorum. Çünkü mutlu olmamak için ne var ki? Aileme kavuştum, kızımı buldum ve birkaç cadıyı katletmek üzereyim.

Yani, ölen iki şekil değiştiren için üzülmem gerekirdi, ama... hayır. Bu beni pek ilgilendirmiyor. Açıkçası, kurşunun önünden çekilmeleri gerekirdi.

Dönüşümcülerin arasından geçerken ıslık çalıyorum. Anneler ve babalar çocuklarını göğüslerine sıkıca sarıp saçlarına gözyaşlarını döküyorlar. Hale ve Gerry koyu saçlı bir kızın üzerine eğilmişler. Küçük bir çocuk, muhtemelen büyükannesi olan yaşlı bir kadına doğru koşarken ayağı takılıyor.

Kalbimde o sıkışan his intikam alırcasına geri dönüyor.

Izzy ile hiç bu "ebeveynlik" işlerini yapamadım. Ona bıçak tutmayı, testisleri bıçaklamayı, gözünü oymayı ya da babaların kızlarına öğretmesi gereken diğer şeyleri öğretemedim.

Belki de öğretseydim, şimdiye kadar o zavallı "arkadaşlarını" öldürmüş olurdu.

İnsanların benim varlığımı fark etmeleri uzun sürmüyor.

Yaşlı bir kadın irkilir, gözleri dehşetle dolar ve bir baba çocuklarını bacaklarının arkasına saklamaya çalışır. Biri çılgık atar, bir başkası ise ters yönde koşar. Cesetleri çarşafarla örten iki adam - birinin Konsey başkanı Gregor olduğunu tanırım - yaptıkları işi bırakıp bana bakakalırlar.

Silas ve Kyle kalabalığın içinden çıkarlar, biraz yıpranmış görünüyorlar ama hayattalar. Silas ölümcül bir şekilde hareketsizdir ve Kyle'ın yüzü rengini kaybetmiş, hastalıklı bir beyazlığa bürünmüştür.

Kyle ağır ağır yutkunur. "Oh... lanet olsun."

Geniş bir gülümsemeyle kollarımı iki yana açarım. "Babam eve geldi, kaltaklar."

Ve eğlence daha yeni başlıyor.

Sonsöz

Okuduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. Mated by Fire benim için çok önemli bir proje. Izzy ve arkadaşlarına karşı kalbimde çok büyük bir sevgi besliyorum. Üçüncü kitap bu yıl yayınlanacak. Beklemek istemiyor musunuz? [Ekibime](#) katılın ve yazma sürecinin bir parçası olun. Üçüncü kitabın bölümlerini haftalık olarak yayınlıyorum. Ama merak etmeyin! Kitabı ekibimde okumak istemiyorsanız, yazmayı bitirir bitirmez KU'ya da eklenecek.

Teşekkürler

Bu kitabı mümkün kılan inanılmaz ekibime teşekkür ederim.

Ream'de bana destek olan Tami, Elena, Allie ve Mindy'ye özel teşekkürlerimi sunarım.

Sonra, editörüm Lindsey ve kapak tasarımcım Laura'ya teşekkür etmek istiyorum. Vizyonumu hayata geçirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitabı elinize alıp ona bir şans verdiğiniz için siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Hepinizi seviyorum.

Yazar

Katie May, ters harem yazarı, KDP All-Star kazananı ve *USA Today* En Çok Satan Yazarlarından biridir. Ailesi, kedisi ve sevimli köpeği ile Batı Michigan'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda iyi bir kitap okur, Broadway müzikallerini dinler veya oyun oynar. Katie'nin tüm yayınlarından haberdar olmak için [Katie'nin Çetesine](#) katılın! TikTok hesabı olduğunu biliyor muydunuz? Evet, ben de bilmiyordum. Onu [buradan](#) takip edin! Ama dikkat edin... o biraz garip biridir.

Katie May'in diğerk eserleri

Together We Fall (Kıyamet Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [The Darkness We Crave](#)
2. [Aradığımız Işık](#)
3. [Karşılaştığımız Fırtına](#)
4. [Avladığımız Canavarlar](#)

Gölgerin Ötesinde (Korku Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Ceteler ve Hayaletler](#)
2. [Silahlar ve Mezarlıklar](#)
3. [Darağacı ve Ghouls](#)

Görünmez (Hapishane Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Körü Körüne Suçlanan](#)
2. [Körü körüne beraat](#)

Kurtların Krallığı (Shifter Ters Harem Düeti, TAMAMLANDI)

1. [Parçalanmış](#)
2. [Parçalanmış](#)

Tory'nin Sorunlu Okulu (Zorba Korku Akademisi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Arada](#)
2. [Ötesinde](#)
3. [Altında](#)

The Damning (Fantastik Paranormal Ters Harem)

1. [Açgözlülük](#)
2. [Kıskançlık](#)
3. [Oburluk](#)
4. [Tembellik](#)

5. [Kibir](#)

6. [Şehvet](#)

7. [Öfke](#)

Prodigium Akademisi (Korku Komedi Akademisi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Canavarlar](#)

2. [Kükreme](#)

3. [Zehir](#)

4. [Dişler](#)

5. [Kan](#)

Grove Akademisi'nin Kralları (Çağdaş Akademi Ters Harem)

1. [Mani](#)

2. [Psikotik](#)

3. [Kargaşa](#)

4. [Deliryum](#)

Ölüm Fısıltısı (Fantastik Ters Harem)

1. [Yağmur ve Öfke](#)

2. [Sıcaklık ve Takıntı](#)

Doğaüstü (Etkileşimli Ters Harem)

1. [Tanıtımlar](#)

2. [İlk Randevular](#)

3. [Grup Gezisi](#)

4. [Oyun Gecesi](#)

5. [Eski Sevgililer](#)

6. [Doğruluk mu Cesaret mi](#)

7. [Hazine Avı](#)

8. [Açıklamalar](#)

ORTAK YAZARLAR

Loxley Savage ile Afterworld Academy (Akademi Fantastik Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Sevgili Ölenler](#)
2. [Karanlık Aldatır](#)
3. [Kaderin Karşısına Çıkmak](#)

Ann Denton ile Darkest Flames (Paranormal Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Şeytan Öpücüğü](#)
- 1.5. [Şeytan Takip Etti](#)
2. [Şeytan Sevdı](#)
3. [İblisin Yemini](#)

Ann Denton ile Darkest Queen (Paranormal Ters Harem)

1. [Canlar Kimin İçin Çalışıyor](#)

Karanlık Cazibeler, Ann Denton ile (Canavar Ters Harem)

1. [Canavarlar Tarafından Yıkılmış](#)
2. [Canavarlar Tarafından Yutulmak](#)
3. Canavarlar Tarafından Tapılan

Quinn Arthurs ile Fae Revealed (Paranormal Ters Harem)

1. [Karanlığı Taciz Etmek](#)
2. [Gölgeleri Baştan Çıkarmak](#)
3. Şeytanları Sevmek

BAĞIMSIZ

[Toksiste](#) (Çağdaş Ters Harem)

[Tüm Kahramanlar Pelerin Giymiyor \(Sadece Elbise\)](#) (Kısa Komedi Ters Harem) [Büyüleyici](#)

[Şeytanlar](#) (Zorba/İntikam Ters Harem)

[Acının Tanrıçası](#) (Fantastik Ters Harem)

[Şeytanın Sevinci](#) (Tatil Ters Harem) [Kırık Uluma](#)

(Kurt Dönüşen Ters Harem)

[Karanlık Cennet](#) (Paranormal Motosiklet Kulübü Tersine Harem)

[Çita Kadar Acımasız](#) (Paranormal Romantik Komedi Ters Harem) BOXSETS

Birlikte Düşeriz

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

